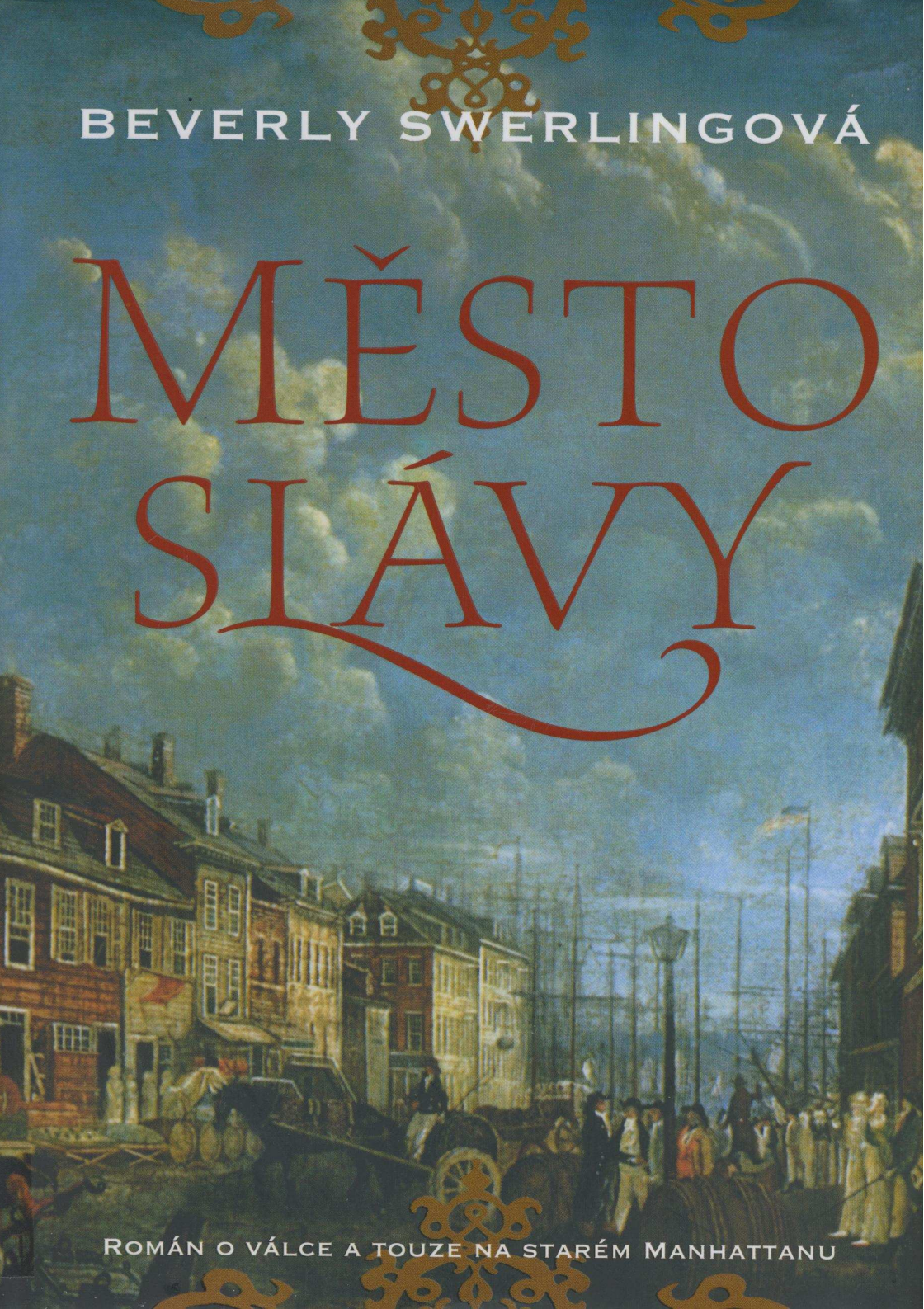
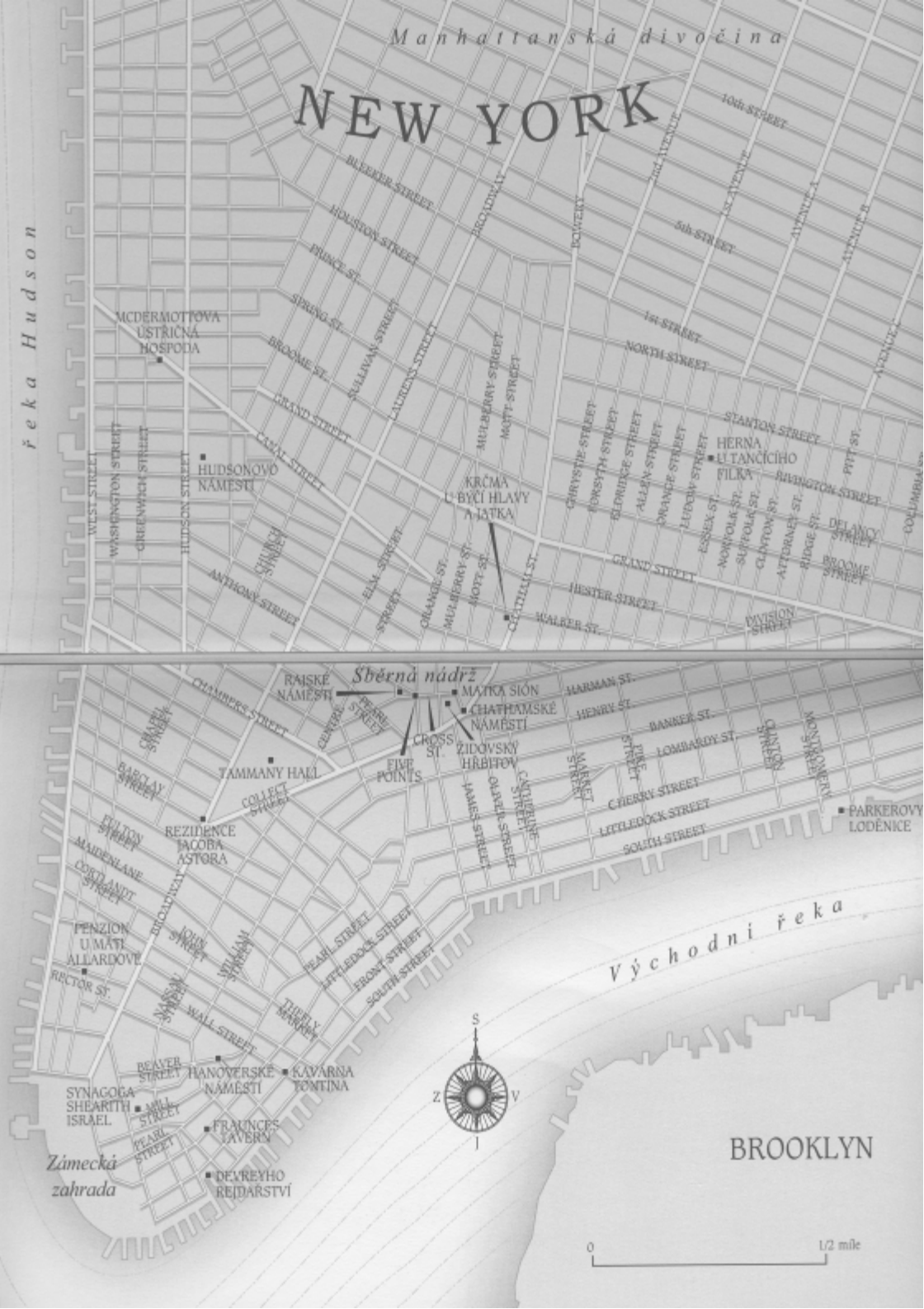
BEVERLY SWERLINGOVÁ

MĚSTO SLÁVY

ROMÁN O VÁLCE A TOUZE NA STARÉM MANHATTANU

Manhattanská divočina
NEW YORK
řeka Hudson
McDERMOTTOVA ÚSTŘICNÁ HOSPODA
HUDSONOVO NÁMĚSTÍ
KRČMA U BÝČÍ HLAVY A JATKA
HERNA U TANČÍCÍHO FILKA
Sběrná nádrž
RAISKÉ NÁMĚSTÍ
MATKA SIÓN
CHATHAMSKÉ NÁMĚSTÍ
CROSS ST.
ŽIDOVSKÝ HŘBITOV
FIVE POINTS
TAMMANY HALL
REZIDENCE JACOBA ASTORA
PENZION U MÁTI ALLARDOVÉ
HANOVERSKÉ NÁMĚSTÍ
KAVÁRNA TONTINA
SYNAGOGA SHEARITH ISRAEL
FRAUNCES TAVERN
DEVREYHO REJDAŘSTVÍ
Zámecká zahrada
PARKEROVY LODĚNICE
Východní řeka
BROOKLYN
S
Z
V
J
0
1/2 mile

BEVERLY SWERLINGOVÁ

MĚSTO SLÁVY

Přeložil Gerik Císař

Vydalo nakladatelství BB/art s. r. o.
ve spolupráci s nakladatelstvím Jiří Buchal – BB/art v roce 2009 Bořivojova 75, Praha 3
Copyright © 2007 by MichaelA, Ltd.
All rights reserved.

Z anglického originálu *City of Glory*
(Published by Simon & Schuster, New York)
přeložil © 2009 Gerik Císař
Redakce textu: Eva Císařová
Jazyková korektura: Jan Řehoř
Tisk: CENTA, spol. s r. o., Vídeňská 113, Brno

První vydání v českém jazyce

ISBN 978-80-7381-542-4

Billovi jako vždy
a Michaelovi

Autorčina poznámka

GEOGRAFIE NEW YORKU odpovídá dle dostupných materiálů době děje. Změněné názvy ulic mohou tu a tam zmást ty, kteří znají moderní podobu města. V průběhu let existovalo mnoho ulic, které nesly jméno George Street. Ta, kde náš příběh začíná, je dnešní Rose Street na jižním okraji Tribeky. Little Dock Street se změnila na Water Street. Chatham Street je dnešní Park Row. Mill Street je Stone Street. French Church Street je Pine Street. North Street na tehdejším okraji města je dnešní Houston Street. Ke skupině staveb známých jako Five Points (kde je dnes městský soud a široký pás Chinatownu) vedla Anthony Street, která se dnes jmenuje Worth Street. Cross je dnes Mosco Street a Orange Street se dnes jmenuje Baxtrer Street. Amos Street v tehdejší vsi Greenwichi, kde bývala obávaná newgateská káznice, je dnešní Desátá Západní. A ještě poslední detail: Pokud se týče bitvy o Bladensburg, pak dnešní řeka Anacostia se tehdy považovala za východní rameno řeky Potomac.

A rudě planoucí rakety, granáty vybuchující ve vzduchu
nám v noci dokazovaly, že naše vlajka tam stále je.

FRANCIS SCOTT KEY K BITVĚ O PEVNOST MCHENRY,
BALTIMORE, 14. ZÁŘÍ 1814

Časová osa

ZDE NALEZNETE STRUČNÝ PRŮBĚH HISTORICKÝCH UDÁLOSTÍ, které se odehrály před počátkem našeho příběhu, včetně několika podrobností o životě v raném období Spojených států. Je to určeno čtenářům, pokládajícím dějinné souvislosti za důležité. Nic se nestane těm, kteří se vrhnou rovnýma nohama do děje.

Většina událostí téhle knihy se odehrává ve městě New Yorku v deseti dnech velkého pokusu o zachování Spojených států. A protože má být i čtivým románem, je též o lásce i nenávisti, žádosti a vášni, někdy i o sobectví a heroismu, to vše na pozadí války z roku 1812. A právě tohle poslední střetnutí s Velkou Británií je zároveň nejméně srozumitelným konfliktem této země.

1792 až **1796**: Druhé volební období George Washingtona. V jeho kabinetu se tehdy objevují dvě silné politické strany: demokratičtí republikáni vedení Thomasem Jeffersonem a federalisté vedení Alexandrem Hamiltonem, jenž je mužem města New York.

V té době měl New York nějakých 90 000 obyvatel a chystal se překonat Filadelfii v roli nejlidnatějšího města a zároveň obchodního centra. Ačkoli Hamiltonovo město už nebylo metropolí (federální vláda přesídlila roku 1790 do Filadelfie v očekávání brzkého dobudování Federálního distriktu o rozloze šestadvaceti čtverečních kilometrů na řece Potomac), New York se stal městem kapitálu – ekonomickou metropolí Spojených států. Hamilton a jeho federalisté věřili, že budoucností Ameriky jsou velká průmyslová města, jež se zmocní ekonomické vlády nad světem. Pro tuto vizi je ovšem zapotřebí silné centrální vlády. Jeffersonovým ideálem byla naopak venkovská idyla. Amerika měla zůstat přesně takovou, jakou tehdy byla z plných devadesáti procent: zemí velkých pozemkových vlastníků a svobodných statkářů. Jefferson vášnivě věřil v práva jednotlivých států a jen o něco méně vášnivě v práva prostého člověka. (Ačkoli sám vlastnil otroky, do svého původního návrhu Deklarace nezávislosti začlenil i klauzuli proti otrokářství, kterou však ostatní signatáři odmítli.)

V Evropě se krátce po francouzské revoluci roku 1789 rozpoutala válka mezi Francií a Británií. Amerika oficiálně usilovala o neutralitu, ale lidé v ulicích – zejména v New Yorku – se přikláněli na tu či onu stranu. Řemeslníci – mistři i tovaryši – se prohlašovali za republikány a byly horlivými přívrženci Francouzů. Na domovské půdě pak, ačkoli byli svým živobytím závislý na městě, podporovaly pracující vrstvy venkovské sny Jeffersona a jeho demokratických republikánů a toužily po rovnosti, kterou jim slibovala jak americká, tak francouzská revoluce. Na druhé straně obchodníky a vzdělance děsily hlavy kutálející se z francouzské gilotiny. Byli čím dál tím víc probritští a stále silněji přesvědčení, že by bylo hotovým šílenstvím svěřit vládní moc do rukou lidových mas. A tak se federalismus se svým příslibem silné centrální moci stal tradičním přesvědčením vládnoucích vrstev New Yorku a Nové Anglie.

1796 až **1800:** Federalista John Adams je druhým prezidentem a Thomas Jefferson (časem zvolen odděleně) jeho viceprezidentem. Adams je prvním prezidentem, který sídlí ve Washingtonu (Kolumbijský okres) a obývá prezidentský palác zvaný Bílý dům.

1800: Adams se uchází o druhé volební období. Soupeří s ním Jefferson. Na funkci viceprezidenta kandidují Aaron Burr za New York a Thomas Pickney za Jižní Karolínu. V prosinci roku 1800 už každý v trpce rozdělené zemi ví, že byli zvoleni kandidáti republikánských demokratů Jefferson a Burr – ale kým má být který? Oba dosáhli stejného počtu hlasů sboru volitelů, ale jelikož podle zákona volitelé neurčují, pro který úřad byl ten který kandidát zvolen, prezidentské volby jsou prohlášeny za nerozhodné. Podle postupu předepsaného ústavou schválenou před čtrnácti lety, mělo konečné rozhodnutí spočívat v rukou nikoli senátorů, jmenovaných zákonodárnými sbory patnácti států (k původním třinácti přibyly ještě Vermont a Kentucky), nýbrž Sněmovny reprezentantů, jejíž členové jsou voleni lidem. V únoru roku 1801 je po šestidenním tajném hlasování Jefferson prohlášen za třetího prezidenta a Burr se stává jeho viceprezidentem.

Jefferson osekává federální rozpočet, snižuje daně, redukuje státní dluh a roku 1803 kupuje od Francie Louisianu. Toto rozsáhlé území o rozloze přes dva miliony čtverečních kilometrů (dnešní stát Louisiana má 123 677 km^2), se táhne od řeky Mississippi až ke Skalnatým horám a od kanadských hranic až k Mexickému zálivu. Koupě Louisiany téměř zdvojnásobuje rozlohu země, ale většina tohoto území zůstává neprozkoumaná.

1804: V květnu pověřuje Jefferson Meriwethera Lewise a Williama Clarka, aby nové teritorium prozkoumali a informovali Američany, jak vlastně jejich země nyní vypadá. Expedice potrvá dva roky. Mezitím, v červnu téhož roku, Burr v zakázaném souboji zabíjí Hamiltona. Burr, na něhož je vydán zatykač, prchá do Filadelfie, kde organizuje spiknutí, které ho má učinit císařem nové země, tvořené Mexikem a americkým Západem. Na podzim je Jefferson zvolen podruhé prezidentem.

Tou dobou je Kanada státem s 500 000 obyvateli, zatímco Američanů je téměř šest milionů, nečítaje v to zhruba dva miliony černých otroků. Přesto se Američané Kanaďanů dějí, protože Kanaďané podněcují své indiánské spojence, aby napadali americké osady v pohraničním pásmu.

1806: V Evropě Napoleon Bonaparte pomáhá ve Francii zlikvidovat vládu revolučního teroru a vede Francouze k řadě triumfálních vítězství, ale protože není s to porazit britské námořní síly, rozhoduje se k válčení na obchodním poli. Žádné plavidlo, které zakotví v některém z britských přístavů, nesmí pak přistát v kterémkoli přístavu na evropské pevnině. Velká Británie na to odpovídá protiopatřením, kterým zapovídá lodím neutrálních zemí přístup do všech přístavů, ze kterých jsou Britové vypovězeni, pokud předtím nenavštíví britský přístav a nenaloží britské zboží. Přímé obchodní styky mezi Spojenými státy a Evropou se od té chvíle pokládají za nepřátelský čin. Británie si však nadále vyhrazuje právo vstoupit na palubu kteréhokoli amerického plavidla a kontrolovat, zda na něm nejsou údajní dezertéři. Mnohé naturalizované Američany, kteří dosud hovoří s anglickým přízvukem (proces odlišování výslovnosti na obou březích

Atlantiku probíhal po celá dvě století), Britové násilím začleňují do svého válečného loďstva, hrůzu nahánějící organizace ovládané důtkami, která svým příslušníkům nabízí jen pochybné uspokojení v podobě rumu a sodomie.

1811: James Madison je čtvrtým americkým prezidentem. Je to demokratický republikán, kterého si jako svého nástupce osobně vybral sám Jefferson. (Madisonova žena, Dolley Payne Todd Madisonová, si jako první dáma získává lidovou pozornost a je také prvou chotí prezidenta, která předsedá inauguračnímu bálu.) Je ustaven dvanáctý Kongres. Zasedá v něm mnoho mladých, nedisciplinovaných členů ze států tehdejšího amerického Západu – Kentucky, Ohia a Tennessee –, kteří touží po novém válečném střetu s Velkou Británií. Tvrdí, že chtějí bojovat za právo volného trhu a plavební svobodu. Jejich hlavním cílem však je anexe Kanady, Floridy a Texasu. Říkají si váleční jestřábi a čekají na svůj den.

1812: Ve čtvrtek 18. června Spojené státy pod vedením prezidenta Jamese Madisona vyhlašují válku Velké Británii. V prvním válečném roce tři pokusy o dobytí Kanady ztroskotají, ale nevelké americké válečné loďstvo se vyznamenává, protože britská flotila je vázána jinde. Madison je zvolen podruhé. Zemí však zmítá vášnivý spor s federalisty vedenými Josiahem Quincym z Massachusetts, kterého demokratičtí republikáni obviňují, že „zákeřně usiluje o rozbití jednoty Spojených států“.

1813: Pozornost se upíná k válečným akcím na Velkých jezerech Ontariu a Erie, dochází k sérii útoků na Kanadu. Město York (dnešní Toronto) je dvakrát napadeno a vypáleno, ale nikdy není definitivně dobyto. Na jižní hranici Tennessee probíhají boje s indiány kmene Kříků, podněcovanými Španěly na Floridě. Američané dobývají floridskou Pensacolu, která je nakonec jediným trvalým výtěžkem této války. Na moři však Britové začínají využívat své početní převahy a jejich hlídky činí z pobřežního obchodu značně nebezpečnou záležitost. Američané jsou proto nuceni k udržení mezinárodní výměny zboží užívat svých hrůzně nevyhovujících pozemních cest. V důsled-

ku toho nastává všeobecný nedostatek spojený se šmelinou a divokými spekulacemi, zatímco námořní obchod se prakticky ocitá na mrtvém bodě.

1814: V lednu nabízejí Britové jednání a je ustavena mírová komise, ale k pokroku dochází velice pomalu. Federalisté nadále protestují proti válce, zejména na kanadské frontě, přičemž je demokratičtí republikáni osočují z velezrady. Mezitím – s výjimkou korzárů, kteří disponují oficiálním vládním povolením napadat a plenit nepřátelské lodě – obchodní plavidla velkých rejdařů hnijí v přístavech, uprchlí otroci pomáhají britským vojákům pustošit a vykrádat pobřežní oblasti zátoky Chesapeake a Britové plánují obsazení území dnešního státu Maine.

Tváří v tvář této situaci se americká vláda ocitla na pokraji totálního bankrotu. Vinou nezdařeného finančního experimentu neexistuje národní banka, která by zemi dokázala vyvést z tísně, a tak v době neexistence spolehlivé papírové měny a obchodní recese nezůstává v oběhu dostatečné množství ražených mincí.

K jinému rozhodujícímu vývoji dochází dlouho před počátkem tohoto příběhu, ačkoli jen málokdo si tehdy uvědomuje, jaký význam bude mít pro budoucnost nově vznikajících Spojených států. Finančníci – obchodníci s nejrozmanitějšími druhy riskantních komodit –, kteří si už dávno přivykli skrývat své neurvalé dražební kšefty pod wallstreetské platany, si brzy uvědomí, že jejich bezuzdné spekulace povedou k finanční panice, která uškodí obchodu. Proto roku 1792 čtyřiadvacet nejmocnějších obchodníků vypracuje takzvanou smlouvu pod platany, která pokládá základy strukturovanému trhu s cennými papíry. Počátkem roku 1793 tito průkopníci budoucí newyorské burzy společně zbudují na rohu Wall Streetu a Water Streetu novou elegantní kavárnu Tontinu* a všechny své obchodní aktivity přemís-

* Tontina se dnes nazývá finanční uspořádání, při němž účastníci rovným dílem přispívají k investici – v uvedeném případě jí byla kavárna –, rovným dílem vyplácejíce každého, kdo zemře či odpadne, přičemž ten, který ostatní přežije, získá celý konečný majetek.

ťují do jedné její horní místnosti. Tam se také od té doby scházejí a i ve zneklidňujících válečných časech provozují své obchody.

Od tohoto okamžiku je scéna plně nachystána pro vystoupení pirátů a milenců, zlodějů a hrdinů, mužů – a samo sebou i žen – plných ctižádosti, hodné amerického města snů.

Postavy

LÉKAŘI

Joyful Patrick Turner: Syn Morgana Turnera, někdejšího korzára a pozdějšího hrdiny americké revoluce. Joyful vyrůstal do šestnácti let v čínské obchodní kolonii Kantonu, a poté se odebral zpět do New Yorku, aby tam studoval na lékaře. Stal se jedním z prvních absolventů medicínské katedry Kolumbijské koleje (známé před revolucí jako King's College). Na počátku tohoto příběhu je třicetiletý a už šest let pracuje jako lodní lékař.

Andrew Turner: Hrdina americké revoluce, lékař a chirurg. V pětasedmdesáti je členem městské rady a významným newyorským činitelem. Andrew je Joyfulovým strýcem a v době jeho studií o něj pečoval.

KANTONŠTÍ OBCHODNÍCI

Gornt Blakeman: Muž v nejlepších letech, majitel nejdůležitější dostavníkové firmy v zemi. Tento obchodník s firemní účtárnou na Hanover Streetu by se rád stal králem.

Lansing „Parchant" Devrey: Příbuzný Joyfula a Andrewa, nemanželský syn zesnulého Sama Devreyho, který byl lékařem, hrdinou americké revoluce a zapřísáhlým starým mládencem. Lansinga, kterému všichni bez výjimky přezdívali Parchant, uznal Sam za vlastního teprve na smrtelné posteli, kdy už Parchantovi bylo osmadvacet. Na počátku tohoto příběhu je Parchant sedmatřicetiletým majitelem Devreyho rejdařství. Kdysi nesmírně bohatý a stále ještě majitel přepychového domu na Wall Streetu, který roku 1706 vybudoval Will Devrey, Parchant většinu svého jmění rozmařile utratil a zbytek vydal všanc wallstreetským spekulantům. Přesto se pokládá takřka za knížete.

John Jacob Astor: Známý jako Jacob Astor. Rodilý Němec, který do New Yorku přicestoval přes Londýn roku 1783. Tehdy mu bylo právě dvacet let a hned od počátku se věnoval obchodu s kožešinami. Zanedlouho se stal majitelem bohatě zásobeného skladu kožešin v Montrealu a obchodní firmy s kanceláří na newyorském Little Dock Streetu. Vstup do obchodu s Čínou mu umožnil získat významnou flotilu a vybudovat celosvětové obchodní impérium. Krátce nato začíná spekulovat s pozemky. V době našeho příběhu je prvním velkokapitalistou mladých Spojených států a nejbohatším Američanem. Na samém okraji tehdy ještě venkovské části Manhattanu si na Broadwayi mezi ulicemi Vesey a Barclay zbudoval nákladný palác. Nemohl by se pak stát přímo císařem?

ŽENY

Manon Vionneová: Dcera jedné z mnoha hugenotských rodin, které se do Ameriky uchýlily, aby unikly perzekucím v katolické Francii. Manon je nejen půvabná, ale i chytřejší než většina mužů – a vůbec se tím netají. Někteří lidé soudí, že právě proto je ještě ve svých dvaadvaceti svobodná a nezasnoubená.

Eugenie LaMont Fischerová: Čtyřiadvacetiletá vdova. Hezká a inteligentní žena, kterou okolnosti donutily živit se svým důvtipem. Eugenie se snaží udržovat v chodu elegantní domácnost na Chatham Streetu, a zároveň hledá ženicha, který by byl s to převzít její dluhy a podporovat její nákladný způsob života.

Delight Higginsová: Oslnivě krásná míšenka, v tehdy běžné terminologii mulatka. Proto by se na ni v otrokářských Spojených státech vztahovaly zákony pro černé, ale Delight o sobě prohlašuje, že se narodila v Novém Skotsku jako svobodná. (Tvrdí, že je jí devětadvacet, ale možná je starší.) Delight vede na polovenkovském Rivington Streetu hernu s elegantním nevěstincem, známou pod názvem Tančící filek. Tento dům leží v oblasti, z níž spekulanti hodlají po válce učinit elegantní čtvrť.

Zbožná Hanka: Stvoření neurčitého věku, žijící v chatrči mezi městem a hustě zalesněnou Manhattanskou divočinou na severu. Hanka nezřídka cituje starozákonní texty, ale jen málo lidí zná její skutečný původ. Ačkoli nikdy nebyla vdaná, ví se o ní, že pečuje o řadu dětí bez domova.

OBCHODNÍCI S DRAHOKAMY

Maurice Vionne: Otec Manon (o níž se domnívá, že je kvůli své vysoké inteligenci odsouzena ke staropanenství) a nejrespektovanější člen skupiny převážně hugenotských zlatníků a klenotníků v okolí Maiden Lane.

Mordecai Frank: Zlatník a příslušník nevelké, ale dobře situované židovské komunity, která žila ve městě už od časů, kdy New York se ještě jmenoval Nieuw Amsterdam a vládl mu Peter Stuyvesant. Stejně jako Vionne obchoduje i Frank s drahokamy, naskytne-li se mu k tomu příležitost. Je členem rady starších synagogy Shearith Israel na Mill Streetu, první a tehdy ještě jediné židovské modlitebny v New Yorku.

OPIOVÍ PŘEKUPNÍCI

Jonathan Devrey: Molly, jeho sestra-dvojče, zmizela před šestnácti lety (tajemství, které se nikdy nevysvětlilo), a tak se Jonathan stal výhradním dědicem elegantní apatyky na Hanoverském náměstí, kde se tradičně prodávala ručně dělaná mýdla, léčivé byliny a hojivé masti. Jonathan také zdědil recept na výrobu tajného elixíru, bez kterého se mnozí obyvatelé města posléze nedokázali obejít. Není divu. Jednalo se totiž o téměř čisté laudanum, opiový produkt získávaný ze zralých makovic.

Bezpalčák Wu: Kantoňan a jeden z prvních Číňanů v New Yorku.

Chao Wong: Vrchní komorník Jacoba Astora a hlava čínské rodiny, kterou si Astor přivezl jako služebnictvo do svého slavného broadwayského sídla.

NEWYORČANÉ
VČETNĚ INTELIGENCE A DROBNÝCH ŽIVNOSTNÍKŮ, POLITIKOVÉ, ŘEMESLNÍCI, NÁMEZDNÍ DĚLNÍCI A MOŘEPLAVCI

Will Farrell: Dvanáctiletý chlapec zaměstnaný jako věžný na hlásce Devreyho rejdařství.

Pajda Jack: Jednonohý bývalý námořník, představený přístavních dělníků Devreyho rejdařství.

Kapitán Finbar O'Toole: Irčan, který se do Ameriky dostal v deseti letech. O čtyři roky později vstoupil do Washingtonovy armády a sloužil pod Morganem Turnerem. Po válce za samostatnost se stal kapitánem obchodního loďstva a vykonal řadu plaveb do Kantonu.

Barnaby Carter: Majitel a provozovatel montážní dílny, zabývající se výrobou bryček a dostavníků.

Lucretia Hingham Carterová: Barnabyho manželka a jedna z mnoha newyorských potratářek.

Henry Astor: Řezník a obchodník s dobytkem, Jacobův starší bratr. Henry se do New Yorku dostal během revoluce v rámci Brity nasazeného kontingentu hesenských žoldáků. V době našeho příběhu je důležitou postavou masného obchodu, soustředěného především v jeho krčmě U Býčí hlavy i přilehlých jatkách a dobytčích ohradách na Bowery nad Chathamským náměstím.

Francis Xavier Gallagher: Jiný řezník, který však provozuje ještě další živnost: organizuje (a vykořisťuje) nové irské přistěhovalce, kteří ho pro jeho jméno (po svatém Františku Xaverském) pokládají za irského katolíka, a proto mu důvěřují.

Tintin: Poněkud tajemná postava nedávného příchozího, o kterém kolují zvěsti, že je jedním z pirátských kapitánů Jeana Lafitta. Lafitte

je hlavou odpadlické kolonie sídlící na odlehlých ostrovech v Barataријském zálivu, jižně od New Orleansu. Baratarijci plenili španělské obchodní lodě a své kořisti – k níž nezřídka náleželi otroci – se zbavovali s pomocí pevninských obchodních zprostředkovatelů.

Jesse Edwards: Jedenáctiletý nosič střelného prachu na dvojstěžníku *Lawrence* v bitvě na jezeře Erie, k níž došlo roku 1813. Později žije v New Yorku.

Tammy Tompkins: Námořník, který sloužil roku 1813 na lodi *Lawrence.*

Samson Simson: První židovský člen advokátní komory. Práva studoval na Kolumbijské koleji pod Aaronem Burrem. Člen rady starších millstreetské synagogy Shearith Israel.

Reverend Zachary Fish, Absalom, Joshua a další: Příslušníci takzvané africké metodistické episkopální siónské církve, členové kongregace kostela Matka Sión v neblaze proslulé čtvrti Five Points.

Patrick Aloysius Burney: Irský dělník, žijící ve čtvrti Five Points.

Sígr Silas Danforth: Písař a patrně nejschopnější padělatel v New Yorku.

Adele Tremontová: Hugenotská vdova, která se živí jako dámská krejčová a obléká nejelegantnější dámy ve městě.

Oc'ák Clifford: Vyhazovač. Bývalý veřejný mrskač, který tuto funkci zastával do doby krátce před začátkem tohoto příběhu, kdy stát New York vypustil ze svého zákoníku trest bičování provinilců.

MĚSTO SLÁVY

Prolog

Město New York,
pátek 19. června 1812, půl hodiny po půlnoci

Byla vlahá, klidná noc, provoněný vzduch počátku léta byl příjemný, už několik týdnů žádná čina nenastala. V Canvastownu – čili „Pláteňákově“, jak se říkalo oblasti těsně u řeky Hudson od doby, kdy na počátku revoluce lehla popelem a tamní obyvatelé pak dlouho bydleli ve stanech – nebylo žádné pouliční osvětlení, ale na obloze zářily hvězdy a měsíc v úplňku. A k tomu ještě komíhavé světlo dvou luceren malého černého dvoukolového kočáru, svítících na cestu starému grošákovi, který ho táhl.

Dva muži v otevřené dvoukolé bryčce si před chvílí byli zahrát biliár v McDermottově ústřičné restauraci. Teď se vraceli domů, tága měli zastrčená po obou stranách společné sedačky, a znovu hovořili o průběhu svého kulečníkového utkání: „Kdyby mi vyšel ten poslední karambol, byl bych znovu vyhrál, takže by to bylo šest – pět a ty bys nepotřeboval…“ Muž, který držel v rukou opratě, nedomluvil. Necelých dvacet metrů před nimi, kousek před křižovatkou ulic Greenwich a George, kde by bryčka měla odbočit do centra, stál hlouček mužů.

Bylo jich pět, na sobě měli kožené kalhoty pod kolena a hrubě tkané košile, jaké nosívají prostí dělníci, a byli hrozivě potichu. Stáli v těsném kruhu a soustředěně hleděli na kohosi uprostřed.

Pasažér a majitel bryčky byl Barnaby Carter, výrobce kočárů. „Přidej a projeď kolem nich,“ řekl. „Dobrák Rufus nás nenechá ve štychu.“ Grošák, který zaslechl své jméno, jen zafrkal a potřásl hlavou.

Vůz kočíroval lodní lékař a chirurg Joyful Patrick Turner, který se následujícího dne chystal zpět na moře. Uslyšel přítelova slova a později si uvědomil, že přesně tohle chtěl tak jako tak udělat. Jednoduše kolem nich profrčet. On ani Barnaby neměli chuť se do něčeho zaplést. Ženská uprostřed kruhu – jedna z děvek, jakým se v Canvastownu říkalo vohrňdíry – svírala cestovní tašku, ale bylo jen málo pravděpodobné, že by pouliční šlapka s sebou nosila šaty na převle-

čení. Joyful však přitáhl opratě, když cestou zaslechl hrozivě znějící hlas: „Tak fajn, chlapi, kdo teda bude první?“

Zastavil vůz a s opratěmi v jedné hrsti zvolal: „Nechte ji na pokoji!“

„Hele, dvojka jemnostpánů,“ zahučel jeden z drsňáků, když uviděl pláště a vysoké cylindry mužů v kočáře. „Týpkové jako vy si choděj do Canvastownu vyhodit z kopejtka – tak co je na tom zlýho, že i my si chceme krapítek užít?“

„Štětek tu máte všude dost. Myslím, že tahle dáma nechce, abyste ji obtěžovali.“

„Prdlajs dáma,“ ušklíbl se téměř bezzubými ústy chlap v popředí. „Je to míšenecká čubka, která nejspíš zdrhla z boudy svýho pána. Až jí nasmrkáme pindu, tak ji dokopeme k soudcovi a uvidíme, jestli je na ni vypsaná odměna. Takže vy byste se, pánové, radši měli starat o svý a ject dál.“

„Myslím, že tohle zrovna neuděláme.“ Joyful to řekl zvýšeným tónem doufaje, že žena v obklíčení pochopí jeho záměr a připraví se. Hleděla přímo na něho. Na vteřinu její pohled opětoval, ale pak koutkem oka zahlédl pohyb na okraji hloučku.

Ani Barnabymu to neušlo. „Jeden z nich má nůž,“ zamumlal.

„Nejspíš víc než jen jeden,“ odtušil Joyful. „Drž se!“ zvolal a plácl otěžemi koně přes zadek. Grošák vyrazil. Bryčka se na okamžik nebezpečně zakymácela, ale pak se zase srovnala. Neurvalci se rozestoupili, uhýbajíce před koňskými kopyty, ale žena zůstala na místě. Joyful napřáhl ruku, ale místo aby se jí chopila, zůstala jako přikovaná.

Joyful zatáhl za opratě, přiměl koně zpomalit, vyklonil se, chytil ženu a táhl ji k sobě, jenomže přesně v tu chvíli se dva násilníci vrhli na kola vozu. Jednoho z nich Joyful plnou silou kopl přes prsty, zatímco Barnaby na druhé straně pohotově třískl toho svého kulečníkovým tágem. Joyful lehce povolil opratě a kůň přidal do klusu. Pak levačkou popadl ženu kolem pasu. V několika vteřinách musejí zahnout na Greenwich Street, nebo narazit přímo do kamenné zdi, opírající se o husté stromoví. „Drž se!“ vykřikl podruhé, pevněji sevřel pas ženy a současně druhou rukou stáhl opratí koni hlavu doprava. Polekaný a zmatený grošák hlasitě zaržál, zarazil se a o krok couvl.

Joyful zatáhl silněji. Kůň se podvolil a prudce zabočil. Doba, po kterou se vůz nebezpečně kymácel ze strany na stranu, se zdála nekonečná, ale nakonec se dvoukolá bryčka srovnala a oba muži se vítězoslavně rozesmáli.

Když po chvíli zpomalili, Joyful usadil mladou ženu doprostřed mezi sebe a Barnabyho. Teprve teď si uvědomil, že je nejen pozoruhodně krásná, ale že mu upřeně hledí přímo do obličeje a že tak činí od první chvíle, kdy ho spatřila.

Pozdě odpoledne se po New Yorku roznesla zpráva, že předchozího dne, tedy ve čtvrtek osmnáctého června roku 1812, Kongres ve Washingtonu vyhlásil válku Velké Británii. Doktor Joyful Patrick Turner dal výpověď na obchodní lodi a své služby lodního lékaře a chirurga nabídl válečnému loďstvu Spojených států.

Září až listopad 1813

Kapitola první

Jezero Erie, devět mil od města Put-in-Bay,
pátek 10. září 1813, dvě hodiny odpoledne

MÍSTO ABY SE S ROZKOŠÍ NADECHL čerstvého vzduchu, po kterém tak toužil od chvíle, kdy vystoupil z podpalubí, musel si Joyful Turner přidržet šátek u nosu a úst, aby se nerozkašlal. Boj šesti britských lodí proti devíti americkým už trval dvě hodiny, ale navzdory početní menšině měli Britové velkou převahu v tonáži i výzbroji. Vzduch byl plný kouře a pachu smrti.

„Doktore Turnere, sem! Rychle, pane!“

Joyful vykročil směrem, odkud se ozval hlas komodora Perryho. Šlo to pomalu, paluba brigy *Lawrence* byla kluzká od krve a celé plavidlo se nebezpečně naklánělo k levoboku. Musel se přidržovat zábradlí, aby se vůbec udržel na nohou. Perryho vlajková loď byla příliš blízko nepřátelské linii, než aby se dala použít dlouhá děla, a proto dělostřelci mířili lehčími kanony. Patrona krátkého lodního děla, kterému se říkalo karonáda, dopadla na palubu těsně za ním. Krátce se z ní zajiskřilo, ale pak pohasla. Paluba pod ním ujížděla a náklon vlevo se ještě zhoršil. Z hluku dělostřelby mu zaléhalo v uších. Prudce zavrtěl hlavou, aby se toho tlaku zbavil. Zprvu na chvíli ohluchl, ale pak slyšel jakoby z velké dálky druhé Perryho volání: „Doktore Turnere, potřebuju vás!“

„Jsem tady, komodore.“

„Jo, to vidím. Dobrý Bože, vypadáte příšerně.“

Dvaatřicetiletý Joyful byl hubený čahoun s modrýma očima a ryšavými vlasy, v tu chvíli úplně slepenými potem. Dlouhou zástěru z voskovaného plátna, kterou nosil k operacím, měl potřísněnou krví a úlomky kostí. Shlédl na sebe a pak zvedl zrak vzhůru k ráhnoví. Plachty v cárech a většina lan i ráhen rozstřílená. „Ani jeden z nás teď na tom nejsme nejlíp, pane.“

Perry se jízlivě pousmál. Nová palba z britských děl. „Vlajku, chlape! Stáhni vlajku!“

Muž, který přispěchal na Perryho rozkaz, byl obyčejný námořník, komodor zase jediný důstojník, který ještě bezmocně neležel na

kavalci Joyfulova přeplněného nemocničního oddělení. Doktorovi se sevřel žaludek, když pozoroval námořníka mířícího k přednímu stěžni. „Vzdáváme to, pane?“ Kapitulace by sice byla logická, ale při tomhle pomyšlení se mu dělalo zle.

„Samo sebou, že ne, doktore. Chci jenom zachránit bojovou zástavu. Briga *Lawrence* je teď, jak sám vidíte, neovladatelná. Převezmu velení na *Niagaře*.“ Perry ukázal směrem k řadě amerických, dýmem dělostřelby zpola zamlžených lodí. „Půjdete se mnou, doktore. A přiveďte všechny, kteří se dokáží vysoukat na palubu. Je mi fuk, jestli polezou po čtyřech.“

„Mám dole šestatřicet těžce raněných…“

„A jednadvacet mrtvol. Čísla znám, doktore.“

Oba věděli, že jen necelá stovka ze stotřicetičlenné posádky byla na počátku bitvy v bojeschopném stavu. Jediná veslice spuštěná k boku korábu snadno pobere ty, kteří přežili Perryho riskantní pokus porazit nepřítele, jenž ho převyšoval palebnou silou i počtem mužů.

Námořník, kterého Perry poslal pro vlajku, se vrátil. Komodor převzal modrý praporec a spěšně ho poskládal. Joyful přitom nezahlédl nápis vyšitý velkými bílými písmeny, ale jeho obsah znal. NIKDY NEVZDAT LOĎ. „Každého, kdo se dokáže připlazit, doktore,“ zopakoval Perry. „Pokud svede táhnout za lano, tak ho chci. I kdyby u toho měl zhebnout. A vás taky.“

„Předám mužstvu váš rozkaz, komodore. Ale jen málo raněných ho bude moct uposlechnout, i kdyby sebevíc chtěli.“ Bůh sám ví, kolik nohou za posledních pár hodin amputoval. Po prvních dvaceti je už přestal počítat. „Pokud jde o mě, své pacienty opustit nemůžu.“

Jako lodní lékař byl civilním zaměstnancem válečného loďstva, Perry mu tedy poroučet nemohl. „Jak je libo, doktore Turnere. Přeju vám hodně štěstí v posledním boji i po něm.“

„I já vám, komodore.“

„Nebojte se o mě ani o naši zem, doktore. Zvítězíme, to vám slibuju.“ Perry přehodil nohu přes zábradlí, pak se zarazil a sáhl do kapsy pro hodinky. „Čekám pět minut na všechny raněné, kteří se k nám dokáží připojit. Pak odrážíme.“

„Můžu požádat o deset minut, pane? I nemocní a ranění, kteří dokáží vylézt na palubu, to rychleji nesvedou.“

„Dobrá, deset minut," přikývl Perry.

Dvoustěžňová brigantina *Niagara* mezitím připlula do čela, takže se ocitla mezi americkou flotilou a nepřítelem, bokem před vlajkovou lodí *Lawrence.* Perry se třemi námořníky začal slézat do veslice. Joyful se otočil a zamířil do podpalubí. Náklon byl čím dál tím horší a dým hustší. Jedna britská loď – *Queen Charlotte* – dál pálila z děl. *Lawrence* měla osmnáct karonád oproti dvěma *Charlottiným*, ale nikoho k jejich obsluze. A poslední půlhodinu už ke třem z nich ani nosiče střelného prachu. Jen po hmatu a instinktivně nalezl Joyful palubní průlez. Užuž se chystal sestoupit, když se nad otvorem vynořila malá blonďatá hlava Jesse Edwardse. „Co se děje, pane doktore?"

Skvělé! Na počátku bitvy měla loď tři nosiče střelného prachu. Všem nebylo ani dvanáct, a přitom dělali tu nejnebezpečnější práci – zásobovali děla střelivem –, ale dva z nich už leželi na hromadě mrtvol pod hladinou ponoru. Joyful se domníval, že ten třetí leží zabitý někde jinde. „Tady jsi, Jesse. Už jsem si říkal, kam ses asi poděl."

Kluk neopětoval jeho pohled, ale upíral zrak kamsi za něj. „Byl jsem dole v prachárně, pane. Pro střelivo, jako vždycky. A…"

Schovaný ve skladišti, Bůh mu pomáhej. „To je v pořádku, chlapče. Tím se už netrap. Komodor a zbytek posádky teď budou veslovat k *Niagaře.* Zatím čekají na ostatní. Tak mazej taky. Tam, na levobok. A hoď sebou."

Chlapec se rozběhl, ale pak se znovu otočil. „A co vy, pane doktore Turnere?"

„Já nic, o to se nestarej. Běž, Jesse. A svižně. To bude dobré…" Přesně mezi nimi se ozvala mohutná detonace a výbuch odhodil Joyfula k palubnímu průlezu. Nejprve necítil vůbec nic, jen pach spáleného masa, ale přesto věděl, že to maso je jeho. Chvíli čekal, jestli se zhroutí, jestli ucítí nohy. Ne, nohy jsou v pořádku. Ale náhlá bolest a mrákoty. Kriste na nebi, jen ne omdlít, ty blbče, jen to ne! Jestli omdlíš, je po tobě. Srdce mu prudce bušilo. „Jesse! Kde jsi?"

Zkusil udělat krok vpřed, ale zapotácel se. „Jesse!" Pořád nic. Nemůžu tady otálet. Musím povědět těm lidem dole, že můžou… Slabost ho začala přemáhat, ale zvládl ji. Něco má s levou paží. Hmátl po ní. Nadloktí je v pořádku. Takže to musí být loket nebo

předloktí. Žádné polámané kosti, takže… Kriste Ježíši! Ruka od zápěstí dolů je pryč.

Z rány crčela krev. Cítil, jak se mu zvedá žaludek. Šok. Jen to ne. Musí zastavit krvácení. Jinak je konec. Zdálo se to jako celá věčnost, ale nakonec se mu podařilo odvázat šátek na krku.

Za ním se dál ozývala střelba z děl, ale nakloněný *Lawrence* bez palebné síly už nebyl jejím terčem. Joyfulovi se podařilo obtočit si šátek kolem roztříštěného zápěstí, ale jestli nemá na místě vykrvácet, bude třeba ho řádně utáhnout. V kapse zástěry vždycky nosil krátké dřevěné kolíky, které dával pacientům skousnout, aby si při bolestivém chirurgickém zákroku nepřekousli jazyk. Sakra! Od krve zmáčené prsty pravačky mu pořád klouzaly. Nakonec se mu podařilo jeden kolík nahmátnout, prostrčit ho uzlem provizorního obvazu a začal jím kroutit. Není to zrovna nejlepší škrtidlo, jaké kdy utáhl, ale pro tuhle chvíli postačí. „Jesse! Jsi tady někde, chlapče?“

Žádná odpověď. Neměl ponětí, kolik z těch Perrym přislíbených deseti minut už mohlo uplynout. Lidé v podpalubí mají právo využít komodorovy nabídky, pokud mohou. Dovrávoral k palubnímu poklopu a chystal se vstoupit na provazový žebřík. Levou nohou zavadil o cosi schouleného u zadní ubytovací paluby pro důstojníky. Jesse. Chlapce tam výbuch odhodil.

Na Joyfula šly mrákoty, ale přesto se přiměl pokleknout k ležícímu tělu. „Jesse? Slyšíš mě?“ Jedna lucerna ubytovací paluby ještě svítila, ale v šeru už přesto nebylo vůbec vidět. „Jesse. No tak, kluku, odpověz.“ Nosič střeliva se ani nepohnul. Joyful přiložil ucho k chlapcově hrudi. Rychlé nitkovité údery, ale srdce buší. Konečně jeho oči přivykly pološeru a uviděl, že mládencova pravá paže je ustřelená těsně u ramene. „Oba nás dostaly, ty svině anglický,“ zamumlal. Jesse se nehýbal.

Krev z rány vytékala, ale nevystřikovala. Aspoň tak. Tady se žádné škrtidlo přiložit nedá. Chlapcova košile z hrubé vlněné látky byla v cárech. Joyfulovi se podařilo jednou rukou odtrhnout kus tkaniny. Nacpal ji do rány a pak vsunul paži pod chlapcovo bezvládné tělo. Napoprvé s ním ani nepohnul, ale na druhý pokus se mu to podařilo. Lehké dětské tělo si hodil přes pravé rameno a vrávoral s ním k nemocničnímu oddělení hluboko v podpalubí.

Když odcházel z dlouhé nemocniční kabiny na zádi v podpalubí, svítily tam pod stropem tři lampy, zavěšené na kladce. Teď už zbyla jen jediná. „Grubbersi! Kde, k čertu věříš? Jak to, že ty zatracené lampy zhasly?“

„Tady jsem, pane doktore. Zrovna jsem chtěl přistřihnout knoty a dolít trochu…“

Zbytečné. Pomocník lodního lékaře byl k této službě jako obvykle vybrán po osmi letech služby na moři. „Pusť to z hlavy. Nachystej stůl pro další operaci. Ne, počkej. Udělám to sám. Ty jdi nahoru. Komodor čeká na všechny, kteří s ním dokáží opustit loď.“ Joyful se sklonil a shodil Jesseho tělo na operační stůl, nevšímaje si tlustých zaschlých skvrn na voskovaném plátně. Námaha rozdráždila jeho vlastní zranění a prudký příval bolesti ho zastihl nepřipraveného. Zalapal po vzduchu a čekal, až bolest odezní, pak pozvedl zafačované zápěstí ke světlu. Žádná čerstvá krev. Škrtidlo drží.

„Jste zraněný, pane doktore. Nechcete, abych…“

„Ne, nic nechci.“ Grubbersovo věčné kňourání mu odjakživa šlo na nervy. „Prostě jdi na palubu a nastup na člun.“

„My se vzdáváme, pane?“

„Ne. Komodor Perry a všichni členové posádky, kteří jsou aspoň trochu zdraví, se přesunou na *Niagaru.*“ Zvýšil hlas a dodal: „Slyšíš mě, co říkám? Pokud se dokážeš vyškrábat na palubu, máš čáku dostat se z téhle plující márnice. Ale uděláš nejlíp, když pohneš kostrou.“

Udělal, co udělat měl. Joyful se už dál nestaral o to, jestli se někdo z houpacích sítí nebo z tvrdých kavalců rozložených po podlaze dokáže zvednout a vyškrábat se na palubu. Naklonil se nad operační stůl a opatrně odstranil kus hrubé vlněné tkaniny nacpané do Jesseho rány.

Grubbers pohlédl na chlapce v bezvědomí. „Koupil to škaredě, co?“

„Jo, to jistě. Já si s tím poradím. Ty jdi nahoru, dokud to ještě jde.“

Grubbers ještě chvilku váhal, ale pak se vrhl k provazovému žebříku. Joyful si nejasně uvědomoval, že jeden ze zraněných ná-

mořníků se potácí za ním. Ostatní byli příliš nemocní, než aby dokázali vstát. A možná i natolik v mrákotách, že výzvu vůbec nevnímali.

Vložil zdravou ruku Jessemu na čelo. Studeně vlhké. Hoch byl v šoku, ale dýchal pravidelně. Mohlo to být horší. Když mu položil dlaň na hruď, ucítil, že srdce mu tluče trochu zrychleně, ale přesto pravidelně. „Tak fajn, Jesse. Svedeme to – ty a já. A jestli dokážu operovat jednou rukou, tak ty to, krucinál, přežiješ a ještě o tom budeš moct vyprávět. Slyšíš mě, Jesse Edwardsi?“ Věděl, že kluk je v bezvědomí, ale to nic. Sám se cítil líp, když na něj mohl mluvit. „Tuhle operaci přežiješ, ty můj prcku od kanonýrů, protože jsi yankeeský drsňák z Bostonu, i když si v každé bitvě nasereš do gatí. A já… inu, já jsem zatraceně nejlepší chirurg v celém tom zatraceném válečném námořnictvu Spojených států. Ne, hernajs, to ne! Já jsem nejlepší chirurg na celém tomhle sviňském světě!“

Tím nejlepším chirurgem byl ve skutečnosti jeho strýc Andrew Turner doma v New Yorku. Ale právě s ním jednou přesně takovouhle operaci prováděl. Joyful tenkrát studoval medicínu na Kolumbijské a bydlel v Andrewově domě. Jednu ženu, kterou přejel koňský povoz, přinesli do strýcovy ordinace na Ann Streetu. Kolo vozu jí uřízlo paži až u ramene, přesně tak, jak to teď to zatracené anglické dělo udělalo Jesse Edwardsovi. Joyful musel tehdy strýci asistovat, a tak si dodnes pamatuje každý jednotlivý krok operace. Stále v duchu slyší Andrewův hlas. Stejně zřetelně, jako kdyby onen starší a zkušenější chirurg stál vedle něj ve smrdutém nemocničním podpalubí.

Rána vyžaduje amputaci přímo pod lopatkou. Je pravda, Joyfule, že tohohle zákroku se mnozí chirurgové obávají. Strašné nebezpečí silného krvácení, to se rozumí. Jenže když to nezkusíme, ta žena umře. Ale budeme-li hodně opatrní a šikovní, a když nám ještě navíc bude přát štěstí, třeba to přežije.

Andrew se chopil svého nejdelšího nože. Joyful si z pouzdra nástrojů na stole vybral podobný. Jeho skalpel měl kostěnou rukojeť a pružné, šest palců dlouhé a jeden palec široké ostří. Na tomhle jeho nejoblíbenějším nástroji dosud lpěla zaschlá krev z mnoha dnešních operací. Jen nebýt přehnaně úzkostlivý, pomyslel si, podržel skalpel

za střenku v zubech a hmátl po jediné svítící lampě nad stolem, aby ji co nejlépe srovnal.

A teď, Joyfule, podrž mi to, co z té paže zbylo, ve vodorovné poloze.

S ohledem na mizerné schopnosti námořníků, které mu přidělovali za pomocníky, Joyful si už dávno připevnil na stěnu mohutný hák s koženou smyčkou, kterému říkal „neodmlouvající asistent“. Nehybné chlapcovo tělo posunul co nejblíž k okraji stolu a zbytek ustřelené paže upevnil do svého závěsného „udělátka“. Těžkopádná fuška, muset tohle všechno zvládnout jen jednou rukou. Skoro stejně obtížné bylo připoutat chlapce k operačnímu stolu, ale nakonec i to se mu povedlo.

Řez povedeme skrze tukovou membránu od horní části ramene přes hrudní sval dolů do podpaží.

První rychlý řez přivedl chlapce k vědomí a jeho bolestný řev otřásl stěnami podpalubí. Pár raněných, kteří byli dosud jakž takž při vědomí, hněvivě zaprotestovalo. „Koukejte mlčet! Na jeho místě byste ječeli jako vepři na porážce – vy všichni! Ale za to, že ještě vůbec dýcháte, můžete poděkovat jen mně a mým nožům.“ Někteří ranění souhlasně zamručeli, ale Joyful si jich už nevšímal. Jediné, nač se teď plně soustředil, byl pacient na operačním stole.

Chlapcův řev byl vlastně dobrým znamením. Kdyby bezvědomí trvalo po celou dobu zákroku, mohlo by to znamenat, že se z tak hlubokého kómatu už nikdy neprobere. Joyful odložil skalpel, z kapsy zástěry vytáhl další kolík a vložil jej klukovi do úst. Jesse na něj nyní zíral doširoka otevřenýma očima. „Skousni, mládenče. Tak pevně, jak jen můžeš. Musíš to vydržet. A já taky. Protože když to nedokážeme, tak umřeš.“ Opětoval chlapcův upřený pohled. „Rozuměl jsi mi, Edwardsi? Tentokrát se nemáš kam schovat. Seber všechnu sílu, co máš, abys to vydržel, nebo je po tobě. Tak co – mám pokračovat?“

Slzy stékaly Jessemu po tvářích, ale přikývl. „Dobrá,“ řekl Joyful. „Skousni ten kolík, jak nejvíc dokážeš. A já budu pracovat, co nejrychleji to půjde.“

Teď otočíme skalpel ostřím vzhůru a oddělíme sval.

Joyful se soustředil na tlumený zvuk střelby a nevšímal si přidušeného úpění chlapce pod nožem ani nářku raněných, kteří ho obklopovali. Dej Bože, aby to byly americké pušky. Co by tak asi udělali Britové s raněnými, kdyby vstoupili na *Lawrence?* Ty přeživší by patrně vrátili Američanům. A pokud jde o něj – nejspíš by ho přinutili vstoupit do služeb toho svého proklatého Královského námořnictva. Byl by to fakt požitek, moct pár těch anglických sviní dostat pod nůž.

Odložil skalpel, aby mohl podvázat tepnu. Kriste na nebi. Jak navléknout šicí materiál do jehly jednou rukou? Snad ten ničemný pacholek Grubbers jich pár předem nachystal. Zašmátral po věcech na stolku s nástroji. Nic. To si tedy mohl myslet.

Joyful našel největší jehlu, podržel ji v zubech a odmotal kus zcuchaného šicího materiálu, který tam Grubbers zašmodrchal. Zatraceně. To prostě nejde navléknout! Jako kdyby se pokusil vzlétnout tím, že zamává pažemi. Ale když se mu nepodaří zbytek paže řádně odstranit, Jesse Edwards je odsouzen zemřít pomalou a bolestnou smrtí na celkovou sepsi. Bůh ho zatrať, jestli se mu nepodaří toho kluka zachránit…

„Ukažte, doktore, já vám s tím pomůžu.“ Dvojice rukou se chopila jehly i chirurgické nitě.

Joyful zamžoural do šera mimo kužel světla, který vrhala petrolejová lampa. „Tompkins, že?“

„Tammy Tompkins, jasně, doktore.“

Námořník, který ležel v lodní nemocnici s horečkou už před začátkem bitvy. „Horečka tě přešla?“

„Vypadá to tak. Furt se mi kapku třesou haksny, ale tohle ještě svedu. Je to míň složitý než piplat se s vyřezáváním do velrybí kosti.“

V téhle práci byl Tompkins mezi námořníky hotový přeborník. „Byl by z tebe perfektní pomocník chirurga, Tammy. Jsi machr.“

„Akorát, že bych na to neměl žaludek, pane. Když vidím krev, tak se mi normálně dělá blivo.“

„Teď se ale koukej sebrat. A navlékni mi ještě pár dalších jehel.“

Joyful se chopil skalpelu a vrhl rychlý pohled na svého pacienta. „Skousni, Jesse. Tohle je nejhorší, ale nebude to trvat dlouho. Vyros-

tl jsem v Kantonu, to je v Číně, víš? A jak říkají Číňani, dneska tvůj džos – tvoje kadidlová tyčinka – ještě nezhasne. Dneska ne. Není to tvůj osud. Kdyby ano, už bys touhle dobou byl po smrti.“

Rozpovídal se kvůli chlapci, ne aby si sám ulevil. Rychlým, jistě vedeným řezem projel deltovým svalem; z tepny začala stříkat krev. Odložil skalpel, uchopil artérii, pevně ji stiskl a přikázal, aniž odhlédl: „Dej prsty sem, na moje, Tompkinsi. Popadni tady tu rourovitou věc a pevně stiskni. Tak do toho, krucinál, dělej! Jinak bude z kluka za chvíli mrtvola.“ Šmátrající ruka se ponořila do krvavé kaše v Jesseho rameni. Konečně byly Tompkinsovy prsty na správném místě, takže Joyful mohl svůj stisk uvolnit. Hmátl po jehle s nití a prošil nejprve velkou artérii a pak podvázal i žíly. Kupodivu to jednou rukou šlo lépe, než sám očekával.

A znovu skalpel. Zřetelně mu v uších zněl Andrewův hlas: *Incizi vedeme skrz kloub a pečlivě oddělíme cévy, pak je podvážeme jako ostatní.*

Pánbůh zaplať, že Tompkins udělal, co měl. Teď bude potřebovat další jehly s šicím materiálem. Joyful se sklonil nad svým riskantním dílem a opět letmo pohlédl na pacienta. Ten znovu omdlel. Pro jistotu mu Joyful vyňal kolík z úst, aby ho nespolkl, pak se znovu vrátil k práci se skalpelem. Teď se dokonale soustředil. Každý následující krok měl tak jasně před očima, jako by ho četl z tabule.

Za pár minut byl pahýl rozdrcené paže volný. Stále visel v kožené smyčce na háku, přímo nad hromadou dalších amputovaných údů na zemi. „Teď se, Tompkinsi, dívej, co dělám. Sakra, chlape, já tě potřebuju. Přestaň zvracet a dávej pozor.“ Pečlivě shrnul přes ránu kůži, kterou svědomitě zachoval.

Při každé amputaci je třeba na zbytku těla zachránit co největší množství kůže. To je hlavní podmínka úspěchu, Joyfule. Tou pak zakryješ škaredé uzlíkovité zjizvení, které může v horším případě zhnisat, nebo přinejmenším pacienta trvale obtěžovat.

„Drž tu kůži pevně pohromadě, než ji zašiju, Tompkinsi. Ano, přesně takhle. Fajn, děláš to výborně.“

A on jakbysmet. Rána je zavřená. Hotovo, dobrá práce. Andrew by to ocenil, kdyby tu byl.

„Jesse bude v pořádku, co, doktore?“

„Je to tak, Tompkinsi. Aspoň předpokládám. A bez tebe by se to nepodařilo.“

Joyful položil dlaň chlapci na čelo. Bohudík ani stopa po horečce. Máš dobrý kořínek, Jesse Edwardsi. A pokud jde o mě, tak jsem přímo zatraceně geniální.

„A co teď s tímhle?“ Námořník kývl hlavou směrem k primitivnímu škrtidlu na Joyfulově levém zápěstí.

„Ach ano. Tohle…“ Zatraceně geniální jednoruký kripl. „Myslím, že bude nejlíp, Tammy Tompkinsi, když mi navlékneš ještě pár jehel. Je na čase s tím taky něco udělat. Budeš muset… Poslouchej.“ Náhlé naprosté ticho.

„Žádná střelba.“

„Jasně. Ani naše, ani jejich.“

„Co si o tom myslíte, pane doktore? Vzdali jsme se my nebo oni?“

„Bohužel nemám zdání. Ale jestli nás mají odtáhnout, chtěl bych mít nejdřív tohleto za sebou. Něco zahvízdej, mistře Tompkinsi.“ Tammy nebyl jen skvělým řezbářem do velrybích kostí, ale i nejlepším hvízdačem na celé lodi. „A žádný cajdák, ale něco, co nám dodá odvahu!“

Tompkins našpulil rty a místo své oblíbené písničky amerických venkovanů *Starej negr vychytralej*, spustil ryčný pochod, podupávaje si k němu do rytmu. Joyful se mezitím pevně zakousl do jednoho ze svých kolíků a poté pravou rukou vytrhal úlomky kostí a tkáně z roztříštěné levačky a pak přes její zápěstí přetáhl zbytek kůže a zašil ji. To vše za zvuků furiantsky rozverné písně amerických bojovníků za svobodu Yankee Doodle.

Onoho zářijového pátku ve čtyři hodiny odpoledne celá britská flotila na jezeře Erie – dva nákladní koráby, dvě brigy, jeden škuner a jedna šalupa – stáhla vlajky. Komodor Oliver Perry z vojenského námořnictva Spojených států amerických, plavící se nyní pod modro-bílou bojovou zástavou na *Niagaře*, přijal kapitulaci britského královského námořnictva a v rychlosti načmáral vzkaz pro generála Williama Henryho Harrisona: „Střetli jsme se s nepřítelem a dostali jsme ho.“

Kapitola druhá

Město New York,
pondělí 15. listopadu, čtyři hodiny odpoledne

SNÍH SE SNÁŠEL ve velkých vločkách, které sice rychle tály, ale vzduch byl studený a kvapem se ochlazovalo. Roční doba tomu sice neodpovídala, ale chystala se skutečná bouře. Joyful ji cítil v závanu odpoledního větru.

Stejně tak i vůni z kuchyní. Většina lidí se teď chystala večeřet. Hlavní jídlo dne se dříve podávalo už ve tři, ale v těchto časech si lidé přivykli na pozdější hodinu. Pracovní dobu si tak prodloužili o dalších šedesát minut. To jsou celí Newyorčané. Pracovat víc, rychleji a překotně bohatnout. Ale i tady musí člověk v určitou chvíli přibrzdit, aby si naplnil žaludek. Ann Street – tato změť krámů i obytných domů jako většina dopravních tepen v nejstarší části města – byla teď tak ztichlá, že Joyful slyšel i údery vlastních podrážek na kamenném dláždění.

Dům, ke kterému mířil, byl až na konci ulice. Dřevěný, jako většina sousedních, po čtyřech oknech ve třech podlažích, s vikýři ve střeše a dvěma komíny. Tabulka u předního vchodu hlásala: DOKTOR ANDREW TURNER, LÉKAŘ. A pod tímto nápisem o něco menším písmem: PROVÁDĚJÍ SE TÉŽ ZÁKROKY CHIRURGICKÉ. Joyful na okamžik zaváhal, ale pak vztáhl ruku po klepadlu.

Dveře mu přišla otevřít táž služebná jako před šestnácti lety, kdy mu bylo sotva sedmnáct a do New Yorku se připlavil z Číny. Tehdy náležela k přistěhovalcům, kteří si přepravu do Ameriky zaplatili podpisem závazku k termínované nevolnické službě. Obvykle na deset let, takže dnes už nejspíš pobírá mzdu. „Dobré odpoledne, Bridey. Jak se vede?“

„Líp, když vás vidím, pane doktore Turnere.“

Jako většina služebných věděla Bridey všechno. Musela slyšet ostrou hádku, která vypukla mezi ním a Andrewem, když se před měsícem vrátil z jezera Erie na uvítací slavnost veteránů zářijové bitvy, ale oba dělali, jako by nic. „Taky vás rád vidím, Bridey. Je doma?“

„Jasně – a čeká na vás.“ Nastavila ruce, Joyful shodil svrchník a podal jí ho i s úzkým, vysokým cylindrem a pravou rukavicí. Bridey čekala dál. „Nechcete mi tu nechat i tu druhou, pane doktore?“

„Ne, Bridey.“ Joyful pozvedl levou paži. Před týdnem si od jednoho kováře dal udělat cosi jako protézu, zakončenou pískem vycpanou rukavicí. Hloupá ješitnost. Měl nechat pahýl ruky jednoduše trčet a bylo by. Zatraceně…

Bridey zrudla rozpaky. „Já jsem zapomněla, pane doktore. Děsně se omlouvám.“

„To nic, já sám na to někdy taky zapomínám.“ Popravdě řečeno měl spíš místo „někdy“ říct „často“. Bylo by to bližší pravdě.

Služebná lehce zaťukala na dveře po své pravici a hned nato je otevřela. „Doktor Joyful Turner, pane doktore Turnere.“

Joyful vstoupil. „Klaním se, pane strýci,“ pozdravil zdvořile.

„Buď zdráv, synovče.“ Oba muži se poněkud ostražitě uklonili. „Oceňuji, že ses na mou výzvu tak rychle dostavil,“ řekl Andrew. „Už jsi večeřel?“

Nevečeřel, ale nají se později. Teď je příliš napjatý a zvědavý, než aby měl chuť na jídlo. Pozvání k návštěvě ho zastihlo v jeho podnájmu na Greenwich Streetu zhruba před hodinou. Stálo v něm, že se jedná o neodkladnou záležitost. „Jsem sytý, strýci, děkuji.“

„Dobrá. Nech nás o samotě, Bridey. Nějaký čas nebudeme nic potřebovat.“

Tahle místnost byla Andrewovou pracovnou i ordinací. Pokud tu operoval, pokrýval se nábytek voskovaným plátnem, které ho chránilo před potřísněním krví. Čtvercová, zlatavě ořechovým dřevem obložená místnost měla podél jedné stěny skříně s policemi a zásuvkami plnými léků, obinadel, klystýrů, nástrojů k pouštění žilou a přikládání baněk, stejně jako celého arzenálu fiól, chirurgických sond, rovných i zahnutých nožů a pilek rozličných rozměrů. Andrew Turner byl v celém městě jediným doktorem, který provozoval jak lékařskou, tak chirurgickou praxi. Joyful nevěřil, že by se v New Yorku mohli uživit dva takto hybridní praktici. Proto také odešel na moře.

Andrew se s ním o to nepřel. Ale nedávno se Joyful rozhodl, že medicínské řemeslo úplně opustí a odstěhuje se ze strýcova domu do

podnájmu na Greenwich Streetu. A kvůli tomu se tehdy také krutě pohádali.

Bylo jasné, že se Andrew snaží novému sporu předejít. „Lezavá zima tam venku," řekl, chopil se pohrabáče a prohrábl směs hořících špalků a uhlí v krbu. Chomáč jisker se vznesl do komína.

„Myslím, že se sem žene nějaká čina," poznamenal Joyful.

„V kostech cítím, že to tak bude," zavrčel Andrew.

Když svého strýce poprvé spatřil, zdál se mu mladý a silný. Teď je mu třiasedmdesát a je z něj bělovlasý, vyzáblý stařec.

Andrew ukázal na karafu s koňakem na stolku mezi okny. „Nalej nám, Joyfule. Sedneme si ke krbu a trochu se zahřejeme."

Joyful nalil po troše lihoviny do dvou baňatých koňakových sklenek, ale pobrat je obě naráz bylo v tuhle chvíli nad jeho síly. Odnesl jednu strýci a pak se vrátil pro druhou. Přinesl ji ke krbu, pozvedl a řekl: „Na vaše zdraví, pane."

„I na tvoje."

Joyful se pomalu dlouze napil a od hrdla až do útrob se mu rozlilo příjemné teplo. Pak odstavil sklenku na krbovou římsu. Vědomě odolal touze napřáhnout ruce k teplu, sálajícímu z ohniště. Místo toho se nohou opřel o mosaznou ohrádku u krbu.

„Ukaž mi to." Andrew se naklonil a pozvedl synovcovu paži s černou koženou rukavicí. „Zlobí to nějak?"

„Ne. Zhojilo se to."

„To doufám. Nechal jsi dostatek kůže na přetažení pahýlu?"

„Jak jste mě to učil."

„Ta rukavice je dobrá." Andrew přejel dlaní po rukávu Joyfulova černého žaketu. „Drží to na popruzích, že?"

„Ano. Na konstrukci, kterou jsem si dal udělat před pár týdny u kováře. Chvíli mi trvalo, než jsem si na ten krám zvykl, ale už to jde."

„O háku jsi neuvažoval? Leccos bys jím zvládl. To se ví, jako ruka to není."

„Ani nápad," opáčil Joyful. „Vypadal bych jako pirát."

Čekal, že se Andrew jeho nucenému vtipu zasměje, ale ten se naopak zamračil. „Tvůj otec byl svého času pirátem."

„Korzárem," namítl Joyful. „To není totéž."

„Možná.“ Andrew jen pokrčil rameny. „Pořád ještě chceš nechat medicíny?“

„Ano. Jak jsem už řekl. Koneckonců myslím, že nemám na výběr.“

„V lékařství se dá spousta věcí dělat jen jednou rukou.“

„Jenže v chirurgii toho moc není,“ opáčil Joyful.

„Ale amputaci paže jsi tomu klukovi provedl jednou rukou, ne? A podle toho, co jsi říkal, šlo o jednu z nejobtížnějších.“

„Ano, to je fakt. Ale Jesse Edwards byl nedobrovolný pacient. Neměl na výběr. Přesvědčit newyorské panstvo, aby někoho ze svého středu pustilo pod nůž jednorukému chirurgovi, by asi byl dost těžký úkol. Zvlášť když tady na Ann Streetu je k dispozici nejlepší chirurg v celém křesťanském světě.“

„Lichotíš mi.“

„Ne,“ řekl Joyful. „Ani za mák.“

Tentokrát se Andrew pousmál. „Nu dobrá. Jenomže už to dlouho takhle nezůstane hochu, nezůstane. Stárnu, víš?“

„Podržte před sebou ruce,“ vyzval ho Joyful.

„To je zbytečné.“

„Vedle mojí,“ opáčil Joyful a napřáhl pravou ruku. Za krátký okamžik ho Andrew následoval a natáhl ruce po obou stranách jeho pravačky. Joyful nechal uběhnout pár vteřin. „Ani záchvěv,“ konstatoval téměř po minutě. „Pevné jako skála – pořád beze změny. A kdybychom v téhle zkoušce pokračovali, vsadím se, že moje ruka by se začala třást dřív. V téhle hierarchii znám svoje místo, pane strýci. S oběma rukama bych byl v New Yorku na druhém místě. Hned po vás. Ve válečném námořnictvu daleko široko ten nejlepší. Ale takhle…“ Nedomluvil a nechal ruku poklesnout.

„I tak bych si přál, aby sis to ještě znovu rozmyslel, hochu.“

„To vím, strýčku. Jenomže to neudělám.“

„A domů se taky nevrátíš? Víš přece, že skutečně doma jsi tady.“

„Vím, že tohle byl můj domov. Do smrti za něj zůstanu vděčný. Ale nemůžu věčně využívat vašeho milosrdenství…“ Pohybem zdravé ruky předešel Andrewovým protestům. „Vím, že mi řeknete, že

nejde o žádné milosrdenství. A vím taky, že to myslíte upřímně. Ale musím jít svou vlastní cestou.“

„A to je definitivní?“

„Ano, je.“

„Vlastně jsem si to myslel, ale chtěl jsem to ještě jednou zkusit. Předpokládám, že ses rozhodl pustit se do obchodování s Kantonem.“

„Ano. V Kantonu jsem vyrostl. Námořní obchod s touhle zemí je to jediné, v čem se ještě vyznám – kromě medicíny, samo sebou.“

„Mluvil jsi o tom se svým příbuzným Devreym? Myslím o tom, že se chceš stát jeho konkurentem? Řekl bych, že tím nebude dvakrát nadšený.“

Joyful dopil sklenku, ale zavrtěl odmítavě hlavou, když Andrew pokynul směrem ke stolku s karafou. „Ne, dík. Už ne. Jo – a říká se, že Parchant Devrey má dost vlastních problémů, než aby si dělal starosti s mou konkurencí.“

„Taky se mi to doneslo. Ale pokud jde o ten obchod s Čínou – nic jiného bys – až tahle válka skončí – dělat nemohl?“

„Asi těžko,“ odtušil Joyful.

„Pokud si vzpomínám, tak jsi tohle nezákonné válečné dobrodružství plně podporoval.“

„Vždycky jsem byl přesvědčen, že Británii nesmíme dovolit, aby s námi jednala jako s jednou ze svých kolonií.“

„To vím. Svého času jsme už o tom mluvili, že?“ Joyful dobře věděl, že Andrew je přesvědčeným federalistou a že prezidenta Madisona a demokratické republikány pokládá za bandu extremistů.

„Jde o to,“ pokračoval Andrew, snaže se o co nejmírnější tón, „že byste se neměli pouštět do války pod velením nezkušených důstojníků a s podporou armády složené převážně z příslušníků domobrany, kteří odmítají přenést boj za naše hranice.“

Joyful pokrčil rameny. „Čekal bych, že právě tohle vám bude vyhovovat. Vzpomínám si, jak jste mi jednou řekl, že ustavit armádu, která by podléhala prezidentovi a Kongresu, ale nikoli jednotlivým státům, by bylo hrozbou pro vládu občanů.“

„Vážně? Svého času jsem asi řekl spoustu pěkných pitomostí. Jedna navíc – co na tom záleží?“ Andrew vstal a přešel k oknu. Krát-

ký zimní den se chýlil ke konci a soumrak houstl. „Pojď sem, Joyfule.“ Tón jeho řeči se změnil. „Podívej se ven a řekni mi, co vidíš.“

„Domy, strýčku Andrewe.“ Odpověděl vlastně dřív, než ještě pořádně z okna vyhlédl. „Domy bezúhonných Američanů, jako jste vy. Ale vsadil bych se, že hodně z nich jsou republikáni, jak si teď tihle lidé říkají. Tedy buřiči, jak byste je nazval vy.“

„V tom máš určitě pravdu. Ale za Ann Streetem – co vidíš tam? Nemyslím jen očima, ale rozumem a srdcem.“

Ach ano, o tohle nejspíš běží. „Manhattanské lesy, potoky a kopce, které vy a ta vaše zatracená městská rada chcete zničit a proměnit v síť pravoúhlých ulic a bulvárů,“ opáčil Joyful. „Připravených pro počet obyvatel, srovnatelný s Čínou.“

Andrew se zasmál pod vousy. „Pro tolik snad ne, ale skoro…“

„Zdá se, že by vám to nevadilo.“

„Ani trochu. A s ohledem na tvé současné záměry by to nemělo být proti mysli ani tobě. Víc lidí znamená víc příležitostí pro obchod. A ty je přece pro svou plánovanou budoucnost potřebuješ, ne?“ Andrew vztáhl ruku po okenním závěsu, ale nezatáhl ho. „Rozsviť tamhle tu lampu, chlapče. A tu u krbu taky.“ Chvíli počkal, až synovec zažehne ohněm z krbu knoty obou lamp, a pak pokračoval: „Pro naši revoluci jsem riskoval život, Joyfule. Ale teď…“ Andrew se odmlčel, zatáhl okenní závěs a pohlédl na mladšího muže ve své pracovně.

„Co teď, strýčku Andrewe? Vzkázal jste mi, že jde o neodkladnou záležitost. Přiznávám, že jsem zvědavý.“

„Ano, to předpokládám. Ale budeš muset být ještě chvíli trpělivý. Nejdřív se zase posadíme.“ Když se oba uvelebili na svých místech u krbu, zeptal se: „Pověz mi, co víš i *Blouznivé panně?*“

„Jen tolik, že to byl v padesátých letech minulého století výtečný korzárský škuner pod velením mého otce.“

„Žádné podrobnosti o plavbě roku 1759?“

Joyful se na okamžik zamyslel. „Ne, nic bližšího.“

Andrew si povzdychl. „Vlastně jsem doufal, že ti o tom Morgan poví. Bylo by to tak pro mě snazší.“ Sáhl do náprsní kapsy, vylovil malý, na mnohokrát složený papír a položil ho na nízký stolek mezi oběma křesly. Plně se setmělo a kouty místnosti se nořily do nepro-

niknutelné tmy, z níž jako by vystupovaly přízraky minulých časů, ale pod lampou ještě Joyful zřetelně rozeznával zbytky pečetního vosku, který list kdysi uzavíral.

„To je pro tebe," řekl Andrew. „Tvoje dědictví."

„Od vás?" zeptal se překvapeně Joyful. „Myslel jsem, že bratranec Christopher…" Andrewovi zbyl ještě jeden syn, o dvanáct let starší než Joyful, rovněž lékař. Věděl, že Christopher žije v Providence a že si s otcem nejsou nijak blízcí, ale nikdy by ho nenapadlo, že se úplně odcizili.

„Můj syn dostane, co je po právu jeho. Tohle náleží tobě. Byl to majetek tvého otce."

„Nerozumím. Po otci jsem dědil před pár lety." Truhlici s osobními věcmi a měšec s mincemi v hodnotě dvou tisíc liber mu roku 1809, sedm měsíců po smrti Morgana Turnera, předal kapitán obchodní lodi Finbar O'Toole. *Bylo mi čtrnáct, když jsem bojoval v revoluci, ale nebýt tvýho táty, tak bych do měsíce zhebnul. Slíbil jsem mu, že ti tohle předám. Svěřil mi to noc předtím, než umřel, a fakt jsem si z toho nevzal ani mrť.*

„Tohle se k tobě dostává oklikou," odpověděl mu Andrew. „Tak ber, je to tvoje."

Joyful se naklonil a pravačkou rozložil list papíru, dokud ještě ležel na stolku – takových drobných triků jednorukých lidí se za uplynulé dva měsíce naučil víc – a teprve poté ho zvedl před oči. Písmo na pomačkaném papíře bylo jen stěží čitelné, ale rukopis byl bezpochyby otcův.

„Udělej mi tu radost, chlapče," vyzval ho Andrew, „a čti to nahlas."

„Sedmdesát čtyři stupně… třicet minut západně od Greenwiche. Jen kousek jižněji než… dvacátý druhý, ne, dvacátý čtvrtý stupeň severní šířky. Dvakrát kolem a třikrát zpět." Chvíli zíral na papír a pak vzhlédl. „První část navigace je jasná, ale kam nás to zavede? Zbytek vypadá jako blábol."

„Nikdy jsem si nebyl jistý, kam ty souřadnice ukazují, leda to, že míří kamsi do Karibiku. Ale pro schopného námořníka by neměl být problém to místo najít. A pokud jde o zbytek, kdybych byl mla-

dý, vypravil bych se tam a pátral po smyslu těch posledních slov tak dlouho, až bych ho odhalil.“

„Odhalil – co?“

„Poklad.“

„Chcete tím říct, že tohle – tohle je mapa ukrytého pokladu?“

„Přesně to si myslím. Jistý si tím, samo sebou, být nemůžu, ale řekl bych, že tvůj táta si tyhle údaje zapsal, aby se tam jednou mohl vrátit a vyzvednout, co tam zakopal. Ale nikdy to neudělal.“

„Jak si tím můžete být jistý?“

„Neřekl jsem, že si tím jsem jistý. Vím jen, že *Blouznivá panna* byla v devětapadesátém v Karibiku, jenomže už se tam nikdy nevrátila. Pak vypukla revoluce a Morgan strávil skoro tři roky v britském zajetí. Tam také přišel o oko.“

„Já vím.“ Věděl i to, že Morgan Turner byl skutečný bojovník, i že Andrew tehdy udržoval všechny okolo v přesvědčení, že je britský konzervativec, a přitom ve skutečnosti působil jako Washingtonův zvěd v britské pevnosti, jíž byl tehdy New York. „Matka mi říkala, že otec se po návratu ze zajetí hrozně změnil. Nedokázal se soustředit a všechno zapomínal.“

„Tehdy byl dobrý důvod na mnoho věcí zapomenout. Ty ses, Joyfule, odjakživa zajímal o rodinnou historii, o to, co jsme – tvůj otec a já – kdysi všechno dělali. Jenže velká část těch příběhů je příliš odporná, než aby se dala vyprávět. Cesta k nezávislosti nebyla vždycky zvlášť hezká na pohled. Musel bys tehdy žít, abys to pochopil.“

„Viděl jsem bitvu, strýci Andrewe. Vím, že to není nic hezkého.“

Andrew zatočil sklenkou s koňakem a jedním douškem zbytek vypil. „Nic hezkého je slabé slovo. V roce 1759 jsme v Kanadě válčili s Francouzi a s jejich krvežíznivými indiánskými spojenci. *Blouznivá panna* byla jednou z nejúspěšnějších korzárských lodí, ale po té podivné plavbě se tehdy vrátila jen s Morganem, jeho prvním důstojníkem a tříčlennou posádkou. Nákladový prostor měla úplně prázdný. Morgan řekl, že nezískali ani jedinou kořist. Jelikož *Pana* přinesla už předtím mnohonásobný zisk, investoři se s tím protentokrát lehce smířili. Až na některé, kteří soudili, že Morgan lže. Poví-

dalo se, že jedním z investorů téhle plavby byla Squaw DaSilva…“ Andrew se přerušil. „Víš něco o mojí tetě, o své bábě?“

„Jennet Turnerová DaSilva. Provozovatelka městského bordelu a matka mého otce. Vím.“

„A ještě leccos dalšího, ale ne všechno bylo přesně takové, jak to vypadalo. Jenže Jennet byla nepochybně nejnenávistnější člověk, jakého jsem kdy poznal. Odpuštění neměla ve svém slovníku. Vášnivě nenáviděla Caleba Devreyho – a právě on patřil k investorům, kteří do téhle korzárské plavby vložili peníze. Myslel, že to Jennet neví, ale v tom se pletl. A věděl to i Morgan. Není zvlášť těžké uvěřit, že raději výtěžek zakopal, než aby dal vydělat Calebovi.“

„Tím by můj táta strašlivě riskoval.“

„Nepochybně. Kdyby mu mohli cokoli dokázat, pověsili by ho na nejbližší strom, ještě zaživa by ho odřízli a znovu pověsili. Ale tohle Morgana nemohlo odradit. Tenkrát rozhodně ne. Zvlášť když tím mohl ublížit Calebovi.“

„Kriste na nebi,“ vydechl Joyful, „jak jste se vy příbuzní mohli mezi sebou tak strašlivě nenávidět?“

„Já jsem ke Calebovi žádnou zášť necítil. Neměl jsem důvod. A kdyby ti tvůj táta ten svůj důvod chtěl sdělit, udělal by to, dokud byl ještě naživu. Prostě vem na vědomí, že byli zapřísáhlými nepřáteli.“ Andrew se předklonil a dotkl se papírku na stole. „Tohle je po mém soudu odpověď na hádanku týkající se korzárské plavby v devětapadesátém.“

„A vy to máte od mého otce?“

„Ne. Vzal jsem to Calebu Devreymu z…“

„Ale když to měl Caleb Devrey, tak musel vědět, kde skončil výtěžek té plavby. Proč tedy sám…“

„Nenechals mě domluvit. Svému příbuznému Calebovi jsem to vzal z mrtvé ruky. Tehdy jsem usoudil, že ať k tomu přišel jakkoli, už neměl čas to využít. A jestli tě to zajímá, tak zemřel přirozenou smrtí. Tipoval bych to na rakovinu žaludku, i když nikdy nebyl mým pacientem.“

„Rozumím. Strýci Andrewe, prosím, promiňte mi, ale věděl můj otec, že tenhle papír máte?“

Andrew uhnul pohledem. „Ne, nikdy se to nedozvěděl.“

Oba muži chvíli seděli mlčky. Všechna ta dávná zášť mezi nimi ležela jako těžký balvan. Pak jako první promluvil Joyful: „Ten poklad… Jestli existuje, tak jste měl léta na to, abyste ho vyhledal. Proč jste to neudělal?“

„Našel jsem si řadu výmluv. Nedostatek příležitostí a mořeplaveckých vědomostí, neznal jsem se s žádným kapitánem, kterému bych mohl důvěřovat… Holá pravda ovšem je, že v hloubi duše jsem věděl, že na ten poklad nemám nárok. Že není můj.“

Joyful vstal. Napětím se mu chvěl každý sval v těle. „Ale můj je. To krvavé dědictví náleží mně.“ Srdce mu bušilo a cítil, jak mu po zádech stéká studený pot.

„Přesně to jsem měl na mysli.“

„Ale proč teď? Tři roky jsem žil pod vaší střechou. Až do minulého měsíce jsem tu byl trvalým hostem, kdykoli jsem navštívil New York. Tak proč, pro všechno na světě, zrovna teď?“

Andrew se zhluboka nadechl. „Protože,“ odpověděl, „věřím, že Unie – všechno, zač jsme s tvým otcem a mnoha dalšími kdysi bojovali – je teď v nebezpečí.“

Chvíli trvalo, než Joyful pochopil. „Myslíte tím Spojené státy?“ zeptal se konečně.

Andrew přikývl.

„Ve spoustě bitev jsme přece Brity letos porazili, a i kdyby skutečně vpadli do New Yorku, tak bychom…“

„Nemluvím o červenokabátnících, Joyfule. Mluvím o mnohem horším nebezpečí. O takovém, které hrozí zevnitř.“

„Nerozumím.“

„Musíš naslouchat tomu, co se povídá. Státy Nová Anglie a New York se mají odtrhnout a stát se samostatným územím.“

„Ano, něco takového jsem už taky tu a tam zaslechl. Ale určitě to nikdo nemůže myslet vážně. Za války se vždycky šíří kupa všelijakých nesmyslů.“

„Jistě. A v devětadevadesáti procentech jsou to jen a jen řeči, a nic víc.“

Užuž k tomu chtěl Joyful cosi dodat, ale Andrew ho pohybem ruky zadržel. „Nech mě domluvit. Lidé, kteří hlásají myšlenku od-

loučení, patří k nejmocnějším. Jsou to významní obchodníci a finančníci. Čelní federalisté.“

„Vždycky jsem si myslel, že jste stoupencem právě téhle strany.“

„Federalista možná jsem. Když válka ve čtyřiaosmdesátém skončila, na vlastní oči jsem viděl, co dokáže lůza, když jí dáš do rukou moc. Tady v New Yorku právě ti lidé, za jejichž svobodu jsme bojovali a umírali, konali před zraky ječícího davu to, co nazývali lidovou spravedlností. Ženám přeřezávali šlachy na nohou, aby už nikdy nemohly chodit, muže natírali dehtem a obalovali je peřím, až si sami zaživa sedřeli kůži, když se toho snažili zbavit… Chátra se mi odjakživa hnusila a dodnes se jí děsím. Já věřím v silnou centrální vládu, Joyfule. Ve vládu vedenou vzdělanými a přemýšlivými lidmi. Nevěřím, že peníze jsou vždy a ve všem rozhodující. Na obchodu a zisku není samo o sobě nic špatného. Ale pro žádný národ nemohou být konečným cílem.“

„Já netoužím po zisku na úkor své vlasti, strýčku Andrewe.“ Ta slova zněla tak nabubřele, že si Joyful náhle připadal jako pitomec. Ale myslel to od srdce.

„Já vím, chlapče. Proto jsem se rozhodl tě do tohohle podniku zatáhnout. Myslím, že jsi čestný obchodník, bílá holubice mezi lupiči, chceš-li. Nejsem žádný boháč, a tak to, co bych ti mohl nabídnout z vlastních zdrojů, by ničemu nepomohlo.“ Pokynem hlavy ukázal na papír s vybledlými slovy, která mohou, ale také nemusí vést ke skrytému pokladu. „Toto je můj příspěvek. Ber, Joyfule, a využij ho. Dej těm pacholkům na prdel. Nedovol, aby zničili to, za co jsme prolévali krev.“

Čtvrtek 18. srpna 1814

Kapitola třetí

Město New York,
Southstreetské přístaviště, jedenáct hodin dopoledne

WILLU FARRELLOVI BYLO DVANÁCT LET. Poslední tři roky svého mladého věku strávil většinu dní od východu až do západu slunce na vrcholu padesátimetrové Devreyho pozorovací věže, tyčící se nad nedávno dobudovaným přístavištěm u South Streetu.

Z tohoto místa se mu otevíral pohled na veškeré dění v přístavišti, na les stěžňů i ještě dál na ruch v Úžině. Pootočil-li se doleva, dohlédl na Long Island, na farmy i venkovské budovy v Brooklynu u paty Starého přívozu a dokonce až k otevřenému moři za Gravesendem. Když Parchant Devrey připojil k southstreetskému přístavišti tucet doků, které už vlastnil na manhattanském břehu Východní řeky, zbudoval svou pozorovací věž, z níž se slušným dalekohledem dalo sledovat vše až do vzdálenosti dvaceti mil. Will se už jako dítě projevil nejen jako bystrozraký, ale také řádně chytrý chlapec.

Neušla mu připlouvající loď, i když byla jen bílou tečkou na obzoru, ale tentokrát nesestoupil z pozorovatelny, aby okamžitě vyhlásil poplach. Když onoho dne nastupoval do služby, starý Pajda Jack, který byl předákem zřízenců a podobných zaměstnanců Devreyho přístaviště, ho předem upozornil, co nejspíš může očekávat. „Neškodí vědět některý věci dopředu, mladej. Vědět, z jakejch zdrojů si páni jako Devrey mastěj kapsy. Na tom nikdá neprodělášš.“ Pajda měl jen jediný zub, který mu z úst trčel jako zvířecí tesák. Lidé o něm říkali, že je možná nejstarším člověkem v New Yorku, ale každý, kdo pracoval v Devreyho službách, věděl, že bude-li naslouchat jeho radám, rozhodně neprohloupí. „Hlavně předčasně netrojči, mladej. Nemačkej spoušť, dokavad si nebudeš úplně jistej, že se trefíš.“

Tahle loď byla úplně jiná než všechna plavidla, která zatím ve službách Devreyho rejdařství poznal, ale to ještě neznamenalo, že to skutečně je Devreyho východoindická fregata *Čínská princezna*, zadržená v Kantonu zhruba tři roky před vypuknutím války. Před několika měsíci se roznesla zpráva, že se jí podařilo vyklouznout a prchá směrem k domovu. Parchant k tomu řekl, že jestli je to pravda a jestli

se jí podařilo proklouznout kolem britských válečných lodí a francouzských korzárů, bude to největší událost, jaká kdy tohle město potkala. Samo sebou, že to neřekl Willu Farrellovi. Lidé jako Parchant Devrey se s kluky z pozorovatelen vůbec nebaví. Ale Parchant se tu a tam krátce po rozbřesku objevuje v southstreetském přístavním skladišti právě v době, kdy tam Will před odchodem na věžní hlásku dopíjí svůj poslední hrnek piva s horkým mlékem. A sluch měl Will stejně ostrý jako zrak, pro který ho Parchant platil dvaceti měďáky týdně.

Kristova noho, v životě neviděl žádnou loď plout takovou rychlostí. Jedna po druhé se její plachty vynořovaly nad obzorem. Nejprve ráhnoví, pak nadkošové plachty a hned pod nimi větrem vzduté košové a hlavní plachty všech tří stěžňů. Will sklapl skládací dalekohled, prudce zamrkal, aby si očistil zrak a poté dalekohled znovu přiložil k oku. Je-li to *Čínská princezna*… Ne, to není možné. Tahle loď nepluje jako východoindická fregata. Její příď se nezvedá a nehrouží do dmoucího se oceánu, ale zdá se, jako by její štíhlý trup klouzal po hladině. Obchodní loď, ale tak rychlou a ušlechtilou dosud v životě neviděl. „Ahoj! Loď na obzoru! Ahoj!“ zaječel. „Loď na obzoru! Ahoj! Ahoj!“ Blbost, takhle vyvádět ve chvíli, kdy ho mohou slyšet leda mraky nad jeho hlavou, ale nemohl se zdržet, poskakoval, tančil a vyřvával až do ochraptění. „Loď na obzoru! Ahoj!“ Netrvalo dlouho a začal rozeznávat i drobné postavy mužů, kteří šplhali po ráhnoví a začínali svinovat plachty, připravujíce koráb k vplutí do přístavních vod.

Na krátký okamžik odpoutala jeho pozornost šalupa lodivoda, která vyplula z úžiny, aby navedla obchodní loď ke kotvišti. Poté znovu zaměřil dalekohled na blížící se koráb, který rozvinul domovskou vlajku. Rudý praporec s obrazcem jakési oheň chrlící nestvůry. Dozajista tedy ne zlatý lev a zkřížené meče na zeleném poli, označující majetek Devreyho rejdařství.

Jitro bylo teplé a začínalo být čím dál tím větší horko. Will předtím odložil klobouk i plášť, ale Pajda Jack nařídil, aby pokud je na zemi, měl vždy na sobě livrej Devreyho zaměstnanců. Narazil si tedy na hlavu pomačkaný úzký cylindr, narval se do zeleného sametového

žaketu a slézaje z hlásky celou cestu znovu a znovu z plna hrdla vyřvával: „Loď na obzoru! Ahoj! Loď na obzoru! Ahoj! Ahoj!“

Lidé obchodující v newyorských krčmách a kavárnách i zástupy tísnící se v úzkých a křivolakých uličkách, věděli o připlouvající lodi ještě dřív než Will Farrell. Jacob Astor vlastnil osm mil vzdálenou hlásku na nejvyšším bodě vysočiny Navesink a disponoval řadou signalizačních stanic, předávajících zprávy od tohoto místa až do jeho kancelářských prostor na Little Dock Streetu. Volání „loď na obzoru“ zaznělo už před deseti minutami. Ale Astor neměl ve zvyku seznamovat své konkurenty s jakýmikoli podrobnostmi. A tak teprve Will Farrell mohl oznámit, o jakou loď se jedná a pod jakou pluje vlajkou.

Celou cestu ze South Streetu až na Wall Street utíkal jako zběsilý. Město, ve kterém se to jindy hemžilo civilisty, bylo teď plné příslušníků domobrany, kteří se do něj stáhli ze širokého okolí, aby je bránili proti případnému britskému útoku. Zvěsti, že taková invaze je na spadnutí, se objevovaly, byly vyvraceny a znovu se rodily nejméně třikrát denně. Ke kavárně Tontině, kde Parchanta Devreyho nejspíš zastihne, musel se Will prodírat hustým davem s pomocí loktů. Když konečně rozrazil masivní dubové dveře, těžce dýchal a řinul z něj pot.

Černý číšník v dlouhé zástěře, který si pravačkou na rameni přidržoval podnos plný korbelů s pivem, ho zahlédl a zeptal se: „Hledáš někoho, chlapče?“

„Jo. Pana Devreyho.“

„Pan Devrey je nahoře. Jedná s pánama obchodníkama.“

Will prošel lokálem a poté vyběhl po schodech, které bral hned po dvou. Teď oznámí Parchantovi svou novinu, aby vyfasoval měděnou penci za námahu. Taky by to tentokrát mohly být dvě… Loď ahoj!

Parchant Devrey stál u okna obklopen většinou dalších obchodníků. Otočil se a uviděl Willa. „Pojď blíž, mládenče,“ zavelel.

Kruh obchodníků se rozestoupil. Will přiběhl ke svému chlebodárci.

Devrey čekal, srdce se mu prudce rozbušilo, ale vší silou se snažil nedat najevo vzrušení. Hlásného za ním musel poslat Pajda Jack, a ten by to neudělal, kdyby nešlo o něco zatraceně důležitého. To by mohlo znamenat, že se skutečně stal zázrak – a přesně ve chvíli, kdy to nejvíc potřeboval. Připlouvající loď, kterou ohlásili Astorovi lidé, ta, na kterou všichni tak napjatě čekali, by skutečně mohla být *Čínská princezna*, sedmisettunový koráb s nejobjemnějším nákladovým prostorem na všech mořích.

Je-li to pravda, pak mu to změní celý život. A rád by znovu uviděl svého kluka. Parchantovu synovi Samuelovi bylo čtrnáct let, když na *Čínské princezně* odplul do Kantonu. Během cesty, při níž se měl seznámit s obchodnickým řemeslem, před třemi lety uvízl na opačném konci světa. Celinda bude radostí bez sebe, když ho znovu uvidí. A nad penězi ohrnovat nos taky nebude.

Kriste na nebi, už si ani netroufal doufat! Teď mu srdce bušilo tak silně, že se bál, aby to lidé kolem něj neslyšeli. A proč by vlastně neměli? Pokud vezme člověk v úvahu, nakolik ta zkurvená válka zničila kšeft, který je krví tohohle města, pak na čaji, hedvábí a porcelánu v nákladovém prostoru *Princezny* vydělá hotové jmění.

„Pane Devrey, pane, je to…“

„Drž zobák, mládenče! Aspoň do té doby, dokud nebudeš tak blízko, abych tě slyšel jenom já, a nikdo z těchhle darebáků.“

Parchant se předklonil a chlapec mu své poselství zašeptal do ucha: „Poslal mě Pajda Jack, pane. Ta přijíždějící loď je obchodní koráb. Plaví se pod červenou vlajkou s bestií, která chrlí oheň.“

Devrey se tvrdým stiskem opíral o chlapcovo rameno, takže dokázal zůstat sehnutý tak dlouho, dokud se mu nepodařilo zvládnout děsivé zklamání. A celá ta banda zatracených zkurvysynů na něj v jednom kuse upřeně civí. Všichni čekají. Čekají celé měsíce, slintají při myšlence, že Jacob Astor Devreyho skoro zruinoval a teď už stačí jeden poslední šťouchanec, aby se prázdná skořápka, všechno, co zbylo z Devreyho rejdařství, sesypalo jako domek z karet. Do horoucích pekel s nimi!

„To ti ten kluk vykládá celý biblický čtení z příští neděle, Parchante?“ Zvolal kdosi. „Tak dělej, vyklop tu novinu!“

Devrey konečně uvolnil stisk chlapcova ramene. Will zvládl touhu promnout si zhmožděné rameno a zůstal stát bez hnutí. Devrey se narovnal. „Dozvěděl jsem se,“ začal, „že ta připlouvající loď je…“

„Nejrychlejší obchodní koráb všech dob a plaví se pod Blakemanovou vlajkou s drakem, chrlícím oheň,“ ozval se hlas ode dveří. Všichni v místnosti pohlédli na nového příchozího. „Jak většina z vás ví, jsem Gornt Blakeman. A loď, která prorazila britskou blokádu je *Kantonská hvězda.* Postavená v Číně přesně dle mých zevrubných pokynů. Dvě stě osmdesát tun, až po okrajník narvaná čajem, hedvábím a porcelánem. To všechno se bude zítra odpoledne dražit na Pearl Streetu. Buďte ujištěn, pane Devrey, že vám dám okamžitě vědět, jestli můj kapitán má pro vás nějakou zprávu o osudu *Čínské princezny.* Na to se můžete spolehnout.“

„Díky.“ To slovo pálilo Parchanta v hrdle jako žhavý uhel. Snažil se pronést je co nejchladněji, ale věděl, že tvář má rudou jako krocan a splavenou potem. „Rundu pro všechny!“ zvolal „A na můj účet. To vedro tady je k zalknutí.“

Sbor hlasů se rozhlaholil a mnozí z přítomných se opět vrátili k oknům, aby jim neunikl pohled na připlouvající koráb. Blakeman zůstal stát uprostřed místnosti, ale brzy se kolem něj utvořil nový hlouček. Byl to černovlasý, vysoký muž se širokými rameny. Parchant Devrey měl naopak ryšavé vlasy svého rodu – jeden z důvodů, proč málokdo pochyboval, když zapřísáhlý starý mládenec Sam Devrey připustil, že ho za revoluce zplodil s atraktivní mladou vdovou. Parchant měl sice panděro jako sud, ale oba muži byli dostatečně vysocí, aby na sebe viděli přes hlavy ostatních. Hleděli si zpříma do očí, ani jeden nechtěl uhnout jako první.

Blakeman zaslechl řinčení džbánků na podnosech, jak číšníci přinášeli objednaný nápoj k přípitku. Teď, sakra, vyhrál bitvu a chystá se vyhrát i válku – není tedy třeba, aby zvítězil i v podružné šarvátce. Zrušil tedy oční kontakt s Parchantem, poddal se své žízni a chopil se cínového džbánu s pivem. Zhluboka se napil, vychutnávaje charakteristicky hořkou chuť a příjemné lechtání zpěněné čepice. Když odtrhl ústa od korbele, počkal, až číšníci rozdali všem a pak

pozdvihl hlas: „Pánové, dovolte, abych si ještě na okamžik vyžádal vaši pozornost.“ Většina přítomných se dál mezi sebou bavila. „Chci učinit prohlášení!“ překřikl hlahol ostatních.

Parchant zmobilizoval veškerou vůli, aby ovládl své vzrušení, ale nyní se mu srdce znovu rozbušilo. Gornt Blakeman byl vlastníkem dostavníků a držitelem exkluzivní licence na dva nejdůležitější spoje v zemi – na sever do Bostonu a na jih do Filadelfie. Minulý rok prodal dlužní úpis, aby získal hotové peníze na rozšíření vozového parku. Kromě toho se Parchant nepamatoval, že by ho někdy viděl mezi obchodníky tady v Tontině a krk by dal na to, že jaktěživ ani náznakem nezaslechl, že snad Blakeman vlastní koráb, schopný provozovat obchod s Čínou.

„Pánové.“ Poslední hlasy umlkly. Blakeman počkal až do chvíle, kdy si byl naprosto jistý, že zraky všech přítomných ulpívají na něm, a pak si odkašlal. „Koupím všechny Devreyho dosud nevyrovnané podíly. Dávám osmdesát dolarů za akcii. Dvojnásobek částky, kterou jste za akcii zaplatili minulý měsíc a ještě daleko víc pro ty, kteří své podíly získali dříve. Osmdesát dolarů za akcii.“ Musel ještě víc přidat na hlase, aby přehlušil sílící změť hlasů. „Dvaatřicet liber za kus pro ty z vás, kteří nemají dostatek vlasteneckého cítění a neuvažují v americké měně.“

„Papírové bankovky?“ zeptal se kdosi. Krátce po revoluci Kongres prohlásil papírové dolary za národní měnu, ale neexistovala žádná národní banka, která by kontrolovala emisi, a tak v New Yorku představovaly mince z poctivého kovu – ať ražené kdekoli – jediné skutečné bohatství, na které se člověk mohl spolehnout.

„Hotové peníze v mincích,“ slíbil Blakeman. „K dispozici v mé firemní účtárně na Hanover Streetu.“

Will Farrell pořád trčel vedle svého zaměstnavatele v naději, že mu Parchant za doručenou zprávu dá penci. Splašená vlna mužů hrnoucích se ke dveřím ho málem povalila.

Kapitola čtvrtá

Město New York,
southstreetské přístaviště, poledne

PRAVÉ POLEDNE, ale tma jako v ranci. Žhavý vítr. Zatím bez deště, ale schylovalo se k němu. Typické nárazy větru, jaké přicházejí v časech kolem letního slunovratu. Navzdory denní hodině rozžaté lucerny. Komíhaly se ve větru, vrhajíce přízračně červenavé světlo do zšeřelých zákoutí a na zdánlivě chaotický pohyb lidí a zboží.

Zřízenci odložili livreje a pracovali jen v košilích s vyhrnutými rukávy a v dlouhých zástěrách z voskovaného plátna. Hekali a od srdce kleli, když zvedali těžká břemena a potáceli se s nimi od dvou uvázaných lodí ke skladištím. Pobřežní škuner *Fidelity*, který přivezl zboží ze Severní i Jižní Karolíny, stál u jednoho ze dvou Josiahových úvazišť. U sousedního Pendryho úvaziště si místo pronajal Blakeman pro svou *Kantonskou hvězdu.* Tenhle koráb byl nejméně třikrát větší než sousední škuner a své místo zaujal o necelou půlhodinu dřív, a tak se jeho nákladový prostor právě vykládal. Přepychové zboží, kterého se New York nikdy nedokázal nasytit, se chystalo na aukci, již Blakeman ohlásil na zítřejší den.

Joyful postával ve stínu poblíž skladiště. Ucítil čpavý pach potu dělníka, který procházel kolem něj. Měl dozadu prohnutý hřbet a v náručí nesl o čelo opřenou metrákovou bednu, pokrytou čínskými znaky. Joyfulovi byly dva roky, když ho rodiče odvezli do Číny. Kantonštině se přiučil od čínské chůvy za pouhých šest měsíců. Číst, psát a hovořit mandarínskou čínštinou se naučil v sedmi letech. Nápis na bedně zněl TIEN-CHUNG ČCHA – černý čaj z Jün-nanu. Ten nejlepší. Během několika příštích minut napočítal ještě tři bedny s čajem, půl tuctu beden s porcelánem a dalších šest s hedvábím. A to vykládka *Kantonské hvězdy* teprve začala.

Levá ruka, ta, kterou už neměl, ho pobolívala. Cítil téměř neodolatelnou potřebu promnout si prsty, které mu ustřelilo britské dělo. Mnohokrát si mu jeho pacienti stěžovali na bolest či svrbění v amputovaných končetinách, ale on je vždycky podezříval, že si tak trochu vymýšlejí. Teď už to chápal.

Napočítal dalších šest beden s černým čajem. Mezitím dělníci u sousedního mola ručně vylodňovali bachraté sudy s melasou a cukrem, žoky bavlny a vlny, soudky potaše a kádě s rumem. Zboží každodenní potřeby. Čínské hedvábí, porcelán a čaj, to vše bylo zboží snů.

Konečně se spustil déšť – kapky velké jako nehet na palci. Během pár minut byl Joyful promočený až na kůži, ale nedbal – na lodi jste mokří častěji než suší – a raději se soustředil na vzrušení, které mu skýtal pohled na poklady vynášené z nitra *Kantonské hvězdy*. Tohle vzrušení bylo stejně silné, jako když třímal v ruce skalpel. Sám to nečekal.

Blízká lampa se zakymácela v poryvu větru a na okamžik ozářila nápis nad dvěma skladištními vraty – DEVREYHO REJDAŘSTVÍ – a hned pod ním zelený znak se zlatým lvem nad dvěma zkříženými meči. Will Devrey, zakladatel firmy, si tenhle erb zvolil roku 1697. Měly to spíš být okovy a bič, pomyslel si Joyful. Stejně jako mnozí další rejdaři v New Yorku a Nové Anglii – Beekmanové, Livingstonové, Cabotové a Lodgeové – i Will Devrey vybudoval své bohatství na stavbě otrokářských lodí, přivážejících svůj živý náklad na wallstreetské tržiště. Říká se, že když jste tenkrát v newyorských ulicích potkali dvacet lidí, pět z nich byli černí otroci. Dnes žije v New Yorku téměř sto tisíc obyvatel, ale jen dva tisíce otroků. Poslední Devreyho otrokářské lodě skončily v suchém doku před revolucí. Po dvou povstáních otroků a opakujících se hrozbách, že dojde i ke třetímu, vydala městská rada zákaz přímého dovozu otroků z Afriky, protože v něm viděla přílišné ohrožení. Newyorčané museli od té doby kupovat pouze takzvané ostřílené otroky, muže a ženy vychované bičem k naprostému poddanství, nebo ty, kteří se už na karibských třtinových plantážích do otrockého stavu narodili. Takoví byli ovšem daleko dražší a hůře sehnatelní, a tak se v řadách služebnictva newyorských měšťanů začali stále častěji objevovat bílí Evropané, kteří se za přepravu do Ameriky uvázali k mnohaletému nevolnictví. Nakonec to ale vyjde nastejno, pomyslel si Joyful. Zotročení člověka pokládal tak jako tak za strašlivou ohavnost. Krom toho předchozí otrocká povstání už stála mnoho životů. Lidé, kteří žijí pod

vaší střechou a přitom vás k smrti nenávidí, jsou přímou výzvou k neštěstí.

Před touhle válkou nepředstavovala ztráta obchodu s africkými otroky pro Devreyho rejdařství žádný zvláštní problém. Obchod s Čínou, který se Američanům otevřel od chvíle, kdy přestali podléhat rozhodnutím britského parlamentu, tuto mezeru hravě zaplnil. Přístavní skladiště, na něž teď Joyful hleděl, vybudoval Parchant Devrey před čtyřmi lety. Pětipodlažní budova – hluboká osmnáct metrů a dvakrát širší, než kterýkoli z těch dvou zatracených pozemků vyhrazených městskou radou pro veřejné užití – byla od základního kamene až po střechu zatížená hypotékou.

Navzdory živému ruchu, který Joyfula obklopoval, i navzdory kvetoucímu obchodu, jenž do značné míry chránil New York před válečným strádáním, trvalá blokáda vysávala životní mízu Parchantova podnikání. Krom zadlužení nemovitostí podepisoval směnky, jimiž investorům vložil do rukou zhruba čtyřicet procent majetku své firmy. Jako skoro všichni ve městě už Joyful věděl o frontálním útoku, zahájeném zhruba před hodinou v Tontině Gorntem Blakemanem. Parchant Devrey si o to – alespoň podle jeho mínění – sám říkal.

Přímo nad přístavištěm se zablesklo a téměř ve stejné chvíli zahřmělo. Celé široké okolí na okamžik zalila sinavě modrá záře. Joyful zahlédl kapitána – muže, na kterého tu čekal – jak sestupuje po lodním můstku. Finbar O'Toole, kterého znal od dětství, muž, jenž přinesl Joyfulovi zprávu o otcově smrti a předal mu jeho dědictví. Byl také kapitánem, který překonal britskou blokádu a bezpečně dovedl Blakemanovu *Kantonskou hvězdu* do přístavu.

Joyful dychtivě pokročil vpřed, ale pak se zarazil. Podsaditý Irčan s býčí šíjí se jakživ nebál nikoho a ničeho, ale teď scházel z můstku jako odsouzenec na smrt, nikoli jako triumfátor, jenž obelstil nejsilnější loďstvo na světě.

Finbar měl svěšená ramena a jeho chůze ničím nepřipomínala pyšně si vykračujícího úspěšného kapitána. Na prsou si oběma rukama přidržoval nevelkou dřevěnou krabici. Proč si kapitán, který měl k ruce tucet nosičů, sám vynáší zavazadlo na pevninu?

O’Toole sešel k patě můstku a na okamžik zaváhal. Měl stejně rozježený plnovous, jaký si Joyful pamatoval, i když šedivější než v oněch časech. Joyful věděl, že má pod úzkým vysokým cylindrem úplně holou hlavu. Jako děcko mu sedával na klíně a naslouchal příhodám, které mu irský mořeplavec vyprávěl.

O’Toole si nevšímal rojících se přístavních dělníků, ale rozhlížel se, jako by na někoho čekal. Udělal pár kroků vpřed. Teď už Joyful zřetelně rozeznával, že bednička je z leštěného dřeva – nejspíš ebenového –, nikoli tedy obyčejná bedýnka na čaj, a že nese klasický znak mytického oheň chrlícího draka. Stejného jako na vlajce majitele lodi. Tahle bedna byla zřejmě osobním majetkem Gornta Blakemana.

Náhle se objevil chlap, který si razil cestu přístavním ruchem, jako kdyby byl sám na světě. V každém jeho pohybu byla skrytá hrozba a nosiči se mu rychle klidili z cesty. Ještě před třemi lety – až do doby, kdy město oficiálně upustilo od udílení trestu bičování – konal Ocťák Clifford práci veřejného mrskače. Tehdy se soudcové usnesli, že bičování je příliš kruté a že odporuje ústavě. I když Clifford už nebyl veřejným zaměstnancem, ještě pořád neudělal ani krok bez svého biče. Nosil ho stočený pod pravou paží a dokázal ho v jediném okamžiku bleskurychle rozvinout a nelítostným švihnutím zasáhnout zvolený cíl. Joyful to sám mnohokrát viděl. Rychle ustoupil zpět do stínu.

O’Toole a Clifford proti sobě stanuli u paty můstku. Dva býci, kteří na sebe hleděli se skloněnými hlavami, jako by na nich měli skutečné rohy. Vyměnili si pár slov, která Joyful neslyšel, pak O’Toole přikývl a podal Cliffordovi ebenovou skřínku. Clifford ji vzal do levého podpaží – pravačkou si stále přidržoval bič – otočil se a odkráčel.

Proklatě zajímavé, pomyslel si Joyful. Ohrnul si límec žaketu proti bičujícímu dešti a vykročil vpřed.

❦

„Jak jsi věděl, že jsem kapitánem Blakemanovy *Hvězdy*?“

„Dneska se dozvím leccos. Jsem pozornějším posluchačem než dřív.“

„Pro tohle?“ Finbar O’Toole ukázal pokynem hlavy na černou rukavici.

„Taky,“ připustil Joyful. „Měl jsem dost času přiučit se něčemu novému.“

„Nikdy bych nečekal, že padneš za oběť vlastnímu noži, hochu.“

Seděli u rohového stolku v kořalně U Mastného vepře na Dover Streetu obklopeni hlučícím houfem přístavních krys, dříčů pracujících od samého rozbřesku, kteří během téhle jediné polední čtvrthodinové přestávky mohli zhltnout alespoň kus laciného žvance. Přístavní krčma umožňovala oběma mužům uhasit žízeň a nabízela jim bezpečné místo k rozhovoru.

„Neuřízl jsem si ruku, Finbare. Udělala to zkurvená anglická karonáda.“

O’Toole se zhluboka napil grogu. Štiplavý newyorský rum z karibské třtiny půl na půl s vodou. „Dovedu pochopit, že lidi nemají dvakrát chuť nechat se řezat jednorukým chirurgem, ale co ostatní doktořina – pročišťování, přikládání baněk nebo pijavic a pouštění žilou – to provádíš?“

„Pověz mi jedno, Finbare. Už jsi za celý život někdy viděl nějakého nemocného, aby se uzdravil díky klystýrům, baňkám a pouštění žilou?“

Irčan jen pokrčil rameny. „Na tohle jsem se nikdy neptal.“

„Jenže bys měl. Chirurgie uzdravuje. Každý, kdo se o to doopravdy zajímá, to musí uznat. Jen ze strachu uhýbají lidi před nožem, a proto také předčasně umírají. Ale když se bojí i chirurgů s oběma rukama, můžeš dát krk na to, že jednorukému se tuplem vyhnou.“

„Bylinky a lektvary bys lidem dávat mohl,“ namítl O’Toole. „Ty dělají zázraky. Tvoje máma to s nima uměla, ať jí svatý Patrik pomáhá odpočívat v pokoji.“

Roisin Campbellová Turnerová byla – stejně jako její matka a bába – členkou starého irského sdružení léčitelek, které si říkaly Ženy connemarské. Právě Roisin vyléčila manželku císařského guvernéra Kantonu, když jí oteklo břicho. Za odměnu si její manžel, Morgan Turner, mohl postavit dům přímo v Kantonu a směl tam celoroč-

ně přebývat i s ženou a dítětem. Všichni ostatní *jang kuej č'* – cizí západní ďáblové – museli žít v okolí svých skladišť a fabrik v kantonském obchodním předměstí, a i to jen od června do prosince. Zbytek roku trávili na portugalském ostrově Macao. „Léky mojí maminky zabíraly," připustil Joyful. „Ale tomuhle jsem se já nenaučil. Nemám její znalosti ani zkušenosti."

Tajemství Žen connemarských se předávala z matky na dceru, mužům – ba ani vlastním synům – se zásadně nesdělovala. O'Toole zůstal navzdory svému bouřlivému americkému vlastenectví natolik Irem, že tomuhle dobře rozuměl. „Fajn. Ale pořád ještě nevím, o čem tu vlastně mluvíme."

„O obchodu," opáčil Joyful. „Když nemůžu být chirurgem, musím se stát obchodníkem, Finbare. Je to jediná další věc, ve které se vyznám."

„V těchhle časech hází blokáda námořním kšeftům notný klacky pod nohy, hochu. Tentokrát se mi s *Hvězdou*, která je snad vůbec nejlepší obchodní lodí na všech mořích, podařilo blokádu prorazit, ale pravidelný plavby ta zasraná blokáda rozhodně neumožňuje."

To vím.

„Potom teda…"

„Blokáda věčně nepotrvá. Už teď byla ustavena komise, která má vést mírové rozhovory mezi Brity a Američany."

„Rozhovory ti levačku neustřelily. A jestli ti to náhodou neušlo, tak nebude trvat dlouho a červenokabátníci vpadnou i sem do New Yorku."

Joyful se odvrátil a zamával, aby k nim přisunuli objemnou mísu s grogem. „Dřív nebo později dojde k míru tak jako tak. A podle mě to ani moc dlouho trvat nebude. A potom budu potřebovat kapitána. Chtěl bych, abys to byl ty."

„Hochu, mně je třiapadesát. Ty potřebuješ někoho, kdo má před sebou ještě víc plaveb než já."

„Potřebuju člověka, kterému můžu důvěřovat."

„Obchodní lodě jsou drahý," poznamenal O'Toole. „I ta nejlacinější přijde na víc než jen na dva tisíce liber."

Joyfula nepřekvapilo, že Irčan znal přesnou sumu, kterou mu ve váčku na peníze poslal jeho otec z Kantonu. Nikdy nepochyboval o

Finbarově ujištění, že peníze odevzdal do poslední pence. Člověk přece může být současně poctivý i zvědavý. „Co bylo v té ebenové skříncе s intarzií znázorňující rudého draka – v té, co jsi ji dnes na molu odevzdal?“

„O žádný ebenový skříncе nemám ponětí.“

„Já jsem tam byl, Finbare. Bylo v ní stříbro?“ Stříbrná mince o hmotnosti zvané tael, která hodnotou odpovídala tisíci měďákům, byla měnovou jednotkou, běžně užívanou cizími kupci v Kantonu.

O’Toole neodpověděl. Lidé od vedlejšího stolu jim předali mísu s grogem. Joyful položil na stůl čtyři měděné pence, Irčan mezitím znovu naplnil jejich džbánky a nádobu přesunul k dalšímu stolu. „Jak seženeš loď? Kde na to chceš vzít prachy?“

„Peníze mám. Aspoň do začátku. Něco jsem investoval.“ O’Toola to zjevně moc nepřesvědčilo, ale Joyful nic bližšího nevysvětlil. „Gornt Blakeman se zmocnil Devreyho dluhopisů – platil rovnou na dřevo.“

Irčan pozvedl džbánek a zhluboka se napil. Pozorně přitom sledoval Joyfulovu tvář. Pak džbánek odložil a hřbetem ruky si otřel vous. „A proč tě to zajímá? Vím, že Parchant je tvůj příbuzný, ale slyšel jsem, že Devreyové a Turnerové se zrovna dvakrát nemilujou.“

„To jistě ani trochu,“ přisvědčil Joyful.

„Tak proč?“

„Obchodníky zajímá všechno.“

Irčan pokrčil rameny. „Možná, ale ty zatím žádný obchodník nejsi. A kromě toho *Hvězda* přivezla skoro tři sta tun zboží. To hodí pěknou hromadu hotových peněz. I bez toho, co je v tý zatracený ebenový škatuli.“

„Takže víš, co v ní je.“

Další pokrčení rameny. „Ne určitě,“ odtušil O’Toole. „Zaslechl jsem, že drahokamy, ale znáš Kanton, povídá se leccos.“

Joyful ztuhl napětím, ale na jeho hlase to znát nebylo. „Drahokamy? Smaragdy? Rubíny? Odkud by…“

„Žádný barevný tretky,“ odpověděl Finbar úplně potichu. „Skutečný drahokamy. Diamanty. Aspoň, jak se mi to doneslo.“

Dříve nebo později vyjde najevo, že v Kantonu je možné úplně všechno. A tak kdyby diamanty dorazily do New Yorku lodí vlastně-

nou Jacobem Astorem v rámci jeho rozsáhlého kupeckého impéria, Joyfula by to nepřekvapilo. Ale Gornt Blakeman… „Poslyš, Finbare, je možné, že Blakeman vlastní ještě nějaké další koráby? Že je významnějším obchodníkem, než jakým se zdá?“

Irčan zavrtěl hlavou. „Nic takového se po fabrikách nebo na Bogue neříká.“

Tím je to jasné. Nic na čínském světovém obchodě nemůže uniknout kolektivní pozornosti kupeckého pásma a kantonského přístavu Bogue. Ale diamanty? Bože na nebi, drží v hrsti kartu, jakou vůbec nečekal! Nic lepšího si vůbec nemohl přát! Joyful se lehce předklonil. „Finbare,“ řekl úplně potichu, „dobře mě poslouchej. Před chvílí jsi řekl, že Devreyové a Turnerové se zrovna dvakrát nemilují. Dal jsem ti zapravdu. Ale teď k tomu něco dodám. Já budu ten příbuzný, který získá Devreyho rejdařství. Ne Parchant, a už vůbec ne Gornt Blakeman. Ale já.“

„To jako fakt? A kdy se má tenhle zázrak stát?“

„Už brzy. Po tom, cos mi řekl, je to ještě jistější.“

„Znal jsem tě, když jsi mi sahal sotva po kolena, hochu, ale už tenkrát jsi byl drzý, všema mastma mazaný špunt. Tohle je ale kapku velký sousto pro chlápka, co má jen jednu ruku a usmolený dva tácy liber. Tak velký, že to vypadá jako naprostý bláznovství.“

Joyful ztišil hlas na hranici šepotu: „Co víš o *Blouznivé panně?*“

„Korzárský škuner v časech, kdy jsme bojovali proti Francouzům a jejich zkurveným indiánským spojencům. A co?“

„Plavba v devětapadesátém, po které se *Panna* vrátila prázdná, a můj táta řekl, že neměli vůbec žádnou kořist. Víš o tom něco?“

„Možná,“ připustil O’Toole.

„Já taky,“ odpověděl potichu Joyful. „Vím všechno. Od svého strýce Andrewa.“

„Andrewa Turnera? Co ten s tím má společnýho? Tvůj táta mi řekl, že si nemůže vzpomenout, kde… No tak dobře. Vím, co se stalo v devětapadesátým. Ale Andrew Turner a tvůj táta nebyli nikdy dvakrát zadobře. Andrew držel spíš na tvoji mámu. Proto tě taky vzal k sobě.“

„Já vím. Andrew měl papír, na který si můj táta poznamenal, kam…“ Joyful se zarazil.

„Říkáš, že ‚měl'. Kdo ho má teď?"

„Já."

„Takže odtud by měly být prachy na ten obchodní koráb?"

Joyful pokrčil rameny.

„Hraješ vysokou hru, hochu. Párkrát v životě jsem taky takhle riskoval. Vím, co říkám. Ale ne pokaždý se to vyplatí."

„Já vím. Jenomže mně jde o to, mít loď a zmocnit se Devreyho rejdařství. Cítím v kostech, že se mi to podaří, Finbare."

„Tvůj táta by chtěl, abys měl ten pok… – teda to, o čem teď mluvíme. Proto mi to taky pověděl. Svěřil se mi, že ho dobře uschoval, ale po tom, co s ním ty zkurvený Angláni provedli na svý vězeňský lodi, už si nedokázal vzpomenout, kam. Největší malér jeho života je, že to zapomněl."

„Tím spíš bude odpočívat v pokoji, když se to povede." Joyful se znovu předklonil. „Co má Ocťák Clifford společného s Blakemanem?"

„Nemám ponětí. Jeho jméno znám teprve od tebe. Pohled na něj nahání hrůzu. Radši stojím proti chlapovi s šavlí nebo i bambitkou, než s bičem."

„S tím souhlasím. A můžeš mi věřit, že Clifford s tím svým bičem dokáže divy. A nezná slitování. Přezdívku Ocťák dostal proto, že když byl úředním městským mrskačem, tak jakmile jeho oběť omdlela, probral ji tím, že jí rány polil galonem octa. Pak to bolí ještě víc."

Irčan pokrčil rameny. „Lidi, co jim dělá dobře utrpení jiných, jsou horší než ďáblové. Myslíš, že Clifford teď pracuje pro Blakemana?"

„Až do dneška mě to ani nenapadlo. Jak jsi poznal, že je to chlap, kterému máš odevzdat tu schránku?"

„Znal heslo. Měl jsem čekat hodinu od začátku vykládky, pak přinést skřínku na břeh a dát ji tomu, kdo mi řekne *pej ma-tchi*. Na to jsem odpověděl *nang ling*. On pak měl říct *wing jüen*. To se stalo, a tak jsem věděl, že to je můj člověk."

V kantonském nářečí *pej ma-tchi* znamená „tajemství" nebo „tajnost". *Nang ling* „moc". *Wing jüen* „navždy". Tajná moc navždy. Fantastické, zejména uvážíme-li, že Gornt Blakeman není Číňan.

„Pokud je ti známo – byl někdy Blakeman v Kantonu? Osobně tě asi nenajal, že?“

O’Toole zavrtěl hlavou. „V životě jsem ho neviděl. Najal mě jeho komprador.“

Komprador byl zpravidla Číňan, i když tohle slovo pochází z portugalštiny. To proto, že to byli právě Portugalci, kteří zhruba před sto lety otevřeli obchod s Čínou. Komprador byl zprostředkovatel, člověk, který se volně pohyboval ve východoasijském prostředí, ale zároveň rozuměl evropskému obchodu. Byl očima i ušima evropských kupců a rejdařů, kterým zachovával naprostou věrnost, protože se bohatě podílel na jejich ziscích a jelikož se tahle práce zpravidla dědila z otce na syna. Jen málo kompradorů pracovalo samostatně, tedy vždy pro toho přepravce, který si je dočasně najal. Důvěřovalo se v jejich mlčenlivost, ale oni si v Kantonu i tak dost často nedávali pozor na jazyk. Psaným znakem pro pej ma-tchi – tajemství – byla otevřená ústa.

„Zapomeň na tu zatracenou skřínku, ať je v ní, co chce,“ řekl O’Toole. „Zapomeň na celou tu zatracenou plavbu. Sviňskej džos, tak jako tak.“

Joyful dobře věděl, že „džos“ neznamená jen vonnou kadidlovou tyčinku, ale též život, štěstí nebo osud, prostě něco, co musíte brát, jak to přichází. Ale v New Yorku – stejně jako v Kantonu – prachy byly vždycky trumfem, který štěstí přebíjí.

Kapitola pátá

Město New York,
Maiden Lane, dvě hodiny odpoledne

MANON VIONNEOVÁ byla štíhlá a pozoruhodně krásná zlatovláska s tmavě maceškovýma očima. Ale byla také ve svých dvaadvaceti letech stále neprovdaná, a tudíž předurčená ke staropanenskému údělu. To ji však, jak se zdá, onoho slunného letního odpoledne ani v nejmenším netrápilo. Cestou do svého otcovského domova na Maiden Lane se usmívala a spokojeně si pobrukovala.

Prošla kuchyňskými dveřmi, takže minula vchod do krámu, kde její otec obchodoval s klenoty, pokud kdy nějaké získal, ale častěji se zabýval opracováním stříbra či zlata uměleckým kovotepectvím. Už na dceru čekal. „Jsi celá promočená, Manon. Kde jsi byla?“

„Na Fly Marketu, papá. Říkala jsem vám, že tam půjdu. Byla hrozná bouřka, copak jste si toho nevšiml?“

Během řeči odložila košík, vysoký klobouk a vyšívaný šál, který do té doby zakrýval její všednodenní bíle a levandulově kostkované šaty s nabíraným výstřihem a volánkovými rukávy. Relativně skromný oděv z bavlněné látky jí teď, když byl mokrý, těsně lnul k tělu. To by Vionneho neznepokojovalo, nebýt ruměnce na dceřiných lících. Poslední dobou si byl čím dál tím jistější, že Manon před ním skrývá nějaké tajemství, jenomže pořád nevěděl, co si s tím počít. Její matka byla už osm let mrtvá. Vionne byl přesvědčený, že kdyby žila, dcera by už dávno byla pod čepcem a on by teď mohl na klíně houpat jedno či dvě vnoučata. Možná i vnuka, který by mu nahradil tři ztracené syny, mohl by se vyučit zlatnickému řemeslu a jednou i převzít jeho podnik. „Dneska se mi doneslo, že z Virginie přijíždí synovec Pierra DeFana. Myslím, že loni ovdověl, a tak…“

„Ráda se seznámím s džentlmenem, který přijede do New Yorku, papá. Víte přece, že nemám nic proti vašim přátelům. Ale teď se podívejte na tu skvělou rybu, kterou jsem koupila na trhu.“ Manon odhrnula šátek zakrývající obsah košíku. „Udělám vám z ní k večeři skvělou *soupe de poisson.*“

Pořád stejná písnička. Nikdy mu otevřeně neodporovala. Kdyby to udělala, mohl by ji přimět k poslušnosti. Jenže ona byla poddajná, usměvavá a tvářila se, jako když mu vždy ve všem vyhoví. Nakonec ale vždycky bylo po jejím, ne po jeho. Jsi na mě moc chytrá, Manon. Moc chytrá na jakéhokoli mužského. A v tom je ten problém. „*Soupe de poisson,*“ řekl. „To budu moc rád.“

Maurice Vionne byl snad nejznámějším hugenotským klenotníkem ve městě. Mohl by si dovolit kuchařku, ale Manon stejně jako kdysi její matka dokázala sama obstarat nákupy i celou domácnost. Ušetřila mu tím spoustu peněz, takže nakonec nebylo tak docela k zahození, že je stará panna. Pomáhala mu i v obchodě. V zemi, v níž není královský dvůr, který by podporoval obchod s klenoty, bylo zlatnické řemeslo hlavním zdrojem jeho každodenních příjmů. Ale i tak měl Vionne obchod s klenoty přímo v krvi – a Manon měla na drahé kameny stejně bystré oko jako on sám. „Rád bych, aby ses dnes v podvečer postarala o obchod,“ řekl.

„Jak si přejete, papá. Vy tu nebudete?“

„Budu nahoře. S návštěvou.“

Manon se rozbušilo srdce. Měla co dělat, aby na sobě nedala znát vzrušení. „Se zákazníkem, papá? S někým, s kým se nechcete scházet v obchodě?“

Vionne pokrčil rameny. „Soukromý obchod. Drahokamy a šperky lidem snadno přirostou k srdci, *ma petite.* To jsi už přece určitě sama poznala.“

„Ovšem, papá.“ Manon věděla, že už nejednou přišla za otcem po otevírací době některá pobledlá a zahanbená vdova, která musela prodat své rodinné šperky, aby měla z čeho žít. „Mám tomu rozumět tak, že za vámi přijde nějaká dáma?“

Vione zamířil ke dveřím a při odpovědi na dceru nepohlédl. „Ne, dáma ne. Zdrž se, prosím, po sedmé hodině tady v kuchyni, Manon. Návštěvníka uvedu sám a zavolám tě, až jednání skončíme.“

„Udělám všechno, co si přejete, papá.“ A je to! Možná měl Joyful pravdu. Ničím nedala najevo své vzrušení, ale zabránit chvění rukou se jí nepodařilo. Díky Bohu, že si toho papá nevšiml.

Chatham Street, čtyři hodiny odpoledne

Gornt Blakeman rychlým krokem procházel ulicemi Manhattanu, v chřípí ještě pořád cítil pach účtárny. Seděl v přilehlém kumbále, slyšel cinkot mincí – peníze „na dřevo“, které slíbil a teď vyplácel za Devreyho dlužní úpisy – a škvírou ve dveřích pozoroval vršící se hromádku stvrzenek na pokladníkově stole. Ve tři hodiny nařídil zavřít účtárnu a přerušit nákup, protože hotovost došla. Popravdě řečeno, byl úplně ožebračený. Při tomhle pomyšlení se mu chtělo řičet smíchy. Je z něj opravdu žebrák? S tím vším, co přivezla *Kantonská hvězda?* Ne tak docela. Znovu se zasmál, vychutnávaje si udivené pohledy chodců, kteří ho míjeli. Všichni ho znají, každý zatracený obyvatel tohohle města o něm dnes hovoří. Kristepane, život je někdy nádherná věc.

Polední bouřka pročistila a příjemně ochladila vzduch. Teď svítilo slunce a vál svěží východní větřík. Cítil se skvěle a hlad, který začínal cítit, v něm vzbuzoval lákavou předtuchu dobrého jídla. Konečně se zastavil pár kroků před domem Eugenie Fischerové.

Pohlédl přes ulici na obecní pozemek, jemuž vévodila nová radnice, dostavěná teprve před dvěma roky. Mramor ze tří stran, zezadu načervenalý pískovec. Tenhle plán prosadili úzkoprsí lidé, kteří si nedokáží představit, že se město jednou rozroste dál na sever. Ale už teď se za radnicí objevují další domy, lidé se stěhují hlouběji do lesů, známých jako Manhattanská divočina. V těchto dnech se samotné město New York rozkládá na třímílovém pásmu jižního cípu ostrova. A co bude dál… Síť pravoúhle rozvrstvených ulic se – alespoň podle předválečného plánu z roku 1811 – měla rozprostírat po celém Manhattanu a tvořit mříž třicet metrů širokých severojižních bulvárů, překřížených sto padesáti pěti číslovanými, dvacet metrů širokými ulicemi. Tenhle plán počítal s jednotnými, čtvercovitými, na sebe nalepenými parcelami, zastavěnými levnými obytnými domy krabicovitého tvaru. Nic na způsob evropských metropolí s parky a širokými rozhledy. Měl-li New York naplnit smysl své existence, pak k tomu potřeboval dělníky. Tisíce, Kristepane, snad i desetitisíce děl-

níků. Vidět, jak se město rozvíjí tímhle směrem, bylo jedním z Blakemanových snů. Dnes se jeho naplnění zase o značný kus přiblížilo.

Tohle pomyšlení mu rozproudilo krev. Přistoupil ke vstupním dveřím domu Eugenie Fischerové.

❦

Eugenie prostřela stůl pro dva v budoáru přiléhajícím k její ložnici a sama Blakemana obsloužila z provizorního servírovacího stolku před vyhaslým, teď v létě úplně zbytečným krbem. „Pomyslela jsem si, drahý Gornte, že tentokrát budeš chtít víc než jen obvyklou dávku soukromí," vysvětlila mu.

„Hm…," zavrčel Blakeman a bez velkého zájmu si dal lok polévky, kterou mu předložila. Jakkoli byl po svém příchodu hladový, toužil víc po ní než po jídle.

Eugenie si jeho neomalený pohled dobře uvědomovala, čas od času jej opětovala, ale vždy jen na okamžik. Nikdy nedala ani v nejmenším najevo, že ví, nač Gornt myslí. Většinu času jen tak nezávazně klábosila a vykládala zábavné historky, o kterých se dočetla ve federalistickém *Evening Postu* či republikánském listu *National Advocate*, nebo jak jí její služebná jako první přinesla zprávu o blížícím se korábu – až na to, že podle ní to byla britská válečná loď, chystající se ostřelovat město. Až už to nakonec nevydržela a vybuchla: „Poslyš, Gornte, už jsi tu skoro dvacet minut, a pořád jsi mi ještě nepověděl, co se stalo s Parchantem Devreym."

„Přesně to, co jsem chtěl. Tyhle šaty ti moc sluší." Naklonil se přes stůl a dotkl se krátkého nabíraného rukávku, na horním konci její paže. Bílá tenká látka byla na omak až neuvěřitelně hebká. Široká stuha z modrého saténu jí přidržovala šaty těsně pod ňadry. Zbytek šatů jí volně splýval až ke kotníkům; Gornt si uvědomil, že podle poslední pařížské módy pod nimi Eugenie nemá korzet. Z doslechu věděl, že módychtivé Evropanky vůbec nenosí spodničku, takže jim svrchní šat těsně přiléhá k tělu. Prý se tomu říká svobodná vlna. „Netušil jsem, že jsi republikánka."

„Bůh uchovej!" Zasmála se zvonivým smíchem, který mu často zněl v uších, kdykoli si na ni vzpomněl. „Zapomínáš, že jsem se za

svobodna jmenovala Eugenie LaMontová," připomněla mu. „Francouzská móda je něco, do čeho jsem se narodila. Mám ji v krvi." Další, co měla Eugenie v krvi, byla schopnost poznat, kdy se muž chce bavit o práci a o politice, a kdy na to vůbec nemá náladu. Tohohle instinktu bohatě využívala během čtyřletého manželství se svým fešáckým právníkem. Před dvěma roky se Timothy Fischer stal obětí žluté zimnice. A od té doby se mladá čtyřiadvacetiletá vdova musela snažit o to víc využít svých vrozených schopností, chtěla-li si zajistit dostatek prostředků na udržení nákladné domácnosti. „Přiveze mi tvoje loď z Kantonu nějaké nové hedvábí, Gornte? Jestli ano, tak si dám podle tohohle střihu ušít ještě jedny šaty. Líbila bych se ti v nich?"

Blakeman přikývl, ale myslel přitom na úplně jiné věci. Eugenie vstala, sklidila polévkové talíře a přistoupila k servírovacímu stolku, aby nachystala další chod. Jak se pohybovala, pozoroval křivku jejích boků, a když na okamžik stanula mezi ním a oknem, viděl i klenutí jejího bříška. Skutečnost, že byla dáma, nikoli kurtizána nebo obyčejná kurva, činilo její odvážné vystupování o to dráždivější. „Pověz mi, myslíš, že všechny elegantní dámy v New Yorku brzy převezmou tuhle módu?"

Eugenie se zasmála. „Líbilo by se ti, kdyby to udělaly?"

„Nevím, jestli by se pak ve městě nezastavila všechna práce. Ani jeden chlap by pak neměl na kšeft nebo řemeslo ani pomyšlení." Vstal, přistoupil k ní a přitáhl ji k sobě. „Dneska to byl, Eugenie, prima den. Udělej ho ještě skvostnější."

Dovolila mu, aby ji objal, ale pak se zaklonila a pohlédla mu do tváře. „Řekni mi, co se stalo, Gornte. Už hodiny nedokážu myslet na nic jiného."

Jeho ruka jí sjela na ňadro. Nebránila se tomu. „Jakmile jsem se dověděl, že moje loď míří do přístavu, šel jsem si to do Tontiny vyřídit s Parchantem Devreym, jak jsem to, jak víš, předem plánoval." Druhou rukou jí sjel na hýždě, a když i to mu dovolila, začal ji jemně poplácávat, pak víc, pak ještě silněji.

„Co na to řekl?" zeptala se Eugenie a přitiskla se mu ke stehnu.

„Co tak mohl říct? Je to bankrotář. Ode dneška držím čtyřicet procent jeho majetku. Nastav pusu."

„Gornte, odkud jsou všechny ty peníze?“

„To není tvoje věc. Dej mi pusu, zatraceně.“

„Říká se, že jsi pirát. Že máš…“

Podařilo se mu zacpat jí ústa polibkem, ale už vzápětí mu opět vyklouzla z náručí. Dva měsíce a pořád je to stejné.

Eugenie se vrátila k servírování. „Dáš si pečeného bažanta, nejdražší Gornte? Nebo radši kousek vařeného hovězího? Řekla jsem kuchařce, aby nepekla žádné koláče, protože v tomhle horku… Ale kdybys měl chuť na něco sladkého…“

Přešel k oknu. „Pojď sem. Chci ti něco ukázat.“ Přistoupila k němu. „Co vidíš?“ zeptal se.

„Ach jo,“ povzdechla si s pohledem na ulici. „Dva uprchlíky ze společenství Tammany tady odvedle.“ Měla na mysli dvě volně žijící prasata – město jich bylo plné – čenichající v odpadní škarpě po zbytcích čehokoli poživatelného, a sousední budovu zvanou Tammany Hall, kde se scházeli zejména mechanici, dělníci a hlavně demokratičtí republikáni, odpůrci federalistů.

Gornt se ušklíbl. „Podívej se na druhou stranu za obecní pozemky.“

Chtěl, aby si nevšímala teď už zchátralého a přelidněného chudobince, to pochopila. A samo sebou ani ruiny ještě pořád nazývané Nová šatlava, ačkoli byla postavena už roku 1766, ani káznice, kde lidé odsouzení k dlouholetým trestům žijí namačkaní jako slanečci v kádi. „Nóbl radnice,“ řekla. „Co je s ní?“

„Chtěla bys tam bydlet?“

„Na obecním pozemku mezi irskými flákači a chmatáky? Zbláznil ses, Gornte? Máš asi úpal. Krom toho radnice není obytná budova.“

„Ale dala by se na ni přestavět. Na palác. A ty bys v něm byla moje Pompadourka.“

Madame de Pompadour. Francouzská královská kurtizána, nikoli však královna. Zářivý úsměv Eugenie jako vždy neprozrazoval vůbec nic z toho, co doopravdy cítila. „Bláznovství. Ale svým způsobem okouzlující.“

Tmavé vlasy měla pevně stočené do drdůlku na zátylku a mezi ním a límcem šatů svítila jen její holá pleť. „Nemáš na sobě žádné

šperky, Eugenie LaMont Fischerová. Je to pravda, že jsi po smrti manžela zůstala bez prostředků a muselas prodat rodinné klenoty, abys měla z čeho žít?“

„A je pravda, že ty jsi barbarský pirát, který uprchl z Tripolisu, když tam pan Jefferson poslal americké dělové čluny, a že máš ve své účtárně bedny s nahromaděným zlatem?“

„Ne zlato,“ zašeptal a znovu ji objal. „Ale diamanty. Smaragdy. Rubíny. Jednou se mnou musíš zajít do té radnice, co ji vybudovali úzkoprsí maloměšťáci, a pomoct mi vybrat trůnní sál. A taky ložnici, Eugenie LaMont Fischerová, která mě přivádíš k šílenství. Uděláš to?“

Tentokrát ho místo odpovědi políbila. Ale když o hodinu později odcházel, tak ačkoli ukojil hlad a v žaludku mu už nekručelo, v rozkroku cítil stejné napětí, jako když sem přišel.

❦

Manhattanská divočina
nad vsí Greenwich, sedm hodin večer

K večeru se na město přihnala další bouřka. Letní soumrak se změnil v temnotu, blesky se křižovaly, hromy rachotily lidem přímo nad hlavami a z oblohy se řinuly proudy hustého deště.

Srub, který patřil ženě přezdívané Zbožná Hanka, byl ve skutečnosti chatrčí vzdálenou čtyři míle od jižního cípu ostrova Manhattan. Ležel tedy v zemi nikoho za North Streetem, jenž ohraničoval území města, ba dokonce ještě dál, až za malou venkovskou osadou zvanou Greenwich. Dřevěná barabizna se krčila na louce u okraje hustého lesa, který pokrýval většinu Manhattanu.

Zbožná Hanka si tohle obydlí vlastnoručně vybudovala. Stěny byly z nehoblovaných fošen přitlučených k do země zaraženým kůlům – v některých místech byly mezi prkny škvíry zvící mužského palce. V zimě je Hanka ucpávala hadry a starými novinami, ale teď v létě je nechávala volné, aby do boudy bez oken mohl proudit čerstvý vzduch. Střecha byla splácaná z kusů plechu a dřevěných desek, sem tam se dokonce honosila několika náhodně nalezenými pálenými

taškami. V takovém lijáku, jaký nastal teď, voda tekla všemi škvírami a zaplavovala celé primitivní obydlí. Kdyby Hanka zůstala venku, vyšlo by to nastejno.

Rozmanité cáry lůžkovin skopala na jednu hromadu a zakryla je potrhanou plachtou. Chvíli s celým tímhle rancem zápolila, až bylo všechno jakžtakž zakryté. Další úder hromu otřásl stěnami chatrného příbytku.

Funkci dveří zastával kus plachty přitlučené ke kmínku, který sloužil jako dveřní překlad. Nárazy větru hnaly dovnitř přívaly vody, takže prostor u vchodu se měnil v bahnitou tůň. Svého času se tam povalovaly dva těžké kameny, kterými se dala ve větru povlávající dveřní plachta zatížit, ale Hanka neměla ani ponětí, kam se vlastně poděly.

Na hřebíku v prkenné zdi visela šála neurčité barvy z těžko identifikovatelného materiálu. Hanka ji popadla, přetáhla si ji přes šedivou kštici, odhrnula dveřní plachtu a vykročila na louku. Pěšina prošlapaná k chatrči zmizela pod přívaly deště, všechna stébla trávy liják uhladil do jedné roviny. Nebylo vidět ani na krok. Leda ve chvílích, kdy modrobílé světlo blesku ozářilo oblohu a okolní krajinu.

„Proč chodíš ven, Hanko? Vrať se dovnitř a drž se v suchu."

Poznala hlas Willa Farrella ještě dřív, než ho uviděla. Vždycky se po ní shání, Will už je takový. Jeho máma umřela, když mu bylo osm, a tak bez táty, který by se k němu hlásil, byl odsouzený k životu na ulici. Tam ho také našla, když se v zimě choulil u jakýchsi domovních dveří, tělíčko kost a kůže, nic jiného než malý ztracenec. Hanka Willa sebrala a odvedla si ho k sobě. Tenkrát už tam měla pět nebo šest kluků v jeho věku. Ti všichni se od té doby rozprchli, ale co na tom záleží? Její chlapci vždycky přicházeli a odcházeli, jak se jim zlíbí, nakonec většinou mizeli bez poděkování. Ne tak Will. Ten z nich byl nejhodnější.

„Pojď dovnitř," houkl chlapec. Uviděla, jak se blíží jeho úzký cylindr, lesknoucí se v mlze a závojích deště. „Rozdělej oheň, Hanko. Nesu docela fajn večeři."

Cosi vlekl za sebou, a když se přiblížil, uviděla, že je to další postava chlapce, který se zdráhal a táhl ho nazpět, ale Will nepolevil a vláčel ho za sebou.

Další kluk. Hančino srdce poskočilo radostí.

„Máš nějaké jméno?“ Hanka se zastavila uprostřed chatrče nad cihlami ohraničenou ohništní jámou a hodila do ní hrst hoblin na podpal.

„Jmenuje se Jesse Edwards,“ odpověděl za nového příchozího Will. „Řekl mi to, když jsem ho našel.“

Hobliny byly mokré. Vytrvale do nich foukala a z křesadla dolovala další a další stále uhasínající jiskry. Marně. „A kde jsi na něj narazil?“

„Za Astorovými jatkami na Bowery. Tam, odkud mám i tohle,“ odpověděl Will a ukázal na velkou hovězí ledvinu, která čekala na upečení. „Akorát, že Jesseho jsem našel dřív. Potuloval se kolem jámy, do který Astor dává házet maso, co smrdí tak, že by ho už neprodal. Řek jsem mu, že znám lepší místo,“ dodal a zazubil se, „ale že se bude muset otočit zády a nekoukat se, dokud pro nás něco nevylovím.“

Před několika měsíci Will Hance prozradil, že objevil způsob, jak otevřít bednu za jatkami, do níž Henry Astor dává nejlepší kusy masa pro potřebu svou a možná i svého všemocného bratra Jacoba, který vlastní půlku města a snad i kousek navíc. „Řekla jsem ti, abys tam nechodil moc často,“ připomněla mu Hanka, „protože pak zjistí, že někdo objevil jeho tajnou skrýš a najde si jinou. Je to jen týden, co jsme odtamtud měli tu skopovou kotletu.“

„Musel jsem udělat výjimku,“ řekl Will a přiložil polínko na oheň, který se Hance konečně podařilo rozdmýchat. Bylo to úsloví, které znal od Pajdy Jacka. Když někdo překročil jím vytyčené předpisy, Pajda občas řekl, že mu výjimečně neudělí srážku ze mzdy. Prý z měkkosrdcatosti, protože jinak by ho musel pokutovat v trojnásobné výši. „Musel jsem udělat výjimku z měkkosrdcatosti,“ opakoval Will po svém předákovi. „Tady Jesse by jinak zkoušel jíst smradlavý maso z odpadní jámy. Tak jsem nám koukal obstarat kousek slušnějšího žvance. Věděl jsem, že proti tomu nebudeš nic mít.“

„Ovšemže nemám. Ptáci s jedním křídlem potřebujou hnízdo víc než jiný. Ale zpívat dokážou stejně hezky, jako ty zdraví. Tak co nám povíš, Jesse Edwardsi?“

„Nemám co,“ zamumlal chlapec se skloněnou hlavou, aniž na ni pohlédl.

Konečně se oheň rozhořel, poleno chytlo a v ohništní jámě se roztančily plaménky. „Podej tu ledvinu,“ přikázala Hanka. Will poslechl, žena vytáhla z kapsy nůž a začala maso porcovat na tři díly. „Smrdí močí,“ uchechtla se. „Lidi říkají, že ledvina se má předem naložit do vody, ale podle mě jí ty pachy dávají extra šmak. Když Židi putovali pouští a Stvořitel, jméno jeho budiž pochváleno – je to psáno v knize Exodus – jim seslal manu, aby měli co jíst, tak bych se vsadila, že to byly ledvinky přímo nacucané močí. Mana přímo z nebe, to tady teď máme. Podej klacíky, Wille. Jak jsi přišel o ruku Jesse Edwardsi?“

„V bitvě. Loni.“

„Ty jsi byl ve válce?“ zeptal se Will hlasem, který prozrazoval obdiv.

Teprve teď Jesse ožil. „Jo, jasně. Na palubě vlajkový lodi *Lawrence* komodora Perryho.“

Hanka na něj úkosem pohlédla. Pane na nebi! Snad jediná věc, pro kterou cítil, že jeho život má aspoň trochu smysl. Ačkoli mu to přineslo akorát ztrátu jednoho křídla. Tři porce ledviny napíchla na tři zašpičatělé klacíky a tu největší podala Jessemu. „Spousta věcí se dá dělat jen jednou rukou. Třeba držet kus masa nad ohněm. Krom toho Svatý, jméno jeho budiž pochváleno, svoje lidi opatruje. ‚Dříve než jsem tě vytvořil v životě matky, znal jsem tě.‘ říká Jeremjáš. Máš nějakou rodinu, Jesse Edwardsi?“

„Byl jsem akorát sám s maminkou. Ta pak umřela a já jsem šel na moře.“

„A kde ses toulal ten rok od tvý hrdinský služby pod komodorem Perrym?“

Jesse jen pokrčil rameny. „Tak – leckde. Myslel jsem, že bych moh‘ sehnat práci v New Yorku, ale všude je to stejný. Kvůli tomuhle,“ řekl s pohledem na rameno bez paže, „mě nikde nechtěli. Nemůžu za to, ale…“

„Nekňourej," okřikla ho Hanka. „Svatý Pán zástupů, jméno jeho budiž pochváleno, pomáhá těm, kdo si sami pomůžou. To je z knihy Přísloví. Nemá rád lidi, co skučí a fňukají." Vůně opékaného masa se drala do chřípí. Hance bylo jedno, že k němu měli sotva ždibec okoralého chleba. Často nebyl ani ten. Naučila se žít po způsobu zvěře v lesích na severu Manhattanu. Když to je nutné, dá se trávit ze zbytků tuku vlastního těla. Král světa učinil ženy tvrdé a odolné. Navzdory letům stráveným primitivním životem ve vlastnoručně vyrobené chatrči, byla Zbožná Hanka pořád pevná a nezlomná jako kůl k uvazování koní a stále ještě měla všech dvaatřicet zubů. Bylo jí pětačtyřicet nebo šestačtyřicet – přesně to nikdy nevěděla –, ale viděla už spoustu mladších ženských, kterým v ústech zbývaly jen holé dásně. Ona však měla chrup zdravý. Jako všichni v její rodině – máma i bába. Jak hrdě se nosily ve svých taftových šatech, elegantních kožených botách a s želvovinovými hřebeny ve vlasech. Byly prostě…

Ale už jsou mrtvé. Není důvod o nich uvažovat. Zvlášť teď, kdy má na starosti tyhle dva kluky. Ten nový je zřejmě hrozně hladový. Ruka, v níž drží nad ohněm svůj kus masa, se znatelně třese. „Už ne moc dlouho," řekla. „Jen ještě trochu dopíct a můžeš se do toho pustit. A pokusíme se ti najít něco, čím by sis vydělal pár měďáků. New York je město, kde se dá sehnat leccos pro kluky, co mají dostatek kuráže."

V době, kdy dojídali, déšť zvolna ustával. Will odhrnul dveřní plachtu a těsně nad obzorem se objevilo rudě-zlaté zapadající slunce. „Večerní červánky věští námořníkovi štěstí," poznamenal spokojeně. „Třeba se zítra objeví další loď."

„To sotva," namítla Hanka. „Město New York je jako Jericho. Při útoku se jeho hradby zhroutí."

Jesse se polekal. „Říkala jste přece, že v New Yorku se dá sehnat práce a že byste mohla…"

„Ztichni," zarazil ho Will. „Neodmlouvej Hance, když prorokuje. V takovým momentu není sama sebou. Někdy si pak ani nepamatuje, co předtím říkala."

„A Jozue město zapálil," pokračovala tichým hlasem Hanka, hledíc na šarlatový západ slunce. „A plameny šlehaly až k nebi, takže je bylo vidět na míle daleko. Na míle a míle."

Déšť bubnoval na voskovaná prkna paluby a stékal z naolejovaného lanoví a pevně stočených plachet *Kantonské hvězdy*. „Tomu říkáš nějaká bouřka?“ Finbar O’Toole hulákal a chechtal se směrem k nízkému olověnému nebi. „Už tě to musí zmáhat.“ Zakotvená loď se zdvíhala a klesala na newyorské rejdě. O’Toole se musel smát při pomyšlení, jaké je to asi tam dole, bez špetky čerstvého vzduchu na osvěžení. Ale patří ti to, ty svině zatracená.

Údajně teď byl sám se třemi námořníky na lodi, která se po vykládce u mola vrátila na kotviště, kde zaujala místo mezi trouchnivějícími šalupami, škunery a obchodními koráby, uvězněnými tam britskou blokádou. Většina členů posádky dostala svou mzdu a odešla. Ale Blakeman nabídl svému kapitánovi čtvrt procenta zisku z dražby – navíc ke třem procentům, které byly jeho odměnou za plavbu –, když s několika muži setrvá na palubě a bude dál o loď pečovat. Prý asi tak měsíc nebo dva. Proč ne? Na celém světě nebylo místo, kde by se Finbar O’Toole cítil tak dobře jako na lodi. A až teď udělá, co je třeba, skutečně už zbude na palubě jen s těmi třemi námořníky.

Pohlédl směrem k přídi. Tammy Tompkins byl na stráži, stočený pod nepromokavou plachtou umně připevněnou k příďové nástavbě. Ostatní námořníci spali ve visutých lůžkách zavěšených v obytné palubě. Lepší příležitost už mít nebudu, pomyslel si kapitán. Zvedl palubní poklop u záďového stěžně a vstoupil na provazový žebřík.

Tenhle obchodní korábbyl vlastně plovoucím skladištěm. Všechny prostory na dolních palubách, které nebyly nezbytně nutné k provozu plavby, sloužily k uskladnění zboží. *Kantonská hvězda* byla sto stop dlouhá a vybavená střílnami pro dvacet děl. O’Toole dobře věděl, že i s kompletní devatenáctičlennou posádkou zvládne tak nanejvýš tři. Před odplutím z Číny vyzbrojil loď šesti děly: třemi pro případ nutné potřeby a třemi rezervními, která by použil, kdyby se ty zatracené hlavně – jak se to v bitvách často stávalo – žárem roztrhly. Ale díky požehnané Panně a všem svatým nemusel vypálit jedinou ránu. Od chvíle, kdy převzal velení na *Hvězdě* a rozhodl se s ní prorazit blokádu, věděl, že proti britskému královskému námořnictvu nemá v boji sebemenší šanci. Jeho jedinou nadějí bylo nepozoro-

vané proplutí. A to se taky povedlo. Pravda, chtělo to notný kus námořnické obratnosti, ale také pořádnou dávku štěstí. Joyful ho pokládá za hotového kouzelníka, je vidět, že ten kluk vyslechl na klíně Morgana Turnera hromadu fantastických historek. Ale podle toho, co mu tuhle řekl, tu nejfantastičtější se nedozvěděl od táty, ale od svého strýce Andrewa. To o tom zakopaném pokladu kapitána Turnera je pravda, ale zdá se, že jediný Andrew, který nikdy nestál na palubě žádné lodi, věděl celou dobu to, co sám Morgan Turner zapomněl – a to se zdá skoro k nevíře.

Elegantní a na lodní poměry prostorná kapitánská kajuta byla na zádi. Jediné místo na lodi, které se dalo uzamknout zevnitř. O'Toole vstoupil a zasunul západku. Deštěm zalitým lodním okénkem proudilo dovnitř kalné, šedavé světlo, ale stačilo na to, aby nalezl malou lucernu, vykřesal jiskru a zažehl ji. Podržel ji nad hlavou a pohlédl na dubové obložení kajuty, které vypadalo všude stejně, pokud ovšem člověk neznal přesné místo, kde je třeba lehce přitlačit, aby se objevila malá tajná skrýš. Právě tam byla po celou plavbu ukrytá ta zatracená ebenová skřínka. Mizerný džos, tahle bedýnka. Měl odmítnout vzít ji s sebou, odmítnout velení na téhle lodi a celou tuhle zatracenou plavbu. Kdyby to udělal, ušetřil by si spoustu problémů.

O'Toole zvedl poklop v rohu naproti tajné skrýši a sestoupil po schůdcích, které tvořily jediný přístup do skladového prostoru v nejnižším podpalubí. V téhle zabezpečené části pod kapitánskou kajutou se během plavby přechovávala zásoba rumu. Tam se také nacházela záďová prachárna. Sklopný otvor a schůdky pod ním byly širší a pohodlnější než provazové žebříky vedoucí do ostatních podpalubních prostor, aby se po nich mohly na hornější paluby vynášet objemné soudky.

Rum, který mužstvo během devítitýdenní cesty fasovalo v přesně odměřených dávkách, byl spotřebovaný do poslední kapky. A pokud se jednalo o soudky s prachem, O'Toole jich vzal na palubu méně, než se jich do lodní prachárny vešlo – a mnohem méně, než kolik by jich bylo potřebí pro tři, natož šest lodních děl v průběhu regulérní námořní bitvy. Bůh sám ví, co by se stalo, kdyby na to někdo přišel. Posádka by ho oběsila na nejbližším ráhně. Ale mohlo by se to prozradit, jen kdyby skutečně došlo k bitvě, jenže v tom případě

by beztak byli všichni mrtví nebo v zajetí, takže za ten risk to stálo. Pro svého černého pasažéra potřeboval získat místo ve vedlejším skladu.

Zavalil ho kyselý pach čerstvých zvratků. Navzdory všemu přestálému nebezpečí byl ten zatracený krkoun ještě pořád naživu. „*Nej che ma?*, jak se vede, ty zasranej čínskej grázle? Asi tak, jak smrdíš, řek bych.“ O'Toole nohou odsunul falešnou stěnu za prázdnými soudky na prach. „Tak pohyb, ty *cet-cha cet-cha*. Koukej se hrabat. Teď je to bezpečný.“

Bývaly časy, kdy kantonský Číňan přezdívaný Bezpalčák Wu za takovou záplavu sprostých nadávek okamžitě sahal po noži. Teď se však jen taktak dokázal vysoukat z komory ne větší než tři krát čtyři stopy, v níž strávil celou dobu plavby, a odkud ho O'Toole vyváděl jen za temných nocí, aby mu na chvíli umožnil srovnat zdřevěnělé údy. V prvých dnech Wu na Irčana chrlil záplavu otázek, kdykoli ho spatřil. Po týdnu už byl tak zmožený mořskou nemocí, že nedokázal ani promluvit. Trochu se mu ulevilo, když před pár hodinami zastavili u mola, ale teď na rejdě mu bouře dávala co proto. Jen stěží dokázal zvednout hlavu. Ale to nic. Jeho džos dosud nepohasl. Vztyčil se na roztřesených kolenou a spustil proud kantonských kleteb. Jen aby sám sobě dokázal, že je ještě pořád naživu.

„Ty taky šoustej svoji mámu, sviňáku zasranej. Kristepane, ty ale smrdíš. Na, ber a umej se,“ vyzval ho O'Toole a vytáhl z kapsy kus mokrého hadru. Wu ho vděčně popadl a zabořil do něj obličej. Lucerna vrhala mihotavé červenozlaté odlesky – stěny podpalubí byly obložené měděným plechem, aby se střelný prach nemohl vznítit od zbloudilé jiskry – a kapitán držel lucernu tak, aby lépe viděl na chlapa, který ho připravil o tolik nervů i peněz. Wu měl na sobě *san*, dlouhý bavlněný hábit, teď poskvrněný potem a špínou nekonečné plavby. Jeho *fu*, volné široké kalhoty, které se nosí pod *sanem*, vypadaly stejně odporně. Kriste Ježíši, co s jeho oděvem, s jeho dlouhým spleteným copem? Protože v celém New Yorku nejspíš není žádný jiný Číňan, co se asi stane s tímhle parchantem? Ale to není jeho starost. Finbar O'Toole uzavřel kšeft a podmínky dodržel, takže tím to pro něj končí. „Teď tě hodím na břeh. *To tej*. Pevnina. Město New York. *Nej ming pa-a-kche ma?*“ Rozumíš mi?

Wu vychrlil další proud řečí v kantonštině. Většinou kletby, ale i hrozby. O'Toole se sklonil, aby mu chlap viděl přímo do očí. „Teď mě, ty žlutá svině, dobře poslouchej. A netvař se, že neumíš anglicky, protože já zatraceně dobře vím, že mi rozumíš. Dodržel jsem slovo a přivezl jsem tě sem, i když jen sám Bůh ví, proč jsi o to tak stál. Ale jsi tady a žiješ, a to je vůbec nejlepší džos, pro takovýho zatraceného pacholka, jako jsi ty. Tím to končí, to si zapiš za uši. Jsme si kvit! Dostal jsi mých deset táců a už ti nedlužim ani vindru. Takže už drž hubu, protože pokud jde o mě, můžeš na břeh plavat nebo se utopit."

Na zádi korábu se pod zábradlím houpal malý člun, kterému se říkalo kapitánské necky. O'Toole ho spustil z člunových jeřábů, až bezpečně dosedl na hladinu. Rozhlédl se. Tompkins byl pořád na přídi a dva další námořníci spali. A nejlepší bylo, že déšť ustal a nebe se zbarvilo rudým západem slunce. Dal znamení černému pasažérovi, který tlumeně klel, když zjistil, že má slézt po provazovém žebříku a nastoupit do dalšího plavidla. O'Toole by se ho byl nejraději zbavil, už když stáli uvázáni u mola, ale všude kolem bylo příliš mnoho lidí, než aby se to dalo uskutečnit. Takhle to bude nejlepší. Pomohl Wuovi přes záďové zábradlí a pak se sám přehoupl na druhou stranu. Bezpalčák Wu – pod jiným jménem ho O'Toole neznal –, který kdysi vlastnil nejluxusnější kantonské kasino, sevřel zbývajícími prsty obou rukou nosná lana provazového žebříku. Pro tohle toho pacholka Finbar vždycky obdivoval, ačkoli ho kvůli svému obrovskému dluhu upřímně nenáviděl. Wu, který prý o oba palce přišel v osmi letech kvůli prohře s čínským pirátem z kmene Hakka, dokázal používat ukazováky, jako kdyby to byly palce.

Irčan se otočil a uviděl jedině muže na stráži. „Ahoj, Tompkinsi!" zavolal. „Jdu na břeh."

„Chcete pomoct, kapitáne?"

„Není potřeba. Vrať se na hlídku."

Tohle nebylo válečné námořnictvo a O'Toole nikdy nevyžadoval vojenskou kázeň, i když věděl, že než Tammy Tompkins skončil

v Kantonu, sloužil u námořních sil. Ale přesto to byl drzý pacholek. Párkrát to s tou svou nevymáchanou hubou natolik přehnal, že ho kapitán musel potrestat hlídkami navíc a jednou dokonce i srážkou ze mzdy. Snad byla chyba, že si Tompkinse vybral do své tříčlenné posádky na rejdě, ale když šlo o námořnické řemeslo, tak byl tenhle chlap skutečná jednička – a ke zvládnutí práce na korábu jen ve třech, potřebuje člověk ty nejlepší. Krom toho měl O'Toole rád jeho mistrovské hvízdání.

Tompkins mávl rukou na srozuměnou a vrátil se na své místo na přídi, hvízdaje si písničku „*Starej negr vychytralej*".

Finbar O'Toole sestoupil do člunu. Bezpalčák Wu se už choulil na zádi a vypadal snad ještě zbědovaněji než dřív. „Udělej mi něco k vůli," řekl kapitán chápaje se vesel. „Jestli budeš blít, tak laskavě přes okraj člunu, jo?"

Kapitola šestá

Město New York,
Wall Street, sedm hodin večer

OZDOBNÉ HLAVICE VE TVARU ANANASU zdobily sloupy před vstupní bránou rezidence Parchanta Devreyho už od roku 1706, kdy tato honosná stavba vyrostla. K třípodlažní budově z červených cihel vedla dlážděná cesta ze stejného období. Máloco v okolí se tomuto sídlu vyrovnalo.

Will Devrey, Parchantův praděd a zakladatel Devreyho rejdařství, byl mužem své doby. Svůj dům postavil pár kroků od přístaviště na Východní řece a wallstreetského tržiště s otroky – základu jeho obrovského jmění. Manželku a děti ubytoval v prvním a druhém patře, obchodní činnost provozoval v přízemí. Budova na protější straně ulice sloužila v oněch časech jako radnice, později jako sídlo americké vlády, kde také proběhla inaugurace prvního amerického prezidenta George Washingtona. Tenhle úctyhodný dům zchátral poté, co Kongres přesídlil nejprve do Filadelfie a poté do svého současného sídla na vysušené bažině, která dostala jméno Federální distrikt. Bývalé sídlo federální vlády dala nakonec městská rada zbořit a na jeho pozemku vyrostly dvě nové účtárenské budovy. Když jde o peníze, Newyorčané jsou naprosto nesentimentální.

Tak třeba stará dvorská čtvrť na dolní Broadwayi nedaleko kuželkového hřiště. Kdysi nejelegantnější část města. Ještě pořád to bylo krásné místo k bydlení, ale teď obklopené přecpanými uličkami a klikatícími se cestami úzkého jižního cípu ostrova. Současní milionáři si už tou dobou budovali své paláce na severu města. Rezidence Jacoba Astora nasadila vysokou laťku. Vévodila nádherné venkovské krajině severní Broadwaye mezi ulicemi Barclay a Vesey, přičemž zadní část její zahrady hraničila s řekou Hudsonem. Naproti tomu Astorova kancelářská budova na Little Dock Streetu se tyčila v samém centru městské vřavy.

Newyorčané, kteří si zakládali na svém sociálním postavení, už nebydleli na Wall Streetu. To jen drobní řemeslníci, majitelé krámů a jim podobní, obývali horní podlaží domů nad svými provozovnami.

Parchant už sice neměl svou kancelář v přízemí, ale celé město vědělo, že jeho žena není spokojená. Za poslední peníze, které získal prodejem podílů Devreyho rejdařství, začal tedy stavět nové broadwayské sídlo nedaleko Astorovy rezidence. Celinda Devreyová byla z rodu Clintonů. Provdala se za muže, od kterého čekala, že vyhoví jejím náročným požadavkům na životní styl, ale válka a Parchantovy špatné obchodní odhady zmařily její očekávání. Broadwayský dům zůstal prázdný a rozestavěný – a po událostech dnešního rána se zdálo, že to už lepší nebude.

Tohle setkání Joyful už nějaký čas plánoval a nyní si uvědomil, že lepší příležitost se mu už nenaskytne. Celinda si svého manžela při dnešní večeři na Wall Streetu nejspíš pěkně podala. Parchant je jako přezrálá hruška – jen spadnout Joyfulovi do klína. Ale ať tak či onak, nemůže jen tak zabušit na dveře a počkat na služku, aby ho ohlásila. Nedá se předpokládat, že by jeho příbuzný byl právě dnes večer ochotný přijímat návštěvy.

Táhlo na osmou a déšť už ustal. Joyful zahnul doleva na mechem zarostlou dlážděnou cestu, která vedla kolem domu, až dospěl ke dvoukřídlému francouzskému oknu. Petrolejová lampa vrhala světlo do stinné zahrady. Okenní závěsy byly roztažené. Uviděl vysoké křeslo a stoličku pod nohy. Vztáhl ruku ke klice okenního křídla. Nezamčené…

„Dobrý večer, brachu.“

Parchant se ani neotočil. „Co jste, k čertu, zač?“ Jazyk měl ztěžklý alkoholem.

„Joyful Patrick Turner, tvůj vzdálený příbuzný. Vzdálený, ale teď jsem tak blízko, jak to jen jde.“

„O pazouru jsi přišel v tý všivý válce, co? Jdi pryč. Devreyové a Turnerové se nestýkají. To už je taková tradice. A upřímně řečeno, hrdinové mě už kór nezajímají.“

„To jsem taky nepředpokládal. Ale zatím ještě neodejdu. Dovolíš, abych si taky nalil?“

Parchant se ještě stále neotočil, ale přesto malátně mávl rukou na souhlas. „Poslu si. Madeira je skvělá, to ostatní jsou samý chcanky. Sklepy v týhle válce zařvaly – jako konečně všechno ostatní.“

Tou dobou byl v módě jednoduchý nábytek, jaký produkoval newyorský umělecký truhlář Duncan Phyfe. Tenhle pokoj však byl zařízený ve starším stylu: těžkými kusy rokokového chipendalu. Na složitě vyřezávaném mahagonovém stole u zdi byla řada ozdobných karaf. Joyful z nich vytáhl zabroušené zátky a postupně ke všem přičichl. Když ucítil madeiru, nalil si plnou sklenku. „Můžu ti taky dolít, bratránku?“

„Jsi drzý chlap, když člověku nabízíš jeho vlastní pití v jeho vlastním domě.“

„Už ne moc dlouho.“

„Co jako? Že chceš brzy tý drzosti zanechat?“

„Ne. Jenom že už to všechno dlouho tvoje nebude. Já totiž zablokuju všechen tvůj majetek, jakmile Gornt Blakeman do poslední kapky vyždímá Devreyho rejdařství. Což udělá, jak si jistě dobře uvědomuješ.“

Po chvíli ticha: „Pojď blíž, Joyfule Patricku, abych si tě líp prohlídnul.“

Joyful uposlechl a opětoval jeho pohled. Parchant se těžce potil, tvář měl brunátnou a oči opuchlé pitím, možná i od pláče. Přivřenýma očima mžoural na svého nezvaného hosta. „Tak je to pravda, že?“

„A co?“

„Že jsme oba potomci Zrzavý Bess.“

„Moje máma byla taky rusovlasá.“

„Krásná Roisin. Jo, slyšel jsem. Pokud si vzpomínám, tak jsi taky parchant. Kristepane, to je ale historie.“

Joyful pokrčil rameny. „Mí rodiče se vzali krátce potom, co jsem se narodil, ale na tom vůbec nesejde. Neodpovídáme za minulost, bratranče. Jenom za to, co je teď. A možná za budoucnost.“

„Moje budoucnost, jak jsi právě velkoryse naznačil, je hromada kouřícího hnoje. Ten smrad je cítit po celým městě. Tak proč bych se měl dál s tebou bavit, Joyfule Patricku? Tenhle dům je pořád ještě můj, ať se příští týden nebo za měsíc stane, co chce.“ Vztekle se rozmáchl. „A teď už jdi do prdele, nebo tě vypráskám.“

Na stěně u krbu visel bič na koně. Joyful nechápal proč tam je, ale Parchantova hrozba mu strach nenaháněla. „Nejsi ve stavu, abys

to dokázal, a já zatím neodcházím. Ne, nehádej se. Dobře mě poslouchej. Ve vlastním zájmu.

To, co v týhle šlamastyce potřebuješ, je zachránit, co se dá. Jenomže nevíš jak, a proto tu jen sedíš a zpíjíš se do němoty. A protože zítřek bude pro tebe ještě horší než dnešek, budeš patrně totéž dělat i dál. A dřív nebo pozdějc se tu objeví šerif a oficiálně tě prohlásí za bankrotáře. Jenže pak už bude pozdě.“

„Pozdě na co?“

Joyfulovi neušlo, že Parchant poněkud vystřízlivěl. Postav člověka před otázku života a smrti, a mlha alkoholu se projasní. „Pozdě na to, abych ti pomohl dostat se z bryndy, ve které teď vězíš.“

„A jak bys to udělal – tedy za předpokladu, že bych jednal, než bude pozdě.“

Joyful si nohou přitáhl druhé mahagonové křeslo blíž k Parchantovi a usedl do něj. „Nic snazšího. Nejdřív mi dáš loď. Rychlá šalupa jako *Lisbetta* by dokonale vyhovovala. Potom na mě převedeš větší část Devreyho rejdařství.“

Pár vteřin bylo ticho, ale pak Parchant vydal zvuk, který byl čímsi mezi koňským odfrknutím a řehotem. „Fakt se vůbec nedivím, že tahle rodina nakonec zplodila cvoka, co si myslí, že všechno zvládne. Ne – počkej! Tvůj děda přece byl ten bláznivej starej Žid Solomon DaSilva. Provozovatel bordelu a potom obchodník s puškama, co málem zapálil celý město. Tím se všechno vysvětluje. A teď vypadni.“

„Solomon zapálil korzárskou loď mého táty, *Blouznivou Pannu*, když kotvila v přístavu. Ale tenhle starý zpustlík získal obrovské jmění, než ho zajali Huroni a mučili ho tak, až se z toho zbláznil. Ano, byl to tátův otec a můj děd. A moje bába byla Squaw DaSilva, která se ujala manželových obchodů a jeho majetek ještě čtyřnásobně rozmnožila. Byl to nejschopnější obchodnický pár, jaký kdy tohle město vidělo. Mí předkové jsou pro tebe důvodem, abys mě vyslechl, ne vyháněl.“

Parchantova sklenka byla prázdná. Nastavil ji směrem k Joyfulovi. „Nalej mi ještě. Jsi cvok, ale budu tě poslouchat, než tuhle sklenici vypiju. Pak půjdeš buď dobrovolně, nebo tě vypráskám.“

Joyful nalil oběma bohatou dávku madeiry. „Plán je prostý a to je taky jeho největší výhoda. Přepíšeš na mě devětačtyřicet procent Devreyho rejdařství a sám si ponecháš jedenáct procent. Tím způsobem může jen malá část firmy padnout na tvoje dluhy. Ať se stane cokoli, je to bezpečná operace."

„Kriste na nebi. Ty máš ale z prdele kuráž, Joyfule Patricku Turnere, to ti tedy řeknu. Myslíš, že mi snad na firmě záleží víc než na vlastním kejháku? Vyčuranost jsi zdědil po DaSilvovi, to jistě, ale mozek po něm nemáš. A co horšího, můžeš za to, že jsem vystřízlivěl." Parchant dopil obsah své sklenky, pak se vykolébal z křesla a zamířil ke stolu.

Joyful ho pozoroval, jak se vrací ke krbu a oběma rukama k sobě láskyplně tiskne karafu s madeirou. „Je to právě tvůj kejhák, o co mi jde," řekl, když se Parchant znovu usadil. „Tvůj život. Kvalitní portugalské víno, ne španělské chcanky. Tvůj dům na Broadwayi a…"

„Ten už mám. Jsou to tři roky, co jsem ho začal stavět. Před tou zatracenou Madisonovou válkou."

„Jo, ale už si nemůžeš dovolit dostavět ho. Nabízím ti šanci to změnit a získat zpátky svoje místo ve společnosti."

„Na základě jedenáctiprocentního podílu na rejdařství, jehož lodě hnijou v přístavu a zůstanou tam tak dlouho, dokud blokáda potrvá?"

„Na základě jedenáctiprocentního podílu a s pomocí tichého společníka, co drží devětačtyřicet procent akcií. Spolu můžeme přehlasovat Gornta Blakemana, jenomže ten se to dozví, až už bude pro něj pozdě. Bude to soukromá tajná dohoda a zůstane to tak, dokud se my dva nerozhodneme jinak."

„Ty jsi blázen. Co, u všech čertů, ty vlastně víš o loďařským obchodě? Gornt Blakeman tě rozkouše na maděru a nakonec vyplivne."

„Ne," opáčil klidným tónem Joyful, „to neudělá. Asi, bratranče, zapomínáš, že jsem vyrostl v Kantonu. Blakeman nadělal svoje jmění přepravou zboží tady na pevnině. O obchodě s Čínou nemá ani ponětí."

„To jsem si taky myslel. Teprve dneska se mi otevřely oči. Jako celýmu New Yorku."

„Blakeman měl šťastnou ruku při volbě kapitána, kterého mu dohodil komprador. Gornt riskoval a vyhrál jednu rundu. To z něj ale nedělá obchodníka Astorova formátu. Nebo mého.“

„Mluvíš jedním dechem o Johnovi Jacobovi Astorovi a o sobě. Strašně se přeceňuješ, Joyfule Turnere.“

Joyful natáhl dlouhé nohy a zkřížil je na kotnících jako člověk, který hodlá ještě nějaký čas posedět. „Něco ti povím, když dovolíš. Náš příbuzný Andrew Turner mě naučil všemu, co se týká chirurgie. Jak určitě víš, se skalpelem dokáže přímo divy – a svedl bych je i já, kdybych měl obě ruce. Nebyl bych tak dobrý jako Andrew, ale hned po něm nejlepší. Při chirurgickém řemesle musíš umět odhadnout příčiny a následky. Musíš vědět, jak a kam říznout, abys nepřetnul tepny, které by nešly podvázat, nebo vazy, které jsi nechtěl narušit. I při obchodování musíš zvažovat příčiny a následky. Já ovládám mandarínskou i kantonskou čínštinu. Svého času jsem znal jménem všechny zahraniční kupce v Číně. Jejich synové, se kterými jsem si jako kluk hrál, dnes nastoupili na jejich místa. Gornt Blakeman je cizí, nezasvěcený člověk, odkázaný na služby nezávislého kompradora, který mu dokáže zajistit zboží a kapitána pro jeho loď. Já si dokážu najít takového kompradora, který bude můj zisk pokládat za svůj vlastní. V Kantonu se všechno opírá o loajalitu a rodinné vazby. Já můžu zajistit obojí. Jakou šanci má proti mně Gornt Blakeman?“

Parchant si lokl madeiry přímo z karafy a hřbetem ruky si otřel ústa. „Prachy,“ odpověděl a lehce si odříhl. „Má prachy a až pozítří proběhne dražba, bude jich mít ještě daleko víc. Krk dám na to, Joyfule Patricku Turnere, že ty nemáš v kapse ani vindru, protože jinak by sis našel jiný spojence, než jsem já.“

„Dej mi škuner – *Lisbettu*, a budu mít stejnou šanci. Ty a já, bratránku, zruinujeme Blakemana.“

„To jsou nesmysly.“

„Nejsou. A krom toho nemáš na výběr.“ Joyful sáhl do kapsy a vytáhl svazek papírů. „Smlouvu už mám připravenou. Stačí, když ji podepíšeš.“

Parchant mlčel. Joyful vstal a přešel ke stolu s brkem a kalamářem. Po chvíli k němu přistoupil i Parchant. Ještě chvíli držel pero nerozhodně v ruce a myslel na svého syna, který čeká v Kantonu na

konec války, aby se mohl vrátit domů, pak rozmáchle podepsal. K čertu s nadějemi. Jeho vlastními i Samuelovými. Vrabec v hrsti je teď jedinou možností, tím spíš, že ani na střeše žádného holuba nevidí.

❦

Maiden Lane, devět hodin večer

„Vem si mě za ženu.“

„Nemůžu. Zatím.“

„Miluješ mě, vím to.“ Manon vztáhla ruce a spojila je za Joyfulovou šíjí. „Cítím tvoji lásku ke mně. Odveď mě pryč ještě tenhle večer a vem si mě za ženu.“

„Nemáš v sobě kouska studu,“ zašeptal Joyful. Oba hovořili tiše, protože stáli v kumbále za Vionneho krámem, nedaleko dveří, které vedly do soukromé části domu, a Maurice Vionne byl se svým zvláštním návštěvníkem v pokoji nad jejich hlavami. „Jsem zamilovaný do nejbezostyšnější ženské v celém New Yorku.“

„Spíš v celých Spojených státech,“ přikývla šťastně Manon. „A teď mě polib.“ Rád uposlechl. „Hoříš láskou ke mně,“ řekla Manon, když dlouhý polibek skončil. „A já zase k tobě. Tak proč…“

„Mám všechny důvody, abych se s tebou oženil, Manon Vionneová, a naučil tě poznávat věci, o kterých ani netušíš, že v tobě dřímají. Ale ne teď.“ Jedinou zdravou rukou se vymanil z jejího objetí a odstoupil.

„Můj táta mi chce vnutit synovce Pierra DeFana. Je to vdovec z Virginie, který hledá novou ženu. Papá bude chtít, abych si ho vzala, když se nevyslovíš jako první.“

„Manon, já…“ Nedomluvil.

„Co? Ty máš nějaké tajemství, Joyfule. Vidím ti to na očích. Řekni mi ho.“

„Nemůžu. Zatím ne.“ Smlouvu, kterou Parchant před chvílí podepsal, měl v náprsní kapse, přímo u srdce. Pálila ho na hrudi, ale představovala nárok na téměř zkrachovalou firmu. Z člověka domněle bez prostředků dělala po krk zadluženého podnikatele. Byl však

jediný, kdo by se mohl postavit Gorntu Blakemanovi – co do ryzí tonáže neměla Devreyho flotila srovnatelného protivníka –, ale to nebylo nic, čím by se Manon mohl pochlubit. „Později," slíbil. „Až ještě pár věcí zařídím."

„Ale jestli…"

„Šš!" Položil jí prst na rty. Z místnosti nad nimi dolehl zvuk posunovaných křesel a kroků. „Už musím jít. A pokud jde o toho virginského vdovce, tak si na nejcitlivější místo na jeho těle nachystám skalpel, jestli na tebe jenom pohlédne." Miloval na ní, když se červenala. Jedna z věcí, které na ní měl nejraději, bylo ono zvláštní spojení smělosti s nevinností.

Manon ho vyprovodila ke dveřím. „Zítra," zašeptala. „Na obvyklém místě. A řeknu ti všechno, co dokážu zjistit."

Počkala u dveří, až Joyful vyklouzne na ulici, a pak se spěšně vrátila na své místo za pultem. Chvíli nato se objevil otcův návštěvník. Přes pomačkanou košili měl plášť bez rukávů, pod ním saténové kalhoty upnuté pod koleny a na hlavě široký klobouk, který mu zakrýval tvář, a to navzdory skutečnosti, že tohle oblečení dávno vyšlo z módy a navíc bylo v létě značně nepraktické.

Proklouzl nevelkým obchůdkem, kolem dřevěného pultu a prosklených skříní s vystavenými zlatnickými výrobky jejího otce. Perforované stříbrné košíčky, zlaté rokokové stojánky na přísady, svícny a šálky na kávu z obou drahých kovů, ale nic z toho návštěvníkovu pozornost neupoutalo. Papá se za ním rozběhl a s úklonou mu otevřel dveře. Host byl užuž na odchodu, ale pak se tak rychle otočil, že mu šosy pláště zavlály ve vzduchu, a zadíval se na Manon.

Neubránila se a opětovala jeho pohled, byť jen na okamžik. Otcův návštěvník byl Gornt Blakeman, muž, o kterém od rána mluvilo celé město. Joyful jí řekl, že Blakemana sledoval až na Maiden Lane a že se málem roztančil radostí, když zjistil, že si ze všech krámů, do kterých mohl vstoupit, vybral Vionneho zlatnictví. „Čekal jsem to, však jsem ti to dneska už říkal, ale jistotu, že si vybere právě tvého otce, jsem samo sebou mít nemohl."

„Já jsem si tím jistá byla," opáčila Manon. „Jestli je tenhle Blakeman tak chytrý, jak tvrdíš, na koho jiného by se mohl obrátit než na nejlepšího klenotníka ve městě?"

„Ale i tak to byl báječný džos.“

„Náš džos,“ řekla. „Je naším osudem být spolu. Jak jsi vlastně věděl, že půjde na Maiden Lane?“

„Předpokládal jsem to. Kapitán *Kantonské hvězdy* je můj starý přítel; sloužil s mým tátou ve válce za nezávislost. Myslí si, že do New Yorku přivezl celý poklad v drahokamech.“

„Jestli je to poklad, tak ho papá nebude moct koupit. Nejsme boháči, Joyfule. A ty jsi na omylu, jestli si myslíš, že bych nemohla být šťastná, kdyby můj manžel neměl plnou truhlici zlata.“

„Přesto takovou truhlu mít budeš. Ale nejdřív mi musíš pomoct zjistit, o čem vlastně Gornt Blakeman s tvým tátou jednal.“

To byl právě onen okamžik, kdy změnila téma hovoru a požádala ho, aby se s ní oženil. Jako to za poslední měsíc udělala už nejmíň desetkrát.

Manon dřív nebývala tak troufalá. Scházívali se zhruba půl roku dva až třikrát týdně. Poznali se v březnu, když se náhodou setkali v železářství na Fly Marketu. A pak se potkali ještě několikrát. Zprvu oba předstírali, že čirou náhodou, ale když vedle ní stanul čtvrtého června při oslavě státního svátku na nábřeží Battery u přístaviště, kde se tradičně předčítal text Deklarace nezávislosti, oba si připustili, že to už určitě žádná náhoda není. Nával mu umožnil vzít ji za ruku a tisknout ji zhruba pět minut. Brzy nato jí vysvětlil, že ji – ačkoli by chtěl – nemůže oficiálně požádat o ruku, protože má jisté plány a zatím neví, z čeho vlastně bude žít. A tehdy také Manon přešla do útoku. Věděla, že ji Joyful miluje pro její dychtivost a byla přesvědčená, že v něm nalezla muže, jakého zatím marně hledala.

Otcův návštěvník na ni dál vytrvale zíral. Neuhnula. Dobrý Bože, dala by bůhví co, aby se dozvěděla, o čem Gornt Blakeman s otcem jednal, kdyby tím pomohla Joyfulovým zájmům a uspíšila tak možnost stát se jeho ženou.

Blakeman odvrátil zrak jako první. „Vaše dcera, zlatníku?“

„Jistě. Od smrti její matky je mi velkou oporou.“

Blakeman se naklonil a zašeptal cosi, co Manon neslyšela. Pak odešel a otec za ním zamkl krám. „Podivný člověk,“ řekla Manon. „Co vám chtěl, papá?“

„Obchodní záležitost. Nic, co by se tě týkalo. Myslím, že jsem slyšel odcházet ještě někoho jiného. Byl tu zákazník?“

Zřejmě má starosti. Papá je vždycky takhle nevrlý, když má nějakou starost. „Nějaký pán, papá. Ačkoli je už pozdě, uviděl, že se v krámě svítí, a tak se přišel zeptat, jestli máme safíry. Musela jsem mu říct, že bohužel ne, ale že čekáme zásilku z Paříže a Antverp, která určitě dorazí, jakmile skončí blokáda. Je to tak správně, že?“

„Sama víš, že ano. Kdo byl ten pán? Snad bych mu mohl nabídnout perly. Mám tu ještě dva krásné náhrdelníky.“

„Nepředstavil se. Ale nemyslím, že by ho zajímaly náhrdelníky. Určitě safíry nebo snad smaragdy. Měl váš návštěvník něco na prodej, papá? Tamten pán se určitě dřív nebo později vrátí.“

„Dřív nebo později skončí i blokáda. A dřív nebo později bude taky sněžit. A třeba budou dřív nebo později pršet diamanty, ale já myslím, že nebudou. Měl as mu nabídnout ty perly, Manon. Perly máme.“

❦

Ann Street, hodinu před půlnocí

Bridey už je určitě dávno v kanafasu, a tak Andrew Turner šel na zazvonění otevřít sám. Srdce mu pokleslo, když uviděl na svém prahu černého muže. Cítil se unavený a na tyhle noční akce také už příliš starý. „Matka Sión mě potřebuje, chápu, Absalome.“

„Ano, pane doktore. Hned dvakrát. Jeden muž a jeden chlapec. Jeho vnuk.“

„Zastavil jsi krvácení?“ Andrew si při řeči navlékal žaket a sáhl po klobouku. Černou lékařskou brašnu měl jako vždy připravenou u dveří.

„Nejlíp, jak to svedu s tím turnem i ketem, jak jste mi to ukázal.“

„Turniketem, Absalome. To je jedno slovo. Škrtidlo, víš? Tak jdeme. Matka Sión volá, a proto musíme poslechnout.“

Ve většině newyorských kostelů museli černí věřící sedět v negerských lavicích na zadní straně kruchty. Metodisté však zavrhovali otroctví a své bohoslužby už roku 1789 integrovali, ale to ještě neznamenalo, že by černoši byli ve všech jejich kongregacích vítaní. Roku 1801 určitý počet newyorských černochů ustavil s požehnáním příslušného biskupa takzvanou africkou metodistickou episkopální siónskou církev. Jejich kongregace si dala jméno Matka Sión a její členové zbudovali svůj kostel tam, kde žili, tedy na křižovatce Cross Streetu a Mott Streetu, v části města zvané Five Points.

Své jméno získala tahle čtvrť podle ulic Orange, Cross a Anthony, které se sbíhaly v místě zbytku někdejší Sběrné nádrže. Bývaly časy, kdy Sběrná nádrž byla jediným zdrojem sladké vody na celém ostrově – skoro každá manhattanská studně dávala jen kalnou brakickou břečku –, ale lidé tvrdili, že ze Sběrné nádrže stoupají škodlivé výpary, které vyvolávají žlutou zimnici. Andrew tuhle teorii popíral, ale jeho hlas byl naprosto osamělý. Roku 1802 dali páni radní Sběrnou nádrž zaplnit tím, co sami nazvali „zdraví prospěšnou zeminou“. Tím vystavili celé město na milost a nemilost soukromé vodohospodářské firmě Manhattan Company, tvořené sítí vyděračských spekulantů, dovážejících loděmi vodu z ostatních částí státu New York. Ti pak místo řádného potrubí užívali dutých kmenů a odmítali dodávat vodu na proplachování kanálů nebo mytí tržišť. Mezitím se s otřesnou pravidelností vracely epidemie žluté zimnice a nic se také nedělo se širokou bahnitou strouhou, kterou ze zasypané Sběrné nádrže odtékala přebytečná voda do Hudsonu.

Cesta podél umělého kanálu se oficiálně jmenovala Walker Street, ale většina Newyorčanů jí říkala Canal Street. Byla to dlážděná silnice táhnoucí se po obou stranách strouhy lemované travnatými břehy, v níž po většinu roku proudil od východu na západ tenký čůrek kalné vody. Lidé z okolí tam odhazovali kdejaké odpadky nebo kopali žumpy, jejichž obsah do strouhy zvolna prosakoval. Proto za horkých letních nocí, jako byla tato, stoupal z kanálu odporný puch, jenž se nakažlivě šířil po celých Five Points.

Kůň, který táhl Absalomův povoz, znal cestu zpaměti. Mladík držel opratě uvolněné a kůň klusal přes hvězdicovou křižovatku zvanou Rajské náměstí, ačkoli v těch místech nic nepřipomínalo ráj, na který by byl Andrew zvědavý. Rachot železných obručí na dláždění jim zjednával cestu davem lidí. Nepochybně se vyšli nadýchat čerstvého vzduchu, ale místo něj nalezli jen smrad, táhnoucí se z Canal Streetu. Ale i ten byl svěžejší než zápach brlohů, ve kterých bydlili.

Spekulanti vykoupili malé dřevěné domky koželuhů i svobodných černochů a spojili je v řadové ubytovny pro dělníky, kteří si za svou týdenní mzdu lepší bydlení nemohli dovolit. Protože stály na bažinaté půdě v okolí starého jezírka, většina z nich se částečně propadala, a tak se podobny shrbeným babiznám nakláněly nad klikatící se uličky a cesty částečně vydlážděné polámanými cihlami. Černí – většinou svobodní nebo takoví, kteří to alespoň o sobě tvrdili – bydleli v suterénu. Nad nimi pak žili irští přistěhovalci, kteří zaplavili New York v devadesátých letech osmnáctého století. Byla to sice výbušná směsice nájemníků, leč pro majitele těchto domů značně výnosná. Mezi domácí pány patřil starosta a většina otců města, ale nikdo z nich se ani nepokusil určit přesný počet nocležníků, kteří obývali přecpané místnosti. Ve Five Points si zákony vytvářeli obyvatelé sami, ale přesto platila tahle čtvrť za hodně nebezpečnou. Byla to ovšem z větší části fáma, šířená bohatými bělochy, kteří černochy a Irčany opovrhovali, ačkoli sami žili z jejich mozolů.

Andrew do těchto míst poprvé zavítal před deseti lety, kdy tyhle uličky už také byly přeplněné, ale panovala v nich méně drsná atmosféra. Tehdy pečoval o jakéhosi pacienta na Chambers Streetu, ale když odcházel z domu, před dveřmi na něj čekal černý návštěvník. „Být milost od Pána, kdyby vy jít se mnou, pane doktore Turnere. Cissy Fishová vás strašně moc potřebovat.“

Andrewa nepřekvapilo, že ho kdekdo zná, protože všichni věděli, že nikdy neodmítá pomoc ani těm nejchudším. Šel za oním černochem, který ho zavedl do suterénu kostela, o němž později zjistil, že se jmenuje Matka Sión.

Cissy Fishová spadla do žumpy, kde se na ni vrhly krysy. Měla ohlodaný velký kus obličeje, ruce a jednu nohu. Andrew okamžitě pochopil, že její zranění jsou natolik infikovaná, že ať je vyčistí jak-

koli, brzy zčernají a zhnisají. Za několik dní zemře a nic a nikdo tomu nezabrání. Jenže byla ve vysokém stupni těhotenství a podle jeho odhadu těsně před slehnutím. Když jí přiložil ucho na břicho, slyšel pravidelný tlukot srdce dítěte. Neztráceje čas vysvětlováním, chopil se skalpelu a plod z lůna matky vyřízl. Právem se spolehl, že náhlý šok a rychlá ztráta krve milosrdně zkrátí ženino utrpení. Děcko byla holčička a její otec, tamní pastor Zachary Fish, jí na památku jejího zachránce pokřtil jménem Andrewena. Kdykoli od té doby některý příslušník černé komunity ve Five Points potřeboval chirurgickou pomoc, vždycky ho jeho druhové dopravili do suterénu Matky Sión a poslali na Ann Street pro doktora Turnera.

Vstup do podzemí kostela vedl z Mott Streetu a střežili ho dva černí pořízci, které Andrew do té doby nikdy neviděl. Jeden z nich mu pohotově otevřel tak nízké dveře, že se starý lékař musel sehnout, aby jimi prošel. Několik luceren vrhalo kalné světlo do kouta, kde bok po boku leželi na podlaze dva zranění, postarší muž a chlapec. Ze stínu vystoupil Zachary Fish, aby Andrewa pozdravil: „Vřele vás vítám, pane doktore. Díky, že jste přišel."

Andrew zavrčel cosi v odpověď a poklekl k mladšímu pacientovi. V tomhle věku už není snadné, jen tak přikleknout. Když však pohlédl na chlapce v bezvědomí, na vlastní nepohodlí rázem zapomněl. Kdosi, nejspíš Absalom, ho přikryl koňskou houní. Byla nasáklá krví. Andrew ji odhodil. Chlapec měl v rozkroku nacpaný balík obvazů. Nasáklé krví stejně jako koňská houně. Andrew je odstranil.

Absalom k němu přiklekl. „Nemít možnost použít turn i ket, jak jste mě to učit, pane doktor. Aspoň já nevědět jak a kam."

„Kristepane… To by nikdo nevěděl, Absalome. Udělal jsi všechno, co jsi mohl." Andrew položil dlaň chlapci na hruď. Srdce bilo pravidelně, ale příliš rychle. Zraněný je v šoku, jen taktak se drží při životě. Ale je mladý a silný, krev se v ráně srazí dřív, než hoch vykrvácí. Možná to přežije, ale jen Bůh ví, jestli kdy bude za takový život vděčný. Šourek i penis jsou pryč.

Starší pacient, chlapcův dědeček, přišel o levou nohu těsně pod kolenem. Turniket zastavil krvácení, muž byl při vědomí a zíral na Andrewa. „Jak je na tom můj vnouček?" zeptal se.

„Jak je to jen v téhle situaci možné. Je silný. Bude bojovat o život.“

Muž vypadal tak na padesát. Měl ebenově černou pleť, která prozrazovala, že je africkým černochem, který do New Yorku přišel nejspíš z třtinových ostrovů. Patrně uprchlý otrok. „Negrolovci?“ zeptal se Andrew.

Negrolovci se říkalo organizovaným bandám lovců otroků. Většina z nich pocházela přímo odtud, z Five Points – zchudlí Irové naverbovaní k chytání uprchlých otroků, které vraceli jejich majitelům. Vůdcové těchto band, kteří sami žili na různých místech Ameriky, platili lovcům polovinu odměny, kterou dostali od otrokářů, a sami si ponechávali zbytek. Irové na toto nespravedlivé dělení přistupovali z nutnosti, protože potřebovali od smírčího soudce potvrzení, že zadržení jsou skutečně uprchlými otroky. A smírčí soudcové byli jako většina magistrátních funkcionářů protestanti, kteří katolickými Irčany pohrdali stejně jako černochy.

Zraněný muž na otázku neodpověděl, ale mlčky pozoroval, jak si Andrew chystá své pilky a skalpely. Bylo by pro něj lepší, aby chvíli myslel na něco jiného, než na to, co ho čeká. „Odhadoval bych to na dílo negrolovců, je to tak?“ vrátil se Andrew k předchozímu tématu.

„Ne tak docela.“

„Co to znamená? Buď to byli lovci otroků, nebo nebyli.“

Zraněný odvrátil hlavu ke stěně. Reverend Fish odpověděl za něj: „Tentokrát ne, pane doktore. Byl to přímo člověk, co jich má spoustu pod palcem. Francis Xavier Gallagher. Ten má na Bowery řeznictví, ale na Five Points chodívá dost často.“

„Tak řezník… Tohle asi udělal řeznickým sekáčkem.“

„Jo,“ přisvědčil polohlasně Absalom. „Ne ovšem tomu chlapci. Na toho použil dranžírák.“

Andrew si dál připravoval své nástroje, snaže se přitom hovořit co nejneutrálnějším tónem. „Tys byl u toho?“ Nepředstíral, že vidí do složitých vztahů a spojenectví, která činí život na tomhle místě alespoň trochu snesitelným.

„Ne, pane. F. X. Gallagher a jeho kožený zástěry byli na Orange Streetu. Tam se vždycky setkávají. Díval jsem se dovnitř oknem.“

Kožené zástěry. Tak se říkalo řeznickým pomocníkům, protože nosili dlouhé kožené zástěry až ke kotníkům, které je chránily před potřísněním zvířecí krví. Ovšem nejen zvířecí, jak je vidno. „Zasáhnout nějak nešlo, Absalome?“

„To nešlo, pane Turnere. Kolem Gallaghera být moc kožených zástěr. Jediný, co já moh udělat, bylo čekat, až odejdou, a pak zkusit dostat naše lidi sem, do sklepa Matky Sión.“

„Chápu,“ odtušil Andrew. Hledal vhodnou jehlu. Nalezl ji i správný kus chirurgické niti. Nejprve se postará o chlapce. Bude třeba sešít to, co zbylo z šourku, ale zachovat volný otvor pro močovou trubici. „Budeme muset očistit zranění a pak se dáme do šití.“ Panebože! Snažil se téměř veselým hlasem probouzet naději, ale ačkoli už v životě viděl hodně ošklivých zranění, tohle mu natolik zvedalo žaludek, že se jen stěží bránil zvracení. „Je dost možné, že oba tví pacienti přežijí, Absalome.“

„Já určitě přežít.“ To byl chlapcův dědeček. Hlas přiškrcený, ale slova tvrdá jako ocel. „Já určitě přežít. Ale F. X. Gallagher – to vůbec nebýt jistý.“

O půl hodiny později byl už Andrew s prací hotov. Zachary Fish ho vezl z Five Points v rozhrkané dvoukolé bryčce. Měkký klapot koňských kopyt na blátivých cestách mezi Andrewovým pohodlným domem na Ann Streetu a severněji položenou čtvrtí byl jediným zvukem, který rušil ticho blížící se půlnoci. Dusno bylo jen o něco snesitelnější než o polednách, vzduch těžký a vlhký. Chvíli ani jeden z nich nepromluvil, oba se těšili z mírného vánku, způsobeného pohybem bryčky. Po chvíli se Andrew zeptal na svou jmenovkyni.

„Andrewena je fajn,“ odpověděl Fish. „Bude jí líto, že vás propásla, ale myslím, že desetiletá holka má být v tak pozdní hodinu v posteli.“ Pak si ale povzdechl: „I když to možná nebude trvat ani pět let, kdy začne myslet na vdavky a na vlastní domácnost.“

„Asi ano.“ Dívky z Five Points se vdávají mladé a mladé také umírají, ať už při porodech nebo na něco horšího. „Pozdravujte ji ode mne, reverende.“

„To se spolehněte, pane doktore.“

Tímhle rozhovorem oba muži vyčerpali jediné téma, které je jakžtakž spojovalo. Ještě chvíli mlčeli, ale pak znovu promluvil Zachary Fish: „Je tu ještě něco…“

„Ano, reverende?“

„Trošku váhám o tom mluvit, protože nemám žádnou jistotu…“

„V nejistotě žijeme celý život, reverende Fishi. Přesto musíme jednat.“

„Ano, myslím, že to je rozumné. Ten rozhovor, co jsme vedli před několika měsíci…“

„Loni, pokud si vzpomínám. Mluvili jsme o verbování do jakéhosi regimentu na Five Points.“

Ve světle hvězd Andrew viděl, že Fish přikývl. „Vzpomínáte si, že jsem vám tenkrát řekl, že to asi organizuje nějaký člověk z Connecticutu?“

„Ano. Někdo, koho jste tu předtím nikdy neviděl. A že asi pro vládu nepracuje.“

„To je pravda. To jsem si myslel a myslím si to i teď. Tenkrát verboval jen mezi bílými, takže se mi nic bližšího nedoneslo. Jde o to, že… Poslední dobou možná oslovuje i moje lidi. Nikdo to neřekne přímo, ale sem tam se něco dozvím.“

„Třeba shání dobrovolníky pro výbory národní obrany,“ napadlo Andrewa. „Město je plné lidí odhodlaných čelit britské invazi.“

Fish hleděl přímo před sebe, opratě držel uvolněné. „Nejedná se o obranu New Yorku, to určitě ne, pane doktore. Na to by neverbovali nás barevné.“

„Rozumím. Myslíte si, že ten člověk z Connecticutu jedná ve jménu nepřítele?“ V době americké revoluce nabízeli Britové v případě svého vítězství svobodu každému černochovi, který byl ochoten bojovat za zájmy Koruny. Není divu, že se tím mnozí dali zlákat, ale ti barevní, kteří boje přežili, většinou přesídlili do Kanady. Stejně jako Cuf, mulat, kterého Squaw DaSilva vychovala společně s Morganem. Cuf i Morgan bojovali spolu s Washingtonem za americkou nezávislost, ale nakonec se ukázalo, že pro Cufa není v nové republice místo. Andrewovi se pak doneslo, že po válce Cuf odešel do No-

vého Skotska. „Že by se červenokabátníci uchýlili ke starým trikům?“

„Ne,“ odpověděl reverend Fish. „Myslím, že tentokrát to nejsou Britové, kdo verbuje naše lidi. Není to ani ten chlap z Connecticutu, co tady byl loni. Spíš bych řekl, že verbíři jednají za někoho tady v New Yorku. Pořád zkouším vyzvědět jeho jméno. Proto jsem vám tohle všechno zatím neřekl. Ale když jsem vás tady dneska viděl.

Jsem vám vděčný, reverende. Kdybyste zjistil něco bližšího…“

„Dám vám hned vědět, pane doktore. Slibuju.“

❦

Brooklynský břeh Východní řeky, půlnoc

Škuner se jmenoval *Le Carcajou* – Rosomák – a jeho galionová figura na přídi představovala tuto kunovitou šelmu s rozevřenou tlamou a drápy napřaženými k útoku. Tiše klouzal po přílivové vlně jen s rozvinutými hlavními plachtami na dvou stěžních. Tak byl ovladatelný, nikoli však rychlý. Hlavní bylo plout potichu a tajně, ne rychle. Tuhle cestu konal škuner *Le Carcajou* už pod rozličnými vlajkami. Teď právě pod žádnou.

Gornt Blakeman stál na kamenitém břehu pod útesy, které kryly příbojovou jeskyni, a čekal, až škuner spustí kotvu. Pak zapálil lucernu, kterou měl u sebe, a čtyřikrát jí zamával zprava doleva a zpět. Poté její plamen znovu uhasil. Uběhlo několik minut. Blakeman zaslechl plesknutí spouštěného člunu o hladinu, vzápětí rytmické údery vesel. „*Bon soir, mon ami,*“ ozval se hlas. „Doufám, že jste dlouho nečekal.“

„Mluvte tišejc. Čekám tady v jednom kuse pět zatracenejch nocí. Už jsem si myslel, že se vás vůbec nedočkám.“

Muž přirazil loďku ke břehu, vystoupil z ní a povytáhl ji na okraj kamenité pláže. „*Alors, ça suffit*, teď je příliv, *bien sur*. Ale takhle daleko nedosáhne. Aspoň myslím. Co si myslíte vy, *mon ami?*“

„Já? Vůbec nic. V zatracených lodích a vodě se nevyznám.“

„Jasně. Takže laskavě mluvte zdvořile s námořníkem, co prorazil blokádu od Noveau Orleans až sem. Nejmíň tisíc mil hlídaných zasraným válečným námořnictvem Jeho zasraného královského Veličenstva. Žádná procházka růžovým sadem, monsieur. To, jak aspoň doufám, stojí za ocenění mý osoby a mých společníků.“

Měsíc už zašel, ale hvězdy zářily natolik jasně, že si Blakeman mohl prohlédnout chlapa v ošuntělém kabátci a kalhotách pod kolena, s černou páskou přes jedno oko a šátkem uvázaným na hlavě. Kristepane, téhle maškaře už chybí jedině papoušek na rameni. „Vy se dvakrát nesnažíte utajit svoji profesi, že?“ Ale než mohl pirát odpovědět, pokračoval: „Znám ještě někoho, kdo blokádu prorazil na šestkrát tak dlouhou vzdálenost. A navíc mi přivezl poklad v podobě hedvábí a porcelánu. Co mi přiváží te vy, monsieur Tintine?“

„Gratuluju, *mon ami*. Z toho jsem pochopil, že ta loď, co o ní mluvíte, ta z Kantonu, už dorazila. Určitě vám přinese zisk.“ Čert to vzal, že je zatraceně snazší prorazit blokádu na otevřeném moři než v pobřežních vodách. Nejsem tady, abych se přetahoval o to, kdo dál dochčije, monsieur Blakemane. „My dva si máme hodně co povídat, že?“

„Máte dohodu s Lafittem a ostatními?“

Tintin pokrčil rameny. „Jean Lafitte je na míle daleko, monsieur. Ale já jsem tady.“

Pátek 19. srpna 1814

Kapitola sedmá

Rivington Street, severovýchodní okraj New Yorku,
půl druhé v noci

U TANČÍCÍHO FILKA býval nával za každého počasí. Nejinak tomu bylo i v téhle horké a bouřkou nabité letní noci. Lidé se tísnili ve velkém sále, ve kterém se mísil pach tabákového kouře s rumovými výpary. Nad klapotem žetonů se nesl lahodný hlas mladé ženy, která svůj zpěv doprovázela hrou na cimbál: „Mladé panny varujte se pilgrimského tržiště…“ Zbytečné obavy. V téhle herně bylo jen málo žen a nejspíš vůbec žádná panna.

Muži se hrbili nad rozmanitými stoly, někteří hráli karty, jiní domino, další vrhcáby. Občas některý z nich sebral svou výhru a zamířil do přilehlé místnosti známé jako dámský salon. Tam seděly mladé, okouzlující „dámy“ ve slušivých večerních šatech, voněly uherskou vodou nebo Devreyho fialkovým elixírem. Hrály karty nebo domino (kostky se nepokládaly za hru vhodnou pro ženy) a celková atmosféra tam zdaleka nebyla tak horečně napjatá jako v hlavním lokále. Harfenistka v rohu dámského salonu tiše brnkala na citeru, tu a tam ji přehlušil zvonivý výbuch ženského smíchu. Tabák a rum tam byly zapovězené. Místo toho měly dámy před sebou sklenky s madeirou, porcelánové šálky s čajem nebo o polovinu menší šálečky s kávou. K noblesní atmosféře patřilo i předstírání, že nikdo nezaznamenal, když se příchozí pán lehce dotkl některého odhaleného ramene nebo jen maličko pokynul, načež ho příslušná dáma následovala do horního patra.

Tančící filek měl v prvním poschodí šest malých, ale vkusně zařízených pracovních ložnic. Každá z nich byla na vstupních dveřích i na okně opatřená těžkým sametovým závěsem. Tu a tam mohl člověk zaslechnout sténání, zavýsknutí, rytmické klepání postele nebo pleskání na holé tělo – to když pána uspokojovalo plácat dámu nebo si od ní dát naplácat –, ale vždy to byly jen tlumené zvuky. Dámy z Tančícího filka byly z úplně jiného světa než čtyřšesťákové vohrňdíry z Canvastownu, nebo dvoušesťáková Mollie O’Hannigansová z Five Points, či dokonce ještě levnější štětky, které šlapaly chodník

neblaze proslulého Corlear's Hooku na jihu, ochotné vyhrnout si sukni přímo na veřejnosti. Tančící filek nebyl výjimečný, podobně diskrétní přepychové nevěstince byly i v jiných solidních čtvrtích. Ale žádný z nich se elegantní atmosférou nemohl rovnat tomuto paláci rozkoše, který se osaměle tyčil severně od hustě zalidněné části města.

Když roku 1664 Britové převzali od Holanďanů jejich Nieuw Amsterdam, lidnatá část města končila Wall Streetem, zatímco Voorstadt – vnější město, kde byla skladiště a farmy – se táhl půl míle na sever. Zbytek Manhattanu byl čiročirou pustinou. Když pak o 112 let později kolonie vyhlásily nezávislost, rozkládalo se už město New York až ke Canal Streetu. Ve zmatcích roku 1776 pak toryové, kteří přísahali věrnost králi, uprchli jen s tím, co dokázali pobrat. Mezi nimi byli i dědicové rozlehlého De Lanceyho panství, venkovského sídla zbudovaného někdejším guvernérem provincie. Jeho pozemky začínaly u Canal Streetu a táhly se dvě míle na sever podél pobřeží až ke Kips Bay.

Málokteří toryové byli tak nenáviděni jako De Lanceyové. Jedním z prvních zákonů, které hned po válce městská rada vydala, bylo zabavení a dražba veškerého jejich majetku. Většinu pozemků skoupilo Konsorcium pro výstavbu Delancey Streetu, které už ve svém názvu zavrhlo francouzský pravopis i výslovnost tohoto jména. Sdružení si naplánovalo velkolepou výstavbu honosných domů v těsné blízkosti sídel newyorské smetánky, ale kvůli vnitřním rozbrojům a posléze i kvůli válce se jeho představy nikdy neuskutečnily. Když roku 1812 přibyla z Kanady žena, která si říkala Delight Higginsová, skoupila tři pozemky s už naplánovanými, ale dosud nerealizovanými stavbami na Rivington Streetu za necelých sedm set dolarů, což odpovídalo bezmála dvěma stům sedmdesáti pěti anglickým librám. Ve vzrušené atmosféře provázející vyhlášení války se nikdo z prodávajících nezabýval otázkou, kde ženská jako Delight – před nedávnem z Yorku uprchlá děvka a ještě k tomu mulatská čubka, která nerespektuje své nízké společenské postavení – vzala tak obrovskou částku v hotovosti.

Pravda, tahle koupě připravila Delight Higginsovou o poslední penci ve zlatých mincích, které si přinesla zašité do lemu šatů a pod

vnitřním potahem plátěné brašny. Přesto brzy vyrostl na určeném místě přepychový dům přesně dle jejích představ. Po jeho dokončení byly místnosti v přízemí obložené mahagonovým dřevem s elegantním mosazným kováním. Nejtalentovanější newyorský tesař pak nad přízemím zbudoval skrytý balkon, malou vysoko umístěnou pozorovatelnu, odkud se dalo tajně sledovat veškeré dění v herně. Delight a její tichý společník, který stavbu domu financoval, tomuto místu říkali orlí hnízdo. Bylo tak obratně umístěné v rohu hlavního sálu, že ho nikdy nikdo nezaznamenal.

Z přízemní herny bylo orlí hnízdo nedostupné. Vedlo k němu jen úzké schodiště z chodby ve druhém poschodí, kde se nacházely soukromé pokoje Delight Higginsové. „Můj orlík přelétává jen mezi mou ložnicí a tímhle hnízdečkem," řekla svému partnerovi, když mu poprvé svou pozorovatelnu ukázala. Tehdy ho to uspokojilo, ale poslední dobou už jeho vlastní plány sahaly dál než jen k Tančícímu filkovi. Delight to tušila, i když předstírala, že ji to nezajímá.

„Slušná návštěva," řekla potichu, když vklouzla ke svému orlíkovi do stísněného prostoru, šustíc hedvábím v oblaku opojné vůně. V uších se jí v šeru zaleskly dlouhé stříbrné náušnice. „Jsem ráda, že jsi přišel navzdory tomu dešti."

„Nejsem z cukru, a tak snadno neroztaju." Také hovořil tiše, i když muži dole byli plně ponořeni do hry.

„Ani kvůli mně – neroztaješ?"

„To je jiná," opáčil. „Kvůli tobě vždycky."

Ne, vždycky ne. Alespoň poslední dobou, pomyslela si. Ale neřekla to.

Balkonek stačil jen taktak pro dva lidi. Delight se otočila a zády se k němu přitiskla. Objal ji kolem pasu. Protože byl vyšší, oba mohli snadno sledovat dění v herně. Po chvíli vzala jeho pravici a položila si ji na ňadro hned vedle briliantové brože, zdobící žlábek v hlubokém výstřihu. „Takovéhle počasí je vždycky dobré pro kšeft," zašeptala. „Vidíš, jak velkoryse ti džentlmeni sázejí?" Z každé sázky plynul herně procentní zisk. Delight dobře věděla, že poctivá tvrdá měna je vždycky tím nejlepším afrodisiakem.

„Jak koukám, tak tam dneska nejsou samí džentlmeni."

„Myslíš Tintina?“ zeptala se, ale přitom si uvědomovala, že jeho ruka je sice tam, kam ji položila, ale ještě pořád nečinná.

„Ten chlap s páskou přes oko a šátkem na hlavě,“ odpověděl.

„To je Tintin,“ zopakovala a přitiskla se k němu zadečkem. „Alespoň tak se představil.“ Vida, to už je lepší. Cítila, jak se orlíkův úd začíná topořit a jak palcem pravačky krouží kolem její naběhlé bradavky. „Zapomeň na to, jak vypadá,“ řekla. „Platí kovem, ne papírem. To z něj v mých očích dělá džentlmena.“

„Možná,“ zašeptal jí do ucha. „Ale krk dám na to, že je to pirát.“

„Dnes v noci je to newyorský džentlmen. A přesně takový, jaké mám nejradši – už hodinu prohrává.“ Zavrtěla mu hýžděmi v rozkroku. „A koukni, kdo s ním hraje.“

„Finbar O’Toole. Hrdina dne, protože dovedl *Kantonskou hvězdu* do přístavu.“

„Přesně tak. A je to, jak jsem předem říkala. V New Yorku je čtyřiadvacet hodin a jako každý, kdo tu něco znamená, už si to namířil do Tančícího filka.“

„Máš pravdu,“ přikývl. Nikdo ho nemusel přesvědčovat, že tenhle hráčský klub je zatraceně dobrá investice. Vloženou půjčku má dávno zpátky a teď inkasuje týdně čtyři procenta výnosu. Tak zněla jejich oboustranná dohoda. To, že se stal jejím milencem, je prémie, která s obchodem nesouvisí. I tak mu však připadalo zvlášť vzrušující vzít si ji tady na téhle pozorovatelně, za zvuků žetonů a šumu rušné herny pod nimi. Až dosud mu to dovolila jen dvakrát, ale teď měl dojem, že dnes proti tomu nebude.

Jako obvykle pochopila, na co myslí. „V takhle rušné noci bych se odtud neměla moc vzdalovat,“ zašeptala a protočila se mu v náručí. „Tak co podle tebe budeme dělat?“

Odpověděl tím, že ji pevně přitiskl zády ke stěně a vyhrnul jí sukni. Cítil, jak jí rudé hedvábí lichotivě klouže po dlouhých stehnech a jemně klenutých hýždích. Delight se do posledního detailu oblékala jako skutečná dáma. Její pod koleny upnuté bachraté spodní kalhoty byly ušité podle poslední módy, tedy z hygienických důvodů bez sešitého rozkroku.

Jen několik z nemalého množství mincí, jež si do herny přinesl muž, který si říkal Tintin, zůstávalo dál na jeho straně stolu. Většina už se kupila naproti před Finbarem O'Toolem. Na řadě však byl znovu pirát. *Eh bien.* Tintin dobře věděl, že jediný šťastný vrh může zvrátit celou dosavadní hru. Chopil se kalíšku z tvrdé kůže, pečlivě protřásl a pak vrhl kostky na zelené sukno stolu. Tři ze čtyř lamp na lustru nad jeho hlavou zhasly a sluha přispěchal, aby dolil petrolej a znovu je zažehl, ale Tintin ho mávnutím ruky zahnal. I ta jediná lampa stačila, aby zjistil, že hodil dvě jedničky, tedy nejnižší možnou kombinaci. *„Merde! Tous les saints* jsou mi svědky! Daruju kostelu *Saint Sépulcre* pohár ze stříbra, když se mý štěstí otočí."

„Co je to za svatýho ten Sépulcre?" O'Toole byl poslední hodinu miláčkem štěstěny. Mince se před ním jen kupily. Shrnul kostky zpět do kalíšku, zakryl ho dlaní a jal se jím potřásat nahoru a dolů, jako před každým novým vrhem.

Tintin vyňal fajfku z úst. „Tady v New Yorku jste samý kacíři. To je přece chrám Božího hrobu ve Svatý zemi. Tam, kde našeho Spasitele pohřbili, když ho ty sviňský Židáci ukřižovali. Akorát protestant může tohle nevědět."

O'Toole dál potřásal kalíškem s kostkami. „To teda bacha, než někoho nazveš protestantem. Mý jméno je Finbar O'Toole, narodil jsem se v hrabství Galway a pokřtili mě v jediný víře pravý ještě dřív, než jsem prvně okusil mateřský mlíko. Ty jsi někdy byl ve Svatý zemi a viděl jsi ten chrám Božího hrobu?"

„Samo sebou, že ne! Jak bych se tam dostal? *Jetez lez dés!* Tak už vrhni. Jasně, že zase vyhraješ. Ale ne dřív, než ty zatracený kostky vysypeš."

„A když jsi nikdy nebyl ve Svatý zemi a ani nevíš, jak se tam dostat, jak chceš dát ten kalich chrámu tam, kde náš Pán ležel tři dny v hrobě? Teda když se tvý štěstí obrátí, samozřejmě."

Ještě než domluvil, Tintin se naklonil přes stůl, popadl ho pod krkem za košili a zkroutil ji. Vztekem zbrunátnělý obličej měl těsně před O'Toolovou tváří. „Ty mě obviňuješ z křivopřísežnictví? Za to umřeš, chlape z Galway."

Irský kapitán se Tintinovu sevření nebránil. „Jo, určitě umřu. Ale dneska to nebude, ty pirátská ropucho.“ Jeho pravice vylétla vzhůru. Svírala nůž, jehož ostří se náhle ocitlo těsně pod soupeřovým hrdlem. „A teď mě pusť, nebo tvoje krev zamaže stůl slečny Delight Higginsový.“

„Delight ve svém podniku netoleruje potyčky, pánové. Oba jste zde novými hosty, ale ujišťuji vás, že tohle pravidlo se tady přísně vynucuje.“ Hlas ženy byl melodický a nijak hlasitý, ale přesto připomínal ostře nabroušenou čepel v hedvábné pochvě. „Jestli se chcete rvát, jděte ven. Laskavě ho pusťte, pane Tintine. A vy – kapitán O’Toole, není-liž pravda? Muž, který dnes dovedl *Kantonskou hvězdu* bezpečně do přístavu? – Vítejte u Tančícího fíkla, pane kapitáne.“ Delight ukázala na vyhazovače, který stál za ní. „Ujišťuji vás, že pan Clifford nemá svůj bič jen pro ozdobu. Dejte mu ten nůž, pane kapitáne. Vrátí vám ho, až budete odcházet.“

O’Toole sice nemohl otáčet hlavou, ale přesto viděl mohutnou postavu za zády majitelky herny. Božský Spasiteli a všichni svatí! To je přece ten chlap, co přišel vyzvednout Blakemanovu ebenovou skřínku. Tentokrát nebyla kožená žíla jeho biče stočená, ale volně visela k zemi, přichystaná zasáhnout jakýkoli cíl. Ocťák Clifford dnes na sobě neměl žaket a vysoký cylindr jako odpoledne, ale černý přiléhavý nátělník a pružné legíny, takže mu na těle zřetelně vystupovaly mohutné svaly.

„Pane Clifforde, pomozte tomu džentlmenovi s páskou přes oko znovu usednout. Pak převezměte od kapitána O’Toola jeho nůž a dejte ho nabrousit a vyleštit.“

Clifford položil svou medvědí pracku na Tintinovo rameno. Francouz mu ji shodil, ale současně také pustil kapitána a poslušně usedl.

Mrskač učinil krok vpřed. O’Toole mu podal nůž.

„Výborně,“ ozvala se Delight. „Upřímně si cením vaší spolupráce, pánové.“

Když hrozilo, že poteče krev, kolem obou soupeřů se shromáždil hlouček zvědavých návštěvníků, kteří se nyní poněkud zklamaně rozešli.

O’Toole stále ještě držel v levé ruce kalíšek s kostkami. Delight jej od něj převzala a přitom se naklonila tak, že se její ňadra ocitla úplně blízko Irčanova obličeje.

Polkl sliny. Bože na nebesích, z téhle ženské musí každý mužský slintat. Její prsa měl přímo u nosu – nádherné kozy s pletí barvy zlatavého medu.

„Sázím, pánové,“ oznámila všem. „Abych trochu okořenila náš dnešní hráčský večírek, sázím tohle proti všemu, co je tady na stole.“ S těmito slovy sňala briliantovou brož a položila ji mezi oněch pár mincí na Francouzově straně a sloupečky mincí na straně Finbara O’Toola. Celý sál ztichl napětím. Teď měla pozornost všech na své straně. „Každý jeden vrh, pánové. Vítěz bere vše.“

„Pokud jde o mě a o vás,“ namítl O’Toole, „je všechno v pořádku. Ale tady ten,“ ukázal na Tintina, „nemá dost na to, aby tak vysokou sázku vyrovnal.“

Z hloučku hostí kdosi vystoupil. O’Toole jen zamžikal. Svatá Panno a všichni svatí… „Jestli pánové dovolí, tak já si na něj přisadím.“ Gornt Blakeman hodil na stůl před Tintina desetidolarovou minci. „Souhlasíte, pane?“

Tintin pohlédl na minci a pak na Blakemana. „A s čím, jako? Tohle není moc vysoká sázka, monsieur.“

„Je to záruka na tisíc dolarů. Zítra pořádám na Pearl Streetu aukci, která, jak každý v tomhle městě ví, vynese mnohonásobně vyšší částku. Ale i jestli se to k vám ještě nedoneslo, tady kapitán O’Toole vám to potvrdí. To on dovedl moji loď do přístavu.“ S těmito slovy Blakeman pohlédl na Irčana.

O’Toole zaváhal. Blakeman a Tintin se snad neznají, ale třeba také znají. Je možné, že se nějak spojili proti němu? Proč by se jinak Blakeman do téhle hry pletl? V tuhle chvíli přece briliantovou brož Delight Higginsové potřebuje rozhodně míň než kdokoli jiný. Pro napětí ze hry? Tomu by Finbar O’Toole určitě rozuměl. Ale na Blakemana tohle vysvětlení jaksi nesedí.

„Docela určitě,“ řekl nakonec poddávaje se své největší vášni, touze po hazardu. „Po zítřku bude moct pan Blakeman podepřít svou záruku hotovými penězi.“

„*Eh bien*,“ ozval se Tintin, zaklonil se, náustkem dýmky si poklepával na zažloutlé zuby a upíral zrak na svého dosavadního soupeře. Tahle sázka je tři spojuje – jeho, Blakemana a Irčana. A samo sebou i tu míšeneckou čubku. Poznal stovky jí podobných v jeskynní skrýši, kde si on, Lafitte a další rozdělovali lup a prodávali živou kořist, pro kterou sami neměli uplatnění. Nazí lidé s rukama svázanýma za zády čekali, kdo je koupí a k čemu je bude chtít použít. Taky by se tam koukala tak hrdě jako teď tady? *Certainement non.* Teď je ale třeba zabývat se Blakemanem. Ta čubka přijde na řadu později. ‚A když vyhrajeme, monsieur? *Maintenant*, teda zrovna teď, sázíte deset dolarů. Já sice nemám moc, ale přesto nejmíň čtyřikrát tolik.“

„Když vyhrajeme,“ odtušil Blakeman, „přihodím do banku svou tisícovku a my dva se pak rozdělíme napůl.“

„A když prohrajeme?“

„Tak prohrajeme.“

Tintin přikývl. „*D’accord, monsieur.* Souhlasím. Ale házet budu já.“

„Nemám námitky.“ Blakeman o krok ustoupil. Ocitl se ve stínu, mimo dosah jediné lampy, která nad stolem svítila.

Delight hrála jako první. Vrhla čtyřku a trojku. Mezi přihlížejícími to zašumělo obdivem.

Finbar O’Toole vrhl jedničku a dvojku. Zaťal zuby, ale nedal na sobě nic znát.

Tintin se chopil koženého kalíšku, potřásl jím, zamumlal jakousi modlitbu či zaklínadlo a vysypal kostky na stůl. Pětka a dvojka.

„Plichta!“ zvolala Delight. „Musíme házet znovu.“ Působila neobyčejně spokojeně, jako kdyby jí víc záleželo na zábavě hostů, kteří hekali a výskali nadšením, než na vlastní výhře. Vzala kostky, protřepala a vrhla dvě pětky.

Tintin se na ni zahleděl jediným okem, předklonil se a vzal od ní kalíšek. „*Alors, madmoiselle, come vous dites, vous et moi…*“ Shrnul kostky do kalíšku, krátce protřepal a překlopil. Jedině dvě šestky nebo šestka a pětka z něj mohou učinit vítěze. Hodil trojku a čtyřku.

Shromáždění propuklo v jásot a hvízdání. Delight měla na zápěstí zavěšenou hedvábnou zdrhovací kabelku. Sňala ji a otevřela.

Finbar O'Toole jí do ní shrnul mince. Delight zvedla brož: trojice lístků na stopce, zdobená brilianty a několika drobnými perličkami.

„Žádné květiny," řekl její orlík, když jí tuhle brož dával na oslavu prvního výročí jejich společného podnikání. „Tvoje krása je nahradí."

Otočila se na Blakemana a vyzvala ho: „Byl byste tak laskav a připnul mi ji tam, kam patří?"

Jejich zraky se na okamžik potkaly. Usmál se a vsunul prst do žlábku mezi jejími ňadry, aby šperk bezpečně upevnil k rudému hedvábí. „Je mi potěšením, slečno Higginsová."

„Ne, pane Blakemane, potěšení je na mé straně. Mám se zítra dostavit na Pearl Street pro svých tisíc dolarů, nebo mi je přinesete sem?"

„Přinesu vám je osobně," slíbil. „Zítra večer." Pak se otočil a odhodlaně vzhlédl k vysoko umístěné skrýši.

Joyful si byl naprosto jistý, že v orlím hnízdě ho Blakeman z místa, kde právě stojí, vidět nemůže. Ale způsob, jakým k němu vzhlédl, byl jasným svědectvím, že o něm ví.

❦

„Nemusel vědět, že tam jsi zrovna ty," řekla Delight. „Blakeman se dovtípil, že právě tam je balkon, odkud se dá pozorovat hra. V klubech jako tenhle, to není nic neobvyklého."

„Možná," připustil Joyful. „Ale stejně si na pana Blakemana musíme dát pozor." Byly tři hodiny po půlnoci a tenhle rozhovor probíhal v její ložnici. U Tančícího filka už bylo zavřeno, dámy spaly samy v oddělených ložnicích v prvním poschodí, Octák Clifford spal i se svým bičem v posteli na kolečkách, která se vždy po uzavření přivážela do mříží zabezpečené herny. Delight toužebně pohlédla na svou postel. Od toaletního stolku viděla v zrcadle Joyfula, jak stále ještě oblečený leží na přehozu. „Nejsi unavený?" Spíš měla chuť zeptat se jinak – *Zůstaneš na noc?* –, ale troufla si jen na tuhle formulaci. Byla blázen. Neměla se mu dát v hnízdě. Ukojil svou potřebu a už po ničem netouží.

„Trochu," odpověděl. „Ale myslím, že dnes udělám nejlíp, když půjdu spát na Greenwich Street. Zítra mám něco na Fly Marketu. Nechci přijít pozdě."

Loni na podzim, když se po hádce se strýcem Andrewem odstěhoval z Ann Streetu, najal si Joyful pokoj v penzionu U Máti Allardové. Zpočátku jejich poměru tam spával jen jednu nebo dvě noci týdně – aby se neřeklo, vysvětlil jí. Ale za poslední tři měsíce by spočítala na prstech jedné ruky, kdy se ráno probouzela po jeho boku.

„Proč na Fly Marketu? Chceš se stát řezníkem?" zeptala se. „Nebo obchodníkem s rybami?"

„Pracovní záležitost," odpověděl stručně.

„Jak si přeješ." Její tón neprozradil nic z její úzkosti nebo z toho, že kdykoli na něj pohlédla, vždycky znovu ho viděla, jak se naklání z bryčky a chytá ji, aby ji odvezl do bezpečí.

Delight tehdy stále ještě nevěřila, že je vskutku zachráněná. Bryčka se zběsile řítila vpřed a ona se užuž viděla drcená jejími koly. Klobouk jí uletěl a vlasy se jí volně rozevlály – zrovna jako teď, když z nich vytahala všechny spony –, ale jako zázrakem si tehdy udržela svou plátěnou cestovní brašnu.

„Podívejte," řekl, když vyjeli z Canvastownu, „jestli nemáte kde přenocovat, můžeme vám najít nějaký penzion. Znám jednu nebo dvě domácí, kterým nevadí, když je takhle v noci vzbudíme, aby nám pronajaly pokoj."

Projížděli po Broadwayi, pak po Wall Streetu, míjejíce Trinity Church, kde jeden bezúhonný džentlmen, který šest dní v týdnu vydělával na bordelech a hanbincích, sedmý den uznale přikyvoval slovům kazatele, který proti takovým podnikům ohnivě brojil. Položila mu ruku na paži a přiměla ho, aby se k ní otočil a ve světle pouličních luceren jí pohlédl přímo do tváře. Mulatka… „A myslíte, že některá z těchhle laskavých domácích bude ochotná pronajmout pokoj mně?"

Joyfulův přítel Barnaby Carter tehdy vydal zvuk, připomínající cosi mezi úsměškem a povzdechem. Joyful na okamžik zaváhal, ale pak popravdě odpověděl: „V téhle části města patrně ne."

„To jsem předpokládala. Proto jsem taky byla tam, kde jste mě našel.“

Pamatuje si na ticho, které se mezi nimi rozhostilo, na tlukot svého srdce a údery koňských kopyt na dláždění. Pak Joyful řekl: „Jmenuju se Joyful Patrick Turner a jsem lodní lékař. Tady můj přítel Barnaby Carter má sklad na Pearl Streetu. Přinejmenším do zítřejšího rána to postačí.“ A když se Barnaby pokusil protestovat, Joyful ho umlčel: „Nemůžeme ji přece jen tak nechat na ulici.“

Poprvé ji měl ve skladu Barnabyho Cartera – v téže bryčce, do níž ji vytáhl ze smrtelného nebezpečí. Barnaby tehdy odešel nahoru ke své ženě, Delight se k Joyfulovi otočila a nabídla mu svá ústa. Přijal je – i všechno další. Poprvé to proběhlo rychle, podruhé pomaleji a pak ještě dvakrát. „Jsi výjimečná žena,“ zašeptal, když se ranní slunce prodralo pod velkými kočárovými vraty a připomnělo jim existenci venkovního světa, se kterým bude třeba se vypořádat.

Řekni mu to, znělo jí v hlavě. Pověz mu, jak ses hnala do domácích prací v kuchyni Clare Devreyové, kdykoli tam byl on, který se před měsícem vrátil z Kantonu do New Yorku. Řekni mu, jak to bylo tenkrát, kdy jsi ještě jako malá Laniah házela uhlí do krbu nebo drhla hrnce, když říkal, že připlul z Číny, aby se v Americe stal lékařem. Pak se znovu vrátila, přiložila ještě pár kousků uhlí nebo polínko a cestou se modlila, aby mezitím neodešel, jen aby mohla dýchat týž vzduch jako on. Pověz mu, jak od doby, kdy jsi utekla s jeho neteří Molly, neuběhl ani jediný den, kdy bys o něm nesnila. Ale ta slova jí stále nešla z úst.

Ještě pořád mu to neřekla. Tehdy ani nyní.

Joyful se zvedl z postele, zastavil se za ní a něžně ji položil ruku na rameno, jako kdyby i on vzpomínal. Zápolila s uzávěrem levé náušnice a přes zrcadlo zachytila jeho pohled. „Delight… Drahá, prosím, poslouchej mě.“

„Poslouchám. Ten zatracený uzávěr ne a ne povolit.“ Bývaly časy, kdy by ho požádala, aby jí s tím pomohl. Dnes – vyloučeno. Už několik měsíců si říkala, že k ní ochladl jen proto, že přivyká životu s jednou rukou a že se usilovně snaží najít náhradu za chirurgii, která bývala jeho vášní. Ale už si nemůže nic namlouvat. Čert ho vem, ani

už vlastně o žádný další sebeklam nestojí. „Vzpomínala jsem na tu noc, kdys mě zachránil.“

„To byla krásná noc. Do smrti si ji budu pamatovat.“

Srdce se jí sevřelo při onom sbohem, které z jeho slov vycítila. „Ach Bože, co mě to jen napadlo!“ vylétlo z ní proti její vůli. „Je už pozdě a já jsem hrozně unavená. Vrať se na Greenwich Street, Joyfule. Zítra si popovídáme.“ Nedokázala zabránit chvění v hlase a měla na sebe pro tuhle slabost strašlivý vztek. „Stavíš se zítra, že?“

„Snad. Nevím to jistě. Delight, poslouchej…“

Otočila se přímo k němu. „Dobře. Tak ven s tím.“ Za poslední měsíc nejmíň čtyřikrát pochopila, že jí chce říct, že je mezi nimi konec, ale pokaždé udělala všechno pro to, aby mu k tomu nedala příležitost. Jenomže tahle hra ji už zmáhala. Řekni, co chceš, Joyfule Patricku Turnere, a pak tě vem čert. Poslední člověk, který mě viděl plakat, byl Jonathan Devrey; mně bylo tenkrát deset a jemu patnáct. Ale ty už mě brečet neuvidíš. Tak jen to vyklop.

„Já myslím…“

„Ano?“

Nakrátko se odmlčel, jako kdyby se na poslední chvíli rozhodl jinak. „Tenhle Tintin,“ řekl. „Mám dojem, že je nějak spojený s Gorntem Blakemanem. Mám pocit, že ta věc s tou dnešní sázkou byla tak nějak v mém zájmu. Jestli se Blakeman znovu objeví, dobře ho pozoruj. A dej mi vědět, co zjistíš.“

Zaplavila ji mocná vlna úlevy. „Ovšem, samozřejmě. Řeknu to taky panu Cliffordovi.“

Joyful zavrtěl hlavou. „Ne, Ocťákovi nic neříkej. Ani o Blakemanovi, ani o Tintinovi. Mám dojem, že i náš mrskač to nějak táhne s Gorntem Blakemanem. Přinejmenším vím, že pro něj občas vyřizuje nějaké pochůzky.“

„Jaké pochůzky? A jak to víš?“

„To je dlouhé povídání – a samas řekla, že jsi unavená. Tak si podrobnosti necháme na jindy. Zatím se jen měj na pozoru a o všem mi včas řekni.“

„Spolehni se,“ slíbila a zaklonila hlavu, aby jí mohl dát polibek na dobrou noc.

Chatham Street, půl šesté ráno

Eugenie spala neklidně s rukou přitisknutou mezi stehny. Po celou dobu si uvědomovala, že místo na loži vedle ní je prázdné. Když se probudila, opět cítila tu nepolevující touhu, která ji pronásledovala od doby, kdy ovdověla.

Čert vem Timothyho Fischera, který v ní jako v osmnáctileté nevěstě rozdmýchal démona chtíče, ale čtyři roky nato zemřel a zanechal jí jenom dluhy a trvalý hlad po sexu, který se bála ukojit, aby tím nezničila své společenské postavení – to jediné, co ji drželo nad vodou. A taky čert vem Gornta Blakemana. Zatracený Blakeman! Ať shnije v pekle, když si myslí, že se tím svým věčným chvástáním snáz dostane do její postele. Brzy si uvědomila, že čím víc ho bude svým odmítáním natahovat na skřipec, tím víc z něj vyrazí. Nebýt toho, tak už by asi byl jejím milencem.

Ucítila čísi dotek. Je příliš brzy, než aby to byla služebná, která ji přišla probudit. A ta dlaň na její tváři – mužská dlaň. Rozbušilo se jí srdce. Gornt? Že by byl tak troufalý?

„*Madame, vous ne dormez pas.* Cítil jsem, jak vám při mým dotyku tuhne tvář. To mně taky – tuhne.“ Přisprostlé zasmání jen znásobilo její zděšení. „Ale proto tady nejsem. Koukejte otevřít oči, madam Fischerová. Musíme něco projednat.“

Eugenie otevřela oči. Nadechla se k výkřiku. Tintin jí položil ruku na ústa. „*Ne criez pas!* Jsem tady pracovně. Kdybych chtěl něco jinýho, tak bych se neptal a už bych to měl.“

Odtáhl ruku a Eugenie se přikrčila na druhou stranu postele. Tintin jí nebránil, jen mu neušlo, jak si lem noční košile stáhla ke kotníkům, ale pod krajkovou košilí toho bylo vidět víc než předtím. *Eh bien,* jaké by to asi bylo ležet mezi těmihle pevnými stehny? Pozoroval ji už chvíli předtím, než dal o sobě vědět. Přímo cítil žár jejích snů. Už dva roky bez chlapa. Řičela by rozkoší. *Tant pis,* proto za ní nepřišel.

„Co tady děláte? Co ode mě chcete?“

„Něco vám nesu.“ Sáhl do kapsy saténového kabátce. Předtím, když mu kostky nepřály, měl sto chutí přihodit tenhle poklad do banku. Pak se ale do hry vložil Blakeman a – *merci à tous les saints* – tenhle medailonek nedoplatil na jeho hráčský pech.

Eugenie pohlédla na elegantní věcičku, která se mu houpala na prstech.

„Kde jste k tomu přišel?!“

„Koupě od jednoho pána, madam. Od vašeho zesnulýho manžela.“

Eugenie hmátla po drobném klenotu. Tintin jí v tom nebránil.

Připadalo jí to absurdní, ale ano, je to medailonek Timothyho matky. Timothyho otec jí ho dal jako zásnubní dárek. Zlatá oválná destička s písmenem *M*, značícím Mariah, vysázeným z drobných perel. A tady zboku jsou stopy po Timových zubech z doby, kdy byl ještě malé děcko. „Ale tohle můj manžel dal… jednomu pánovi v New Orleansu. Obchodní záležitost. Sama jsem mu pak psala, že můj manžel zemřel, a žádala ho, aby mi medailonek vrátil. To už jsou dva roky.“

„K vašim službám, madam.“ Tintin se s přehnanou obřadností uklonil. „Omlouvám se, že jsem se s vrácením vašeho pokladu takhle opozdil.“ Nikdy by neriskoval tisíc mil plavby podél pobřeží uzavřeného britskou blokádou jen kvůli naději, že Blakemanův plán možná uspěje. Ale přičteme-li možnost, že vdova po monsieur Timothym Fischerovi bude stejně ochotná kšeftovat jako její nebožtík… to už by stálo za pokus.

Eugenie na něj pohlédla, jako by prvně v životě viděla pásku přes oko a šátek na hlavě. Timothy mluvil o jakémsi pirátovi a vzdáleném místě poblíž New Orleansu, zvaném Baratarijský záliv, kde se ve skrytých jeskyních při světle svící konají utajované dražby otroků, na kterých se při dostatku odvahy dá vydělat hotové jmění. Kristepane, tak ona je to pravda! „Otočte se.“

„Proč?“

„Protože chci vstát z postele.“

„A proč bych si měl odepřít to potěšení koukat se?“

„Otočte se, krucinál!“

Tintin se uchechtl a obrátil se tváří k oknu. Slyšel šustot přikrývky a měkké našlapování bosých nohou na perský koberec. Některé požitky se nemají míchat s obchodem. Ale ta mulatská čubka, která si troufla vsadit proti bělochovi a vyhrála – to je něco docela jiného.

„Stačí, už se můžete obrátit.“ Měla na sobě krajkový župánek ze stejného materiálu jako byla noční košile.

„Tak si, madam, můžeme popovídat. Nesedneme si?“

„Ne tady.“ Eugenie ho zavedla do přilehlého budoáru, kde se včera Gornt chvástal svým vítězstvím nad Parchantem Devreym, zatímco ona se ho snažila přimět k nabídce manželství. Teď by se ale – za necelých čtyřiadvacet hodin – mohlo všechno radikálně změnit.

Kapitola osmá

Město New York,
Maiden Lane, deset hodin dopoledne

SMÝČENÍ BYLA SKVĚLÁ VÝMLUVA. Třikrát týdně sice docházela posluhovačka vydrhnout podlahy a naleštit nábytek, ale v šetrné Vionneho domácnosti se na každodenním úklidu odjakživa podílely příslušnice rodiny. Teď, když drahá máti zesnula, zbylo vše pouze na Manon. Košík s prachovkami, vonnými oleji a vosky odnesla do pokoje nad krámem, který otci sloužil jako pracovna.

U stěny proti oknům stála vysoká knihovna, ale v policích nebylo dost místa na rozsáhlou Vionneho sbírku, a tak se knihy všech velikostí kupily i na podlaze. Teď v létě, kdy se netopilo, byly narovnané i ve vymeteném krbu. Doufala, že najde nějaké poznámky, které si papá dělal včera večer při návštěvě Gornta Blakemana. Marné naděje. Na psacím stole ležela jen otcova lupa a další knihy.

Manon vybrala z košíku měkký jelenicový hadřík, nanesla na něj trochu kostivalem navoněného včelího vosku a začala leštit desku stolu z višňového dřeva. Tenhle kus nábytku kdysi vyrobil místní truhlář přesně podle otcových požadavků a dnes stůl zářil patinou, za niž vděčil mnoha desetiletím užívání a pečlivého přeleš'ování. Kolikrát už pozorovala, jak papá rozkládá na jeho desku tmavomodrou sametovou látku a opatrně na ni klade třpytivou cennost, vydolovanou z útrob země nebo vylovenou z moře. Jako malou ji papá často brával do své pracovny a posazoval si ji na klín, když si prohlížel drahokamy, které si hodlal podržet jen tak dlouho, dokud pro ně nenalezne vhodného kupce. „Jsme pouze dočasnými strážci této krásy, *ma petite Manon*. Musíme využit času, kdy máme možnost se jí pokochat.“ Pak jí ukázal, jak podržet lupu u oka a nahlížet do tajů topazu či smaragdu, někdy dokonce i démantu, a pozorovat tančící záblesky v jeho nitru.

Svou lupu měl klenotník obvykle dole v krámě, ale tentokrát zůstala ležet na stole v pracovně. Musel ji sem přinést předchozího večera, ale žádné stopy po drahokamech nebo sametovém plátně tu nebyly.

I tak to mohlo být dobré znamení! Často viděla otce, jak sametovým hadříkem otírá drahokamy, které právě získal, ale z nějakého důvodu hned nevystavil do prodejního regálu dole v krámě. V takových případech je ukládal do malé dřevěné skřínky, kterou pak zamkl do levé spodní zásuvky pracovního stolu. Tak to dělal vždycky. Papá odjakživa důsledně používal stále stejné pracovní postupy. A kdykoli dřevěná skřínka ukrývala něco skutečně cenného, levou dolní zásuvku zamykal, drobný klíček upevnil na řetízek, navlékl si ho kolem krku a nosil ho zavěšený pod košilí. Jindy býval klíček na dně kulaté jamky v desce stolu, určené pro kalamář.

Dva malé stříbrné klíčky se zaleskly na obvyklém místě, a tím dokazovaly, že v zamčené zásuvce a dřevěné skřínce nic není. Zklamání vehnalo Manon červeň do tváří. Ale když papá nic neukryl, kam se poděl sametový hadřík?

Zaslechla kroky na schodech, a proto spěšně uchopila jelenici a začala tak energicky leštit stůl, že shodila štůsek knih. S rachotem se sesypaly na podlahu.

„Knihy jsou příliš cenné, Manon, než aby se s nimi takhle neopatrně zacházelo."

„Já vím, papá. Omlouvám se." Poklekla a jala se sbírat svazky v kožených vazbách. Jedna kniha dopadla na zem otevřená hřbetem vzhůru. Manon spatřila zlatem vytištěná francouzská slova: *Six Voyages …en Turniquie, en Perse, et aux Indes* od Jeana Batista Tavernier, významného cestovatele a odborníka na drahé kameny. Právě tuhle knihu papá často používal, když ji poučoval o dějinách klenotnictví. Vyšla v Paříži roku 1679 a patřila k nejvýznamnějším cennostem otcovy knižní sbírky. „Tavernier! Ach ano, papá, moc se omlouvám."

„Já vím, *ma petite.* Netrap se tím. Nic hrozného se naštěstí nestalo." Manon zvedla Taverniera. Vionne přiklekl a jal se sbírat zbylé dvě knihy. V tu chvíli si Manon povšimla tmavomodrého sametového hadříku, použitého jako záložky v *Six Voyages.* Aniž o tom zvlášť uvažovala, vsunula prst pod knihu tak, jak se při dopadu rozevřela. Otočila ji a uviděla nadpis kapitoly: *Le Grand Mogul: le plus grand diamant dans le monde* – Velký Mogul, největší diamant na světě.

Louka přímo pod Canal Streetem, jedenáct hodin dopoledne

Ještě nebylo ani poledne a slunce už pražilo jako ďas. I v Kantonu bývala vedra, ale Bezpalčák Wu tam byl mocným a bohatým mužem, který si mohl dovolit stín, ovívače i chladivou vonnou lázeň. Ať dostal chuť na cokoli, okamžitě mu to naservírovali. V tomhle městě cizích démonů by bez odporných zbytků hnusného jídla, které našel v odpadních strouhách, nejspíš zemřel hlady. Dokonce i v onom brlohu v podpalubí *tiou su-en* lodi mu bylo líp. Přinejmenším mu ten *tiou* Irčan občas nosil nějaké jídlo. Ale žádnou *fan.* Ouvejouvej! Jak může žít bez *fan?*

Zdálo se nemožné, že by se mohl ještě víc potit, víc třást zimnicí a víc zvracet, ale Wu trpěl vším tímhle současně. Ležel na břiše, dávil do trávy na okraji pole za městskými ulicemi a byl by chtěl zemřít, nebýt pohledu, který se před ním otevíral. Pole zářivě rudých květů, rozevírajících se vstříc slunečnímu svitu. V tomhle horku okvětní lístky brzy opadají. Kulaté tobolky na koncích stébel se pak naplní zrajícími semeny. Muž, který procházel kolem květů, myslel zřejmě na totéž. *Chou wan.* Konečně štěstí. Není tohle přesně to, pro co se vypravil do téhle barbarské země? Ty rudé květy – máky, v jazyce *jang kuej č'* cizích ďáblů – jsou opravdové, a ten člověk je apatykář, který ví, jak z nich získat onu černou lepkavou hmotu, jež se dokáže měnit v bělostný dým. Wu dobře ví, že je to apatykář, protože viděl jeho krám. A teď taky hledí na červené květy. Nemá *fan,* ale přesto teď nesmí umřít. Pocítil další záchvat nevolnosti a zimničního třasu, hrdlo se mu sevřelo a ústa doširoka rozevřela – v radostném smíchu.

Zátoka Chesapeake,
na palubě britské válečné lodi Griffin, jedenáct hodin dopoledne

„Takže jsme dohodnuti, pane generále?“ Admirál se skláněl nad mapou rozloženou na stole důstojnické jídelny a spočinul prstem na vísce Benedict v Marylandu, ležící nedaleko řeky Patuxent.

Generál velel silám o počtu čtyř a půl tisíce mužů, ale v tuto chvíli byli jeho vojáci na lodi. Záleželo na admirálovi, aby je dopravil tam, kde budou nejprospěšnější, ale pokud jsou na palubě, je admirál také nejvýše postaveným velitelem. Přesto se oba vysocí důstojníci už minulý měsíc na Bermudách jako rovný s rovným dohodli, že poplují na Chesapeake. Rozlehlé pobřeží téhle oblasti i tamní velká města jsou zcela otevřená, protože americký ministr války v opevnění nevěřil. „Žádná barikáda se nevyrovná vojenskému bajonetu,“ říkával s oblibou. S tím by britský generál souhlasil, pokud by obránce měl k dispozici dostatek vojska – ale to Američané neměli. Celý Federální distrikt a větší část Marylandu připomínaly ovoce zralé ke sklizni. Jedinou otázkou bylo, kde přesně vojenské jednotky vylodit.

Generál studoval na mapě oblast, na níž spočinul admirálův ukazovák. „Benedict? Jste si tím jistý?“

„Dobudeme ho snadno. Od svých zvědů víme, že tam jsou zásoby včetně dostatku koní. A je to jen pětačtyřicet mil od jejich takzvaného hlavního města.“

„A Baltimore?“

Generál si stále nebyl jistý, na které město by se mělo zaútočit dřív. Admirál se tím nezabýval, protože soudil, že o to teď nejde. Uvažoval metodicky a snažil se nepředbíhat vývoj událostí. „Baltimore stále zůstává jako možnost, generále. Jedna silnice tam vede přímo z Benedictu. A mezi obyvateli Marylandu máme sympatizanty, kteří nám rádi nabídnou průvodcovské služby.“

„Dobrá. Tedy Benedict. A pak Baltimore nebo Washington. To bude jejich Waterloo.“

Admirál se usmál. „Tak důležité naše vítězství snad nebude, pane generále.“

„Možná. Ale svou práci dokončíme.“ Od doby, kdy Wellington porazil u Waterloo Napoleona, jedině vzpurní Američané teď brání Británii v ovládnutí celého světa, ke kterému ji osud předurčil.

Povolali ordonanci. Na palubě vyfasuje vojsko tři denní dávky potravy – tři libry vařeného vepřového a sedm a půl libry chleba na každého muže. „Doufám, že to postačí,“ řekl generál, když za vojákem zapadly dveře. „Pokud je Benedict tak snadným terčem, jak říkáte.“

Admirál se znovu usmál. „Bez obav. Doslechl jsem se, že Dolley, manželka prezidenta Madisona, prostírá v Bílém domě bohatou tabuli.“

Město New York, pravé poledne

„Ne, nevezme mě.“ Jesse Edwards se vlekl po Broad Streetu, nevšímaje si skladišť a krámů, kdysi patřících nejbohatším holandským obyvatelům, kteří toto město založili a dali mu jméno Nieuw Amsterdam. Před sebou vytrvale kopal jakousi tuhou plesnivou hroudu a přitom se vzpíral Zbožné Hance, která ho za levačku táhla vpřed. „Koukne se na tohle,“ zahučel a hlavou ukázal na pahýl pravého ramene, „a řekne děkuju, žádný kriply tady nepotřebuju.“

„Svatý Nejvyšší, budiž požehnán, pomáhá těm, kteří si sami pomohou. Přísloví. Podívej se na tahle místa,“ řekla Hanka a ukázala na účtárny a písárny po obou stranách široké ulice. „Když jsem byla holka, tak tady všude byly v přízemí obchodní místnosti a jejich majitelé bydleli v horním poschodí. Dneska se pracháči přestěhovali co nejdál od smradu svých peněz, ale jejich účtárny zabírají všechny parcely na Broad Streetu. Samo sebou, že tě vezme, Jesse. A proč taky ne, když je to nápad Zbožný Hanky?“

„Chcete říct, že má strach, abyste ho neproklela?“

„To nikdy! Má je pomsta, řekl Pán. To je Pátá kniha Mojžíšova. Zbožná Hanka lidi neproklíná. Jedině jim občas poradí, co by tak bylo vhod Nejvyššímu, jméno jeho budiž požehnáno.“

Broad Street býval dřív kanálem, který vybudovali Holanďané, aby lodě z Východní řeky mohly přivážet svůj náklad do vnitrozemí až ke skladištím na obou březích. Bohatí měšťané, kteří žili nad svými skladišti, používali umělou vodní cestu jako kanalizaci, spoléhajíce, že příliv a odliv splašky dvakrát denně odplaví. Ukázalo se však, že Holanďané možnosti přírody přecenili, takže měšťané a jejich *huisvrouwen* nakonec žili v těsné blízkosti tak odporně páchnoucí stoky, že jim nezbylo než ji zavézt a vydláždit, takže tím vytvořili nejširší ulici v tehdejším Nieuw Amsterdamu. Hanka táhla svého svěřence po Broad a Dock Streetu, posléze pak úzkými křivolakými uličkami až na Hanoverské náměstí. „Je to hned tamhle. I dnes je jen pár takových podniků, ale když jsem byla malá, Devrey měl jedinou apatyku v celým městě.“

Zlatě popsaný vývěsní štít hlásal: DEVREYOVA APATYKA, OSOBNÍ A TOALETNÍ POTŘEBY. Houpal se nad vchodem do domu trčícího do náměstí a chráněného stříškou před nepřízní počasí. Kolikrát Hanka těmito dveřmi už procházela? To by se ani spočítat nedalo. Maminka tu často kupovala kolínskou Číslo sedm. Jakmile měly dámy z lepších kruhů po revoluci znovu peníze na luxusnější zboží, Devreyho kolínská přitahovala jejich zájem. V apatyce se také dal koupit pudr na pleť i pudr na paruky a voňavé toaletní mýdlo. Pane všemohoucí, jaký má smysl na tohle všechno teď vzpomínat? „Tak jdeme, hochu. Nech venku to svinstvo, co celou dobu kopeš před sebou, a pojď dovnitř.“

Zvonec nad vstupními dveřmi se rozezněl stejně jako v časech jejího mládí. I v apatyce to vonělo hořkosladce jako tehdy. Přímo proti vchodu se za pultem tyčil regál se štíhlými skleněnými džbánky a konvicemi s různobarevnými elixíry, které Clare Devreyová získávala tajemným způsobem z rozličných bylin, jak ji to naučila její irská matka Roisin.

Sporý širokoplecí muž za pultem byl Clařin syn. Třicet a něco. O deset let mladší než Hanka, ale pamatovala ho jako kluka, který na podzim pouštěl draka a v zimě se na bruslích prohánět po hladině Sběrné nádrže. Jsi stará bláznivá ženská, Hanko. Dnes však uslyšíš můj hlas. Žalm Davidův. Dnes, nikoli včera nebo zítra. „Buď zdráv, Jonathane. Přicházím s poselstvím. A s poslíčkem.“

Jonathan Devrey stál jako zkamenělý. Dobrý Bože, Zbožná Hanka se svými rozevlátými bílými vlasy, neforemnými hadry a modrýma očima, jejichž pohled jako by člověka skrz naskrz provrtával. Co asi tak může chtít? „Co je to za poselství?“ Jeho hlas zněl skřípavě. „O žádné jsem tě nežádal.“ Celé město vědělo, že Zbožná Hanka má prorocký dar. Ale co to má společného s ním? S výjimkou pohřbu rodičů, kteří zemřeli společně roku 1805, když se s nimi překlopily koněm tažené sáně a oni utonuli v ledové vodě Hudsonu, Jonathan od samého dětství nebyl v kostele. Krom toho Hanka Simsonová je Hebrejka. Co od něj nějaká Židovka vůbec může chtít?

„Duch Nejvyššího, jméno jeho budiž pochváleno, vane, kam se mu zlíbí, Jonathane. Nemusíš žádat o poselství, abys nějaké obdržel.“

Jonathan do té chvíle nalepoval viněty na lahvičky s elixírem duševní pohody, hustým, hořkým, hnědým povzbuzujícím přípravkem, nejprodávanější specialitou Devreyho apatyky. Teď je začal nervózně přerovnávat na regále za pultem, jako kdyby na jejich pořadí bůhvíjak záleželo. „No dobře, tak jen do toho, pověz mi, co máš na srdci. A pak jdi zase po svých. Kazíš mi kšefty, protože dokud jsi tady, nepáchne mi sem ani noha.“

„Dlouho to trvat nebude,“ opáčila. „Posílá mě Molly.“

Nevypadal překvapeně. Jen co prošla dveřmi, napadlo ho, že její návštěva musí nějak souviset s jeho sestrou-dvojčetem. Od jejího zmizení před šestnácti lety se jí tak či onak týkala skoro každá lapálie, která ho potkala. Tak proč ne také návštěva Zbožné Hanky? „Molly je pryč už hodně dlouho. Co mi teď může chtít?“

„Říká, že si nemáš dělat starosti. Že rozumí.“

„Rozumí – čemu? Ať se jí stalo cokoli, já s tím nemám nic společného. Mě jakživ nikdo neobvinil…“

„Molly říká, že je s tebou smířená a že si nemáš dělat starost. Že ti odpustila.“

„Já s tím nemám nic společného!“ Teď už se Jonathan neovládl a začal křičet. „S osudem Molly a Laniah já vůbec nemám co dělat!“

Hanka se musela ovládnout, aby se nerozesmála. Mladá mulatská otrokyně Laniah, která patřila Claře Devreyové, zmizela ve stejné době jako Molly. Většina lidí si myslela, že obě dívky zabloudily v Manhattanské divočině, kde zemřely hlady, utonuly nebo zahynuly

v tekutých pískách, o které v oněch lesích není nouze. Chudák Jonathan! Celá ta dlouhá léta horlivě odmítal jakoukoli odpovědnost za zmizení své sestry, a přitom ho ani nenapadlo, že ho z toho vlastně nikdo vážně neobviňuje. Newyorčané jsou praktičtí lidé, takže se nezabývají zločinem, o kterém nemají důvod si myslet, že k němu vůbec došlo. „Molly říká, že jí nevadí, že ty máš všechno tohle," rozhodila rukama, aby ukázala, že má na mysli apatyku, „a ona nemá nic. Je šťastná, že se ti daří."

Teprve teď si Jonathan doopravdy všiml chlapce, který se za Hančinými zády snažil být co nejnenápadnější. Využila toho a postrčila ho vpřed. „Jmenuje se Jesse Edwards. Bojoval ve válce, fakt. Pod komodorem Perrym. Jen mu to pověz, Jesse."

„Na válečný lodi *Lawrence*," zamumlal chlapec.

Jonathana to chtě nechtě zaujalo. „Vážně? Na Perryho vlajkové lodi?"

„Jo, než Perry přešel na *Niagaru*."

„Ta velká bitva na jezeře Erie?"

Jesse přikývl.

„Podle tvého vzrůstu a věku soudím, že jsi tam byl jako nosič střelného prachu. To je moc nebezpečná práce, mládenče. To tam jsi přišel o paži?"

Jesse znovu přikývl.

„Inu, za to se rozhodně nemusíš stydět. Jsi vážně hrdina. Na, vem si to," řekl Jonathan, podávaje mu lahvičku s elixírem duševní pohody. „Budeš se cítit líp, než si vůbec umíš představit. Každý ve městě to říká. Tahle lahvička stojí tři pence, ale pro tebe je zadarmo, když jsi válečný veterán a tak vůbec."

Hanka popadla hocha za límec a postrčila ho vpřed. „Tak běž, vem si ten dárek. Je to poslední věc, kterou dostaneš od pana Devreyho zadarmo. Za tvoji práci ti bude dávat mzdu, ale ty sám si tady nic nevemeš, jasný? Protože jinak…"

„Tak moment! Nikdy jsem neřekl, že ten kluk bude pro mě pracovat. Nepotřebuju tady…"

„Ale samo sebou, že ho potřebuješ. Řekla jsem, že ti nesu poselství a vedu poslíčka. Molly říká, že začneš dodávat lidem zboží až do domu, takže ho budeš potřebovat. Lidem z okrajových čtvrtí tak ušet-

říš štrapác na Hanoverské náměstí. To je skvělá věc, když se teď město rozrůstá. Molly vzkazuje, že Jesse bude pracovat denně krom křesťanskýho šabatu, a za to dostane čtyři šilinky týdně. Tvrdý prachy na dřevo, to nezapomeň. Jo – a taky mu dáš ráno po příchodu do práce hrnek teplého mléka a v poledne další.“

„Ale já přece…“

„Molly taky řekla, že jednou týdně vyšúruje krám a dvakrát denně zamete před vchodem. A taky může dělat i další práce, jako třeba to nalepování ceduliček, cos dělal, když jsme sem přišli. Ty peníze se ti vyplatí, Jonathane. Tvoje ubohá mrtvá sestřička to jasně předpověděla.“

Jonathan značně pochyboval, že skutečně jde o poselství ze záhrobí. Že Molly a Laniah jsou dávno po smrti, to je jisté, ale o tom, co se jim přesně přihodilo, Zbožná Hanka ví nejspíš stejně málo jako kdokoli jiný. A pokud se jedná o tohohle jednorukého nosiče střelného prachu, každý ví, že Hanka se ujímá bezprizorných a toulavých dětí, kterým pak shání ve městě nějakou práci. Možná jí pak nosí vydělané peníze. Ale přesto… Donášková služba – v celém městě není druhý obchod, který by něco takového nabízel, takže by to nakonec mohlo mít něco do sebe… „Zvládneš jednou rukou koště, Jesse Edwardsi?“

„Jasně, pane. Zvládnu.“

„A nalepovat viněty bys taky dokázal?“

Hanka chlapce znovu postrčila. „Nestačí říct jen ano, Jesse. Běž a předveď mu to.“

Chlapec přistoupil k pultu. Levačkou nanesl husté lepidlo na vinětu, pak touž rukou uchopil lahvičku, za hrdlo ji stiskl mezi zuby a pak už nebyl problém nalepit vinětu tam, kam patří.

„Já jen zírám,“ připustil Jonathan. „Jsi šikula, chlapče. Jde ti to, jako bys měl obě ruce. Tak dobrá,“ řekl, naklonil se přes pult a napřáhl pravou ruku, Jesse mu podal levou. „Já tě beru. Můžeš nastoupit hned?“

„Samozřejmě,“ odpověděla za něj Hanka. „A měl bys mu taky obstarat livrej. Tedy na svůj účet, to dá rozum.“

Livrej. Inu, proč vlastně ne? Ať celé město vidí, že Jonathan je stejně důležitý jako ten jeho zatracený příbuzný Parchant. „Budu o tom uvažovat.“

„A čtyři pence dostane teď hned. Jako závdavek na první týdenní mzdu.“

„Já nevím, ale…“

„Říkala to Molly. Akorát, že podle mě myslela pět pencí.“

„No tak dobře, čtyři pence.“ Sáhl do šuplíku na své straně pultu.

„Pět,“ trvala na svém Hanka. „Molly určitě říkala, že pět.“

Jonathan odpočítal pět mincí a vložil jí je do nastavené dlaně, ale tak, aby se pokud možno nedotkl její mozolnaté kůže s hluboko zažranou špínou. Jesse jen koukal a neřekl ani slovo.

Jen co Hanka vyšla z krámu, zahnula do postranní uličky. Jonathan Devrey nesmí vidět, jak se od srdce řehtá. Vzkazy ze záhrobí, to tedy určitě. Pěkné věštění, jen co je pravda. To jistě ne, ale zato typicky simsonovská mazanost.

Její prapraděd byl západoindickým kupcem a starším synagogy Shearith Israel, kde se dodnes konají židovské bohoslužby. Roku 1720 zásoboval místní židovskou komunitu čistým, rabínsky ověřeným košer masem. Jeho synové pak řeznickou živnost rozšířili o prodej ryb nejen Židům, ale i ostatním obyvatelům. Za dob jejího otce už rodina Simsonů vlastnila celé segmenty newyorských tržišť, kde si stánky pronajímali pekaři, zelináři, prodavači ryb a dalších potravin. Věděla o sobě, že obchodování má v krvi. S Jonathanem Devreym se jí dnes povedl dobrý kšeft. Co na tom, že on si myslí… Pane na nebi! Co je tohle za zjev?

Bezpalčák Wu zíral na podivné ženské stvoření, které zase na oplátku civělo na něj. *Jang pchin kuej*, cizí ženské strašidlo, napadlo ho po několika vteřinách. Jeho jedinou starostí ovšem bylo, aby mu nevzala ten kus žvance, který zrovna jedl. Na útěk neměl Wu dost sil, a tak se alespoň odvrátil a tiskl si k hrudi plísní zelený bochníček chleba.

Požehnán buď Svrchovaný! Nejspíš příslušník nějakého neznámého indiánského kmene, i když indiáni do města poslední dobou vůbec nechodí – a takového beztak jaktěživa neviděla. Ale co na tom. Zřejmě hladoví, protože proč by jinak žvýkal ten odporný kus čehosi, co Jesse před sebou kopal skoro celou cestu už od Broad Streetu?

Ve městě bylo pět hlavních tržišť. Nejstarším byl Fly Market u paty Maiden Lane, ale ten se od doby, kdy ho Holanďané ve svém Nieuw Amsterdamu zřídili, značně proměnil. Tehdy měl Fly Market od úřadů výhradní licenci na prodej masa. Byl to jediný způsob, jak zabránit, aby obchodníci neprodávali psí maso jako hovězí a maso divokých koček místo kuřecího. V současnosti však otcové města na veškerý prodej masných produktů dozírali přímo.

Stánky řezníků chránila před nepohodou šikmá střecha na silných cihlových pilířích; další zastřešenou oblastí bylo místo, kde se prodávaly ryby. Ženy nabízely své výrobky na místech, která se dědila z generace na generaci, z babičky na matku a z matky na dceru. Konkurence byla nelítostná, ale konečné rozhodnutí o právu na prodej spočívalo v rukou městských úředníků, pečujících o blaho Newyorčanů. Na tržišti pracovali revizoři kvality, inspektoři cejchující váhy a míry, kontroloři zřízenců, zásobovačů a baličů zboží, ba dokonce i speciální dozorce, který dohlížel, aby se v období mezi 1. červnem a 30. září neprodávaly ústřice, které se v tomto období pokládaly za zdraví škodlivé.

Jako kdyby člověk s jen špetkou rozumu jedl ústřice kazící se v tomhle palčivém letním žáru, pomyslela si Manon. Otřela si čelo kapesníčkem s krajkovou obrubou a tvářila se, jako by si s obrovským zájmem prohlížela povadlou zeleninu na stánku Elsie Gruningové. A ještě usilovněji předstírala, že si vůbec neuvědomuje přítomnost Joyfula, který stál vedle ní a také vypadal, jako by ho bůhvíjak fascinovaly svazky mrkví a věnce cibulí.

Elsie pobaveně pozorovala párek, jehož tajné schůzky sledovala už několik týdnů. Tu půvabnou zlatovlásku pamatovala ještě jako

malou holčičku, která už před lety doprovázívala maminku, když u Elsie Gruningové nakupovala. Už tehdy vypadala jako malá princeznička. A ten mladý fešák, silný a vysoký… Jaká škoda, že má jen jednu ruku. Ale co, to zase není tak důležité. Na chlapovi jsou důležitější úplně jiné části těla. Prostě mužský, který přišel o ruku – a co má být? Vypadá hodně zamilovaně.

„Připadáš mi nějak ustaraná," zamumlal pod vousy. „Stalo se něco? Nějaký problém s tvým tatínkem?"

„Ne, s ním ne. Já…" Manon nedomluvila. O dva stánky dál si všimla vdovy Tremontové, která tam kupovala hliňák medu. Byla to dámská krejčová, opora hugenotské komunity, která tatínka Manon uháněla ode dne, kdy maminka zemřela. Tahle drbna by určitě s nadšením běžela informovat *drahého* monsieur Vionneho, protože má přece na mysli jeho dobré jméno.

„Mevrouw, karotky…" Stará holandská zdvořilost byla Elsinou druhou přirozeností. Její předci pocházeli z Holandska a holandština i němčina byly ještě stále na mnoha farmách západního Chesteru i Long Islandu stejně běžnými jazyky jako angličtina. „Váš papá tomu nebude chtít věřit… *Ja kum nau*, zbytečně plýtvám dechem. Mijnheer, podívejte se…" Viděla, jak k jejímu stánku přistupuje další zákaznice, a tak se odmlčela.

Byla to snědá žena v ošuntělých, beztvarých šatech a se šálou omotanou do půli obličeje. Přistoupila na pár kroků, ale pak se zastavila. Elsie chvíli čekala, jestli se zeptá na karotky – chudí Newyorčané často kupovali zboží, o které se lepší lidé příliš nezajímali –, ale tahle zákaznice jen pohlédla na mevrouw Manon a jejího přítele, pak se otočila a zmizela v davu. A pokud jde o toho muže a dívku, chovají se jako dva blázni – tady, přímo na veřejnosti. Z toho může vzejít jedině pěkná polízanice. „Koukněte se tamhle, mijnheer…" Elsie ukázala Joyfulovi ovadlou mrkví na velkou budovu na protější straně ulice.

Dvojitá vrata do bednářství Abrahama Valentina byla doširoka otevřená. Joyful viděl v řadách narovnané sudy nejrůznějších velikostí, ale nikoho, kdo by je hlídal. „Mijnheer Valentine odešel před pár minutami," zamumlala, „a tamhle toho kluka pověřil, aby dával

pozor.“ S těmi slovy ukázala na chlapce, který tvrdě spal mezi dvěma velkými dubovými sudy hned před vraty.

Joyful kývl na poděkovanou a pak vzal Manon za ruku. „Pojď. Rychle.“

„To nemůžeme,“ odpověděla a pohlédla přes rameno na vdovu Tremontovou, která stále ještě otálela s placením za hrnek medu. „Nesmí mě vidět, jak…“

„Pst. Pojď rychle a nikdo nás neuvidí. Kdyby něco, Elsie nám dá echo. Uděláte to pro nás, paní?“

Trhovkyně si otřela obličej velkým červeným kapesníkem a přikývla.

Joyful utíkal s Manon po štěrkovém chodníku kolem spícího kluka do temné dílny za dvorem, plné sudových dužin i obručí. Ve vzduchu se vznášela nasládlá vůně čerstvých hoblin. A také vůně Manon, typická vůně lučních květů uherské vody. V životě poznal i jiné ženy, které ji také používaly, ale s žádnou z nich si nepřál zůstat navždy – až do smrti. Přitáhl ji k sobě. „Nesnesu pohled na to, jak se trápíš. Pověz mi – co se stalo?“

„Nevím, jak bych ti to vysvětlila…“ Mluvila přidušeně s hlavou zabořenou do jeho hrudi. „Nevyznáš se v drahokamech, takže mi těžko porozumíš.“

Joyful ji vzal za bradu a obrátil ji tváří k sobě. Nechtěl s ní mluvit o věcech, které se týkají budoucnosti. „Jak se jmenuje ten zvláštní kámen, který má barvu tvých očí?“

„Ametyst.“

„Ano, to je ono. Přesně jeden takový jsem viděl v Kantonu. Až se vezmeme, budeš mít ametysty. Napíšu do Číny, aby mi pro tebe poslali ty nejkrásnější na světě.“

„Joyfule, prosím. Musíš poslouchat, co ti povím.“

Ať je tedy po jejím. „Ano, samozřejmě, to musím. Jde o Blakemanovu návštěvu ve čtvrtek večer, že? Manon, má tvůj otec – pokud jde o nás – nějaké podezření?“

„Papá nic netuší. Je to milý a skvělý člověk, ale dokážu ho přimět, aby si vždycky myslel to, co chci. Ne, nesměj se, Joyfule. Považuješ to jen za ženské řečičky. Ale není to tak. Jenomže ztrácíme čas. Pan Blakeman a ta jeho včerejší návštěva nějak souvisí s Velkým

Mogulem.“ Když zaznamenala jeho nechápavý pohled, dodala na vysvětlenou: „To je diamant. Největší na světě. Skoro dvě stě karátů. Takhle veliký,“ řekla a spojila palec s ukazovákem. „Jako holubí vejce.“

Nevěřícně zavrtěl hlavou. „Jak by diamant mohl být takhle velký?“

„Před vybroušením byl ještě větší. Podle Taverniera osm set karátů. Viděl ho v Indii roku 1649. Brusič odvedl tak mizernou práci, že mughalský císař, kterému kámen patřil, ho místo odměny dal potrestat.“

Joyful jí položil ruce na ramena a zahleděl se do její líbezné tváře. Věděl, že si musí zachovat chladnou hlavu, protože jediný chybný krok ho může připravit úplně o všechno. „A Blakeman tvému otci tenhle fantastický diamant prodal?“

„Samo sebou, že ne! Kde by papá vzal na takový poklad peníze? A právě tohle mi na tom všem dělá největší starost. Diamant jako Velký Mogul… Joyfule, v celém New Yorku snad není nikdo, kdo by si takový kámen mohl koupit. Ani Jacob Astor by na něj neměl. Je to drahokam pro krále nebo císaře. Jestli ho pan Blakeman přinesl tatínkovi, tak jenom proto, že ho chtěl dát rozřezat. Ale já nemůžu uvěřit, že by můj papá s něčím takovým souhlasil.“

Kriste na nebi. V duchu před sebou viděl řadu drahokamů, skládajících se do nejrůznějších vzorců a podob. „Ten kámen – jak jsi říkala, že se jmenuje?“

„Velký Mogul.“

„A ty si myslíš, že Gornt Blakeman chce, aby ho tvůj otec rozřezal, aby ho pak po jednotlivých kusech mohl prodávat boháčům, jako je Jacob Astor?“

„Přesně tak. Co jiného by mohl chtít? Já si myslím, že…“

„Manon, jestli máš pravdu – myslíš, že to tvůj otec udělá?“

„Ne! To se ti právě snažím vysvětlit. Vím, že by to nikdy neudělal.“

„Proč ne?“

„Protože by to nesvedl. Papá je vynikající zlatník. Se zlatem a stříbrem dokáže hotové zázraky. V drahokamech se dokonale vyzná. Rozumí jim jako málokdo. Umí je posoudit a ocenit. Ale jako brusič

diamantů…“ Manon jen zavrtěla hlavou. „Jistě, umí i to, ale má jen nepatrnou praxi. Velký Mogul patří k největším pokladům světa. Kdyby se ho pokusil rozřezat a práce se mu nepovedla, kámen by se rozpadl na kousky. To by si papá nikdy neodpustil. To by ho zničilo.“

„Pak se do toho nebude chtít pustit.“

„A co tedy může chtít, Joyfule? Co mohl ten Gornt Blakeman po něm žádat? A hlavně – jak se Velký Mogul mohl dostat do jeho vlastnictví?“

Položil jí dlaň na tvář. „Nevím. Zatím si ničím nejsem jistý. A také nevím, jakou roli má tvůj tatínek v celém tomhle plánu sehrát. Ale je to skvělá informace, lásko. Ne, nevrť hlavou. To mě – to nás – posouvá o značný kus dopředu. A vyhledám tvého tatínka.“

„Slibuješ?“

„Samozřejmě, že slibuji.“ Pohladil ji, cítil hebkost její pleti, ale neodvažoval se ji políbit, protože věděl, že by pak už nedokázal přestat.

Manon vycítila jeho touhu. Už tolikrát v minulých týdnech, kdy se trápila jeho neochotou jít za otcem a požádat ho o její ruku, své vlastní touze odolala. Teď by se mu však mohla dát. Těsněji se k němu přivinula. Ale tady a takto… Jeho pravá ruka stále lpěla na její tváři. Manon sáhla po černé rukavici, zvedla ji k ústům a políbila zápěstí, kterým paže končila.

Z úzké uličky za bednářstvím je kalným, dlouho nemytým oknem pozorovala žena v hadrech. Viděla je nedaleko bednářské stolice a zatajila dech. Viděla, jak plavovláska políbila pahýl ruky Joyfula Turnera, onu část těla, jíž se ona nikdy nesměla ani dotknout. Delight Higginsová se zachvěla a pevněji se zahalila do šálu, snažíc se jeho teplem zapudit mrazivý chlad, který jí sevřel srdce.

Kapitola devátá

Město New York, Pearl Street,
kočárový sklad Barnabyho Cartera, jedna hodina po poledni

VENKU BYLO SLUNEČNÉ POČASÍ, ale uvnitř, kde za normálních okolností stály kočáry a bryčky nejrůznějších tvarů a velikostí, vládlo pološero. Teď tu žádný vůz nebyl, jen vzdouvající se masa lidí. Převážně muži, ale Joyful mezi nimi zaznamenal i několik žen. Dav zaplňoval celý prostor skladu a táhl se otevřenými vraty až do ulice.

„Položka číslo čtyřicet sedm. Tři další bedny čaje.“ Licitátor stál na provizorním pódiu z prken položených na prázdných sudech, na kterém se kupilo nejrozmanitější vzácné zboží. „Dovezeno až z Kantonu, přímo pod nosem britských námořních sil, čert je všechny vem! Dobře se, dámy a pánové, podívejte na ty cenné poklady, protože něco takového už nikdy neuvidíte!“ Hovořil, zatímco nosiči se dřeli s ohlašovanými bednami. Na sobě měli jen kazajky z hrubé mykané příze a kožené kalhoty, ale pot se z nich řinul proudem. Všichni ostatní přítomní muži se pařili ve vlněných žaketech. Newyorské obchodnice, dámy, které se z obyčejných hokynářek vypracovaly na zámožné velkoobchodnice, rozhodně nepatřily k obdivovatelkám poslední francouzské módy, a proto se dusily v těžkých taftových a brokátových šatech, pod kterými měly korzety a široké spodničky. Uvnitř skladu to páchlo přehřátými těly a propoceným šatstvem. A ještě čímsi zvláštním, těžko popsatelným pižmovým pachem vášně pro majetek a zisk. Hlad po vzácném zboží narůstal od předchozího dne, kdy se v přístavu objevila *Kantonská hvězda.* Teď se nákupní horečka změnila v hotovou bouři, která ceny vyháněla do šílených výšek.

Licitátor dlouhým ukazovátkem zamířil na nejbližší bednu s čajem. „Tento znak hlásá, že uvnitř je černý čaj z oblasti známé jako Jün-nan. A vy, velevážení licitanti, byste tu nebyli, kdybyste dobře nevěděli, že je to vůbec nejlepší čaj z celé Číny. Takže jaká je vyvolávací cena, panstvo? Začneme se čtyřiceti dolary za jednotlivou bednu. Kdo dá víc? Tady ta dáma vpředu, ano, vidím vás. Pětačtyři-

cet dolarů. Ano, samo sebou. Padesát dolarů? Šedesát? Ano, pane. Šedesát dolarů poprvé…“

„Osmdesát,“ ozval se hlas odkudsi zezadu. Další hned nato nabídl sto. Nakonec kladívko licitátora odkleplo definitivní cenu každé ze tří beden v částce jednoho sta pětadevadesáti dolarů. Prodáno jednateli velkoskladu Archibalda Gracieho.

„Graciemu se vede docela dobře, co?“ ozval se hlas u Joyfulova ucha.

„A proč by taky ne? Jako předseda Tontiny má lví podíl na všech obchodech. A jak se máš ty, Barnaby?“

Celé měsíce poté, co se vrátil jako jednoruký invalida, se Barnabymu Carterovi Joyful vyhýbal, ale později mu bylo jasné, že se s ním tentokrát určitě setká. Pochopil to v okamžiku, kdy se ve městě objevily letáky zvoucí na Blakemanovu aukci v prostoru Carterova skladu. V podstatě se to dalo čekat, když člověk uváží přirozené obchodní spojení mezi provozovatelem dostavníků a výrobcem povozů. Blakemanovy spoje do Filadelfie a Bostonu patřily k nejlukrativnějším v celé zemi, ale vedly po zpropadeně mizerných silnicích. Jeho vozový park proto vyžadoval soustavnou obnovu, a tak na sobě byli Gornt Blakeman a Barnaby Carter existenčně závislí. „A jak se máš ty, Barnaby?“

„Jde to, Joyfule. Ale na kulečníkovou partičku bych si čas najít dokázal.“

„Myslíš, že teď, co mám jen jednu ruku, bys mě konečně dokázal porazit, když se ti to dřív povedlo jen málokdy?“ Joyful tak trochu trénoval přidržování tága vycpanou rukavicí na levé paži, ale bylo to zatraceně těžké.

„Docela rád bych to zkusil.“

„Tak někdy brzy, kamaráde. Tedy pokud si na to dokážeš najít čas. Jen se podívej. Tolik lidí jsem tu jakživ neviděl. Neplánuješ tady z toho udělat trvalou aukční síň?“

Nebyl by to tak bláznivý nápad jako ještě před několika roky. Tou dobou totiž v New Yorku začala platit nepsaná dohoda, podle níž se jednotlivé komodity obchodovaly v předem daných hostincích či krčmách. Tak třeba nemovitosti ve Směnárni kavárně, dovážené zboží v Kupecké. Od získání nezávislosti se obchodování nebývale

rozrostlo z toho prostého důvodu, že většina zboží přicházela do města po vodě. Proto se také aukce zpravidla konaly na Pearl Streetu, kde byla řada skladišť a zároveň to nebylo daleko od účtáren významných obchodníků a přístavních hrází Východní řeky. Zkušení licitátoři se dali najímat po celém městě.

Ten, kterého si pro svou aukci objednal Blakeman, byl drobný šlachovitý chlapík se svižným jazykem a hřímavým hlasem. A nejdůležitější bylo, že dokázal pracovat velmi rychle. Zatímco Carter a Joyful spolu rozprávěli, licitátor už vyvolával položku padesát jedna, půl tuctu štůčků lesklého hedvábí v duhových barvách. Netrvalo dlouho, a kladívko materiál přikleplo konsorciu dámských krejčových, jejíž zplnomocněnkyně za ně nabídla neuvěřitelných sedm set dolarů. I tak to však bylo méně, než by Blakeman získal, kdyby svou dražbu pořádal v některé regulérní aukční síni, protože žádná z takových by nepřipustila, aby jediný vydražitel zastupoval celou skupinu zájemců, takže nemohlo docházet ke vzájemnému přebíjení a tím šroubování cen. Tohle pravidlo porušovali obchodníci na vlastní nebezpečí, protože trestem mohlo být vyloučení z účasti na veřejných dražbách. Tentokrát se však riziko vyplatilo, protože Bůh sám ví, kdy z Kantonu dorazí nějaká další loď.

A třeba nejen Bůh. Možná by tuhle informaci dokázal podat i Jacob Astor.

Obchodní velikán postával stranou od dražebního pódia. Pokud si Joyful všiml, tak sám se dražby neúčastnil. Prostě se jen přišel podívat, s čím vším *Kantonská hvězda* prorazila britskou blokádu. Ale také proto, že scény jako tahle byly vším, proč žil.

Barnabyho kamsi odvolal jeden ze zřízenců. Joyfulovi se konečně naskytla příležitost nenápadně se přesunout směrem k Astorovi. Za těchto okolnosti to nebylo zvlášť obtížné, protože pozornost všech se upírala na licitátora, na zboží i na drama, při kterém se ceny šplhaly do netušených výšek.

Už byl tak blízko, že zřetelně rozeznával Astorovy úzké rty a zobákovitý nos. Černé obočí a vlasy zastřižené až po ušní boltce. Přirozeně bílé, jak se zdá, protože na klopách jeho žaketu neviděl ani stopu pudru. Nevysoký a podsaditý, zhruba kolem padesátky, ale

stárnutí ho zjevně v nejmenším neoslabilo. Jak stál vedle něj, přímo fyzicky cítil sílu, která z Jacoba Astora vyzařovala.

Hned poté, co se na Fly Marketu rozloučil s Manon, napsal na kus papíru vzkaz. Stále myslel na diamant, o kterém Manon hovořila. *V celém New Yorku není nikdo, kdo by si takový kámen mohl koupit. Ani Jacob Astor by na něj neměl. Je to drahokam pro krále nebo císaře.* Nával diváků aukce ho k němu tiskl stále blíž. Tak blízko, že se přimkl k Astorově paži a svůj vzkaz mu mohl snadno vsunout do kapsy. Příliš riskantní. Co kdyby pak žaket bez prohlížení předal svému komorníkovi?

Astor do něj náhle vrazil. Nedopatření, pomyslel si Joyful, ale přesto by přísahal, že ho záměrně šťouchl do kyčle. Pohlédl dolů a uviděl Astorovu vzhůru nastavenou dlaň, připravenou převzít vzkaz. Vzkaz, o kterém nikdo kromě něho samého nevěděl!

Kristepane, ten člověk je snad vševědoucí. Joyfulovi se třásly prsty, když mu lístek předával. Starší muž byl chladný jako led. Ve tváři se mu nepohnul ani sval a na Joyfula vůbec nepohlédl. Lístek se vzkazem zmizel v zavřené pěsti. Za pár vteřin byl Jacob Astor ten tam.

I Finbar O'Toole se na aukci dostavil. Téměř netečně sledoval, jak roste jeho podíl na výdělku, o který se svým mořeplaveckým uměním zasloužil. Joyful si ho všiml v davu a chvilku ho pozoroval. Pak se ale jeho pozornost soustředila na muže, který celé tohle drama zosnoval.

Gornt Blakeman seděl kus za licitátorem v křesle, umístěném na dalším provizorním stupínku z několika prken položených na sudech. Přes ramena měl pelerínu a na hlavě klobouk, tvář skrytou ve stínu a nohy natažené před sebou. Jedna jeho ruka volně spočívala na vzepřené hůlce s bohatě zdobenou zlatou rukojetí. Jako král na trůně…

Poslední položku ohlásil licitátor krátce po třetí hodině. Pak nadešel čas platby za vydražené zboží. Dostavili se čtyři pokladníci, kteří se vyzbrojeni kalamáři a brky usadili za stoly po obou stranách skladištních vrat, účetní knihy měli otevřené před sebou. Vedle kaž-

dého stála otevřená kovaná truhlice. Do nich se postupně s kovovým řinčením vršily mince, které pokladníci co chvíli rozhrnovali rukama umouněnýma od ohmataných peněz. Skupinka předáků nosičů stála vedle stolů, kontrolovala stvrzenky a pověřovala své podřízené přinášením a expedicí vydraženého zboží.

Vnitřní prostor se postupně vylidňoval a nával se zvolna přesouval do ulice, kde se vozkové a kupci, kteří si je najímali, vzájemně hrdlili o nejvýhodnější místa. Ze svého místa v šeru mezi vraty a stoly pokladníků uviděl Joyful jednoho nosiče – muže, na takovou práci už zjevně poněkud starého –, jak vrávorá, padá na kolena a chytá se za hrudník. Joyful se k němu rozběhl, ale muž se mezitím znovu postavil, chopil se svého nákladu a zamířil k jednomu vozu.

Fronta u stolů pokladníků konečně zmizela. Poslední nakupující, nevelká zavalitá žena s množstvím chlupů na bradě si odnášela štůček hedvábných stuh a papírové vějíře. Za zboží zaplatila něco přes jednatřicet dolarů, dvanáct guinejí v anglické měně. Pokladník každou jednotlivou minci nedůvěřivě pevně skousnul, než ji přihodil do truhlice. I když většina Newyorčanů Brity hluboce pohrdala, každý dobře věděl, že neexistuje pevnější měna než anglické stříbro.

Ženina kořist se vešla do nevelké dřevěné bedničky, kterou si pak zákaznice odnášela sama. Delight najala Vousatku Agnes asi půl roku po otevření svého podniku, aby pečovala o krejzlíky a volánky dam, pracujících v Tančícím filkovi, pro které se Agnes brzy stala oblíbenou tetičkou. Stroze, avšak vždy naprosto poctivě plnila všechny své povinnosti, jako kdyby si vůbec neuvědomovala propastný rozdíl mezi sebou a svými půvabnými mladými svěřenkyněmi. Joyful o ní věděl své. Vousatka Agnes za ním jednoho dne vklouzla do orlího hnízda a tlumeným hlasem se ho zeptala, zda by ji nemohl trvale zbavit jejího zohavení. „Vy sám nebo snad váš starší příbuzný?“ zeptala se ho tehdy. Musel připustit, že ani jeden z nich jí nepomůže. Pamatoval si, jak za strýcem kdysi přišla jiná podobně postižená žena, kterou Andrew musel s lítostí odmítnout. *Jedná se o jakousi vrozenou vadu, Joyfule. To není nic, co by se dalo vyřešit skalpelem.*

Vousatka Agnes prošla kolem Joyfula. Hleděl přímo na ni – Agnes často přitahovala pohledy lidí –, ale ignorovala ho. Maličko poo-

točil hlavu, takže se do jeho zorného pole dostal Gornt Blakeman. Jak předpokládal, Gornt je oba pozoroval. Nejspíš víš, kdo to je, že, vážený pane Blakemane? A tuším, že víš i kdo jsem já. Nebo si aspoň myslíš, že to víš. Udělal pár kroků k Blakemanovi a kývl hlavou. Blakeman vypadal zprvu překvapeně, ale pak němý pozdrav opětoval. Agnes mezitím zmizela. „Dobrý počinek, pane," poznamenal Joyful a lehce se dotkl okraje svého cylindru. „Gratuluji."

Blakeman se mírně uklonil. „Někteří z nás se můžeme pokládat jenom za obchodníky, doktore Turnere. Nejsme chirurgové ani hrdinové."

„Dost možná, pane Blakemane. Pokud jde o mě, označení chirurg mi už nenáleží," řekl a pozvedl levou ruku s vycpanou rukavicí.

„Krutý osud zaviněný válkou, pane doktore. Ale muž vašich schopností nad ním určitě zvítězí. Všiml jsem si, že jste byl na dražbě."

„Jen jako pozorovatel, pane Blakemane."

„Čí pozorovatel, smím-li se ptát?"

„Svůj vlastní."

„Zajisté."

Jejich pohledy se střetly. Blakeman se náhle odvrátil a přešel k pokladníkům, kterým postupně nahlížel do účetních knih a na kus papíru si vypisoval poznámky. „Zaokrouhleně něco přes pětadvacet tisíc liber sterlingů," oznámil nakonec. „Abychom byli vlastenečtí, tak řekněme dvě stě sedm tisíc amerických dolarů." Pak se obrátil a hlasitě se zeptal: „Souhlasíte s touto sumou, kapitáne O'Toole?"

Finbar O'Toole vystoupil ze stínu a letmým pohledem přehlédl čtyři truhlice s mincemi. „Poctivý odhad, předpokládám."

„Výborně," opáčil Blakeman. „Takže počítám-li správně, váš podíl činí šest tisíc a sedm set našich hrdých amerických dolarů." Začal odpočítávat mince, které vršil do vysokých sloupců stříbra a zlata. Nakonec je na stole posunul k Finbarovi. „Přinesl jste si mošnu, kapitáne? Možná si budete muset nějakou vypůjčit. Já jsem se, jak vidíte, náležitě připravil."

Blakeman sáhl za sebe do hromady objemných vaků na peníze z hrubé tkaniny. „Bude tenhle vyhovovat, pane?" O'Toole přikývl. Blakeman pokynul jednomu z nosičů, kteří tu teď postávali, čekajíce

na výplatu své mzdy. Ten pohotově přistoupil, otevřel mošnu a jednou rukou do ní ze stolu shrnul hromadu mincí, pak ji zatáhl a podal Blakemanovi, který ji osobně předal kapitánovi. „Vaše odměna, pane. Poctivě zasloužená.“

„Ne tak docela.“ Joyful postoupil kupředu. „Tyhle ležely na stole předtím, než je tady ten chlap smetl na zem.“ Poklekl a hmátl do prachu pod stolem, kam nosič mince pohotově přikopl. Byl to osobní trik onoho zřízence, nikoli Blakemanův, ale nebylo pochyb, že to Blakeman musel vidět, a přesto nic neřekl.

„Takže, doktore Turnere,“ řekl Blakeman s pohledem upřeným na Joyfula, „jste nejen válečný hrdina, ale i muž s orlím zrakem, že?“

Joyful se užuž chystal odpovědět, ale vtom ucítil na rameni Finbarovu ruku. „Ty peníze, co držíte, patří, myslím, mně.“

„Samozřejmě.“ Joyful podal kapitánovi čtyři mince, pak se lehce uklonil Blakemanovi a vyšel za irským kapitánem.

Za svými zády ještě slyšel Blakemanův příkaz, aby pokladníci vyplatili nosičům za celodenní práci po patnácti měďácích a po deseti pomocným zřízencům. „A dvacet dolarů licitátorovi. Dobrá práce, pane. Děkuji.“ Ani slovo o Barnabym Carterovi. Profesionální aukční síň by inkasovala jedno procento zisku. Barnaby, který byl na Blakemanově firmě existenčně závislý, nic takového nedostal.

❦

„Nejspíš bych ti měl poděkovat za ty prachy, co se ten zatracený chlap pokusil ukrást.“

Joyful jen pokrčil rameny. „To máš fuk.“

„Co tím myslíš?“

„Jen to, že je úplně jedno, jestli máš o pár dolarů víc nebo míň, Finbare. Za pár týdnů – nebo i za pár dní – stejně o všechno přijdeš. Záleží na tom, kam si půjdeš zahrát.“

„Já nejsem hráč,“ snažil se protestovat O’Toole. Ale Joyfulovu pohledu se raději vyhnul.

„Je to nemoc, kamaráde,“ opáčil mírným tónem Joyful. „V žádné lékařské knize se o ní sice nemluví, ale dal bych krk na to, že je to nemoc stejně skutečná jako žlutá zimnice nebo vodnatelnost.“

„Připadám ti nemocný?“

„Příznaky tvojí choroby se tělesně neprojevují. Kolik života jsi už promrhal čekáním, že se karta otočí, nebo že ti padnou správné kostky, Finbare? Třetinu? Dvě třetiny?“

O’Toole se dlouze napil piva, kterým zapíjel skopové kotletky s fazolemi, které si objednal k večeři. „To záleží na tom, kolik času jsem strávil na lodi,“ odpověděl. „Na moři zásadně nehraju, chlapče. Aspoň ne teď, co jsem kapitánem. Ale vlastně ani když jsem byl jen obyčejným námořníkem. Oceán mě uklidňuje. Zchlazuje hazardérský nutkání.“

„Nutkání. Tak to tedy je?“

Irčan pokrčil rameny. „Tak nějak bych to popsal. No a co ty? Ty nemáš žádnou neřest? Hrdina a léčitel – tak to jednou bude stát na tvým náhrobku?“

„Spíš ne. A neřestí mám taky dost.“ Kriste na nebi, je to tak. „Jenomže o mně teď nemluvíme.“

„A proč ne? Proč na sebe chceš upozorňovat Gornta Blakemana tím, že se do věcí mícháš tak, jako jsi to udělal dneska? Neříkej, že kvůli čtyřem mizerným mincím, to mi tedy netvrď.“

„Řekněme, že jsem se taky potřeboval trochu podrbat. Poslyš, Finbare, slyšels někdy v Kantonu nebo v obchodní čtvrti přístavu Bogue něco o diamantu velkém jako holubí vejce, kterému se říká Velký Mogul?“

„Jedině od úplně zkouřeného chlapa.“ Ďábelské opium. Od doby, kdy Britové začali tohle svinstvo přivážet do Kantonu z Indie, aby měli čím platit za čínské hedvábí, čtyři z deseti tamních Číňanů opiu úplně propadli. „Nevěřím, že by tak strašně velký diamant vůbec existoval… Svatá Panno, ty mluvíš o drahokamech v Blakemanově ebenový schránce?“

Joyful se nahnul nad stolem. „Ztiš se laskavě. Nevím jistě, co bylo v té bedničce. Ale možná. Možná… To je všechno.“

O’Toole pohlédl do talíře, dojedl kotletu a zbytek porce odstrčil stranou. „Ještě něco ti musím říct. Chlap, co si přišel pro tu zatracenou bedničku. Říkal jsi, že býval městským mrskačem.“

„A co je s ním?“ Joyful přiložil ke rtům vysoký korbel s pivem a přes jeho okraj pozoroval Finbara.

„Je vyhazovačem v tom nóbl bordelu na Rivington Streetu.“

„U Tančícího filka?“ zeptal se Joyful lhostejným tónem. „To je spíš herna než nevěstinec.“

„Tys to tam taky vyzkoušel?“

„Ne. Alespoň ne tak, jak si myslíš.“

„Jenomže tobě jde o něco docela jinýho, že?“

Joyful přikývl. Bylo mu trochu trapné, že nemluví docela otevřeně s člověkem, za kterého by jeho otec dal ochotně vlastní život, ale ještě nebyl připravený vyklopit celou pravdu. Předklonil se a řekl docela potichu: „Finbare, já mám loď. Loď na cestu do Karibiku.“

„To nevěřím.“

„Je to šalupa *Lisbetta*. Můžeš se na ni jít podívat na…“

„Nepotřebuju ji vidět. *Lisbetta* patří k Devreyho flotile.“

„Jasně.“ Papíry, které Parchant podepsal, měl ještě pořád v náprsní kapse.

„Chceš tím říct, že ti ji Parchant přenechal? Jen tak – pro krásný oči?“

„Něco na ten způsob.“

Irčan zavrtěl hlavou. „Blbost, hochu. Parchant Devrey by si dal radši koleno vrtat, než by udělal laskavost někomu, kdo se jmenuje Turner. Co by z toho měl?“

„Spásu.“ O’Toole vytáhl z kapsy slonovinové párátko a začal jím ze zubů vyšťárávat zbytky skopového. „Myslíš si o sobě, že jsi Ježíš Kristus?“

„Je to trochu složitější, Finbare. Prostě mi musíš věřit.“

O’Toole vstal. „Poslyš, chlapče, já jsem možná cvok a gambler, ale blbec nejsem. Nebudu velet lodi někoho, kdo mi lže do ksichtu. Jestli mi nedůvěřuješ, pokud jde o tvýho zatraceného příbuznýho, tak nevím proč bys mi měl věřit, že provedu tvoji šalupu blokádou královskýho námořnictva, najdu poklad, co už půl století leží někde v zemi, přivezu ho a odevzdám ti ho. Jestli ti Parchant Devrey dal šalupu, tak ti k ní taky může dát kapitána, co ji povede.“

Delight měla na sobě světležluté šaty obroubené krémovou kraječkou, stažené pod ňadry širokou modrou saténovou stuhou, jež dokonale ladila s pentlí na vysokém klobouku. A stejná saténová pentle lemovala její krémově zbarvený slunečník. Oblečená jako skutečná newyorská dáma nesla se s hlavou vztyčenou, i když s očima skromně sklopenýma. Nebo to tak alespoň vypadalo. Ve skutečnosti její pohled zaznamenával všechno kolem.

Říkalo se, že negrolovci někdy provozují své špinavé řemeslo i za bílého dne, a proto se Delight při všech svých vycházkách do města vždycky dávala provázet Ocťákem Cliffordem. Jenomže když se dnes chystala odejit, nebyl nikde k nalezení, ale tenhle problém bude muset vyřešit později. Tak se hlavně měj na pozoru, Delight, a buď připravená dát se na útěk, kdyby to bylo nutné.

Bože na nebi, proč se sem vlastně vracela? Když v kanadském Yorku začala mít potíže – s jistou žárlivou manželkou a konkurentem, který pásl chlapecké prostituty, ale umanul si, že bude podnikat i v její „dámské“ branži – jeden ctitel se nabídl, že ji odveze do Londýna. Přesto ji New York, město jejího mládí, dál neodolatelně přitahoval, jako kdyby měla znovu nalézt to, co tam kdysi ztratila. *Jeminá̌cku, slečno Molly, vy si vážně přát, aby my dvě spolu jít celou cestu až do Kanady, kde být ďábelský Francouzové a kde řádit divoký indiáni?*

Ne, takhle už dávno nemluví. Bohu díky. *Můžeš dál mluvit jako otrokyně, nebo se naučit správně anglicky, aby nikoho ani ve snu nenapadlo, že to není tvoje mateřština.* Tak jí to řekl Cuf, když s Molly dorazily do Nového Skotska.

Cufovu radu si skutečně vzala k srdci. Tenkrát se také z Laniah změnila v Delight Higginsovou a začala hovořit stejně uhlazeně jako kterákoli skutečná dáma. Ale New York byl pro lidi jejího druhu hodně nebezpečným místem. Noviny se jen hemžily inzeráty nabízejícími tučnou odměnu za polapení toho či onoho negra nebo negerky „s mišenecky světlou pletí“, jakou měla ona. Ale ať jste černí, hnědí či skoro bílí, pokud se nemůžete prokázat dokladem, že jste se narodili svobodní nebo že jste byli oficiálně propuštěni, negrolovci vás

mohou naprosto legálně sbalit. V celém městě se nenajde jediný soudní úředník, který by se zastal negra bez papírů, ať jakkoli světlého. Krom toho mnoho naštvaných majitelů si vůbec nedělá hlavu z toho, jestli otrok, kterého dostali zpátky, je skutečně ten, který jim uprchl.

„Nedělej si starosti," řekl jí jednou Joyful, když se mu svěřila se svými obavami z negrolovců. „Stačí, když mi dáš jakkoli vědět, a já už všechno vyřídím."

Dobrý Bože, jak dlouho věřila jeho slibům, vyřčeným i nevyřčeným? A navzdory všemu, co následovalo – i když byli milenci –, nikdy v ní nepoznal bývalou malou Laniah. V Tančícím filkovi byla Delight Higginsovou v elegantních šatech se šperky, povolnou kdykoli se mu zlíbilo. Ovšem mimo toto zvláštní místo byla jen obyčejnou barevnou ženskou, která nestojí ani za povšimnutí. Zastíněná tou zlatovláskou, která určitě nikdy nepocítila na zádech otrokářův bič, ani nemusela nabízet své tělo, aby vůbec mohla přežít.

Podle Elsie Gruningové se ta holka jmenuje Manon Vionneová. Řekla jí to docela ochotně, když jí převlečená Delight o sobě namluvila, že je pradlenou a zeptala se jí, jestli by ta mladá dáma mohla pro ni být laskavou zaměstnavatelkou. „*Ja*, laskavá, to ona je. A myslím, že by tě vzala. Ptej se po zlatníkovi na Maiden Lane." Míšenka, která pere pro bílé – to odpovídá. Ale že mohla být tak pošetilá a myslet si, že ji Joyful Turner skutečně miluje, tomu by člověk v životě neuvěřil. Stála tehdy před stánkem Elsie Gruningové a vší mocí v sobě potlačovala sklíčenost, která ji zaplavila. O kus dál pod přístřeškem, kde řezníci provozovali své řemeslo, viděla velkého brunátného chlapa, který držel za nohy holuba hřivnáče. Pták zběsile mával křídly v bláhové naději, že se tím osvobodí, ale řezník ho přitáhl nad špalek, zvedl sekáček a zaťal mu ho do krku. Delight ztuhla, jako kdyby sama pocítila bolest oběti.

Vlastně ji přímo cítí. Ještě pořád.

Bylo po čtvrté hodině a slunce dosud pražilo z bezoblačné oblohy. Zabočila do Písařské uličky, krátké spojnice mezi ulicemi Front a Little Dock, kde své služby nabízela většina nájemných písařů. Takovéhle městské uličky bývaly zpravidla vlhké a stinné, zákon nepředpisoval, že tudy musí bez problémů projít kůň s normálně širo-

kými plecemi. Písařská však byla tak široká, že do ní bez problémů pronikly sluneční paprsky. Delight proto cestou držela nad hlavou otevřený slunečník. Poslední dům vlevo byl sídlem Silase Danforthe, „mistra písaře“, jak o něm hlásala mosazná cedulka vedle dveří.

Sígra Silase, jak mu přezdívali ti, kteří ho dobře znali. „Zajděte za Sígrem Silasem Danforthem do Písařské uličky,“ poradil jí před pár týdny černý sládek, který Tančícího filka zásoboval soudky piva. „Dobře vám poslouží, slečno Delight.“

„A na co bych vlastně měla potřebovat písaře?“ Snažila se hovořit lehkým tónem a v nejmenším nedat najevo směsici nadějí a obav, která hlodala v jejím nitru. „Filek platí rovnou na dřevo,“ řekla. „Nevedu účetnictví,“ dodala a při řeči mu vtiskla do dlaně pár mincí za týdenní dodávku.

Sládek sevřel pěst a uvěznil do ní štíhlou ručku majitelky herny. „Znám lidi vašeho druhu,“ řekl mírným tónem. „Vždycky jim říkám, že nemůžou vyklouznout ze svý kůže. Všem těm, co se věčně ohlížejí, jestli za nimi nejde běloch s bičem nebo negrolovec s okovy. Sígr Silas Danforth v Písařské uličce. Řekněte, že vás posílá Naražsoudek Jonah a on vás přijme. Nebude to zadarmo, ale až to uděláte, budete spát mnohem líp.“

Nebylo to totéž, jako záznam v registru svobodně narozených nebo oficiálně propuštěných otroků, ale pořád lepší než její současné postavení. Samo sebou, kdyby s ní Joyful žil naprosto otevřeně, všechno by bylo docela jiné.

Bože, ty jsi ale trdlo, Delight Higginsová. To jsi klidně mohla zůstat malou otrokyní Laniah – navzdory všemu, co ses naučila. Sklapla slunečník a rukojetí zabušila na dveře domu Sígra Silase. Nic… Vzala za kliku. Dveře nezamčené, ale malá písařova pracovna byla úplně prázdná.

Delight chvíli počkala, až její oči pomalu přivykly šeru, pak se ujistila, že Danforth nesedí někde ve stinném koutě a nebaví se na její účet. Do místnosti se jen taktak vešel psací stůl se dvěma křesly a nízký stolek u vstupních dveří. Už tu byla dvakrát: poprvé s objednávkou a podruhé vyzvednout si svou zakázku, ale tehdy ji Sígr Silas nechal odejít s prázdnýma rukama. Listiny ještě nejsou, řekl jí. Prý

jestli je pořád ještě chce, bude se muset pro ně zastavit příště. Měla chuť vyškrábat mu oči, ale řekla, že se vrátí za týden.

Na stole byl malý ruční zvonek. Zvedla ho a energicky jím zatřepala. „Delight Higginsová," ozval se Sígr Silas, rozhrnuje ušmudlaný žlutý závěs, který odděloval pracovnu od obytné části domu. „Svobodná žena narozená v Novém Skotsku roku 1780. Dcera Lizzie Jamesové Higginsové a Cufa Higginse, rovněž svobodných."

Danforth byl zakrslý pupkáč s vypouklým panděrem, krátkými černými vlasy a vyvalenýma očima. Dva horní řezáky mu trčely přes dolní ret. Vypadá jako krysa, pomyslela si. Jako mazaná, samolibá krysa. „Narozená roku 1784," opravila ho. „Tak jsme se dohodli."

„Vážně? To jsem se tedy musel splíst. Jestli na tom trváte, tak ty papíry budu muset předělat. Zabere to tak týden a krapánek se to prodraží. Ale to vám asi moc nevadí, že? Slečna Delight není přece obyčejná negerka, ale zámožná dáma."

„To nepochybně, pane Danforthi." Mě tak snadno nevyprovokuješ, hajzle jeden. Já dokážu být tak ledově chladná, že zmrzneš rovnou na místě, kde stojíš. „Pár dolarů víc nebo míň pro mě nic neznamená. Ale přesto ty papíry beru tak, jak jsou."

Delight hmátla do zdrhovací kabelky na zápěstí pro peníze, které před odchodem z Tančícího fialka pečlivě odpočítala a zabalila do kalikového hadříku. Narozená v osmdesátém nebo čtyřiaosmdesátém, jak původně žádala, je v podstatě úplně lhostejné. Koneckonců ani sama přesně nevěděla, jak je vlastně stará. Jen jí napadlo, že by si mohla vymyšleným datem pár let ubrat. *Clare ti musela jako děcku dát nějaký kouzelný elixír.* Tak jí to Cuf říkával. *Léta ubíhají, ale ty pořád nevypadáš o nic starší.* Cufovi bylo už přes šedesát, když ho naposledy viděla. Vlasy měl úplně bílé a mulatskou pleť – stejnou jako je ta její – plnou hlubokých vrásek. Ani se nesnažila mu říci, že jediné, co kdy od Clare Devreyové dostala, bylo sem tam pár facek nebo ran vrbovým koštětem, které pohotově viselo hned za kuchyňskými dveřmi.

„Peníze pro vás mám připravené, pane Danforthi. Ráda bych tedy viděla to, pro co jsem přišla."

„Nesmíte tak pospíchat, slečno Higginsová. V den, jako je tenhle, kdy je celé město vzhůru nohama kvůli tak nečekanému bo-

hatství, co k nám připlulo z Kantonu, a vy a já máme štěstí, že jsme na tomhle vylidněným místě úplně sami… Tak nač ten kvalt?“

„O svém čase si chci rozhodovat sama, pane Danforthi. Takže – máte to, pro co jsem přišla?“ Deset guinejí mu už zaplatila jako zálohu a k tomu osmnáct guinejí, které držela v ruce jako doplatek za zfalšované papíry potvrzující, že je svobodná žena, odpovídá celkem stu dolarů. Očákovi Cliffordovi vyplácí dvacet dolarů měsíčně – a tím z něj činí jednoho z nejlépe placených zaměstnanců v celém New Yorku. Nejmladší a nejhezčí děvče v dámském salonu si u ní vydělá třicet centů za celou rušnou noc. Sígr Silas je vyděrač, ale musí být opravdový pracháč. „Pokud jde o mne, mám všechno, co vám dlužím tady,“ řekla a ukázala mu roličku mincí.

„Dáma je skutečná obchodnice,“ konstatoval Sígr Silas. „Jde rovnou k věci.“ Když vešel, žlutý závěs se za ním zavřel. Teď ho rozhrnul. „Dobrá, nebudeme ztrácet čas zbytečným klábosením. Račte vstoupit, slečno Delight Higginsová.“

„Radši bych, kdybyste svou práci přinesl sem, pane Danforthi. Abych si ji ještě před zaplacením mohla pořádně prohlédnout.“

„Je to dokonalá práce, slečno Higginsová. To jste musela vědět předem, protože jinak byste za mnou vůbec nechodila. Nikdo z lidí vašeho druhu by za mnou nešel, kdyby nevěděl, že když mi dá, co chci, dostane přesně to, co nezbytně mít musí.“

„Já si ale zboží chci prohlédnout.“

Na krysí tváři se rozlil úsměv. „To já taky, slečno Higginsová. To já taky.“

Zamrazilo jí a hrdlo se jí stáhlo. Sígr Silas dál držel závěs odhrnutý a čekal, až Delight projde do nitra domu, o kterém si nyní byla jistá, že je úplně prázdný.

Je to už patnáct let, co naposledy roztáhla nohy z vůle někoho jiného, a ne své vlastní. Sígr Silas Danforth nedokáže způsobit, aby věci byly stejné jako kdysi. Ne, nikdy nevzkřísí někdejší Laniah, která utekla z Nového Skotska, protože ji už unavovalo v jednom kuse posluhovat Molly Devreyové, ačkoli ona jediná znala tajemství, které by Molly v životě neodhalila. Byl jen jediný způsob, jak přežít v kanadském Yorku – nejprve ulice a pak nóbl nevěstinec. A to až do chvíle, než usedla před zrcadlo ženy, která tam všechno řídila. Tehdy

si uvědomila dvě věci. Zaprvé, že je skutečně krásná, a zadruhé, že má jen dvě možnosti. Být sama děvkou, nebo děvky zaměstnávat.

Ve městě musí být přece i jiní písaři, kteří dokáží totéž, co Sígr Silas. A pokud jde o nějakých bratru třicet dolarů, které mu zaplatila předem, pak i po odečtení Joyfulova podílu vydělá za týden třikrát tolik. Čert vem prachy i s Danforthem. Užuž otevírala ústa, aby mu to řekla.

Ale písař ji předešel: „Slyšel jsem, že město je teď plné negrolovců," zamumlal s potutelným úsměvem. „A bude jich čím dál tím víc. Perfektní kšeft, lovit negry. A platí i slušnou odměnu tomu, kdo je upozorní na každého negra bez papírů."

Propadni se do horoucích pekel, Joyfule Patricku Turnere. Shnij v pekle za to, že jsem ti uvěřila, že se mnou chceš zůstat navždycky. Čert vem tebe i tu žlutovlasou negeru, cos jí dal přednost přede mnou. *Nikdy nedopusť, aby tví bílí trýznitelé poznali, co cítíš, protože pak bys už pořád musela tančit tak, jak pískají.* Další Cufovo životní ponaučení. Delight prošla kolem písaře do zadního pokoje. Když za ni přistoupil, čekala, že na krku ucítí jeho horký dech. Nenapadlo ji, že nejprve ucítí jeho ruce na svých hýždích.

Kapitola desátá

Město New York, pět hodin odpoledne

BLAKEMAN BYL PEVNĚ ROZHODNUT, že hned po dražbě zajde za Eugenií. Místo toho však vsedl na koně a zamířil na Rivington Street v okrajové čtvrti. Uvědomoval si, že ve městě je nejmíň dvakrát tolik vojska než předchozího dne. Většinou Yorčané v modro a žlutohnědých stejnokrojích domobrany státu New York, jejíž dlouhá historie sahá až do doby koloniálních válek s Francouzi a indiány, ale krom nich tam viděl i mnohé příslušníky regimentů z Nové Anglie. Sevřely se mu útroby. Cíl, že dosáhne všeho, po čem kdy toužil, byl blíž než kdykoli předtím. Ale náhlý britský útok by vyvolal vlastenecké vášně i tam, kde dosud neexistovaly – a to by ho mohlo zničit.

O čtyřicet minut později už se ocitl před Tančícím filkem. Uvázal koně ke kůlu před domem a zatáhl za zvonec u vstupních dveří. Pro noční dámy bylo ještě příliš brzy. Opřel se o sloup, který podepíral stříšku před vchodem, a rozhodl se, že počká.

Vousatka Agnes strčila hlavu do pootevřených dveří. „Do sedmi máme zavříno. Pak vás tady rádi uvidíme, pane Blakemane. Určitě se sem vraťte.“

„Nejdu za zábavou. Mám osobní jednání s vaší šéfkou.“

„Slečně Higginsový není dobře. Bude vám k dispozici pozdějc večer.“

„Tak tohle určitě platí pro kohokoli jiného, ale mě, myslím, přijme hned. Mám pro ni jejích tisíc dolarů.“ Blakeman před sebou podržel menší vak na peníze, který naplnil ještě před odchodem z Carterova skladiště, a zachrastil jím Vousatce před obličejem. „Přesně tisíc. Pořád si myslíš, že mě nepřijme?“

Agnes otevřela a ustoupila stranou. „Můžete počkat tady,“ řekla, hlavou pokynula k teď prázdnému dámskému salonu a vzápětí odešla. Za okamžik se vrátila a vyzvala ho: „Račte za mnou, prosím.“

Odvedla ho do malé místnosti ve druhém poschodí. Elegantně zařízený dámský pokojík s bíle natřeným a zlatě zdobeným nábytkem s hedvábným čalouněním. „Slečna Higginsová přijde hned. Zatím si udělejte pohodlí.“

Na stolku pod oknem stála karafa. Blakeman vytáhl zabroušenou zátku a přičichl. Kvalitní španělský malvaz. Našel sklenku a nalil si, rychle ji vypil a znovu naplnil.

„Těší mě, že jste našel občerstvení, pane Blakemane."

Delight Higginsová stála ve dveřích, kterých si až dosud vůbec nevšiml. Na sobě měla hedvábný župan v barvě zeleného jablka s rozevlátou sukní a těsným živůtkem, zapnutý vpředu řadou mašliček. Hluboký výstřih odhaloval značnou část dokonale klenutých ňader. „Dobré odpoledne, slečno Higginsová. Máte lahodné víno, nebo bych možná měl říct elegantní, jako konečně všechno v tomhle domě." Pozvedl sklenku k přípitku a dlouze se napil.

„Agnes řekla, že jste mi přinesl mou výhru."

„Tady je," odpověděl a podal jí váček.

Eugenie by se při jeho hladovém pohledu zarděla a sklopila zrak, ale Delight hleděla přímo na něj. „Pokud je pravda, co se mi doneslo, tak vaše dnešní aukce byla neobyčejně úspěšná, pane Blakemane, takže ztrátu těch pár mincí jistě ani nepocítíte."

„Rád připouštím, že je to tak."

„A já to zase ráda slyším. Zejména proto, že jste si mezitím udělal další dluh."

„Dluh? Jak tomu mám rozumět?"

„Vrátila jsem se domů ani ne před hodinou a zjistila, že už nemám svého vyhazovače. Octák Clifford k vám přešel i se svým bičem za dvojnásobnou mzdu, než jakou jsem mu vyplácela já. Za čtyřicet dolarů měsíčně, pane Blakemane. Člověk by skoro řekl, že ve své účtárně ukrýváte přímo korunovační klenoty."

Blakeman se vrátil ke karafě a nalil si další sklenku malvazu. Jenže pár kapek přitom rozlil na leštěný povrch stolku. „Nejde o nic tak neuvěřitelného," řekl a byl rád, že klidný tón jeho hlasu neprozradil leknutí, které se ho zmocnilo. „Je neklidná doba. Schopnosti pana Clifforda se mi můžou hodit. Přesto se omlouvám, že jsem vám ho vyfoukl přímo pod nosem. Mohu vám to něčím vynahradit?"

„Trochu jsem o tom přemýšlela, pane Blakemane. Možná…" Přerušila ji prška smíchu odkudsi zezdola. „Moje dámy," usmála se Delight. „Poslala jsem Agnes na vaši aukci. Přinesla z ní krabici stuh a vějířů. Dámy si je teď rozdělují."

„A vy sama se téhle dělby neúčastníte?“

Delight zavrtěla hlavou. „Já mám jiné zájmy.“

„Pokud se jedná o ten dluh…“ Stál nyní tak blízko, že cítil vůni jejího parfému.

Neustoupila ani o píď. „Ano, pane Blakemane?“

„Jsem zvyklý své dluhy platit, slečno Higginsová. Penězi nebo protislužbou. Měl bych pro vás návrh. Chcete ho vyslechnout?“

„Proč ne?“ Stál tak blízko, že jejich tváře se málem dotýkaly, ale Delight neuhnula. Horká lázeň už smyla pach upoceného Sígra Silase, ale odporná vzpomínka zůstala. Celá ta dlouhá léta, kdy si lehala na záda, protože jinou možnost výdělku neměla, mívala vždy jednu jedinou utkvělou představu. Své lůno si představovala jako past, jako drtivé sevření ozubených železných čelistí, které zničí každého, kdo do nich padne. Jestli chce tohle Gornt Blakeman riskovat, proč mu v tom bránit? „Jsem připravená vyslechnout nejrůznější návrhy. Jsou-li výnosné…“

Čekala, že se jí dotkne, ale neudělal to. Místo toho se i se svou sklenkou malvazu uvelebil na jednom elegantním křesílku. „Co kdybych vám, slečno Higginsová, nabídl kontrolu nad všemi děvkami v New Yorku? Zvládla byste řídit tak rozsáhlou klientelu?“

Od srdce se rozesmála. Tenhle smích nedokázala potlačit, i když viděla, jak její host rudne vzteky. „Všechny kurvy ve městě, pane Blakemane? Corlearské štětky, vohrňdíry z Canvastownu i dvoušesťákovou Mollie O'Hannigansovou z Five Points? Ty *všechny?*“

„Ano, všechny.“ Zvládl svůj hněv a dokázal odpovědět téměř roztomile. „A i když zdaleka nenaznačuji, že by se slečny z ostatních lepších podniků v tomhle městě mohly rovnat dámám z Tančícího filka, mám na mysli i ty.“

„Pozoruhodná myšlenka. Máte alespoň přibližnou představu o kolik žen by se jednalo? Ví to vůbec někdo?“

„Zatím ne. Ale brzy to vědět budu. V zájmu pořádku a veřejného blaha by bylo nejlepší mít celé tohle odvětví pod jednotnou kontrolou. A samozřejmě bude nutná jejich registrace.“

„A tu registraci bude vyžadovat – kdo?“

Blakeman pokrčil rameny. „Na tom teď nezáleží. Ale pořád jste neodpověděla na moji otázku. Dokázala byste zvládnout řízení tak

rozvětveného a výnosného podniku?“ Maličko pokynul hlavou ve směru kaskády ženského smíchu zezdola. „Obdivuji, jak zvládáte metodu cukrátka a biče.“

„Mnohem víc cukrátek než bičů, pane Blakemane. Život je tak podstatně jednodušší.“

„Ale když je to nutné, slečno Higginsová…?“

„Je-li to nezbytné, pak ano, pak používám i bič.“

„A dokázala byste to i ve velkém měřítku?“

„Myslíte to opravdu vážně?“

„Smrtelně.“

„Dobrý Bože… „Pak vám, pane Blakemane, odpovím, že dokážu udělat všechno, co je potřeba. Cokoli je v zájmu mém a…“ Nepatrně zaváhala, jak charakterizovat vztah, který se jí nabízel, ale pak dodala: „A mých kolegů.“

„Výborně,“ odtušil. „Myslím, že si dokonale rozumíme, slečno Higginsová.“

„Domnívám se, že ano, pane Blakemane.“

„V tom případě si dovolím pokročit o něco blíž k věci. Teď, když je pan Clifford mým zaměstnancem, potvrdil mi pravdivost mých předchozích domněnek. Stran takzvaného orlího hnízdečka.“

„To vás jistě moc nepřekvapilo,“ odpověděla s mírným pokrčením ramen. „Taková zařízení jsou v hernách, jako je ta moje, velice užitečná.“

„Ovšem. Ale totožnost onoho orlího samečka? Pan Clifford zmínil jisté jméno. Připadalo mi poněkud nečekané…“

Delight chvíli mlčela. Ani on nic neřekl. Po několika vteřinách k němu přistoupila a vzala mu z ruky teď už opět prázdnou sklenku. „Ještě víno, pane Blakemane?“

„Dík.“

Když nalévala malvaz, žaludek měla v kleštích a ruce se jí třásly. Naštěstí stála zády k němu, takže si toho nemohl všimnout. Teprve když si byla jistá, že zvládne svůj hlas, zeptala se: „V jakém smyslu *nečekané,* pane Blakemane?“

„Válečné hrdiny,“ řekl tiše Blakeman, „bezúhonné lékaře – takové lidi si veřejnost obvykle s kurevnickým podnikáním nespojuje.“

„V tom případě se zřejmě veřejnost skládá ze samých pitomců.“ Věděla, že tím potvrdila Joyfulovu totožnost stejně jasně, jako kdyby přímo vyslovila jeho jméno. Otočila se a pozvedla sklenku vína, kterou nalila pro svého hosta. „Najednou jsem dostala žízeň, pane Blakemane. Jistě mi prominete, když vám trochu upiju.“

„O to mi ten zbytek ve sklence bude sladší, slečno Higginsová.“ Blakeman vstal a přistoupil k ní.

Delight usrkla pár doušků a poté mu sklenici přidržela u rtů. Když byla prázdná, začala zvolna jednu po druhé rozvazovat mašle županu. Před poslední smyčkou na okamžik ustala. *Musíš být chladnější než rampouch, visící z větve stromu, malá Laniah. Poslechni Cufa, protože on ví své. Chladná jako led, protože jenom tím můžeš zvítězit.* Ale některé uhlíky jsou tak žhavé, že se uhasit nedají. Hněv, který se nedá potlačit. Zrada, která si žádá palčivou odplatu.

Joyful ji nikdy nepoznal. Ani v bryčce Barnabyho Cartera. Ani v tomhle domě, který společně vybudovali. Ani v posteli. Ani tu poslední noc, kdy s ní tak hladově souložil v orlím hnízdečku. Ani dnes na Fly Marketu. Dávala se mu všemi myslitelnými způsoby, a přesto Joyfula nikdy ani ve snu nenapadlo, že je součástí jeho minulého života. Byla pro něj jen pohodlnou příležitostí. Pěknou a dostupnou, dostatečně černou, takže předpokládal, že víc od něho ani čekat nemůže. Protože – je načase přiznat si pravdu – nikdy nebyla součástí jeho plánů do budoucna.

„Snad byste měl zvážit, pane Blakemane, zdali to, co nazýváte kurevnickým podnikáním, je skutečně jedinou – jak bych to řekla – využitelnou možností?“

Gornt si uvědomil, že mu nabízí cosi speciálního, co může mít větší cenu, než si sama vůbec dokáže představit, uvážíme-li, jak málo toho ví o jeho skutečných záměrech. „A co by mohlo být touto – možností?“

„Mladá dáma. Myslím, že se jmenuje Manon Vionneová.“

Tak tady je ten druhý konec nevyřešené záhady! Žena, dcera klenotníka. Proto Delight Higginsová zrazuje svého milence a proto také Joyful Turner toho možná ví víc, než by měl. „Ach tak…,“ vydechl spokojeně Blakeman.

„Ach ano,“ odtušila Delight.

Rozvázala poslední smyčku, župan se rozevřel a Blakeman ji k sobě přivinul. Přimkla se k němu. Železná past byla připravena sklapnout.

Maiden Lane, pět hodin odpoledne

„Skvělé, *ma petite,* jako konečně vždycky.“ Maurice Vionne spolkl poslední sousto kachny na cibulce. „Jsi stejně výtečná kuchařka, jako byla tvoje nebožka *maman.* Tuhle jsem to říkal i Pierrovi DeFanovi.“

„Lichotíte mi, papá. Předpokládám ovšem, že se monsieur DeFane o moje kuchařské umění zajímá jenom v zájmu svého synovce, toho vdovce z Virginie.“

„Samozřejmě. DeFane je šťastně ženatý. Paní DeFanovou znáš, jak předpokládám.“

„Jistě,“ přisvědčila Manon. Křehká, drobná dáma s orlími pařáty a instinktem dravce. „A kdy má ten synovec dorazit do New Yorku?“ Mohla by se s ním jednou nebo dvakrát sejít, možná mu i dovolit, aby ji tady navštívil. Třeba by to Joyfula přimělo, aby už konečně nechal toho věčného otálení.

„Jen co to půjde. V těchhle časech je cestování dost obtížné. Britské válečné lodě prý v zátoce Chesapeake vylodily vojsko, které dotírá na okolní farmy a obsazuje pozemní cesty.“

Otec vypadal skutečně ustaraně. Válka prezidenta Madisona jí proto v tuhle chvíli připadala naléhavější než šance využít nějakého nic netušícího vdovce, aby posloužil jejím osobním cílům. „Vypadá to dost hrozivě, papá. Ale Britové z nás už těžko můžou zase udělat svoji kolonii, že? V ulicích a na tržištích se to jen hemží vojáky a domobranci. Člověk tam slyší hrozné věci.“

Vionne se odsunul od stolu a vstal. „Pravda, je to hrůza. A možná i pravda, aspoň částečně. Ale stejně si nemyslím, že Britové můžou uspět – navzdory škodám, které napáchají. Byli jsme pro ně moc velké sousto už v šestasedmdesátém, a ani dnes to nebude jiné. Naše nezávislost, *ma petite* Manon, platí jednou provždy. A tak to taky zůstane. O tom nepochybuj.“

Naléhavost jeho slov ji překvapila. „Ovšem, papá. Určitě máte pravdu.“

„Ano – i pokud jde o tebe. Musíš vědět, že tvůj papá má vždycky na mysli jen tvoje dobro. A teď, prosím, měj na nejbližší hodiny připravené nějaké občerstvení. Čekám návštěvu.“

„Toho pána, co tu byl včera večer, papá? On zase přijde?“ Srdce se jí rychleji rozbušilo při představě, že by mohla využít příležitosti a svým přispěním ještě víc pohnout Joyfula, aby konečně požádal o její ruku. „Mohla bych…“

„Řekl jsem ti, abys na toho včerejšího návštěvníka zapomněla. Čekám kolegu, pana Franka z Water Streetu.“

„Toho židovského klenotníka?“

„Ano. Nabídneme mu nějaké víno a možná pár sušenek. Nic přemrštěného, Manon.“

„Jistě, papá. Udělám, jak si přejete.“

Když o hodinu později přinášela do krámu tác s vínem a sušenkami, nalezla otce v rozhovoru s klenotníkem Mordecaiem Frankem a ještě jedním pánem. „Pojď dál, drahá. Moje dcera, pánové. Manon, dovol, abych ti představil pana Franka, se kterým už ses, myslím, někdy setkala, a jeho přítele pana Simsona.“

Manon znala i Samsona Simsona, ale jen z doslechu. Věděla, že je to právník, první Žid, který se kdy stal plnoprávným členem newyorské advokátní komory. Ale na co potřebuje papá a pan Frank právníka? V její tváři se však žádná z otázek, které ji napadaly, nezračila. Usmála se a zdvořile pozdravila mírným pokrčením kolen. A i když se snažila nápadně necivět na knihu rozloženou na stole, ihned pochopila, že je to Tavernier.

❦

Maiden Lane, deset hodin večer

„Chci vaši dceru, pane,“ řekl Blakeman. „Vaši dceru Manon.“

Vionne měl ještě oči slepené spánkem: byl už v posteli, když jej do krámu přivolalo prudké bušení mosazného klepadla. „Moji dceru Manon? Jak – chcete?“

„No co myslíte? Za ženu přece. Jsem svobodný čtyřicátník. Nejvyšší čas, nemyslíte? A aby ohlášky byly co nejdřív. Podle mě je to otázka několika týdnů.“

„Ale…“

„Ale co?“

„Vždyť ji skoro neznáte. Viděl jste ji, pokud vím, včera poprvé.“

„Přesně tak.“ Blakeman měl na sobě kotníčkové boty, saténové kalhoty upnuté pod koleny, košili s kanýry a klobouk s přehnaně širokou krempou. Ten sňal, když mu Vionne otevíral. Teď se maličko předklonil, nastavil tvář do světla malé petrolejové lampy, kterou zlatník zažehl, a řekl: „Prosím, dobře se na mě podívejte. Připadám vám snad jako málo vhodný nastávající zeť?“

Vystouplá brada, jiskrný pohled. Nijak zvlášť hezký a mladý, ale typ chlapa, který vždycky dostane, co chce. Vionne vrhl pohled ke dveřím do obytné části domu. Vsadil by svůj poslední perlový náhrdelník, že Manon v tu chvíli stojí za nimi a naslouchá každému slovu. Musel ji vzbudit hluk, kterým se Blakeman dožadoval vstupu. Vione polkl naprázdno. Bože na nebi, kdyby teď byla naživu manželka… „Nemyslím, že by si Manon někoho vzala – kohokoli – jen na můj pokyn.“ Chyba, že tohle slyšela. Tím bude těžší ji přesvědčit. Gornt Blakeman není člověk, se kterým by bylo radno si zahrávat. „Musíte přijít v nějakou vhodnější dobu, pane. Pak snad…“

„Je přece panna, ne? Včera jsem řekl, že je to nejvzácnější klenot ve vaší sbírce. Poklad, který je třeba střežit.“ Byla to poslední slova, která zlatníkovi zašeptal při odchodu – a myslel to jen napůl žertem. Že by se však mohl oženit se zlatníkovou dcerou, a tak současně prospět sobě a zároveň ublížit Joyfulu Turnerovi, to ho napadlo, až když Delight Higginsová vyslovila její jméno. Vlastně ho to napadlo v její posteli. „Pokud se budete s to zaručit za její panenství, já se vzdám nároku na věno.“ Blakeman se odmlčel, čekaje na odpověď. Vionne mezitím stále hleděl na dveře do obytné části domu. Zřejmě si myslí, že dcera za nimi naslouchá, napadlo Blakemana. „Chci syny, pane. Potřebuju je. O hugenotských ženách se říká, že jsou plodné. Máte syny, pane Vionne? Je vaše dcera z kvalitního rodu?“

„Má žena, ať odpočívá v pokoji, mi dala tři syny. Všichni se narodili živí a zdraví. Naneštěstí dva z nich zemřeli na choleru a ten třetí skončil pod kopyty splašeného koně.“

„Pak je všechno v pořádku. No tak, zlatníku, usmějte se přece! Dostal jste někdy na svoje zboží lepší nabídku, než je tahle? O vaši dceru se můžu dobře postarat, to přece víte. A pokud jde o moje styky…“ Blakeman se rozmáchl k mnohoznačnému gestu. Krám se nořil do hlubokého šera, ale oba věděli, že v prosklených policích podél zdí se ukrývají cenné drobnůstky, které jen čekají na své kupce. „Nebude špatné, stát se mým tchánem, pane. Promluvte s dcerou. Pak zařiďte ohlášky.“

Blakeman se otočil a vyšel z krámu. Vionne za ním chvíli hleděl, pak přešel ke dveřím do nitra domu a otevřel je. Po Manon ani stopy, nic nenasvědčovalo, že snad naslouchala, ale zdrženlivě ve svém pokoji nejspíš nezůstala. *Měj ji pevně v hrsti, Maurici.* Jedna z posledních slov, která slyšel od své umírající ženy. *Drž Manon v hrsti, jinak bude mít v hrsti ona tebe.*

Vionne si povzdychl, zavřel dveře a vrátil se do krámu, aby zamkl a zhasl petrolejovou lampu, ale ještě předtím letmo pohlédl na řadu svých třpytivých výrobků ze zlata a stříbra. Co může pro obratného umělce znamenat spojení s člověkem, jako je Gornt Blakeman? Lehounké zachvění mu proběhlo po páteři. Rozechvělost snílka, komentovala by to jeho drahá manželka. *Ty jsi náramný snílek, Maurici. Je jenom dobře, že já jsem praktická ženská.* A Manon? Ta je směsicí jich obou. Bude ovšem natolik praktická, aby sňatek s člověkem, jako je Gornt Blakeman, pokládala za zajímavější než eventuální nabídku synovce monsieura DeFana?

❦

Horní Broadway, jedenáct hodin v noci

Doma v Německu byl Jacob Astor synem venkovského řezníka. Později v Americe byl sice bohatý jako Kroisos, ale anglicky pořád hovořil s těžkým hrdelním přízvukem a užíval cizí, poněkud nepřiro-

zené skladby slov. „Inu, vy přišel ke mně velmi pozdě, pane doktore Turnere. Touhle dobou já už obvykle jdu v postel.“

„Vy jste ale o tu schůzku stál, pane.“ Na lístku, který mu Joyful při aukci vtiskl do dlaně, stálo, že se u něj zastaví v jedenáct v noci a že je v nejvlastnějším Astorově zájmu, aby se s ním sešel. Byla tam také adresa Joyfulova penzionu pro případ, že by Astor chtěl setkání odmítnout. Ale žádný takový vzkaz Joyful nedostal.

„*Ja*, velice stál,“ připustil Astor. „Sám tomu divím.“

„I já. Když jsem vám dnes odpoledne na Blakemanově aukci předával ten lístek se vzkazem, připadalo mi, že ho očekáváte. Jak je to možné, pane? Vládnete snad nějakými tajemnými silami? Vděčíte jim snad za všechnu tuhle nádheru?“ zeptal se Joyful a gestem naznačil prostředí, které je obklopovalo.

Okolní Američané odjakživa obviňovali Newyorčany z nadměrné rozhazovačnosti a chlubivé okázalosti, ale nikdo v celém městě – a patrně ani nikdo v celé zemi – nežil v takovém přepychu jako Jacob Astor. O jeho honosnou rezidenci v polovenkovském prostředí na okraji města pečovalo čínské služebnictvo, jediní Číňané v celém tehdejším New Yorku – alespoň pokud Joyful věděl. Astor si je přivezl ještě před válkou na jedné ze svých obchodních lodí. Komorník, který hosta uvedl, měl rysy chanského venkovana, ale jeho zaměstnavatel ho vystrojil do bohatě vyšívaného černého saténového hávu a karmínových hedvábných kalhot, takže vypadal jako úspěšný hongský obchodník.

Pro Joyfula byl pohled na majordoma cosi jako okno do vlastní minulosti. „*Čch' le fan mej-jou?*“ pronesl tradiční pozdrav v mandarínské čínštině. Jedl jsi dnes rýži?

„*Čch' le. Čch' le*“ odpověděl vrchní komorník. Jedl. Jedl. Tahle slova se pro zdůraznění dvakrát opakovala, a to i tehdy, byl-li mluvčí zpola vyhladovělý rikša. V tomhle případě však byla zřejmě pravdivá. Buclatý tlouštík se pak zeptal: „*Nin kuej-sing?*“ Smím znát ctihodné jméno váženého pána?

Joyful by se vsadil o cokoli, že mu Astor řekl, koho očekává, protože jinak by majordoma daleko víc šokovalo, že v New Yorku narazil na *jang kuej č'*, cizího ďábla, který ho oslovil jeho rodným jazykem. Ale on se jen usmíval a byl naprosto vyrovnaný. „*Wo sing*

Turner," odpověděl Joyful, uváděje po čínském zvyku nejprve příjmení, „Turner Joyful Patrick."

„*Wo sing* Wong. *Wo sing* Chao Wong."

Chao bylo oslovení, užívané v Číně jen pro nejdůvěryhodnější služebnictvo. Ten člověk tím poukazoval na své vysoké postavení v Astorově domácnosti.

„Chao Wong," zopakoval po něm Joyful s mírnou úklonou.

I majordom se uklonil. „Plósim, násiledujte mě," řekl, zřejmě patřičně hrdý na svou angličtinu. Otočil se a šel napřed, takže Joyful mohl vidět jeho cop prodloužený hedvábnou pentlí, která mu splývala do poloviny zad. Vrchní komorník Jacoba Astora byl stejně oslňující jako všechno v tomhle panském sídle.

Procházeli širokou vstupní chodbou s mramorovou podlahou, pozlaceným sloupovím a řadou zrcadel po obou stranách. Náležitá předehra k pracovně, ve které teď Astor a Joyful seděli. Byla to místnost rozlehlá jako taneční sál, se stropem ve výši dalšího poschodí, zdobeným freskami s loveckou tematikou. Stoly pracně vyrobené ze sloních uší či kančích tesáků a křesla vyřezávaná tak, aby připomínala lvy a tygry. Pán domu seděl proti Joyfulovi v křesle ve tvaru rozšklebené tygří tlamy. Úchvatné, jen co je pravda.

„Tohle všechno," řekl Astor a gestem naznačil svou pracovnu a vlastně i celé své sídlo, „je plodem mnoho tvrdé práce. A též od trošku štěstí. Také, pane doktore, schopnosti vidět. Pozorovat." Astor si prstem ťukl do spánku, aby ukázal na oči. „Vlastními okami."

„Jen schopnost pozorovat?"

„*Ja.* Nic jiného."

„Promiňte, pane, ale tomu nevěřím."

„Ale je to pravda. Já vás to vysvětlím. Vy už nemůžete být doktor," řekl a lehce ukázal na chybějící Joyfulovu ruku, „ale nic dalšího zatím neděláte. Občas vy byl v přístavu viděný. Když jsem tohle dozvěděl, musel na vašeho otce myslet. Vím, že v životě mnoho věcí dělal, ale na konec života kantonský obchodník byl. Jeho syn v Číně vyrůstal. I já jsem obchodník. Podnikám v mnohých branže. Reality tady v New Yorku. To snad víte, ne?" Joyful přikývl. Každý věděl, že Jacob Astor tráví dlouhé hodiny tím, že po New Yorku skupuje zdánlivě nepotřebné parcely, ze kterých se však brzy na to vyklubou

místa, na kterých chce kdekdo stavět. „A v kožešinách obchoduji," pokračoval Astor. „V kožešinách já začínal. Ale nyní také obchoduji hedvábí, porcelán a čaj z Kantonu. To také každý ví. I vy pane doktore. Takže když vy jste se na dražbě Blakemana objevil, ale nic nekupoval, já pochopil, že i vy přišel jen pro vlastní zvědavost. Vy potom za chvíli ke mně přitočil. Tak trošku… jak se to řekne… pokradmu. Já poznal, že mi chcete říct něco nebo nějaký vzkaz předat. Hovoření by pozornost přitáhlo, a to vy nechtěl. Já pochopil, že to musí být vzkaz. A protože jsem zvědavý, já nastavil ruku."

„To je úžasné, pane."

Astor se usmál. „*Ja*, takový jsem já. Tak co vy za lubem máte, pane doktore Turnere? Něco určitě, protože jinak byste tu nebyl."

Teď opatrně, pomyslel si Joyful. Bylo to, jako hrát karty s protřelým námořním důstojníkem. Člověk nesmí naráz vyrukovat se všemi kartami, ale musí se tvářit, jako kdyby právě tohle dělal. „Vyznávám jednoduchost, pane Astore, a tak půjdu rovnou k věci. Držím nyní nadpoloviční podíl v Devreyho rejdařství, a jsem tudíž de facto jeho majitelem. Rád bych se proto spojil s nejmocnějším obchodníkem v téhle zemi."

Astor odpověděl neobyčejně mírným tónem: „Devreyho rejdařství je chorý pes. Plný blech, nemocí a pojde brzy. Ale jestli je pravda, co říkáte, tak můj konkurent jste, takže můj nepřítel." Joyful se chystal něco namítnout, ale Astor ho posunkem ruky zadržel. „Vy ale nepřišel, abyste mě chtěl myslet, že vaše firma je můj nepřítel. A já bych řekl, že vy opravdu nejste nepřítel. Ale jistotu nemám. Prosím, přesvědčte mě."

„Stačí dvě slova. Gornt Blakeman." Joyfulovi se zdálo, že v očích svého protějšku zahlédl jiskru probuzeného zájmu.

„Tak… On měl velké vítězství. Já gratuluji mu. Ale nebojím se ho, pane doktore. Podle mých informací má jen jeden koráb, *Kantonskou hvězdu*. Já celou flotilu."

„To mám teď i já."

„Vy nebo Devrey celkem osm korábů. Všechny hnijí na rejdě. Jeden uvízlý v Kantonu. A pokud o mne jde, já mám čtyři koráby schopné dálkové plavby do Číny. Dva nevyužité. Druhé dva…," maličko zaváhal, „výdělečné."

„Jako korzárská plavidla," dodal Joyful.

Starší muž jen pokrčil rameny. „Jsem loajální Američan a přeji si pomáhat svoje země. Napadání nepřátelských lodí je dobrý způsob. Stejně jako válčení na moři," dodal s opětovným pohledem na Joyfulovo zmrzačení, „ale daleko výnosnější. Pojďte," řekl vstávaje, „něco ukážu vám, pane doktore. Tudy prosím."

Astor svého hosta zavedl k bronzové soše Atlasa, držícího nad hlavou zeměkouli. Globus byl vyrobený ze slonovinově zbarveného pergamenu na kovové kostře, jednotlivé světadíly v temně sépiovém zbarvení. Koule měla nenápadně vyvedené větrací otvory a zevnitř ji ozařovala jakási lucernička. Jacob Astor vztáhl ruku a celé zařízení pohybem prstu roztočil. Joyful nebyl s to odtrhnout zrak. Hostitel rotaci zastavil. V tu chvíli se před jejich očima objevil obrys Severní Ameriky. „Tak, tady máme naše Spojené státy," řekl. „Mnohem větší od doby, kdy prezident Jefferson koupil francouzskou Louisianu, že?"

„Mnohem větší."

„A tady je dopis od prezidenta Jeffersona, týkající se této větší země." Astor vyňal z nedaleké police list a podal ho Joyfulovi.

Dopis byl z 11. dubna 1808. *Veškeré území za řekou Mississippi je výhradně naším vlastnictvím, a je tudíž v naší moci poskytnout našim obchodníkům převahu nad cizími konkurenty.* Joyful přerušil četbu a letmo pohlédl na podpis: *Thomas Jefferson, prezident Spojených států.*

„Tady mám svou obchodní kolonii," prohlásil Astor a zaťukal prstem na západní okraj severoamerického světadílu. „Jmenuje se Astoria. Před rokem jsem vypravil lidi, aby lepší cestu mezi Astorií a tímto městem nalezli," řekl a ukázal na Saint Louis v oblasti Missoury.

„A našli ji?"

„*Ja*, pane doktore. Oni našli. Průsmyk skrz tohle pohoří." Krátký buclatý prst přejel přes Skalnaté hory. „Tudy kryté vozy můžou projet. Takže až tahle podělaná válka skončí, mnoho lidí tam celkem snadno cestovat moct bude." Prst přejel po trase z New Yorku přes Oregon až do kolonie, pojmenované po něm samotném. „A Astorovy lodě budou po celém světě obchodovat." Znovu se globus roztočil a

úzké paprsky pronikající jeho otvory se roztančily po přepychové místnosti. „Po celém světě," zopakoval. „A moji kupci z Astorie nebudou Hornský mys obeplouvat, ale přes Tichý oceán rovnou do Číny plavat budou."

„A zboží se pak bude dopravovat pozemní cestou do New Yorku? Touhle nově objevenou cestou?"

Starší muž si jen pohrdlivě odfrkl. „Ne, ne!" zvolal. „To by přece bylo pitomost, *nein*? To líp, když Astoria bude velké město jako New York, takže já budu obchodovat přímo odtamtud."

Jasněji to říci nemohl. Joyful Turner nebyl ničím víc, než nepatrným komárem, který se usadil v bohatém tygřím kožichu. Jen drobounkou patálií, kterou lze vyřešit mávnutím tygřího ocasu. Přesto na ústup už je pozdě. Nastal čas vytasit se s další kartou. „Řekněte mi, pane, představujete si Astorii jako součást Spojených států?"

„*Ja*, samo sebou. Já jsem vlastenec, pane doktore. Proto také prezidenti píšou mi."

„A také proto, že je financujete," opáčil klidně Joyful.

Astor se zasmál. „Trošičku peníze," připustil. „Pro pana prezidenta Jeffersona a teď pro pana Madisona. Jako pomoc pro válečné úsilí. To je nutné, protože jsme naslouchali hlupákům, a proto teď nemáme národní banku, co by nakupovala cenné papíry a vydávala dluhopisy. Takže tenhle úkol na mně a několika moje přátelích zůstává. Mám z toho profit, *ja*, ale pořád jsem vlastenec, pane doktore. Ale pojďte, my zase posadíme."

Sázka byla v banku a bylo načase vyložit karty. „Věřím, že jste vlastenec, pane. Jinak bych tady nebyl. Navzdory všem obtížím bych dokázal najít způsob, jak své informace předat přímo panu prezidentu Madisonovi."

Astor se předklonil a prsty pravé ruky si netrpělivě poklepával na stehno. „Vy tedy něco víte. A co?"

Joyful měl vyschlé hrdlo a sevřený žaludek. Tak snadno se mohl mýlit. Manon mohla nesprávně porozumět obchodu mezi Blakemanem a svým otcem. Zhluboka se nadechl. „Myslím, že Gornt Blakeman vám brzy učiní zcela výjimečnou nabídku, která by vám mohla přinést pohádkové bohatství, ale nebylo by to ku prospěchu naší mladé vlasti. Ba přímo naopak."

Astor upřeně hleděl na svého nočního hosta, ale mlčel.

„Co kdybych vám řekl," pokračoval Joyful, „že Gornt Blakeman má diamant hodný královského pokladu. A že jsem si prakticky jistý, že za vámi přijde s návrhem nabídnout tenhle kámen cizímu dvoru."

Astor se zaklonil. Jeho obličej zastínila obrovská tygří hlava na opěradle trůnního křesla, na kterém seděl. „Pokud, pane doktore Turnere, něco takového tvrdíte, pak bych se vás zeptat musel, jak vy takovou informaci získal."

„A já bych vám odpověděl, že tohle prozradit nemohu."

„Tak proč bych vám měl věřit?"

„Protože se jedná o otázku cti. Souvisí to s jednou mladou dámou. Ale pokud jde o podstatu této informace, nemám nejmenší důvod vám lhát."

Oba muži chvíli mlčeli. Pak se Astor znenadání předklonil a pevně uchopil Joyfula za pahýl levého zápěstí. „Věřím, že jste vlastenec, pane doktore."

Joyful nesnášel, když se kdokoli dotkl jeho zmrzačené paže, ale v tomhle případě se ovládl a neucukl. Astor po chvíli své sevření uvolnil. „Opravdový vlastenec, doktore Turnere. Proto vám řeknu víc, než ví kdokoli kromě – jak alespoň doufám – samotného prezidenta Madisona. Navzdory všemu tomu blázinci na ulicích, těm mnoho vojáci ve městě, Britové nakonec proti New Yorku zaútočit nebudou. Náš nepřítel bude jinam jít, ale vy nemyslete, že jsme v bezpečí. Naše Spojené státy víc ohrožené než kdykoli dřív. Já osobně to vzkázal prezidentovi. On musí Bílý dům opustit."

„Britové chtějí zaútočit na Federální distrikt?" Joyful nedokázal ovládnout leknutí, které v jeho hlase zaznělo. „Jste si tím jistý?"

„Ne, jistý ne. Jen tak myslím. Já zařídil, abych tady v New Yorku všechny zprávy dostával úplně nejdřív." Vztáhl ruku a zatáhl za šňůru zvonce, která vypadala jako levhartí ocas. „Teď my musíme brandy, pane doktore. A já povím vám víc z toho, co vím, a vy mi na revanš řeknete všechno, co říct můžete. Aniž by to, to rozum dá, čest té dámy narušilo."

Finbar O'Toole se v pravidelném rytmu opíral do vesel. Hladina vnitřního přístavu byla rovná jako na rybníce, v měsíčním světle viděl svou loď, kotvící na rejdě.

Blížila se půlnoc a Finbar měl ještě pořád celých svých šest tisíc sedm set dolarů, jen bez několika centů, které utratil za pití. K Tančícímu filkovi se ani nepřiblížil. Dokonce se ani nedotkl karet, ačkoli v několika výčepech, kterými prošel, se před jeho očima uvolnilo místo u karbanického stolu. Nebylo to bez boje a sebepřemáhání. Fakt je to nemoc… On ale, aby to ďas spral, určitě není nemocný. Protože kdyby byl, tak by mu přece Joyful nenabízel kapitánské místo na *Lisbettě!* Tedy za předpokladu, že by skutečně o tom mohl rozhodovat. Proč by vlastně Parchant Devrey svému nemilovanému příbuznému svěřil koráb, se kterým by se O'Toole měl jako blbec vyvedený aprílem pustit do pátrání po pokladu, který možná vůbec neexistuje? Už půl století uplynulo od oné podezřelé plavby *Blouznivé panny*. Proč by to, co Morgan Turner někde možná zakopal, mělo ještě pořád být na stejném místě? A co ta zatracená britská blokáda? Ta přece nemůže trvat věčně, aspoň Joyful to tak říká. Pravda pravdoucí. Ale existence Parchanta Devreyho teď visí na vlásku a smečka psů je mu v patách. Je dost pravděpodobné, že ho dožene a roztrhá na cucky ještě dřív, než Britové odtáhnou a tyhle vody budou zase volné k plavbě do Karibiku.

Svatá Panno, co se to tam děje?

Kantonská hvězda stála napříč proti sousední lodi na levoboku, šalupě, která už tak dlouho trčela na rejdě, že vypadala jako loď duchů, bez lesku a s olupující se barvou. Blakemanův koráb mířil svým čelenem přímo na střední část trupu šalupy. Z téhle vzdálenosti to vypadalo, že ke střetu s druhým plavidlem zatím nedošlo, ale moc už do toho zřejmě nechybělo.

Šalupa byla majetkem druhořadého obchodníčka, provozujícího pobřežní plavbu, na jehož jméno si O'Toole nedokázal vzpomenout, ale i kdyby byl daleko významnější, pro Gornta Blakemana v tuhle chvíli nepředstavoval víc než komáří štípnutí. Jenomže Finbar O'Toole byl kapitánem na *Hvězdě*. Když jeho loď způsobí na rejdě jakoukoli škodu, byť sebenepatrnější, zodpovědný bude vždycky on. „Ahoj, zasraná *Kantonská hvězdo!*" zařval zplna plic. „Ahoj, hlídko

na stráži!“ Opřel se do vesel tak mocně, že už mu na další hulákání nezbýval dech.

Přední kotva se uvolnila. K žádné škodě nedošlo, mezi *Hvězdou* a šalupou zbývalo stále dost místa. Bylo celkem jednoduché druhou loď bidlem odpíchnout a zajistit kotevní lano. O’Toole nejprve sám udělal, co bylo třeba, a pak v tichosti přešel k příďové nástavbě, kde měl být námořník konající stráž. A také byl. Tammy Tompkins ležel na zádech a hlasitě chrápal s pootevřenými ústy. Namol ožralý. Musel být, protože jinak by si kalamitní situace všiml a snadno jí předešel.

Být to u válečného námořnictva, Tompkins by bez jakéhokoli výslechu okamžitě visel. Tohle je sice obchodní koráb, ale přesto by O’Toole toho chlapa nejradši vlastnoručně uškrtil. Kapitán zašel do své kabiny a sňal ze zdi červený vlněný pytel, který patřil ke standardní výbavě každé lodi. Když se vrátil na palubu, držel v ruce devítiocasou kočku – důtky s černou rukojetí a devíti krátkými zauzlíkovanými řemínky. První úder zasáhl Tompkinse do ramene a na stranu hrdla. Chlap zařval a bleskurychle se překulil, takže další úder chytil do středu zad. „Co to vyvádíš, ty blbej hajzle?“ zaječel. „Tady nejsme v anglánským loďstvu! Nemáš právo mě mrskat! To tě dřív zabiju!“

„Pryč z mý lodi!“ zařičel O’Toole. „Vypadni z lodi, nebo je po tobě!“ Všiml si nože, který se zaleskl v Tompkinsově ruce, ale nedbal, jen se dál oháněl důtkami. Námořník se snažil k němu přiblížit natolik, aby mu mohl zasadit ránu nožem, ale kapitánovi se dařilo ho devítiocasou kočkou stále udržovat v bezpečné vzdálenosti. Netrvalo dlouho a Tompkins měl košili na cáry a hruď i jednu stranu obličeje plnou krve. „Vypadni z mý lodi!“ řval O’Toole. „Ven! Ven! Ven!“

Tompkins se točil jako čamrda, chvílemi padal na kolena a chvílemi válel sudy, než konečně dospěl k lodnímu zábradlí. Když je přelézal, chtě nechtě vystavil záda dalším kapitánovým ranám. Nedbaje jich, začal slézat po žebrových článcích lodi, chrle ze sebe pří-

val kleteb, zatímco mu další a další pršky šlehů dopadaly na ramena a temeno hlavy.

O'Toole mával důtkami, dokud se Tompkins nedostal z jejich dosahu, teprve pak je odhodil. Pak stál na místě, těžce oddychoval a čekal, až se rozptýlí červená mlha vzteku, která mu zatemnila zrak. Uvědomoval si, že dva zbývající členové posádky vystoupili z podpalubí a pozorují ho. Sklonil se, sebral devítiocasou kočku a ukázal jí na jednoho z nich. „Ty," řekl, stále ještě popadaje dech, „převezmeš hlídku." Oba chlapi měli těžce zarudlé oči. Zřejmě se ve třech zmocnili bečky s rumem a po společném flámu si Tompkins vytáhl krátkou slámku, takže na něj padl úkol předstírat, že drží stráž. Teď jeho krev tvořila temné skvrny na vyleštěných prknech. O'Toole ukázal důtkami na druhého námořníka a přikázal mu: „Než se vrátíš dolů, tak vydrhneš palubu."

„Tompkins neumí plavat," zahučel první ze zbylých členů posádky.

Irčan byl už ale na odchodu ke kapitánské kajutě. Jen se otočil a odpověděl: „Tak se utopí. Ožral se na hlídce. Nic lepšího si nezaslouží."

„Spíš ne," opáčil druhý, nakláněje se přes zábradlí. „Sebral váš člun, kapitane."

Krátce nato už zaznělo šplouchání vesel, jak Tammy Tompkins mířil ke břehu.

Sobota 20. srpna 1814

Kapitola jedenáctá

Město New York,
Hanover Street, dvě hodiny po půlnoci

GORNT BLAKEMAN už něco přes rok hledal nějaké kvalitnější bydlení než jen obytné místnosti nad jeho účtárnou, i kdyby to měla být jen dočasná zastávka mezi jeho současným postavením a budoucností, kterou si naplánoval.

Dlouhé měsíce už pečlivě dával dohromady díly skládanky, sestávající z jednotlivých dílčích kroků: rozšíření své dopravní firmy; získání tak velkého podílu na Devreyho rejdařství, aby mohl upevnit své postavení mezi bostonskými loďaři, jejichž spolupráci pro své další plány nezbytně potřeboval; čekání na *Kantonskou hvězdu* s nadějí, že Finbar O'Toole je tím pravým kapitánem, který dokáže proplout britskou blokádou; a když konečně jeho loď triumfálně připlula, se zatajeným dechem čekal, zda mu skutečně přiveze to, po čem nejvíc toužil, poklad, který může jeho sny proměnit ve skutečnost. A tohle všechno mělo pochopitelně přednost před zařizováním osobních záležitostí.

Pokud jde o dnešní noc, mohl by se klidně vrátit do postele Delight Higginsové. Spí se v ní mnohem lépe než v té jeho, a krom toho Delight zná zatraceně mnoho rafinovaných způsobů, jak vyhecovat znuděného mužského. Přesto cítil, že jí má plné zuby. V téhle čarodějnici je něco nepoddajného, cosi, co z ní činí agresora i v okamžiku, kdy leží pod mužským. Kristepane, jak to ženské jejího druhu dělají, že nejsou v jednom kuse těhotné? Musejí znát nějaké zvláštní fígle. Docela určitě. Protože jinak by ta štíhlá prdelka a pevné břicho už dávno byly neforemné a pokleslé.

Eugenie by se nebránila početí, i kdyby věděla, jak toho docílit. A proč taky? Je to přece řádná a počestná žena. A přesto za čtyři roky manželství nedala Timothymu Fischerovi dědice. Musí tedy být neplodná. Vlastně je to škoda. A pokud jde o tamto… Bylo by to s ní stejné jako s Delight Higginsovou? Až nakonec Eugenii dostane – a on ji dostane – narazí u ní pod cudnou skořápkou na stejně tvrdé jádro? Těžko říct. A ta plavovlasá kráska, vůči níž mulatka projevila

tolik zášti, zlatníkova dcera Manon Vionneová? Panna. To je jisté. Kurážná, soudě podle reakce jejího otce na Gorntovu nabídku, ale to nic, on už si ji uhněte podle svého gusta. Postaví pro ně odpovídající dům nedaleko Astorova sídla. Nebo možná přestaví radnici na skutečný palác. K Eugenii to nebude mít daleko, takže bude moct spát s ní i s manželkou. Něco pro potěchu, až bude Manon těhotná.

Dveře šenku vedle účtárny se prudce rozletěly a tělo vyhazovaného hosta vypadlo na ulici. „Když nemáš prachy, tak nechlastej, ty ožralý prase! Pro mě za mě si chcípni žízní!“

Chlap spadl na zadek přímo Blakemanovi pod boty. Gornt užuž zvedal nohu, aby ho odkopl z cesty, ale pak se zarazil.

„Musím najít Gornta Blakemana,“ huhlal opilec. „Bydlí někde tady. Řekli mi, že…“ Nedomluvil, nahnul se ke kanálu a začal zvracet. Pak si hřbetem ruky otřel ústa. „Blakemana najdeš na Hanover Streetu, říkali.“

„Pro tebe *pana* Blakemana. Co mu chceš? A co jsi zač?“

„Jmenuju se Tammy Tompkins. Válečnej hrdina. Plavil jsem se pod admirálem Perrym, jasný? Mám zásluhy. Veliký zásluhy. Zažil jsem kanonádu, viděl spoustu krve i kluky zaživa roztrhaný.“

„Jo, vypadáš, že jsi dostal nakládačku.“ Chlap byl špinavý, zle potlučený a košili měl na cáry. Tenhle druh zranění už Blakeman kdysi viděl. „Dostal jsi devítiocasou kočkou, že? A nejspíš taky zaslouženě – ale co to má co dělat s panem Blakemanem?“

„Plavil jsem se z Kantonu na jeho lodi, fakt, že jo. A zůstal jsem na palubě na jeho osobní přání. A teď konc ho potřebuju najít.“ Blakeman se k námořníkovi naklonil, nedbaje zápachu zvratků a špinavého potu, který se z něj linul. Bylo věcí kapitána, koho si ke službě na zakotvené lodi vybere. Ale přinejmenším v tomhle chlápkovi se nejspíš zmýlil. „Co chceš panu Blakemanovi?“

Tammy Tompkins mžoural do tváře, která se nad ním v těsné blízkosti skláněla. „Do toho vám nic není. Já musím… Krucinál, dyť já vás znám! Vy jste Blake… *pan* Blakeman! Viděl jsem vás, když jsme dorazili do přístavu.“

„Třeba jsem to já, ale kvůli tomu pořád nevím, proč bych tě neměl odkopnout do kanálu a jít dál po svých?“

„To nedělejte, pane Blakemane, to teda ne! Panč já mám pro vás sakra důležitý informace.“

Tompkins se vrávoravě postavil. Blakeman mu ostentativně nepomohl, ale počkal, až se opilec domotá k zábradlí, o které se mohl opřít. „Důležitý informace,“ opakoval ztuhlým jazykem. „Budou vám stát za to.“

„Leda tak za to, abych zavolal svýho mrskače a řekl mu, aby dokončil výprask, který jsi zřejmě schytal na mojí lodi. A nejspíš po právu.“

„Neudělal jsem nic, co by si zasloužilo dostat kočkou. Sám bych si jakživ netroufnul ani páchnout na břeh, ale kapitán, ten si holt může dovolit ulejvat se tam kdykoli ho napadne.“

„A to má být ta strašně důležitá informace? Že si kapitán O’Toole jezdí na břeh, kdy chce? S tím tedy marníš svůj – a hlavně můj – čas!“ opáčil Blakeman a vykročil svou cestou. Tompkins vztáhl ruku, aby ho zadržel, ale Blakeman ho přes ni udeřil. „Dej pryč tu smradlavou pracku a buď mi rovnou řekni, proč bych tě měl dál poslouchat, nebo se mi kliď z očí.“

„Je to důležitý, na mou duši! Ale nemůžete čekat, že někdo všechno vyklopí jen pro vaše krásný voči. I lidi jako dobrák starej Tammy Tompkins si zasloužejí odměnu za námahu, kterou si dali s tím, že vás hledali, aby vám řekli, co je pro vás důležitý.“

Blakeman sáhl do kapsy pro pár centů. Tompkins s úsměvem napřáhl mozolnatou dlaň, ale hned nato zklamaně vzhlédl.

Dalším hmatem v kapse Blakeman vylovil guineu. Víc, než byl ochoten obětovat, ale jediné hotové peníze, které měl u sebe.

„Kurva noha! Dobrý, pane. Tejkon vám ochotně řeknu, co vím o tom Číňanovi.“

Blakeman jen stěží potlačil vzteklé odfrknutí. Vyhozená guinea.

„Už pár tejdnů jsem věděl, že je na palubě,“ řekl Tompkins.

„O čem to mluvíš?“

„O černým pasažérovi, pane Blakemane. Na *Hvězdě*. Číňan v podpalubí, v kabince vedle skladu střelnýho prachu a rumu. Věděl jsem, že tam je. Měl jsem na starosti vynášení soudků s rumem, když bylo potřebí. Museli jsme je vždycky ve třech tahat skrz kapitánovou kajutu. Ze začátku jsem si ničeho nevšim, ale po nějakým čase mě do

nosu praštil děsnej smrad. Odšoupnul jsem pár krámů, a pak jsem ho viděl skrčenýho v koutě. Byl bych hned vyvolal poplach, jenomže hned nato mi došlo, že kapitán o něm musí vědět. Panč jediná cesta tam vedla skrz jeho kajutu.“

Mohla to být pravda. Blakeman se zamyslel nad dvěma hrozbami pro jeho cenné plány: zboží na lodi a krabici s drahokamem. Ale zboží už vydražil a diamant má už bezpečně ukrytý. Takže proč by ho měl zajímat nějaký čínský černý pasažér? „Musel ses splést.“

„Ne, pane Blakemane. Viděl jsem ho na vlastní oči, fakt jo. Tu první noc, co jsme kotvili na rejdě. Kapitán ho vyved na palubu a pak s ním odvesloval ke břehu. Na mou duši.“

Greenwich Street, půl šesté ráno

Ten vzkaz Joyfulovi bez jediného slova vtiskl do ruky malý černý chlapec. *Přijeď okamžitě. Vezmi s sebou své nástroje. Mládenec Ti ukáže cestu.* Podpis iniciálami *A. T.* „To ti dal pan doktor Turner?“

„Já nevědět, jak se jmenovat. Pan doktor Turner je řezač?“

„Chirurg. Ano, to je.“

Joyful přišel na zavolání bytné jen v košili s vyhrnutými rukávy. Otočil se a vyběhl do patra, dlouhýma nohama bral schody po dvou. „Počkej na mě. Jsem tu hned.“

Netrvalo dlouho a vrátil se s narychlo navlečeným žaketem a černou brašnou s nástroji své profese. Své *bývalé* profese. „Je doktor Turner v pořádku?“

„To já nevědět,“ opáčil kluk.

„A co vlastně víš?“ zeptal se Joyful, nasazuje si vysoký cylindr.

„Akorát, že já vás muset odvíst do Matky Sión.“

„Na Five Points?“ Mládenec přikývl. Joyfula to nepřekvapilo. Andrew zahájil svou lékařskou praxi před mnoha lety v chudobinci, a od té doby se pravidelně stará o potřebné. „Jak se jmenuješ?“ zeptal se Joyful.

„Joshua.“

„Fajn, hochu. A jak ses dostal až sem?“ Obloha už začínala rudnout a ulice byla pustá a prázdná.

„Utíkal jsem. Celou cestu.“

„Inu, jsi ještě mladý. A naštěstí taky moc nevážíš, takže Mary Jane tě i se mnou unese.“

Joyful měl svou grošovanou klisnu ve Fosterově nájemné stáji pár kroků od penzionu. Byla to stará, ale spolehlivá herka. Osedlanou ji měl za okamžik. Vyhoupl se jí na hřbet, sehnul se pro chlapce a brzy nato už cválali na sever ke čtvrti Five Points.

Joyful ucítil pach krve, jakmile vstoupil do kostelního sklepení. Ještě než jeho oči přivykly šeru, shodil kabát a otevřel brašnu. Andrewa uviděl v protějším rohu, jak se sklání nad stolem.

Na první pohled mu bylo jasné, že jeho strýc šije. „Vyber si pacienta a dej se do práce,“ zavolal. „Ti, kterým bys možná mohl pomoct, jsou tamhle pod oknem.“

Joyful musel překročit desítku černých těl, než se dostal k místu, které mu Andrew označil. Tři z označených raněných už byli mrtví. Nejmíň dva další měli smrt na jazyku. Ale přímo pod vysoko umístěným špinavým suterénním oknem se krčil naříkající muž s rukama přitisknutýma ke zkrvavenému obličeji. Joyful k němu poklekl.

O pár kroků dál Andrew dokončil šití svého pacienta a přešel k dalšímu. „Nech mě samotného, Absalome,“ řekl. „K ruce mi zůstane Joshua. Běž raději pomoct mému příbuznému, doktoru Turnerovi. Má jen jednu ruku, takže ty dvě tvoje bude potřebovat.“

Joyfulův pacient přišel o oko – na první pohled nejspíš v potyčce. Bulva mu volně visela na tenkých šlachách z prázdného očního důlku, ale tepna zřejmě zůstala nezasažená, protože jinak by už touhle dobou určitě vykrvácel.

Joyful se otočil, aby v brašně vyhledal vhodný skalpel, ale zjistil, že Absalom už přesně ten, který potřeboval, drží v ruce a podává mu ho. „To být ten správný, pane doktore, že?“

„Naprosto správný, Absalome. Můj strýc tě dokonale vyučil.“

Absalom se zazubil a začal připravovat šicí nářadí.

Joyful podržel nůž v zubech a pravou rukou si vycpanou rukavici posunul pod vyhřezlou bulvu, aby skalpelem neřízl muže do tváře, a tak mu nezpůsobil další nechtěné zranění. Ale bude také muset dát zatraceně pozor, aby si neprořízl ani rukavici. „Jsou tam nastříhané kousky plátna," řekl a pokynul hlavou k otevřené brašně. „Pár jich poskládej, udělej z nich polštářek a podej mi ho."

Absalom byl stejně rychlý, jako chápavý. Vyhověl během několika vteřin. „Výborně, Absalome. A teď dej tomu chlápkovi skousnout jeden z tamhletěch kolíčků. Tak, správně…"

„Tohle bude bolet jako sto čertů," řekl skoro veselým tónem Joyful. „Ale při troše štěstí nevykrvácíš, ani neumřeš na otravu krve. A až skončím, zůstane ti pořád jedno oko, kterým budeš vidět. Na to musíš myslet. Jen málo tady z těch," pokračoval s pokynem hlavy k nehybným tělům na podlaze, „mělo aspoň z poloviny takové štěstí. Teď skousni, jak nejsilnějc můžeš – a dáme se do toho."

Během pěti minut odřízl oční bulvu, podvázal poraněné cévy a zašil prázdný oční důlek. „Tak – abys nestrašil malé děti," řekl, ale zraněný muž ho neslyšel, protože mezitím ztratil vědomí.

Bylo už pozdní dopoledne, když Andrew s Joyfulem posešívali sedm raněných a u šesti dalších konstatovali smrt. Když se pak ze sklepa, změněného na operační sál, přesunuli do postranní místnosti, Andrew představil svého synovce reverendu Fishovi. Čekal tam na ně džbán piva a miska sušenek.

„Můj synovec doktor Joyful Turner," řekl Andrew. „Joyfule, tohle je reverend Zachary Fish, zdejší pastor africké metodistické episkopální siónské církve."

„Velice mě těší, pane doktore," řekl reverend Fish. „A díky za vaši dnešní pomoc."

Potřásli si rukama. „Rádo se stalo. Ale zajímalo by mě, kdo tyhle lidi tak strašlivě zřídil."

„To i mě," přidal se k němu Andrew, nalévaje pivo sobě i druhým dvěma mužům. „Vypadá to ne-li na válku, tak alespoň na pořádnou bitvu. S lidmi F. X. Gallaghera, předpokládám."

Reverend zavrtěl hlavou. „Chápu, že si to myslíte, ale tentokrát to byla bitka jiného druhu. Černých s černými," dodal tišším hlasem.

„Soupeřící gangy. Ubližují si navzájem, jako by nebylo dost toho násilí, co musíme snášet zvenčí.“

Chvíli ticha posléze přerušil Andrew: „Když jsem poprvé říznul do černého těla, reverende Fishi, uvědomil jsem si, že naše krev má úplně stejnou barvu. Není proto divu, že také podléháme naprosto stejným idiotským nectnostem.“

„Řekl bych, že…“ Joyful nedomluvil, protože ho přerušilo silné bušení na dveře z ulice.

Fish vstal, šel otevřít a tichým hlasem s kýmsi prohodil pár slov. Pak se vrátil k oběma lékařům. „Můj soused, pan Patrick Burney, nutně potřebuje doktora. Bydlí tady nedaleko a když se mu doneslo, že jste tady…“

Fish svou otázku přímo nevyslovil. Andrew se užuž zvedal, ale Joyful ho pokynem ruky zadržel. „Já se o to postarám. Vy už jste tady, strýčku, pracoval dlouho předtím, než jsem přišel.“ Starší muž byl úplně popelavý a zmožený únavou. „Vraťte se domů, strýci Andrewe, a odpočiňte si.“ Otočil se k Fishovi a zeptal se: „Pomůžete mu?“

Pastor přikývl. „Absalom ho odveze. A prosím, vy si pospěšte, pane doktore. Myslím, že to dost spěchá.“

Venku ho do tváře udeřilo oslňující slunce a ohlušující hluk rušné ulice. Do Five Points přišel Joyful za rozbřesku, ale teď už minulo poledne.

Čtvrť byla plná koní, ručních dvoukoláků, povozů i chodců. Kromě pojízdných prodejních stánků se mezi čumily proplétaly i ženy, které rozmanité zboží nabízely rovnou z táců, upevněných na hrudi řemením.

Reverend Fish nařídil Joshuovi, aby Joyfula doprovodil na místo, kde potřebují jeho pomoc. Kluk zahnul do úzké uličky mezi kostelem a chatrnými dřevěnými budovami. Joyful neměl ponětí, kde je, ale chlapec se tu zřejmě docela dobře orientoval. Zastavil se před dveřmi, jejichž horní půle byla označena nápadným zeleným křížem. Joyful si vzpomněl na zkazky o zločineckých tlupách z Five Points, které svá teritoria značkují rozmanitými symboly. „Pan Burney,“ řekl Joshua, „bydlet tady.“

„Díky, Joshuo. Ale budeš na mě muset počkat, protože v těchhle končinách já…“

„Bez obav, pane doktore. Mládenec tu počká.“ Burney se jako zázrakem náhle zjevil v pootevřených dveřích, do kterých Joyfula okamžitě vtáhl. Rychle je znovu zabouchl a zajistil několika závorami. „Musíme nahoru,“ řekl. Joyful ho následoval po vrzajícím schodišti do druhého poschodí a poté chodbou tak úzkou, že se rameny dotýkal obou stěn.

„Uložil jsem ji sem.“ Ocitli se v podkroví.

„Ji?“

„Je to moje dcera. Brigid Clare. Tříletá.“

Burney otevřel dveře a ustoupil stranou. Joyful si myslel, že předem ví, co tam bude. Nejspíš dítě s vysokou horečkou, zachvácené některou z častých dětských nemocí, které se nevyhýbají chudinským příbytkům ani palácům, jako je ten Astorův. V tom případě toho pro ni bude moci udělat jen zatraceně málo: přiložit baňky, pustit žilou a podat rtuťovou tinkturu, ale nevzpomíná si ani na jeden případ, kdy by tahle léčba byla úspěšná.

V podkrovním kamrlíku byl strop tak nízký, že Burneymu stačil jen taktak, ale Joyful se musel pohybovat se skloněnou hlavou. Holčička ležela na hromadě hadrů v rohu pod skosenou střechou. Pach špíny a plísně. A ještě čehosi mrtvého, co leželo na podlaze a v horku se rychle rozkládalo.

Joyful přidřepl k dítěti. Po mnohahodinové operační dřině ho bolelo celé tělo. „Nazdar, Brigid Clare.“

Položil jí dlaň na drobné čelo. Chladné. Dost zvláštní v tomhle odporném dusnu. Studeně vlhké. Šok? Joyful přizvedl děvčátku oční víčko. Bělmo promodralé. Hmátl pod hromadu hadrů a nalezl dětské zápěstí. Slabý nitkovitý tep. Nehty také promodralé. Určitě šok. Ale na viditelné části těla žádné zranění. Odhodil přikrývky. Obě nohy v pořádku. Zeptal se Burneyho: „Jak dlouho je v tomhle stavu?“

„Celý dopoledne. Od toho pokousání.“

To si mohl rovnou domyslet. „Krysa?“

„Ano.“ Burney šťouchl botou do mršiny na podlaze. „Tahle. Praštil jsem ji kamenem, ještě když byla zahryznutá.“

„Kam ji kousla?“ Joyful už při téhle otázce otevíral svou doktorskou brašnu.

Burney přiklekl a odhodil pár hadrů. „Do prdelky. Sem.“ Překulil děvče na bok. Nijak nereagovalo. „Udělal jsem, co se dalo, ale moc toho nebylo. Pusou jsem vysál trochu krve a potrhané maso jsem jakžtakž zafačoval. Pak jsem se ale doslechl, že tady v sousedství jsou zrovna dva doktoři, tak mě napadlo…“

„Rozumím. Tak se na to podíváme.“ Joyful si pečlivě prohlédl zranění. Roztřepená, mírně krvácející tkáň. „Říkáte, že jste hned z rány odsál krev?“

„Jo, okamžitě. Tak se to dělá u nás ve starý irský vlasti. Moje mamka vždycky po krysím kousnutí odsávala krev.“

„To dělala i moje,“ opáčil Joyful. Irská lidová moudrost, říkávala tomu Roisin. „Udělal jste správnou věc.“ Při řeči lehce rozevřel ránu. Děvčátko slabě zaúpělo. „Vyčistíme to, odstraníme roztřepené okraje a dáme pár stehů,“ řekl. „Budete mi muset pomoct, protože mám jen jednu ruku.“

„Já vím,“ odpověděl Burney. „Bez obav.“

„Nedělejte si starosti. To nejdůležitější jste už pro dcerku udělal.“

Za deset minut byl zákrok dokončen. Brigid Clare při něm trochu popotahovala a párkrát zalapala po dechu. Teď se Joyfulovi zdálo, že se její tělíčko trochu zahřívá a že se jí začíná vracet vědomí. „Má dost dobrou šanci se z toho dostat,“ konstatoval vstávaje. Po dlouhém přikrčení pod šikmou střechou cítil, jak se mu do nohou znovu hrne krev. „Nejdůležitější je, aby se teď do rány nedostala žádná nečistota.“ Ještě než ránu zašil, nasypal do ní prášek z rozdrceného sušeného řebříčku. Teď znovu sáhl do brašny a vylovil z ní malou lahvičku s hustým, temně zeleným olejíčkem. „Čisticí balzám,“ řekl. „Ráno a večer ránu pravidelně převážete a ošetříte několika kapkami tohohle.“ Olej v lahvičce voněl mátou a škumpou. Roisin mu nikdy neprozradila žádné tajemství Žen connemarských – to v žádném případě nesměla –, ale některé postupy od ní jednoduše odkoukal.

Burney nejprve nastavil dlaň, posléze ruku odtáhl. „Já nemám peníze… Nemůžu vám zaplatit…“

„To nic. Berte. Kvůli holčičce.“

„Moc děkuju,“ řekl Irčan a převzal ampulku. „Bůh to oplať vám i reverendu Fishovi.“

„Znáte ho dobře?“ Z rozhovoru mezi Andrewem a pastorem soudil, že Irové a černoši jsou nepřáteli na život a na smrt.

„Dost dobře.“ A pak, jako by dokázal číst Joyfulovy myšlenky, ještě dodal: „Je blbost, aby se negři a běloši mezi sebou nenáviděli. Zvlášť když jsou to stejný chudáci a žijou tady na jedný hromadě.“

„Ano, je to hloupost,“ přisvědčil Joyful a začal scházet ze schodů. Burney ho následoval. V přízemí před závorami uzamčenými dveřmi Joyful ucítil na rameni Irčanovu ruku. „Vím, kdo jste,“ řekl Burney.

Joyful nevěděl, co tím ten člověk myslí. „Ano, jistě…“

„Chci říct, že jste byl s Perrym. Jste jedním z hrdinů bitvy na jezeře Erie.“

„Od té doby proběhla spousta dalších bitev a objevilo se mnoho nových hrdinů. Krom toho jsem nebojoval. Jen jsem sešíval ty, co se bitvy zúčastnili.“

„Ale stejně,“ opáčil Burney, „nakonec zvítězíme, že, pane doktore? Myslíte, že si udržíme samostatnost?“

„Ano. Myslím, že ano.“

„Taky doufám. Jsem rád, že si vzdělanec jako vy myslí to samý. Spojený státy na věčný časy, že? Proto nevím, proč vlastně dávají dohromady ten regiment.“

„Jaký regiment?“

„Ten, co se má stát armádou nový země. Pitomost, co? Ale každýmu, kdo se upíše, dají tři centy a slibujou deset na den, až bude celá armáda pohromadě. Mamka Brigid Clare umřela při porodu. A tak jsme tu s mojí holčičkou zůstali samotný. Člověk holt dělá, co může, že, pane doktore?“

„Ano, to je pravda.“ Burney mu už nehleděl přímo do očí. „Rozumím. Ale stejně – bylo by zajímavé vědět, kdo vlastně ten regiment formuje…“

Burney se ohlédl přes rameno, jako by se bál, zda je někdo tajně neposlouchá.

„Při křtu mi dali jméno Joyful Patrick," řekl lékař. „My Irové si musíme navzájem pomáhat, zvlášť když hrozí nějaká levárna. Jako třeba řeči o nové zemi. To jméno, pane Burney."

„Určitě to říct nemůžu. Ale mohlo by jít o stejnýho člověka, o kterým se říká, že vás dal sledovat."

Joyful měl co dělat, aby na sobě nedal znát překvapení. „Gornt Blakeman. To je ten, co dává dohromady ten regiment, je to tak? A ten říká, že se na mě má dávat pozor?"

„On přímo ne, spíš F. X. Gallagher. Ale to nakonec vyjde nastejno." Burney si zamyšleně pohrával s lahvičkou léčivého oleje. „Já a jeden chlápek, co bydlí tady dole, máme, jak to jen půjde, koukat po vás a po tý mladý dámě…"

„Po které mladé dámě? Zatraceně, člověče, tohle musím vědět!"

„Tohleto fakt mý holčičce pomůže?"

„Ano. Po které dámě?"

„Je to dcera zlatníka. Ta slečna se jmenuje Vionneová."

Krev mu zlostí bušila ve spáncích. Trhl otěžemi a přiměl Mary Jane k jízdě na jih. Klisna poslušně zahnula na Broadway, ale předtím se na svého jezdce tak trochu vyčítavě ohlédla. Joyful ji poplácal po plecích. „Promiň, holka, ty za to nemůžeš." Netrvalo dlouho a ocitli se ve stále rostoucí mele povozů i chodců na nejrušnějším cípu Manhattanu. Tady se klisna musela pod jeho vedením opatrně proplétat hustým provozem, ale Joyfulova mysl se přitom řítila střemhlavě vpřed. Zatracený hajzl. Jestli Manon nějak ublíží, tak ho svou jedinou rukou rozseká na nudle.

Táhlo na jednu hodinu a Hanover Street byl plný lidí. Většina z nich se tísnila okolo vchodu do účtárny, nad níž se skvěl nápis BLAKEMANOVY DOSTAVNÍKY.

Vztek, který se zrodil na Five Points, se nyní proměnil v ledově chladnou zášť, schopnou uvažovat a předem rozmýšlet každý další krok. Jestli je Blakeman ve svých obchodních prostorách nebo v soukromé části domu nad nimi, Joyful si to s ním rovnou vyřídí. Spolu s Parchantem jsou držiteli rozhodujícího balíku Devreyho rejdař-

ství, takže ho buď vykoupí, nebo zruinuje. A jakmile tak učiní, přesvědčí Delight, aby nechala zatížit hypotékou Tančícího filka. V Tontině už se najde někdo, kdo bude mít o tuhle investici zájem. Tím získá dost financí, aby vypravil *Lisbettu* na cestu do Karibiku.

A co když je Blakeman někde jinde? Podle Manon nezůstal Velký Mogul u jejího otce, takže buď má Blakeman tenhle diamant přímo u sebe, nebo ho skrývá na Hanover Streetu, nejspíš v privátních prostorách nad účtárnou. Byl by to skvělý tah, vyfouknout tomu hajzlovi drahokam přímo pod nosem a sám uzavřít obchod s králem všech obchodníků.

Joyful se prodral do účtárny, kde se ocitl v centru tlačenice. Jeden zaměstnanec se snažil vytlačit hrozen lidí, který se mu dral přes pult, zatímco druhý zběsile vykřikoval: „Znovu vám opakuju, že pan Blakeman tady není a my nemáme ani ponětí, kdy se vrátí!“

Jedna otázka tím byla zodpovězená a další příležitost byla nasnadě. Účtárna byla plná prosebníků, kteří všichni věděli, že po včerejší aukci má Gornt Blakeman spoustu hotových peněz.

„Dovolte, prosím, mé maličkosti jen drobnou prosbičku…“

„Tohle by se mu nepochybně vyplatilo koupit. Nástroj, co jediným dotykem loupe hrách. Je to největší vynález od dob…“

„Byla jsem vdaná za jeho bratrance ze třetího kolena, fakt jo! Bude mě chtít okamžitě přijmout, uvidíte!“

Úředník za pultem zařval z plných plic, aby přehlušil všeobecnou vřavu: „Všichni ven! Šéf tady není a my máme spoustu práce!“

Jakási stařena se zahalenou půlkou tváře sňala šátek, kterým až dosud zakrývala zohavení od neštovic, a otevřela rozežranou líc pohledu účetního. „Jak byste se cejtil, kdybyste vypadal tak jako já? Cák byste se aspoň nepokusil vyrazit z pracháče pár mizernejch centíků, který by jemu vůbec nechyběly?“ Asi tucet hlasů souhlasně zahučelo.

„Jen pár centíků. To přece vůbec nepocejtí.“

„Říkám, že tady není. Tak proč pořád…“

Joyful se pozvolna kradl podél stěny, využívaje zmatku, který v účtárně panoval. Asi šest stop po jeho pravici visel těžký sametový závěs, který nejspíš zakrýval schody do soukromé části domu v hor-

ním poschodí. Jestli Blakeman skutečně skrývá diamant na Hanover Streetu, pak bude tohle schodiště určitě dobře střežené.

Když venku uvázal Mary Jane, vzal si s sebou lékařskou brašnu – mohla mu posloužit jako výmluva, kdyby byl odhalen. Povolali ho k nemocnému. Pardon, musel si splést adresu.

Už stál u závěsu, ale po jakékoli stráži zatím ani památka. Vycpanou rukavicí poodhrnul závěs a rychle vklouzl za jeho záhyby. Neslyšel nic krom trvalého, teď díky těžkému sametu o něco tlumenějšímu žadonění prosebníků. Tma jako o půlnoci. Spíš vycítil, než viděl, že se ocitl v úzké chodbě, vedoucí ke schodišti.

Začal stoupat vzhůru, velice zvolna a opatrně, aby vrzající prkna nepřivolala hlídací psy, které Blakeman určitě pověřil střežením obrovského diamantu. Pokud ho ovšem nemá jinde. Třeba přímo u sebe. Nebo… Zavrzání, kterého se tak obával. V uších mu znělo jako výstřel z pistole, ačkoli dobře věděl, že je to jen nepatrný hluk v temnotě, která ho obklopovala. Ztuhl a čekal. Nic… Třeba tady vůbec nikdo není, protože diamant je někde jinde. Třeba je bůhvíkde tisíce mil daleko. Manon se mohla mýlit a slavný diamant století, Velký Mogul, je ukrytý v truhlici nějakého sultána nebo paši na druhém konci světa.

Další schod. Kristepane, kolik jich tu vlastně je? Natáhl před sebe paži s vycpanou rukavicí, spoléhaje na zvláštní druh citu, který si za poslední měsíce vypěstoval. Nezklamal ho. Pochopil, že k vrcholu mu už zbývá jen jediný schod, za kterým je další sametový závěs. Zhluboka se nadechl, napjal sluch, ale nic neslyšel. Odhrnul závěs. Slabý proužek světla prosvítal pod zavřenými dveřmi. Chopil se knoflíku, mírně pootočil a dveře se za slabého vrznutí otevřely. Bože na nebi, takhle jednoduché to přece být nemůže!

Zahleděl se do zšeřelé místnosti. Jedno okno vede na ulici. Druhé je na protější stěně. Obě za hustě tkanými závěsy. Zaposlouchal se do vzdáleného hluku z přízemí. Stále stejný, žádná změna ani známka, podle které by se dalo soudit, že kdosi vyvolal poplach. Ale ještě další slabý zvuk k němu dolehl. Vsadil by se o cokoli, že je to proud moči, dopadající do porcelánového nočníku. Přerušovaný. Jako kdyby ten, kdo si ulevuje, měl s močením nějaké potíže.

Blakemanovo soukromé obydlí se skládalo z jediné dlouhé místnosti, jejíž vzdálenější konec se utápěl v šeru. Těžký nábytek – truhlice a stoly, postel s nebesy zahalená další sametovou tkaninou. U postele stál muž, poslušný volání přírody: Ocťák Clifford ve svém pracovním oděvu – černém nátělníku a legínách. Hrbil se nad přepychovým nočníkem, zdobeným křiklavě rudými růžemi. Bylo to vůbec poprvé, kdy Joyful viděl mrskače bez jeho oblíbené zbraně.

Cliffordův bič ležel na stole ve vzdálenosti několika stop. Chlap si oběma rukama přidržoval úd a s nemalými potížemi se trefoval do nočníku. Při pohledu z profilu bylo znát, že se jeho obličej sklebí bolestí. Svou činnost doprovázel slabým sténáním. Podle úzkostlivé opatrnosti, s níž se sám sebe dotýkal, Joyful pochopil, že centrum Cliffordovy bolesti je v genitálu. Přerušovaný proud moči je zřejmě místy krvavý a je nepochybné, že každé další uvolnění měchýře provází řezavá bolest. Člověk by řekl, že dostává, co mu patří. Ocťák, ještě před nedávnem nejobávanější strašák věznic a chudobinců, zakouší při každém močení intenzivní muka oběti francouzské nemoci.

Joyful si byl svou diagnózou stejně jistý, jako kdyby toho chlapa osobně vyšetřil. Druhé stadium syfilidy provázené renálním onemocněním. Pár měsíců po prvotní nákaze se na penisu objeví bezbolestný tvrdý vřed, který se brzy zase ztratí. Během tohoto počátečního období pacient žádnými bolestmi netrpí.

Výborně! Bolest dokáže skvěle odvrátit mrskačovu pozornost.

Joyful udělal pár kroků ode dveří. Kdyby se dokázal dostat nenápadně do nitra nábytkem přecpané místnosti, mohl by se tam skrýt do chvíle, než se Ocťák vymočí a vrátí se na své stanoviště za závěsem v přízemí. A až odejde, mohl by Joyful začít hledat ebenovou skříňku. Nenajde-li ji, počká, až se Blakeman vrátí domů.

Clifford byl dál zabraný do své svízelné činnosti. Velká truhlice poskytla po pár krocích Joyfulovi dočasný úkryt, po dalších několika krocích se mohl skrýt za vysokou almarou. Pak už zbýval kus otevřeného prostoru, kdy bude muset projít kolem stolu, na kterém leží Ocťákův bič. Clifford byl zády k němu, svaly na ramenou se mu křečovitě napínaly bolestí. Jeho pravidelné úpění se pozvolna měnilo v kňouravý nářek. Smůla, že tohle nemohou vidět ti ubozí grázlové,

kteří na svých hřbetech zakusili palčivý švih jeho obávaného biče, následovaný octovou lázní. Moc by je to potěšilo.

Joyful udělal další krok, zapotácel se a vzápětí ho cosi zezadu udeřilo. Vykřikl leknutím. Clifford se otočil, ale hned nato se po prudkém pohybu zkroutil bolestí. „Kdo je tady? Vymlátím ti kůži z…“

Ani nápad. Joyful upustil brašnu a volnou rukou se chytil stolu. Jakmile znovu nabyl rovnováhy, uvolněné prkno podlahy, na které předtím nevědomky šlápl, se s klapnutím vrátilo na původní místo. Během dalšího zlomku vteřiny už svíral v ruce rukojeť Cliffordova biče. Dlouhá žíla se rozvinula a její konec s plesknutím dopadl na zem. „Zůstaň, kde jsi, nebo ti dám ochutnat tvou vlastní medicínu!“

„Do prdele… Joyful Turner, že? Co tady děláte?“

„To bych se moh zeptat já vás, pane Clifforde. Nemáte teď být U Tančícího filka? Slečna Higginsová nebude ráda, až zjistí, že nesloužíte jí, ale Gorntu Blakemanovi.“

„Je mi fuk, co si ta negerka… co si Delight Higginsová bude myslet. Teďko dělám pro pana Blakemana. A ten mi neřek, že byste sem jako měl přijít.“

„Jasně. Ale ví Blakeman, že jste při každém močení tak vyřízený bolestí, že se kdokoli může vetřít do jeho soukromí?“

„Do toho čumák nestrkejte. Panč do toho vám nic není.“

„Možná není. Ale kolik téhle bolesti ještě vydržíte?“ zeptal se Joyful s pohledem na nočník. „Člověk se občas musí vyčurat, Ocťáku. I vy musíte.“

„To taky není vaše věc.“

„Jsem doktor. Nemoci mě zajímají. Vaše močové cesty jsou nadranc. Můžu vám pomoct.“ Vložil si rukojeť biče do levého podpaží a pravicí sáhl po lékařské brašně.

Mrskač na něj hleděl očima rozšířenýma děsem. „Já nedovolím, abyste mi nožem řezal do ptáka!“

„Kdo mluví o řezání? Nejsem jenom chirurg. Jsem taky lékař.“ S těmi slovy položil brašnu na stůl a rozepnul přezku. Vycpanou rukavicí si musel brašnu přidržet otevřenou. Bič spadl na podlahu. Clifford si toho nevšímal. Zjevně srovnával důležitost biče a svého penisu.

„Tady je to, co potřebujete.“ Joyful vylovil z brašny hnědou, pevně zazátkovanou lahvičku a postavil ji na stůl. „To vám pomůže při močení. Loknete si, když se vám začne chtít, pak musíte ještě pár minut vydržet. Bolest úplně nezmizí, ale bude daleko slabší.“

„Fakt?“

„Proč bych lhal?“

Clifford sáhl po lahvičce, ale Joyful včas ucukl. „Na tomhle světě není nic zadarmo, Ocťáku. Ani medicína.“

„Kolik?“

„Prachy? Ty mě nezajímají. Já chci informaci.“

Mrskač pohlédl na bič, který ležel mezi nimi na podlaze. „Jakou informaci?“

„Ta černá skřínka, co jste převzal od kapitána O’Toola. Kde je?“

„Já o žádný blbý skřínce nic nevím.“

Joyful vrátil lahvičku do brašny. „Lhaním jen ztrácíte čas, Ocťáku. Já tam byl. Viděl jsem, jak skřínku odnášíte.“

Clifford udělal krůček k biči. Joyful ho přišlápl. „No samo sebou, člověk ve vašem stavu potřebuje víc než jen úlevu od bolesti. Vy se potřebujete vyléčit dřív, než se vám pták nejdřív scvrkne a pak upadne.“

„Upadne! Kriste na nebi, jakživ jsem neslyšel, že by někomu…“

„Je toho hodně, co jste nikdy neslyšel. Není to váš obor, že? Ale můj ano. Proto vám můžu zaručit, že tohle,“ vytáhl z brašny malou tubu ze zeleného skla, „*tohle* vás vyléčí. Tenhle žlutý prášek možná chutná jako kočičí zvratky, ale když si ho nějaký čas vždycky ráno a večer nasypete trochu na jazyk, tak nejen že vám péro zůstane přirostlé na těle, ale za nějaký čas budete čurat bez bolesti a bez krvácení. Za to vám ručím.“

Clifford toužebně hleděl na obě nádobky. Čtyřicet dolarů měsíčně mu bude na nic, jestli přijde o penis a přestane být chlap. „No, jak říkáte, tu bedničku jsem vzal od kapitána a přines ji panu Blakemanovi. Dal mi za to pět dolarů, ale co je vevnitř…,“ mrskač jen zavrtěl hlavou. „Nemám šajn.“

„Proč poslal zrovna vás? Blakeman si skřínku přece mohl převzít sám a bylo by.“

„Ne, pane. To teda nemoh. Vy se možná vyznáte v medicínách, doktore, ale já zase vím svý o lepších lidech. Dělám pro ně špinavou práci už dlouhý léta. Lidi jako pan Blakeman musejí mít vždycky čistý ruce. Tak dáte mi ty sračky nebo ne?“

„Hned to bude. Ještě jedna otázka. Kde je ta schránka teď?“

Clifford zavrtěl hlavou. „Nemám ponětí. A ani to vědět nechci. Blakeman mi platí dvakrát tolik, co jsem bral ve Filkovi. Už je to dost dlouho, co nemůžu chcát bez bolesti. Takže dostanu teď ty dvě medicíny, nebo…“

„Okamžitě odtud vypadněte! Táhněte!“ Řev z přízemí pronikl skrze dva těžké závěsy i zavřené dveře. „Jinak vás všechny nechám pozavírat! Pane Clifforde! Rychle sem dolů. A vemte si svůj bič!“

Clifford chvilku váhal, jako by se rozmýšlel mezi hlasem svého pána a oběma lahvičkami na stole. Joyful se rozhodl. „Tady,“ řekl a přisunul k němu oba léky. „Ale zapište si za uši, že až budete potřebovat další, musíte přijít za mnou.“ Byly to malé dávky, ale vsadil by krk na to, že jak bude Octákovi lépe, bude chtít víc a víc. „A do té doby koukejte mít uši a oči otevřené, abyste mi mohl zaplatit dalšími informacemi.“

„Tamhleto okno,“ řekl Clifford a ukázal hlavou na protější stěnu, „vede na dvůr. Je tam strom s větví, na kterou dosáhnete, když se víc vykloníte.“ Pohlédl na svůj bič. Joyful ho přikopl jeho směrem. Mrskač bič popadl a současně druhou rukou shrábl ze stolu obě lahvičky. „Rychle. Dám vám tolik času, kolik budu moct. Ale dřív nebo pozdějc Blakeman určitě přijde sem nahoru…“

Další řev zezdola: „Pane Clifforde!“

Mrskač se rozběhl ke dveřím.

Joyful ještě chvilku váhal. Z přízemí slyšel výkřiky a pak úprk mnoha nohou. Clifford nepochybně někoho zasáhl bičem. Joyful se rozběhl k oknu, nejdřív z něj vyhodil brašnu, pak vylezl na parapet a přeskočil na strom. Nenáviděl výšky. Kdysi ho jímala závrať, jen když zvedl hlavu a pohlédl do ráhnoví, po kterém se šplhali námořníci, ale tenhle strom byl tak blízko budovy, že na něj snadno dosáhl. Slézání s pomocí jen jedné ruky se ukázalo mnohonásobně obtížnější, než očekával, ale nakonec se dostal na zem jen s několika škrábanci na obličeji. Sáhl do kapsy vesty a vytáhl hodinky. Dvě hodiny

po poledni. Nejspíš už příliš pozdě, než aby ještě zastihl Manon na Fly Marketu. A ačkoli by měl co nejdřív varovat Delight – jestli se totiž Clifford vyspal s některou tamní dámou, musela by z Filka neprodleně vypadnout –, ale do setkání s krásnou míšenkou se mu teď vůbec nechtělo. O chvíli později už byl v sedle a mířil na Greenwich Street.

Lahvička laudana byla sice značnou ztrátou, ale naštěstí má ve svém pokoji v penzionu U Máti Allardové ještě dvě rezervní. Řebříčkového prášku už má jen jedinou lahvičku, ale na tom zase až tak nesejde. Řebříček má sice rozmanité hojivé účinky, ale francouzskou nemoc určitě neléčí. Už celá staletí se lékaři i nejrůznější mastičkáři snaží najít prostředek proti téhle zhoubné nákaze, ale nikomu se to zatím nepodařilo. Bolestivé stadium choroby, kterou trpí někdejší úřední mrskač města New Yorku, tak jako tak během několika dní či nanejvýš týdnů samo pomine. To Joyful věděl jak z literatury, tak ze své vlastní lékařské zkušenosti.

Syfilida začíná viditelnými, ale nebolestivými vředy a je od samého počátku značně nakažlivá. Po čase přechází do akutního, velice bolestivého stadia, po kterém nastává různě dlouhé období klidu. Nakonec propuká třetí stadium, kdy choroba svou oběť zabíjí. Řebříčkový prášek Cliffordovi nijak neublíží a laudanum je vhodným tišícím prostředkem proti bolestem. A že dal Cliffordovi falešnou naději? To Joyfula nijak netrápilo. Lékařská přísaha ho nezavazuje říci nemocnému, že ho dříve či později čeká jistá a dost možná hodně škaredá smrt. A čím mu ještě do té doby může být Clifford užitečný, to se teprve pozná.

Kapitola dvanáctá

Město New York,
Fly Market u paty Maiden Lane, dvě hodiny odpoledne

OBVYKLE SE TU S NÍ JOYFUL scházel mezi polednem a jednou hodinou. Tuhle sobotu Manon dorazila na trh už před dvanáctou a čekala tam skoro dvě hodiny, ale on se vůbec neobjevil. Déle čekat se neodvážila, protože papá se jí už od rána pořád dokola vyptával, kdy dnes hodlá odejít a kdy se vrátí. „Těmihle věcmi se trápit nemusíš," odpověděla mu. „Domácnost řádně obstarám, papá. Tak jako vždycky."

Vionne cosi zahuhlal o neprovdaných mladých dámách, které si musí zvlášť bedlivě hlídat svou pověst, odešel dolů do krámu, ale pak se ještě třikrát za dopoledne vrátil, aby zjistil, co jeho dcera dělá a kdy hodlá jít na trh. Vypadal, že jí chce něco povědět, ale pořád neví, jak do toho. Nejspíš se to týkalo oné nabídky k sňatku od protivného Gornta Blakemana. Na něco takového by ovšem nikdy nepřistoupila.

V hloubi duše byla Manon přesvědčená, že by ji otec do manželství s Blakemanem – navzdory finančním výhodám, které by i pro něj z takového spojení plynuly – nikdy násilím nenutil. Ale byla si jistá, že zrovna teď netrpělivě čeká na jeho návrat a přeje si, aby Manon už konečně byla pod čepcem a on ji přestal mít na starosti. Dobrý Bože, vždyť papá by snad byl schopen vypravit se za ní sem na tržiště, a ona má zatím v košíku jen jeden tuřín a pár kousků listové zeleniny na salát. Taková večeře by asi za mnoho nestála.

Rozběhla se mezi stánky a dala pět měďáků za zadek vypaseného králíka, kterého řezník před jejími zraky stáhl, a pak ještě půl pence za hořčičné semínko od kořenářky. Chutný *lapin à la moutarde* nejspíš tatínkovi spraví náladu. Tak kde vězíš, Joyfule? Jak jsi mě zrovna dneska mohl nechat samotnou?

Když se vrátila, otec ji už netrpělivě čekal ve dveřích kuchyně a bručel, kde že se tak dlouho zdržela. „Já nechápu, proč nemůžu dělat věci tak, jak jsem zvyklá, papá. Proč mě pořád takhle pronásledujete?"

Vionne cosi zahuhlal o jejím dobru a své vlastní odpovědnosti, a pak se vrátil do krámu. Manon rozdělala v kuchyni oheň a začala s přípravou dušeného králíka na hořčici, ačkoli v duchu se zabývala úplně jinými věcmi než vařením.

Zbožná Hanka řekla Jonathanu Devreymu, aby svému novému poslíčkovi obstaral livrej. Tohle, co má na sobě, Jesse Edwardsovi jako řádná livrej skutečně nepřipadalo. Alespoň ne jako ta s erbem Parchanta Devreyho, kterou nosí Will Farrell. On sám dostal jen staré hnědé sako žaketu s několika dírami od molů, které mu navíc byl příšerně velké. Zbožná Hanka mu prázdný rukáv zašpičatělým dřívkem připevnila do boční kapsy, aby mu při chůzi neplandal kolem těla. To Will mu vyprávěl, že když nastoupil u Parchanta, odvedli ho k opravdickému krejčímu, který mu jeho zelený žaket i s vestou vyrobil na zakázku. Úzký vysoký cylindr mu také seděl správně na hlavě, takže mu nepadal až na uši jako Jessemu. Samo sebou, že Jonathan Devrey nemá nóbl barák na Wall Streetu, ale, jak mu Hanka vysvětlila, bydlí jako docela obyčejní lidé v patře nad svou apatykou.

U Hladového mimina, řekl mu pan Jonathan. Krčma na horním konci Maiden Lane. Vývěsní štít nad jeho hlavou se pyšnil obrazem robátka s doširoka otevřenou papulou, jako kdyby se s víškotem dožadovalo potravy.

Vypadalo to, že barmanka za výčepním pultem se jako nedočkavé děcko na vývěsním štítě těší na čtyři lahvičky elixíru duševní pohody, které jí Jesse přinesl. Hrábla po nich a pohotově si je strčila do záňadří. „Šup s nima mezi kozičky," řekla Jessemu, sundala mu cylindr a vlepila mu mokrou pusu na čelo. „Až tě příště pan Devrey za mnou pošle, koukej přijít v době, kdy tady nebudeme mít frmol jako teďko. Vemu tě dozadu a ukážu ti, co si myslím o týhle nový donáškový službě," slíbila a hmátla mu do rozkroku. „Nepřišel jsi o nádobíčko tak jako o ruku, co, mladej? Ne, zaplať pánbu. Pinďour je na svým místě a staví se před Bessinou do pozoru. Tak příště, chlapečku. Budu tvoje první a ukážu ti správnou cestu do života, jasný?"

Chlapi u dlouhého barového pultu, kteří celý rozhovor slyšeli, se obdivně rozchechtali. Jesse v rozpacích a červený až za ušima vypadl na ulici, ale pak si uvědomil, že barmanka má pořád jeho cylindr, takže mu nezbylo, než se pro něj vrátit. Bess už na něj čekala, ale svůj klobouk nikde neviděl, dokud si holka nezvedla sukni a neukázala mu, že ho drží mezi nohama v pruhovaných punčochách. „Tak jen do toho a vem si ho, mladej! Bess si zaslouží krapítek požitku za dřinu, kterou tady odvádí."

Hmátl po cylindru, ale barmanka se pohotově rozkročila a klobouk spadl na podlahu. Chlapcova ruka nechtěně vylétla vzhůru a narazila na ochlupení mezi macatými stehny. Jesse polekaně uskočil, pak se rychle sehnul pro klobouk, narazil si ho na hlavu a za hlaholného smíchu celé hospody utekl.

Neušel ještě ani deset kroků, když na něj zamávala jiná mladá žena. Kristepane! Co všechno se ještě z téhle práce vyklube? Stála v boční uličce u dveří domu z červených cihel, kde byl zlatnický krám. „Jo, paní. S čím můžu sloužit?" Tahle byla fakt hezká. Perleťové rty a oči jako dvě macešky. Mluvila jako opravdická dáma.

„Tebe jsem ještě na Maiden Lane neviděla. Jak se, chlapče, jmenuješ?"

„Jesse Edwards, milospani. Pracuju pro Devreyho apatyku. Jako poslíček."

„To je přesně, co potřebuju. Dám ti dva měďáky, Jesse Edwardsi, když tohle odneseš do penzionu U Máti Allardové na Greenwich Streetu, číslo čtyřicet sedm. Ale musíš to dát přímo do rukou pána s iniciálami, co vidíš tadyhle navrchu," řekla Manon a podala mu pečlivě složený papír s písmeny J. P. T. „Nikomu jinému, to si pamatuj. A když počkáš, až si to přečte, tak od něj dostaneš další měďák, to ti slibuji."

Tři měďáky! Co asi Hanka řekne, když jí za jeden den práce přinese hned takovou spoustu peněz? Panu Jonathanovi může namluvit, že musel čekat na barmanku Bess, když viděl, co tam má za fofr. „Jasně, milospani, spolehněte se. A komu že to mám dát?"

Kluk samozřejmě číst nedovede. Je hlupačka, že jí to hned nenapadlo. „Pánovi, který má iniciály J. P. T." Znovu ukázala na dopis, ale když uviděla jeho nechápavý pohled, jen zavrtěla hlavou a řekla:

„To nic, jednoduše to ukaž paní Allardové a dej si toho pána zavolat. Ale z ruky to dej jedině jemu. Je to takový vysoký, rusovlasý pán. Jinak ten třetí měďák nedostaneš.“

„Udělám přesně, co jste řekla, milospani, žádnej strach.“ Jesse popadl vzkaz, mince strčil do kapsy a dal se do klusu. Zastavil se teprve za dalším rohem, aby se náhodného chodce zeptal, kudy na Greenwich Street.

„Jesse Edwards! Živý a zdravý!“

„Pan doktor Turner! Nikdy by mě nenapadlo… Ta dáma akorát řekla, že mám tohle dát pánovi s iniciálama J. P. T. Že od něho, teda jako od vás, dostanu další měďák za donášku.“

„To vážně řekla? A kde jsi našel tu dámu, co si byla tak jistá mojí velkorysostí?“

„Kousek od krčmy U Hladovýho mimina. Pan Devrey mě poslal…“

„Parchant Devrey tě poslal?“

„Ne, pane doktore. Pro toho pracuje můj kámoš Will. Já dělám u pana Jonathana Devreyho, co má apatyku na…“

„Na Hanoverském náměstí. Ano, znám.“ Poté, co před lety připlul z Kantonu do New Yorku, párkrát Clare navštívil, ale se svou sestrou, jejím mužem ani s dvojčaty, která se jim narodila, se nikdy nesblížil. To děvče, Molly, zmizelo spolu s jejich mladou otrokyní asi měsíc po jeho návratu. A pokud jde o Mollyina bratra Jonathana, Joyfulovi byl odjakživa protivný. „A někdo z lidí U Hladového mimina ti dal…“

„Kdepak, pane doktore. V tý krčmě jsem byl akorát, že abych tam předal barmance pár flašiček toho slavnýho elixíru pana Jonathana. Teprve když jsem odtamcaď vypadnul, tak mě ta dáma zastavila u zlatnickýho krámu. Moc hezká, to vám teda povím. A dala mi dva měďáky, abych vám tohle přines, a taky řekla, že vy mi dáte jeden za doručení.“

Samo sebou. Manon. Hned ho to mělo napadnout. Joyful sáhl do kapsy, vylovil měďák a podal ho chlapci. „Tak měj se, Jesse. A dík

za donášku.“ Už mířil ke schodům, ale pak se zarazil. Dobrý Bože, vždyť to byl právě on, kdo klukovi amputoval paži; ještě pořád by měl být aspoň natolik chirurgem, aby se ho zeptal, jak se mu teď vede. „Jak je ti, Jesse? Máš nějaké potíže?“

„Ne moc velký, pane doktore. Občas mě bolí rameno. A někdy bych přísahal, že mě trápí loket nebo zápěstí, co už vůbec nemám.“

„To znám, Jesse,“ opáčil Joyful a ukázal na svou vycpanou rukavici. „Taky bych přísahal, že mě bolí prsty na levačce. S tím se, bohužel, nedá nic dělat.“

„Zbožná Hanka mi, pane, když mě to kór trápí, dává žvýkat nějaké lístečky. Říká, že se je naučila sbírat od indiánů, co kdysi bydleli v lesích blízko její chatrče.“

„Tam ty teď bydlíš? U Zbožné Hanky?“

„Jo, pane doktor. Je ke mně moc hodná. Je hodná na každýho. Will Farrell je u ní nejdýl, ale tejkon se tam eště stará o takovýho divnýho indiána.“

„Indiána? Vážně?“ Stáli v předsíni penzionu U Máti Allardové. Joyful věděl, že jediná „mateřská“ vlastnost jeho bytné je její děsivá všetečnost; byl si téměř jistý, že v tuhle chvíli stojí v některém sousedním pokoji s uchem přilepeným na dveře. „To se určitě pleteš, chlapče,“ řekl co nejhlasitěji. „Zbožná Hanka je americká vlastenka, ta by si s indiány nic nezačínala. Nu, a teď uděláš nejlíp, když zase půjdeš po svých,“ pokračoval a při řeči ho vystrkal na ulici před dům, ale přitom ho stále držel za rameno. Jakmile se ocitli venku, naléhavě mu zašeptal: „Poslyš, hochu, řekni Hance, že dneska je strašně nebezpečné pomáhat indiánům. Co je válka, tak panuje všeobecný odpor vůči Kanaďanům a jejich indiánským spojencům. Někdo by si mohl myslet, že se jedná o britského vyzvědače a že Hanka s ním spolupracuje.“

„Dobře, já jí to vyřídím. Ale tohle je ten nejdivnější indián, jakýho jste kdy viděl. Nemá skalpovací kadeř, akorát cop na zádech. A anglicky taky neumí. Ať mu Hanka dá k jídlu cokoli, nikdy mu to nechutná, a pořád jen dokola opakuje, že chce fan. Fan, jo. Nikdo z nás neví, co tím myslí.“

Dnes v sobotu ve tři u holubníku, stálo ve vzkazu, *nebo zítra v jedenáct na Bowling Greenu. Naléhavé!*

Ve městě byla spousta holubníků, ale ten, který měla na mysli Manon, stál uprostřed malé zahrádky vedle synagogy na Mill Streetu, nějakých deset minut cesty od jejího otcovského domu. Holubník byla nápadná, bíle a modře vyparáděná stavba, u níž se s obdivem zastavili během jedné z jejich prvních schůzek.

Joyful tam byl už před třetí a čekal skoro do čtyř. Manon nepřišla. Něco jí muselo odchod znemožnit, protože jinak by ho určitě nezklamala. Měl na sebe vztek, že jí předem nedokázal nic říct, když na něj marně čekala na Fly Marketu, ani že jí včera nepověděl o své domluvě s Parchantem Devreym. Připadal si provinilejí než kdykoli dřív. Jsi pitomý primitiv, Joyfule Patricku Turnere, čert aby tě vzal!

Samson Simson vycházel ze synagogy s cylindrem na hlavě, nikoli v ruce, jak je to zvykem v křesťanských kostelech. Joyful ho znal. Oba pánové se zdvořile dotkli okraje klobouku. Simson pokračoval v chůzi.

Ulice byla opět liduprázdná. Joyful ještě chvíli postával a kochal se pohledem na líbeznou zahradu s holubníkem. Když se nakonec smířil s tím, že dnes už Manon neuvidí, odvázal klisnu z místa, kde ji zanechal, a zamířil na východ k Pearl Streetu.

Maryland,
kopce nad vsí Benedict, čtyři hodiny odpoledne

Dva muži leželi na břiše a shlíželi na britské ležení. „Kolik bys hádal?“ zeptal se šeptem ten první. „Šest nebo sedm tisíc?“

Druhý zavrtěl hlavou. „Ani ne pět. Ale kdyby došlo k bitvě, je to až dost.“

Vesnice Benedict se vůbec nebránila; Obyvatelé jednoduše utekli, ale vzali s sebou většinu koní.

„Neměli by to tak snadné, kdyby se jim zachtělo dobýt New York,“ poznamenal k tomu prvý se značnou dávkou vlastenecké hrdosti.

„Možná, ale o to jim zřejmě nejde. Protože to by flotila zamířila rovnou do přístavu.“

„Tak co odhaduješ – Baltimore, nebo Washington?“

Druhý muž, ten, který si pečlivě psal poznámky, aby je odevzdal Jacobu Astorovi, pokrčil rameny. „Těžko říct. Leda to, že na Federálním distriktu moc nevydělají. Baltimore by byla daleko bohatší kořist.“

„Ale není to hlavní město.“

Teď zase pokrčil rameny jeho partner. „A musí to být zrovna hlavní město, aby to pro ně něco znamenalo?“

„Takže počkáme a uvidíme?“

„Počkáme a uvidíme.“

New York, otevřená krajina
nad northstreetským okrajem města, šest hodin večer

Chatrč Zbožné Hanky se vynořila na samém okraji zorného pole. Jako zjevení, napadlo Joyfula. Jako malovaný horizont na divadle.

Hanka se nad něčím skláněla stranou svého vratkého obydlí. Po Jessem nebo po tom druhém chlapci, který prý s nimi bydlí, ani vidu a slechu. Ani po indiánovi. Pokud to vůbec je indián.

Vypadá to, že od doby, kdy tu byl naposled, si Hanka vyhloubila studnu. Tenkrát ho s sebou přivedl Andrew, kterého sem zavolali. Měli ošetřit chlapce, jenž spadl ze stromu. Když sem dorazili, hoch už byl mrtev. Rozražená lebka. Joyful si živě pamatoval, jak Hanka poslala jednoho ze svých chlapců, aby přinesl vodu z potoka.

Vědro bylo plné po okraj. Hanka je zvedla, napřímila se a vylila jeho obsah do džbánu, který měla u nohou, pak je odhodila zpět k prameni. „Ať jsi kdokoli,“ zvolala, aniž se ohlédla, „děláš chybu, když se jen koukáš. Jestli něco chceš, tak to Hance rovnou řekni.“

Kdekdo o ní říkal, že je jasnovidka.

Joyful pobídl klisnu o pár kroků vpřed. Na nejbližším stromě uviděl ke kmeni přišroubovanou mramorovou destičku s nápisem ČTRNÁCTÁ ULICE. Důkaz odhodlání městské rady rozšířit mříž číslovaných ulic a širokých bulvárů až sem, do kopců Manhattanské divočiny. Sklouzl ze sedla. Strom značící Čtrnáctou ulici měl jednu větev tak nízko, že k ní mohl kobylu bezpečně přivázat. Pak přešel ke skloněné ženě. „Zdravím, Hanko. Pamatujete si na mě?“

Konečně se otočila a zamžourala do slunce, které už bylo nízko nad západním obzorem. „Joyful Patrick Turner. Samo sebou, že pamatuju. Prý jste praštil s doktořinou a rozhod jste se vydělat majlant. To se vašemu strýci, doktoru Turnerovi, nikdá nepovedlo. Kdepak, Andrew Turner si na svůj poklad skládá u Nejvyššího, jméno jeho budiž pochváleno. Není sice Žid, ale koná *micvot*. Nepředpokládám, že víte, co to znamená, Joyfule Patricku. Dobré skutky. Jednat podle přání Všemohoucího. Shromažďovat poklad, co nikdo ukrást nemůže.“

„Dělám, co můžu, Hanko. A vy se taky, jak slyším, ujímáte každého bezdomovce, na kterého narazíte. Jesse Edwards říkal, že pečujete i o nějakého indiána.“

Pokrčila rameny, ale uhnula pohledem. „Lidi přicházejí a odcházejí. To ví kdekdo. To vy jste prý z Jesse Edwardse udělal holuba s jedním křídlem.“

„Odstranil jsem to, co zbylo po střele z britského kanonu.“

Hanka pohlédla na Joyfulovu protézu. „Tohle se prý stalo v tý samý době. Aspoň tak to Jesse říkal.“

„Vyprávěl vám to, že?“

„Teprve potom, co jste se setkali na Greenwich Streetu. Přiletěl sem a hned mi povídá, že Pytelkostí může pro nás znamenat nebezpečí. Starý indián jako Pytelkostí a nějaká hrozba – to přece vůbec nedává smysl.“

„Říkáte mu Pytelkostí?“

„Jo. Nevíme, jak se jmenuje. Neumí anglicky.“

„Nechte mě mrknout se na něj, Hanko. Možná, že tomu jeho jazyku budu trochu rozumět.“

Hanka zvedla hlavu a zpříma mu pohlédla do tváře. Její oči měly zvláštní odstín modři. Joyfulovi se zdálo, jako by hleděla kamsi skrze něj. „Pytelkostí teď spí. Přijďte jindy, protože…“

Z chatrče se ozvala záplava sprostých nadávek. Samo sebou. Kantonština. Nejhrubšího zrna, jazyk ulice. Polibte si všichni prdel, potřebuju srát.

„Už nespí,“ konstatoval Joyful. „Říká, že si chce ulevit.“

„Opravdu? Inu, však ví, kam zajít. Všichni indiáni vědí…“

„Není to indián, Hanko. A nevěřím, že to taky nevíte.“

„Tedy – nejdřív jsem si to myslela, ale pak jsem se na něj líp podívala…“

Závěs z naolejovaného plátna, který sloužil místo dveří do chatrče se rozhrnul a zpoza něj se vypotácel shrbený, děsivě vyzáblý muž.

„*Čch’ le fan mej-jou?*“ zeptal se ho Joyful. Jedl jsi dnes rýži?

„*Čch’ le. Čch’ le.*“ Jedl. Jedl. Chlap sice odpověděl, ale hleděl na Joyfula očima naplněnýma děsem.

„*Pu čch’ le. Pu čch’ le.*“ zahučel Joyful. „Nejedl jsi rýži. A podle toho, jak vypadáš, už bůhvíjak dlouho.“ Pytelkostí – tahle přezdívka skutečně sedí. Ten člověk je hlady polomrtvý. „Čím ho krmíte?“ zeptal se Hanky.

„Co zrovna seženu. Tím samým, co jíme my. Ale on moc nejí, pořád jen opakuje to svoje ‚fan, fan‘ – nevím, co tím myslí.“

„Je to Číňan. *Fan* je čínsky rýže. To je pro něj bezpodmínečně nutná složka potravy. Ničím jiným se nedokáže zasytit.“

„Rýže!“ zvolala překvapeně Hanka. „A co si tedy mám počít?“

Už padal soumrak, když Joyful dorazil na roh Broadwaye a Barclay Streetu. Tentokrát ale nešel k Astorovu impozantnímu hlavnímu vchodu, ale zabušil na dveře vchodu pro dodavatele. Přišla otevřít mladá Číňanka. „*Chao Wong,*“ zeptal se Joyful, „*caj ťia ma?*“ Je doma?

Děvče překvapením vykulilo oči, ale rychle se vzpamatovalo. Nepochybně se už mezi služebnictvem roznesla zpráva o newyor-

ském cizím ďáblovi, který hovoří jazykem Říše středu. *„Caj. Caj,“* odpověděla a pustila ho do kuchyně. *„Čching nin teng i teng.“* Chao Wong je doma a ctěný pán má chvilku posečkat.

Dívka odkvačila drobnými cupitavými krůčky, které svědčily o krutě svazovaných nohou – zlatých liliích, jak je v její zemi nazývají. Do kuchyně vstoupil mladý Číňan, nejspíš majordomův syn, oblečený v tradičních šedých *sam* a *fu*. Na Číňana překvapivě vysoký se širokými rameny. Uctivě se uklonil a hned také odběhl. I on se už nepochybně doslechl o *jang kuej č’*, který dokáže hovořit civilizovaným jazykem. Netrvalo dlouho a dostavil se sám Chao Wong. I on měl na sobě šedý bavlněný kabátec a kalhoty, nikoli hedvábný vyšívaný oděv jako předchozího večera. Zdvořile se Joyfula zeptal, zda dnes jedl rýži. Joyful odpověděl, že ano a položil majordomovi stejnou otázku.

„Čch’ le. Čch’ le.“ Jedl. Jedl.

V jeho případě to zřejmě byla pravda. „Je tu kdosi další,“ opáčil Joyful, „také muž z Říše středu, který ji nejedl. Dávají mu jen cizí potravu, a proto hladoví.“ V té době se v celém městě rýže sehnat nedala. Pěstuje se v Karolíně, ale britská blokáda pobřežní lodní spojení zcela zastavila.

Joyful si byl jistý, že Astor, který si obstaral služebnictvo z Číny, musí vědět, že tihle lidé jsou bez rýže odsouzeni ke smrti hladem. Tak předvídavý muž si určitě zajistil dostatečnou zásobu téhle potravy. Kdyby tomu tak nebylo, Chao Wong a jeho čínští podřízení by strádali. Jenomže sám majordom, dívka, která ho pustila dovnitř, i mladík, který se tu mihl, jsou zjevně dobře živení – možná líp, než kdyby zůstali ve své vlasti. *„Pu fan. Pu fan,“* opakoval Joyful. Žádnou rýži.

„Chen čchuo. Chen čchuo,“ opáčil Chao Wong. Velmi zlé, opakoval dvakrát. „Jako pít hořkou mořskou vodu.“

„Ano, opravdu zlé.“ V téhle době krajní nouze nebyl nejmenší důvod, proč by mu měl tenhle člověk dát rýži ze svých zásob, ale Joyful sázel na to, co věděl o čínské soudržnosti.

Chao Wong mu nejspíš dá rýži kvůli *kuan-si*, vzájemné solidaritě. V Číně je *kuan-si* základem veškerých obchodních vztahů, nutnou podmínkou přežití. Joyful předpokládal, že je zatím určitě jediným

Američanem, který v New Yorku plynně hovoří mandarínskou čínštinou, již se člověk může dokonale naučit jen v dětském věku. Počítal s tím, že pro Chao Wonga právě on představuje spojnici s místním prostředím, vazbu, která může být časem stejně důležitá jako jako zaměstnanecký poměr u milionáře Astora.

„*Teng i teng.*“ Wong odběhl. Řekl Joyfulovi, aby počkal, ale běžným hovorovým způsobem, nikoli květnatou čínštinou jako při jejich prvním setkání, nebo jakou s ním hovořila dívka na drobných, zmrzačených nožkách. Jako by se náhle s Wongem ocitl tak říkajíc na jedné lodi, tedy v situaci, kterou časem bude moci jeden nebo druhý využít ke svému prospěchu.

Majordom se vrátil v doprovodu mladého Číňana, kterého už předtím Joyful zahlédl. „*Tcha tiao Wong Chaj.*“ Wongův syn se jmenuje Chaj. „*Tcha te šen-tchi chen čuang.*“ Velectěný pán může vidět, že se těší vynikajícímu zdraví a je větší, než většina ostatních.

Chaj držel v ruce režný pytel rýže – podle Joyfulova odhadu tak dvě nebo tři libry. Krom toho měl ramenatý mladík v druhé ruce i nevelký železný hrnec na vaření. Chao Wong ukázal na mohutné svaly, které se rýsovaly pod halenou jeho syna. „*Li-čchü chen ta. Chen ta.*“ Silný. Velice silný.

„Ano, velice silný,“ souhlasil Joyful. Rýže byla zjevně místní, na pytli byl nápis KAROLÍNA, nejspíš se tedy jednalo o dovoz uskutečněný ještě před blokádou, ale železňák byl opravdu dovezený z Číny. Wongova rodina patrně nedůvěřovala místnímu nádobí, ve kterém by se dala připravovat rádně stravitelná výživa pro čínské žaludky, a proto měl Joyful převzít rýži i s patřičným hrncem.

Chao Wong dal svému synovi příkaz, aby rýži i s hrncem vynesl ven, kde měl Joyful uvázaného koně. Užuž se otáčel, aby ho následoval, ale komorník ho pohybem ruky zastavil. „Ještě tohle,“ řekl svou zpěvavou angličtinou. Joyful si nebyl jistý, zda mu Chao Wong ve všem uvěřil, nebo zda se domnívá, že má nějaký jiný důvod, proč shání rýži, ale na tom vlastně nezáleží. Jedině *kuan-si* je důležité. To další, co mu majordom podával, byly jídelní tyčinky a papírový pytlík s trochou čaje. „*Čchi. Čchi,*“ zamumlal. Jíst. Jíst.

„*Čchi. Čchi,*“ souhlasil Joyful. „Dost na zítřek a ještě několik dní. Tvůj bratr z Říše středu děkuje. Tak i já.“

„*Fan* znamená čínsky jak rýži, tak i jídlo vůbec," vysvětlil Hance Joyful. „Rýže je život." Pozorovali, jak Číňan loví hůlkami zrnka rýže přímo z hrnce a chtivě si je podává do úst. Rýže byla horká a z nádoby stoupala oblaka páry. Hanka ji umístila na malém venkovním ohništi hned vedle místa, které Joyful předtím mylně pokládal za studnu. Ve skutečnosti to byla jen asi deset stop hluboká, cihlami obezděná cisterna na zachycování dešťové vody. Díky letní bouři do poloviny plná.

„To všichni Číňani mají ruce bez palců jako tenhle?"

„Ne. Nejspíš si pohněval nesprávného člověka. Tvrdí, že mu říkají Bezpalčák Wu. Podle mě o ty palce přišel už před delší dobou." Navzdory zmrzačeným rukám ovládal hůlky velice obratně – v tomhle nesnadném zacházení se musel trénovat celá léta.

Joyful si všiml, že Wu po něm vrhl krátký pohled, ale hned v zápětí se opět soustředil na hrnec s rýží. Snědl polovinu, zbytek si zřejmě šetřil na příště. „*Ci pao,*" vyzval ho Joyful. „*Ci pao.* Najez se dosyta. Potřebuješ znovu získat sílu." Zvedl pytel s rýží a dodal: „Tohle ti tu nechám. Když budeš chtít, uvaříš si další."

„Nechte ho, ať si tu rýži připravuje sám," poradil Hance ještě před odchodem. „Sama ji nikdy správně neuvaříte. A nemluvte před ním o ničem, co nechcete, aby se dozvěděl. Možná nemluví anglicky, ale podezřívám ho, že rozumí."

„Jak to? Jestli je to vážně Číňan, tak kde se tu vzal?"

„Nevím to jistě, ale hádal bych, že připlul na *Kantonské hvězdě.* Jinak si to vysvětlit nedovedu."

„Na Blakemanově lodi, co prorazila blokádu?"

Joyful přikývl.

„A vy si myslíte, že Pytelkostí se anglicky naučil během plavby?"

„To těžko. Je to Kantoňan. Kanton je obchodní kolonie, okno Číny do západního světa. Měl dostatek příležitosti naučit se anglicky."

„A proč přijel sem, do New Yorku?"

„Nemám ponětí," připustil Joyful. „Nevím."

Hanka se na okamžik zamyslela. „Má nůž," řekla po chvíli. „Viděla jsem ho. Je jako pírko, sotva se drží na nohou, ale denně ten nůž obtahuje a holí si s ním hlavu. Celou – krom toho vrkoče."

„Copu. Toho se žádný Číňan dobrovolně nezbaví. Když Mandžuové roku 1644 svrhli dynastii Ming, vydali zákon, podle kterého musí každý muž mít vyholenou hlavu a cop. Bez něj by se Bezpalčák Wu nikdy nemohl vrátit do Říše středu. Tak oni říkají Číně, kterou pokládají za místo mezi nebem a zemí. Kdyby přišel o svůj cop, nemohl by být pohřbený vedle svých předků."

„Jeho pohřeb mě zase až tak nezajímá. Spíš bych ráda věděla, jestli je nějak nebezpečný mým klukům – co vy na to?"

Joyful se zamyslel a pak odpověděl: „Ať už sem přišel kvůli čemukoli, určitě to s nikým z vás nesouvisí. Mohl by vás vykrást a v tichosti se vypařit, ale fyzicky by vám asi neublížil."

„Krádeže se nebojím," odtušila Hanka s pokrčením ramen. „Nebylo by to poprvé. A moc toho tu k ukradení beztak nemáme. Dobrá, tak já ho tady nechám."

„Fajn. Teď, když bude jíst rýži, tak rychle zesílí. A pokud vám zbude nějaké maso, můžete mu ho trochu přidat. Taky bylinky nebo salát. Pokusím se přijít zítra nebo pozítří, abych se přesvědčil, jak se mu vede."

Rivington Street, deset hodin večer

Nevelké dveře v zadním traktu Tančícího filka vedly do sklepa, kam Naražsoudek Jonah jednou týdně dopravoval pivo. Joyful použil vlastní klíč. Dobře naolejované panty nevrzaly. Vklouzl dovnitř. Za normálních okolností by mohl vejít hlavním vchodem jako kdokoli jiný. Dnes to však bylo jiné.

Zamířil ke schodišti, které vedlo vzhůru. Zadní chodba byla prázdná. Pokračoval do přední části domu, cestou jen nahlédl do dámského salonku. Seděla tam jediná dívka a vykládala si pasiáns. Ostatní dámy jsou zřejmě nahoře v ložnicích. Vzhlédla a uviděla ho. „Dobrý večer, pane doktore."

„Dobrý, Cecily. Jak se vede?“ Drobná boubelatá plavovláska vypadala úplně zdravě. To ale nemusí nic znamenat.

„Skvěle, pane. Akorát se kapku nudím.“ A s nestoudným úsměvem dodala: „Nemáte chuť si na půl hodinky…,“ užuž z ní vypadlo něco úplně jiného, ale nakonec si to rozmyslela a dodala: „Zahrát karty?“

„Je mi líto, Cecily. Teď zrovna nemůžu. Hledám slečnu Higginsovou.“

„Je za váma,“ řekla Celily a obrátila další kartu.

Joyful se otočil a uviděl Delight. „Potřebuju s tebou mluvit,“ řekl potichu.

„Později,“ navrhla. „Nahoře?“ Znělo to spíš jako prosba než otázka.

Joyful zavrtěl hlavou. „Nemůžu se zdržet.“ Když si v jejích očích všiml záblesku zklamání, dodal: „Je mi líto. Mám nějakou práci. Ale musím s tebou hovořit.“

„Tak dobře, ale ne tady. Cecily, koukám, že ses moc nesnažila, když jsi tu zůstala jako jediná. Možná nějak nepříjemně páchneš. Jdi nahoru a umyj se.“

Cecily zrudla, ale poslušně vstala a zamířila ke schodišti. Když procházela kolem nich, usilovně se snažila nepohlédnout na muže, po kterém všechny holky šílely, ačkoli dobře věděly, že je milencem jejich paní. Delight počkala, až její zaměstnankyně byla z dohledu, a pak šla napřed do malé místnosti vedle vstupní haly, která jí sloužila jako soukromá kancelář pro rozhovory se zákazníky – zpravidla proto, aby jim odmítla úvěr, o který ji žádali. Na stole stála lampa s knotem staženým jen tak, aby nezhasla. Delight otočila kolečkem a povytáhla ho. Všimla si odřeniny na Joyfulově tváři. Neovládla se a konečky prstů se dotkla zranění. „Co se ti stalo?“ zeptala se, snažíc se o co nejlhostejnější tón.

„Popral jsem se s větví jednoho stromu. Delight, Ocťák Clifford teď pracuje pro Gornta Blakemana.“ Pokrčila rameny. Jako kdyby jméno muže, se kterým Joyfulovi nasadila parohy, pro ni nic neznamenalo. „Já vím. Už jsem ho nahradila třemi irskými mládenci z Five Points.“

„Vždycky dokážeš být kousek přede mnou," řekl s obdivem. „Jenomže jde o něco jiného. Clifford má francouzskou nemoc. Děvčata to od něj mohla chytit…"

Konsternovaně na něj pohlédla. „Ty si myslíš, že některé z mých děvčat dalo Ocťákovi?"

„Vím, že by to bylo proti tvým pravidlům, ale…"

Jak ho vůbec mohlo napadnout, že by se holka, která si prostitucí vydělává na živobytí, mohla zahodit s dobytkem, jako je Clifford? „Ne," odsekla. „To by nebylo proti mým, ale proti *jejich* pravidlům."

„Jestli chceš, můžu je prohlídnout…"

Zavrtěla hlavou. „To je úplně zbytečné. Těm irským klukům by možná podržely, kdybych si je neohlídala. Ale mrskačovi? To nikdy."

„Jsi-li si tak jistá…"

Delight přikývla. To, co dělala, jí připadalo čím dál tím snazší. Zvlášť když Joyful odmítl zůstat a odešel, aniž od ní přijal nabízenou sklenku vína.

Neděle 21. srpna 1814

Kapitola třináctá

Město New York,
Písařská ulička, osm hodin ráno

„MÁTE VŠECHNO PŘIPRAVENÉ, pane Danforthi?“ Eugenie měla na sobě staromódní upjaté šaty se širokou sukní a vypasovaným živůtkem. Kryly ji od brady až k patám a na klobouku měla hustý, téměř neprůhledný závoj.

„Všechno, madam. Přesně, jak jste si přála.“

Sígr Silas rychle skládal nachystané dokumenty, usilovně předstíraje, že neví, s kým má tu čest. Neměj mě za pitomce, dámičko. Samo sebou, že jsem tě už viděl. Tenkrát, když jsem ještě pracoval pro tvýho nebožtíka. Timothy Fischer chtěl vždycky mít všechny papíry tip top a hezky z ručky do ručky. Proto jsem mu někdy nosil zboží až do domu. A tak jsem poznal i tebe, dámu, která by v Evropě mohla být královskou kurtizánou. Ale čerta na tom záleží, že jsem tě poznal, Eugenie LaMont Fischerová. Pro Sígra Silase jsi nedosažitelná, to vím taky.

Ale prachy téhle dámy, to je jiná. Danforth nastavil dlaň a Eugenie mu do ní odpočítala dvanáct mincí. „Čtyřicet dolarů, jak jsme se domluvili,“ řekla. Bůh jí pomáhej. Služebnictvo bude na svou mzdu čekat dalšího půl roku. A co účet u řezníka? Už čtyři měsíce mu nezaplatila a čtyři další u něj bude dál kupovat na dluh. Ovšem kdyby tahle investice přinesla zisk…

„Přesně tak, milostivá.“ Danforth se musel kousnout do jazyka, aby potlačil touhu vymáčknout z ní ještě něco navíc. Třeba by to udělal, kdyby tenkrát, když si k němu přišla zadat objednávku, nezahlédl onoho chlápka, co na ni venku čekal a schovával se za elegantní lehkou bryčkou, ve které přijela. Páska přes oko, šátek na hlavě – pirát jako vyšitý. Sígr Silas byl dost mazaný, než aby si něco začínal s pirátem.

Eugenie toužila užuž být venku z téhle zatuchlé špeluňky a daleko od poťouchlých pohledů nechutného písaře, ale na druhé straně rozhodně neprahla po nutnosti znovu se sem vracet kvůli nějaké re-

klamaci. Dala si tedy načas a bedlivě si získané dokumenty prohlédla.

Šest přesně dle úředních požadavků trojmo vypracovaných, krasopisně vyvedených oznámení, každá sada sepnutá špendlíkem. První trojice hlásila zmizení otroka, popsaného jako „negr mužského pohlaví, vysoký přes pět stop“. O kolik palců vyšší, to dokument nespecifikoval. „Tmavé oči a černé vlnité vlasy.“ Takových je spousta. „Slyší na jméno Pompey,“ říkalo se v jednom dokumentu. Dva další uváděly jména Nero a Caesar. Negři se k těmhle jménům určitě hlásit nebudou, ale to pro soudce žádnou velkou váhu mít nebude. Všichni přece dobře vědí, že první, co každý uprchlík udělá, je, že se zbaví svého typicky otrockého jména a nahradí je křesťansky a bělošsky znějícím jménem. Svině zůstane sviní, i když ji přejmenujete na hřebce, jenomže tohle negři nikdy nepochopí. Zbývající tři dokumenty oznamovaly uprchlé otrokyně. Jeden z nich upřesňoval, že se jedná o „pohlednou mulatku“. To byl Tintinův nápad. Eugenie pokládala takové upřesnění za nerozumné, ale on na tom trval. Pochytat negry, kteří odpovídají uvedeným popisům je koneckonců jeho práce. „Díky, pane Danforthi. Vypadají skvěle. Možná zanedlouho znovu využiji vašich služeb. Do té doby na shledanou.“

Danforth přiskočil, galantně otevřel dveře a s úklonou dámu vyprovodil, ale hned jak za ní zavřel, přešel k zataženému oknu a poodhrnul závěs, aby alespoň škvírou zahlédl, jak si přizvedává sukni a nastupuje do dvoukolé bryčky. Kočíruje si sama, stejně jako při své první návštěvě. Nechce, aby kdokoli věděl, koho navštívila. Ten pirát minule byl výjimka. Dnes se však neobjevil.

Sígr Silas rozhrnul závěs a pustil do místnosti jasné denní světlo. Možná bude Eugenie požadovat další dokumenty. Aspoň to naznačila. Kdo jiný by jí je dokázal vyhotovit, když ne Sígr Silas Danforth?

Pro většinu Newyorčanů bylo nedělní ráno dobou návštěvy kostela, a Maurice Vionne s dcerou v tom nebyli výjimkou. V deset hodin už nějaký čas seděli na svých obvyklých místech ve francouzském kostele Ducha Svatého, založeném prvními protestantskými hugenoty,

kteří uprchli z katolické Francie do tehdy ještě holandského Nového Amsterdamu. L'Église du Saint Esprit si udržel tradici francouzského jazyka, i když obřady probíhaly od roku 1804 podle anglikánského ritu. Tahle forma protestantismu sice byla méně přísná než hugenotská, ale anglikánské bohoslužby byly stejně nudné a rozvláčné.

Skoro ve čtvrt na jedenáct si Manon uvědomila, že nedělní bohoslužba je sotva v polovině. Kazatel monotónním hlasem předčítal jeden žalm za druhým. Naklonila se a zašeptala otci do ucha: „Musím jít, papá."

„Jak bychom mohli odejít? Ještě přece…"

„Vy zůstaňte. Půjdu sama." Žena v lavici za nimi na ně hněvivě zasyčela, ale Manon ji ignorovala. „Způsobíme tím míň pohoršení."

„Ale…" Ženská za nimi znovu zasyčela, a tak Vionne nedomluvil.

Manon se otočila a zpražila nevrlou ženu nejhněvivějším pohledem, na jaký se zmohla, a poté přiložila rty co nejtěsněji k otcovu uchu. „Je to ženská záležitost, papá."

„Ach ano," vydechl Vionne. Pohladil ji hřbet ruky, ale hned se zase stáhl. Ačkoli už byl čtvrt století manželem a otcem, tyhle ženské cykly ho ještě pořád znervózňovaly.

„Nedopouštěj srdci mému uchýliti se ke zlé věci, k činění skutků bezbožných, s muži činícími nepravost, a abych nebyl přelouzen libostmi jejich," pronesl zpěvavým hlasem kazatel.

„Běž," zašeptal Vionne dceři do ucha. „Běž, běž." Manon, která seděla hned na kraji lavice, rychle vstala, podržela si krajkový šál, který měla přetažený přes hlavu, a ve vší tichosti prošla uličkou.

„Nechť padnou hromadně do osidel svých bezbožní!" burácel kazatel v okamžiku, kdy vycházela z kostela.

❦

French Church Street, kde stál kostel Ducha Svatého, se táhl mezi William Streetem a Broadwayí, ani ne čtvrt míle od Bowling Greenu. Udýchaná Manon se ocitla v parku pět minut před jedenáctou. Šla velice rychle, ale neutíkala. Po východu slunce už sice stráže nehlídkovaly, ale samotná žena řítící se klusem ulicemi by určitě vzbudila

značnou pozornost. Osušila si tváře krajkovým kapesníčkem a zamířila do středu zelené oázy.

Ještě kdosi další dnes vynechal sváteční bohoslužby. Manon si všimla muže nedaleko bronzové jezdecké sochy generála Lafayetta. Zdálo se, že si čte nápis na soklu, ačkoli nevypadal na člověka, který umí číst, a do elegantního prostředí Bowling Greenu také nijak nezapadal. Byl tady před ní, nebo přišel až teď? To si neuvědomovala. Ale rozhodně nepatří k jejich známým, takže otci nic nevyklevetí. Na druhé straně se zdá, že k žádnému dostaveníčku nedojde, takže by ani nebylo co vyzradit. Po Joyfulovi nebylo vidu ani slechu.

Bože na nebi, co jestli ten jednoruký kluk strčil do kapsy její dva měďáky a vzkaz vůbec nedoručil? Pak si ale všimla, že Joyful se k ní po parkové pěšině blíží dlouhými, rychlými kroky.

Uviděli se ve stejném okamžiku. Rozběhli se k sobě a setkali se u bíle natřeného hudebního pavilonu, zářícího v dopoledním slunci. Později odpoledne se tu patrně bude konat koncert. Dámy oděné dle poslední módy tu budou postávat vedle pánů v šedých žaketech a s cylindry na hlavách, budou rozprávět, smát se a také trochu flirtovat a nadšeně tleskat kapele, vyhrávající melodie vlasteneckých písní. Teď tu však byli jen oni dva.

Musel se přemáhat, aby ji nevzal do náručí. Místo toho se jen dotkl okraje klobouku. „Dobrý den, slečno. Jaké nečekané potěšení, že vás vidím.“

Manon si přitáhla šál a škrobeně se uklonila. „Dobrý den i vám, pane.“ Joyful přes její rameno hleděl na muže, který tak zaujatě studoval Lafayetův pomník. Všimla si, kam se dívá, a zamumlala: „Nevím, kdo to je. Ale nemyslím, že nás zná. Joyfule, ten škrábanec na obličeji – co se ti stalo?“

„To nic není. A pokud jde o toho chlapa tam u pomníku, obávám se, že moc dobře ví, kdo jsme.“ Cizinec se otočil a hleděl přímo na ně. Joyful jí nabídl rámě a Manon se do něj zavěsila. Odváděl ji po pěšině a po několika krocích se ohlédl. Muž se stále za nimi díval, ale když se střetl s Joyfulovým pohledem, otočil se a předstíral náramný zájem o květinový záhon. Joyful zavedl Manon stranou od pěšiny za hudební pavilon. Přitáhl ji k sobě a v tu chvíli ho ovanula pro ni tak typická vůně růžového oleje. Šál jí sklouzl na ramena a on

přitiskl rty na zlatý cop, který měla obtočený kolem hlavy. „Manon. Moje sladká Manon…“

Objetí trvalo jen krátký okamžik. Maličko se odtáhla a zvrátila hlavu, aby mu viděla do obličeje. Několik plavých kadeří se uvolnilo a spadlo jí do čela. Jednu z nich si obtočil kolem prstu. Vzala jeho ruku a políbila ho do dlaně. Celým tělem jí projel záchvěv vzrušení, jaké vždy cítila v jeho těsné blízkosti. „Takže jsi dostal můj vzkaz,“ řekla, když mu pustila ruku. „Tolik jsem se bála, že ho nedostaneš.“

„Ovšemže dostal. Tvůj poslíček býval nosičem střelného prachu na Perryho lodi. Tu paži jsem tomu ubožákovi sám amputoval. Teď pracuje v Devreyho apatyce. Jemu můžeš vzkazy pro mě svěřit kdykoli. Včera jsem byl u holubníku.“

„Moc mě to mrzí, ale nemohla jsem odejít. Papá mě hlídal jako ostříž.“ Musí mu povědět o Blakemanovi, o tom, co řekl tatínkovi, ale nejdřív to, co je pro Joyfula tak hrozně důležité. Mají tak málo času… „Joyfule, papá měl ještě jednu pozdní návštěvu. Pana Mordecaie Franka. To je židovský zlatník. Stejně jako papá občas obchoduje s drahými kameny. Jsem si jistá, že papá ho pozval, aby se poradili o rozřezání Velkého Mogulu. Ale když jsem jim přinesla občerstvení, byl tam ještě někdo. Představili mi ho jako pana Simsona. Myslím, že je také Žid.“

„Samson Simson. Když jsem čekal u holubníku, tak zrovna vycházel ze synagogy.“

„To je úžasná shoda okolností!“

„Možná. Ale jeho přítomnost s Frankem u tvého otce může znamenat, že jednali o něčem jiném než o Blakemanově drahokamu. Snad o nějakých majetkových záležitostech.“

„Ne. Muselo to být o Velkém Mogulu. Na pultě ležel rozevřený Tavernier, a když jsem vešla, všichni tři se nad ním skláněli jako žáčci nad učebnicí.“

„No tak dobře.“ Později si promyslí, jakou roli asi v tom všem může hrát Mordecai Frank a Samson Simson, ale teď má před sebou naléhavější záležitost. „Je tu něco, co bych ti měl říct. Týká se to Parchanta Devreyho. Já…“ Zaslechl vrzání štěrku pod něčíma nohama. Rychle shodil cylindr, natáhl krk a zahleděl se přes zábradlí pa-

vilonu. Pískem vycpanou rukavici položil Manon na rameno a přiměl ji, aby pokrčila kolena.

Chlap od Lafayettovy sochy mířil k nim, úzkostlivě se rozhlíželeje na všechny strany. Ale není to Patrick Burney, jak si Joyful zprvu myslel, nýbrž patrně nějaký irský dělník. *Já a jeden chlápek, co bydlí tady dole, máme, jak to jen půjde, koukat po vás a po tý mladý dámě.* A jelikož tam byl už před Joyfulovým příchodem, musel sem sledovat Manon. Joyful cítil v ústech kovovou příchuť vzteku.

Manon to vytušila a znepokojeně k němu vzhlédla.

„Pst. Zůstaň, jak jsi.“ Ta slova nezašeptal, ale artikuloval je jen pohybem rtů.

Chlap je za hudebním pavilonem neviděl. Joyful se tiše vyhoupl na okraj dřevěné stavby tak, aby viděl, ale sám zůstal ukrytý. *F. X. chce akorát vědět, co děláte. Ne vám ňák ubližovat.* Tak podle Burneyho zněly Gallagherovy pokyny, ale ty pocházely spíš od Gornta Blakemana. Však tomu zatracenému pacholkovi ještě ukáže, zač je toho loket.

Irčan stál na pěšině a ustrašeně se rozhlížel. Po chvíli bezmocně pokrčil rameny, otočil se a měl se k odchodu. Joyful se prudce vymrštil a jediným skokem se mu vrhl na záda. Oba dopadli na zem a překulili se přes štěrkovou pěšinu do nízko posečené trávy. Joyful byl nejmíň o půl stopy vyšší, silnější a lépe živený. Skončil nahoře, klekl chlapovi na hruď a pravou paží ho sevřel pod hrdlem. „Kdo tě poslal? Proč nás špehuješ?“ Místo odpovědi zaznělo jen velmi nesrozumitelné chrčení. Železný stisk pod ohryzkem chlapovi mluvit nedovolil. Joyful sevření nepatrně uvolnil. „Kdo tě poslal?“

Větší tlak na průdušnici. Chlap chrčel a chroptěl, ale když Joyful znovu trochu povolil, vyhrkl: „Instrukce jsem dostal od jednoho z koženejch zástěr pana F. X. Víc fakt nevím, přísahám.“

Joyful ho definitivně pustil. „Vstávej,“ poručil mu. „Není ti nic, co by nespravila sklenice piva.“

Irský dělník se vrávoravě postavil, držel se za krk a supěl. „Jo, to fakt musíte bejt vy,“ chrčel namáhavě. „Ten doktor Turner, co zachránil život malý Brigid Burneyový.“

„Jsem ten člověk, kterého ti nařídili špehovat.“

„To ne, já měl dávat pozor na tu slečinku. Pět pencí za den," mumlal chlap na půl úst, uhýbaje pohledem.

„Jak se jmenuješ?"

„Desmond Mulligan. Mully mi říkají."

„Tak dobrá, Mully." Joyful sáhl do kapsy a vylovil šilink. „Tahle mince má hodnotu dvanácti pencí. Pokládej to za dvoudenní mzdu. Takže teď vyděláváš jedenáct pencí denně, z toho šest máš ode mne. Tím přeplácím F. X. Gallaghera i toho, kdo stojí za ním – ať je to kdokoli. To znamená, že budeš loajální ke mně, ne ke Gallagherovi, jasné?"

„Ježišmarja," zvolal Mulligan a rychle se pokřižoval, „tolika peněz jsem si nevydělal od samého začátku týhle mizerný války. Ale F. X. je špína chlap. Nemůžete čekat, že…"

„Pan Gallagher nemusí o naší dohodě vědět. Já po tobě jedině chci, abys měl oči a uši otevřené a vždycky mi o všem pověděl."

Mulligan si ještě pořád od Joyfula nabízený šilink nevzal, ale civěl na něj jako uhranutý. „A co teda ode mě čekáte, pane doktore? Jde mi o kejhák, kdyby se to F. X. domáknul."

„Já jsem viděl, co tenhle řezník a jeho pomocníci svými sekáčky dokážou, Mully. Ale může se stát, že zase někdy dostaneš pokyn, abys mě sledoval. Nebo si pod nějakou záminkou vyměníš svůj úkol s Burneym. To přece není vyloučeno, že?" Mulligan přikývl. „Výborně. Takže se někdy můžeme oba ocitnout ve stejné chvíli na stejném místě. A do té doby měj oči na stopkách, abys mi, až na to dojde, mohl všechno povědět. Když to klapne, dostaneš za uplynulou dobu svých šest pencí na den. Tohle je dvoudenní mzda předem. Domluveni?"

Mulligan přikývl, vzal minci, otočil se a uháněl pryč. Joyful se za ním díval, dokud neprošel branou na Broadway. Manon vyšla zpoza hudebního pavilonku a přistoupila k němu. Teď byli úplně sami. Dlaní mu setřela pár chomáčků trávy ze saka a pak se lehce dotkla modrozelené odřeniny na jeho tváři. „Takhle jsi k tomu přišel? V nějaké podobné rvačce?" Když se jen zasmál a zavrtěl hlavou, zeptala se: „Proč jsi mu dával peníze, Joyfule?"

„Jenom šilink. Aby byl na naší straně, ne proti nám."

Manon bleskurychle promyslela všechny souvislosti. „Od první chvíle jsi pochopil, že nás ten člověk špehuje. Jak ale mohl předem vědět, že budeme v Battery Parku?“

Neměl chuť jí říci, že právě ona ho dovedla na místo jejich schůzky. „Sledoval mě a odhadl, kam mám namířeno.“

„Ale určitě ne o své vůli. Kdo za tím vězí, Joyfule?“

„Gornt Blakeman. Protože já teď vlastním Devreyho rejdařství…“

„Ale to je skvělé!“ Rozzářila se, ale pak přimhouřila oči.

„Co je?“ zeptal se Joyful.

„V pátek večer. Bylo už dost pozdě, asi deset, řekla bych, když se Gornt Blakeman objevil u táty v krámě. Slyšela jsem hluk, a tak jsem sešla dolů a poslouchala za dveřmi. Pan Blakeman požádal tatínka o moji ruku.“

Joyful jen stěží podačil kletbu, která se mu drala na jazyk. „Co mu na to otec odpověděl?“

„Že bez mého souhlasu mu nemůže nic slíbit. A se mnou o té nabídce zatím vůbec nemluvil.“

Trochu ho to uklidnilo, ale jen na chvíli. Ať tak či onak, Gornt Blakeman je velice bohatý muž. „A kdyby o tom začal – souhlasila bys?“

Tiše se zasmála. „Musíš se mě na to ptát?“

Objal ji kolem pasu, přivinul k sobě a políbil. Jen zlehka, aby ji nepoplašil a nedal najevo míru své touhy. Manon mu však dlaněmi sevřela tváře, pevněji ho přitiskla a pootevřela ústa. Zatočila se mu hlava, zvedl ji do výšky a zabořil jí hlavu do ňader. Na těle cítil měkkost jejího břicha a pevnou pružnost dívčích stehen. Přestával se ovládat. Položila mu ruce na ramena a odtáhla se. „Joyfule,“ zašeptala, „no tak, Joyfule…“

Uvolnil sevření a postavil ji na zem. „Promiň…“

Položila mu prst na ústa. „Není co promíjet. Ale najednou mi došlo, proč si mě pan Blakeman z ničeho nic chce vzít. To není kvůli mně. Chce ublížit tobě.“

„Kterýkoli muž by toužil mít tě za ženu. Ale nejspíš je pravda, že u Blakemana v tom moje osoba hraje svou roli.“

„Ale teď už na tom nezáleží,“ opáčila. „Když jsi majitelem Devreyho rejdařství, můžeš směle tatínkovi říct, že se chceme brát. Ať si Gornt Blakeman najde jinou ženu, která mu dá syny. Beztak podle mě chce jenom chovnou samici. Ptal se tatínka, jestli jsem z kvalitního rodu. Vím, že jsem. Maminka měla tři syny. Tobě jich dám přinejmenším tolik a… Co je, Joyfule?“ A když neodpovídal, zeptala se rovnou: „Požádáš teď o moji ruku, ne? Říkals přece, že nejdřív musíš mít co nabídnout, ale když teď máš Devreyho rejdařství…“ Nedomluvila, hleděla na něj a čekala na odpověď, která stále nepřicházela.

Kdesi nedaleko odbíjely hodiny. „Půl dvanácté,“ řekl Joyful. „Tvůj papá si bude dělat starosti.“

„Spíš bude zuřit.“ Hovořila klidně. Po všechny ty týdny a měsíce si byla tak jistá. Dělala ze sebe blázna? Spletla si pouhý flirt s hlubokou oddaností? „Máš pravdu. Musím jít. Ale nejdřív mi, prosím, odpověz. Požádáš tatínka o moji ruku?“

„Kristepane, Manon! Samo sebou, že to udělám. Jenomže zrovna teď…“ Ještě spoustu věcí bude třeba vyřídit. Je tu Blakeman a Astor, firma s většími dluhy než majetkem a – Bůh mu pomáhej – celá ta záležitost s Tančícím filkem. Nejdřív si přece musí promluvit s Delight, než se formálně zaváže… Viděl v očích Manon zklamání i zárodek slz, které hrdě potlačovala. Čert je všechny vem a čert vem čas. „Můžeš se zdržet tak dlouho, než ti to vysvětlím?“

Srdce se jí rozbušilo radostným triumfem i pochybami zároveň. „Můžu. Musím.“

Trvalo několik minut, než jí objasnil podstatu dohody se svým vzdáleným příbuzným. „Do téhle chvíle z toho plyne jen to,“ zakončil, „že jsem na sebe vzal odpovědnost za jeho horu dluhů. Ale mám plán, Manon. Sešel jsem se také s Jacobem Astorem.“

Překvapeně na něj zazírala. „S Astorem? A o čem jste spolu mluvili?“

Zavrtěl hlavou. „Teď ne, Manon. Teď už musíš jít.“

Zvedla se na špičky a políbila ho na rozloučenou. „Tenhle týden,“ řekla ještě před odchodem, „budu každé poledne na Fly Marketu. Přijď, když budeš moct.“

Chtěla jít rovnou zadem do kuchyně, ale otec ji očekával v otevřených hlavních dveřích. „Co to má znamenat?“ zeptal se.

„Je mi líto, papá. Zdržela jsem se. Hned začnu chystat jídlo.“

Pokusila se kolem něj proklouznout, ale otec ji zadržel. „Nejdřív mi řekni, kde jsi byla.“ Manon mlčela. „Podívej se, jak vypadáš. Rozcuchané vlasy. Šaty od trávy. Jsi jako… jako…“ Dobrý Bože, ta holka se musí vdát, aby ji přestal mít na odpovědnosti. „Podívej se, jak vypadáš,“ opakoval bezmocně, pln vzteku sám na sebe, že ji jakživ nedokázal zvládnout.

„Jak vypadám, papá?“

„Jako běhna.“ To slovo ho pálilo v ústech, ale nic jiného si myslet nemohl.

„Budu se tvářit, že jsem to neslyšela,“ řekla Manon a znovu se pokusila kolem něj projít.

Vionne pokročil stranou, takže pořád stál proti ní čelem. „Manon, pro všechno na světě, jsem přece tvůj otec. Chci pro tebe jenom to nejlepší. Ale odejít z domu božího, abys… abys mohla dělat já nevím co… Ihned mi řekni, kdes byla.“

„Nemůžu. A jestli mě nenecháte projít do kuchyně, budeme jíst o to později.“

„Požádal jsem vdovu Tremontovou, aby nám uvařila. Už je v kuchyni. A od dnešního dne bude pro nás taky nakupovat.“

Adele Tremontová, dámská krejčová, která obléká nejelegantnější dámy ve městě, druhé zaměstnání rozhodně nepotřebuje. Je tady, protože má na Maurice Vionneho políčeno už od smrti jeho manželky. „Rozumím. A já, papá? Co mám dělat já?“

„Ty jdi do svého pokoje, Manon. Zůstaň tam a můžeš přemýšlet o hanbě, kterou jsi uvrhla na sebe, na mě i na památku své zesnulé matky. A taky o tom, jak je nepravděpodobné, že by ovdovělý synovec monsieura DeFana – nebo vůbec kdokoli jiný – měl zájem o poskvrněné zboží.“

Pearl Street, tři hodiny odpoledne

Jelikož byl den Páně, nikoli všední pracovní den, hlavní jídlo se podávalo už ve tři hodiny. Lákavá vůně rožněného kuřecího masa se táhla z obytné části domu Barnabyho Cartera do zšeřelé zadní části skladiště a dráždivě pronikala do nozder pětice mužů, kteří se tam sešli.

Kočáry i bryčky nejrůznějších tvarů a velikostí se vrátily na svá obvyklá místa hned po skončení čtvrteční aukce. Rokující muži seděli v potemnělém nitru velkého dostavníku, určeného k provozu mezi New Yorkem a Bostonem. A výslovnost muže, který teď promluvil, prozrazovala jeho massachusettský původ. „V Bostonu jsme se, pánové, dostali do politováníhodné situace. Obchod je mrtvý, tržby jsou na nule, naše lodě hnijí v přístavištích. Krachujeme a je nad slunce jasné, že takzvaná federální vláda nemá prostředky na zajištění ochrany našeho pobřeží. Jakmile bychom uskutečnili opatření, která navrhujeme, naším prvním úkolem by bylo zabránit finančnímu kolapsu. Každý občan naší nové vlasti musí přispět…“

„Předpokládám, pane, že nenavrhujete zdanění všech obyvatel. To je přesně to, co…“

Gornt Blakeman si pěstí podepíral bradu a tvářil se, jako by pozorně naslouchal námitkám proti jakékoli podobě zdanění, které uváděl muž z New Hampshiru. Celý tenhle nekonečně se vlekoucí spor ho už unavoval. Všichni čtyři muži, ti z Bostonu, Concordu i ona dvojice z Hartfordu nemají v hlavách ani za mák rozumu a představivosti. Škoda, že se nemohl dostavit ten chlápek z Rhode Islandu. Ten je ze všech těchhle obyvatel Nové Anglie daleko nejchytřejší. Zatraceně! Lucretia Carterová musí být skvělá kuchařka. To kuře voní přímo nádherně. Není divu, že Barnaby vypadá tak naštvaně, když musí hlídat u vchodu, zatímco nahoře mu stydne nedělní jídlo.

Concorďan dál trval na svém: „Musí přece být možné jednoduše uvalit clo na veškeré dovážené zboží a…“

„Je třeba zavést celkovou daň z příjmu,“ přerušil debatu hromovým hlasem starší z obou mužů z Connecticutu. Jeho mladší společník se ho sice snažil přimět ke ztišení, ale přesto souhlasně přikyvoval.

Blakeman cítil mravenčení v levé noze, zavrtěl se a pokusil se nalézt ve stísněném prostoru poněkud lepší polohu. Už tu všichni takhle dřepí skoro hodinu. Prokletá ztráta času. Diskuse o tom, jak by měla centrální vláda zvýšit svůj příjem, je nesmyslná a hlavně předčasná. Otázka zní, zda se několik silných a schopných mužů má chopit iniciativy a přímo své myšlenky prosadit, nebo zda se mají pokusit přesvědčit zákonodárce, aby na celou věc hleděli jejich očima. Přinejmenším v New Yorku je odpověď nasnadě. Blakeman si odkašlal. Ostatní na něj pohlédli. „Nejdřív musíme, pánové, moc získat, a teprve pak se můžeme začít bavit o tom, jak ji využít."

„Ach, pan Blakeman!" – To opět promluvil muž z Bostonu – „Už jsem si začínal myslet, že jste ztratil řeč."

„Jen jsem se rozhodl neúčastnit se diskuse, o které si myslím, že je předčasná. Pokud se nám nepodaří…"

„A co ti vaši piráti?" ozval se znovu starší z obou Hartforďanů, kterého jen jeho nahluchlost omlouvala, že skákal druhým do řeči a zbytečně hulákal. „Podařilo se vám uzavřít s nimi tu dohodu, jak jste to sliboval? O tom jejich ‚stůj a naval prachy,' jak to říkají?"

„Myslím, pane, že si je pletete se silničními loupežníky. Ale můžu vás ujistit, že s Baratarijci jsem ve styku." Dobře věděl, že ten trouba Tintin je U Tančícího filka pečený vařený, a na vlastní oči viděl, jak Delight přímo slintala chtivostí pokaždé, když se jí zmínil o svém plánu podřídit jí všechny kurvy ve městě. A stejná zásada platí i pro něho. Moc a pevná ruka, to je to pravé. Ne to bláznovství, kterému říkají demokracie.

„Pokud jde o ty Baratarijce," navázal Bostoňan, „znamená to, že Lafitte je ochoten napadat lodě Spojených států, když se náš plán uskuteční? Ptám se proto, pane Blakemane, protože až dosud to nikdy neučinil."

„Nečinil tak proto, že k tomu zatím neobdržel opravňující písemné svolení od žádné separátní americké země." To bylo skutečné jádro věci, ta horká brambora, kterou si dokola přehazovali, protože nikdo z nich se nechtěl popálit. Blázni, jeden jako druhý. Tenhle kontinent je obrovitý. Je tu dost místa pro dva úplně samostatné státy, a možná i pro víc než jen dva.

Mladší muž z Connecticutu se začal kroutit. „Ale pánové, snad nebude třeba jít až tak daleko. Koneckonců…“

Teď se vložil do debaty Newhampshiřan: „Snad bychom to mohli vyřídit oficiální dohodou na konferenci.“

Blakeman zaťal pěsti, ale tak, aby to druzí neviděli. K čertu s tím chlapem. Dohoda na konferenci. To by se mohlo vléct roky.

„Ano, konference,“ opakoval Newhampshiřan. „To je nejsprávnější způsob, jak tu věc vyřešit. V těchhle nebezpečných dnech jsme neměli vážit celou dlouhou cestu do New Yorku a tajně se tu scházet. Je třeba svolat konferenci a otevřeně na ní prodiskutovat naše představy o…“

Blakeman ho pozoroval. Tak jen to řekni naplno, ty poseroutko. Naše představy o odtržení. New York s Novou Anglií jako samostatný státní útvar.

„…naše představy o dalším postupu,“ dokončil kodrcavě představitel New Hampshiru.

„Předpokládám, že my bychom byli nejlogičtějším místem konání,“ ozval se jeden z Hartforďanů, tentokrát ten, co mluvil tišeji. „Chci říct, že Connecticut má význam v tom, že leží uprostřed.“

Ostatní souhlasili. Dokonce i Blakeman přikývl. Co na tom, že záměru bude dosaženo dřív, než se jakákoli konference sejde, ať už v Hartfordu nebo kdekoli jinde. Jakmile jednou New York vyhlásí nezávislost, dojedná separátní mír s Británií a své lodě vyšle znovu na moře, státy Nové Anglie se mezi sebou budou předbíhat ve snaze stát se členy nové konfederace.

❦

„Tak jak to šlo?“ zeptal se Carter, když zavíral vrata skladu za posledním návštěvníkem, který tiše vyklouzl do beztak liduprázdné nedělní ulice.

„Dost dobře,“ odpověděl Blakeman.

„Všichni s tebou souhlasili?“

„S námi, Barnaby. S námi,“ opravil ho Blakeman a položil mu ruku na rameno. „Ty i ostatní mechanici a řemeslníci přece musíte

vědět, že je to nutné. Nemůžeme dovolit, aby nás Madison se svými válečnickými jestřáby připravovali o živobytí.“

„To jistě,“ připustil Carter.

Blakeman odešel a Barnaby vyšel nahoru do svého bytu, ale navzdory lahodnému kuřeti, které jeho žena připravila, jídlo mu jaksi vázlo v hrdle.

Canvastown, šest hodin večer

„Touhle koulí pošleme červenou do třetí kapsy,“ prohodil Joyful a zpola se naklonil přes jedenáct stop dlouhý kulečníkový stůl v zadní části McDermottovy ústřičné restaurace. „Jedním karambolem na cestě do kapsy,“ dodal. Karambol byl šťouch, který odrazem od mantinelu zasáhl další kouli.

Barnaby stál stranou a opřený o tágo upíral oči na kulečníkový stůl. Hlavu mu halila oblaka kouře z doutníku, který svíral mezi zuby. „Vsadím se o dvojnásobek, že trojitý karambol nesvedeš.“ S ohledem na stávající pozici čtyř koulí ve hře vynesl by zdařilý trojitý karambol třináct bodů, maximum, které lze jediným šťouchem dosáhnout.

Joyful vzhlédl. „Možná, že svedu. Ovšem jen když přestaneš zaclánět. Vůbec se nedivím, že tě Lucretia po večeři pustila z domu. Musí být šťastná, když jí tím čvaňhákem přestaneš zasmraďovat byt.“

„Náhodou je to prima doutníček z Connecticutu,“ hájil se Barnaby. „Ne jako ten tvůj tabák do fajfky. Z toho jižanskýho svinstva akorát slzí oči.“ Nejen on a Joyful, i všichni ostatní v lokále hulili ostošest. Přesto Barnaby vytáhl doutník z úst a típl ho o stěnu za sebou. Nechtěl Joyfula rozhněvat, zvlášť když se tak dlouho partičce kulečníku vyhýbal. Britové jsou potvory, to je fakt. Ale znamená to, že je Blakemanův plán správný? Právě o tom si bude muset s Joyfulem popovídat.

„Kapsa tři," zopakoval Joyful a opakovaně usazoval tágo mezi prostředník a prsteník vycpané rukavice, která mu nahrazovala levou ruku.

Barnaby krůček ustoupil a zeptal se: „Tak co ty na tu sázku?"

Joyful sklopil hlavu, soustředil se na šťouch a zároveň v duchu zvažoval svou odpověď. Za normálních okolností by bez váhání řekl platí. Pokud si dokáže vzpomenout, tak v době, kdy měl ještě obě ruce, byl při kulečníku jediným úkolem levačky nepohnutě držet tágo. Tak proč je tak zatraceně těžké dokázat totéž s protézou? Protože v ní nemá přirozený cit, to je to. A u všech ďasů, taky ho nikdy mít nebude.

Ten skvělý okamžik, kdy člověk cítí, jako by tágo bylo jen prodloužením jeho vlastní paže, která neomylně dokáže zasáhnout každou kouli na tom nejsprávnějším místě, se pořád ne a ne dostavit. Napřímil se, odstoupil od stolu, kousek ho obešel a pohledem bedlivě z různých úhlů zkoumal polohu dvou červených a dvou bílých koulí. „Tak ať je po tvém," řekl konečně. „Jedním šťouchem trojí karambol, dvě červené a jedna bílá do kapsy." Nakřídoval tágo. „Třináct bodů jako sázka o třicet měďáků. Už by sis měl začít mastit kapsu, Barnaby, kamaráde. Protože na sekeru já nehraju."

Přímo nad stolem visela lampa, která svým čoudem přispívala k dusivé atmosféře lokálu. Joyful zamrkal, aby si vyjasnil zrak, znovu se naklonil přes roh stolu a pečlivě umístil tágo mezi nehybné prsty pískem vycpané rukavice. Párkrát tágo zkusmo posunul zpět a tam, a nakonec provedl energický šťouch. Zasažená koule se rozkutálela, nejprve narazila do bílé a červené, které neomylně poslala do protilehlých kapes, pak se odkutálela k levému mantinelu, odrazila další bílou a poslala do kapsy poslední červenou.

Carter radostně zařičel: „Ty jsi to dokázal!"

Joyful ještě zůstával skloněný nad kulečníkovým stolem. Jen zvedl hlavu a vzhlédl. „Na člověka, co zrovna prohrál třicet měďáků, se tváříš náramně spokojeně."

Barnaby se doširoka zazubil. Joyful mu odpověděl stejně přátelským úsměvem.

McDermottova ústřičná restaurace byla spíš podřadná putyka než rybí restaurace, ale věrna svému jménu vedla celoročně širokou škálu ústřic, aniž přitom hrozila návštěva oficiálních městských kontrolorů, kteří dohlíželi na zákaz jejich prodeje v době od května do srpna.

Dva mladí černí kluci tančili po lokále a v jednom kuse nabízeli hostům nádherné ústřičné škeble z Long Islandu. „Jen si dejte, panstvo," vybízeli je, „vyloupnout, vycucnout a splivnout! Pence za čtyři kusy! Nejlepší ve městě!"

„V téhle roční době je tohle nejlepší místo, kam si zajít na ústřice," konstatoval Joyful, vybíraje si z tácu zvlášť buclaté a šťavnaté kousky. Zaklonil hlavu a chvějící se ústřice mu vklouzla do úst. Skvělá. Správně slaná, sytá, chutná a naprosto čerstvá. „Dnešní, že?" zeptal se černošského chlapce.

„Ano pane. Ne starší než dvě hodiny. Vyloupnout, vycucnout a splivnout! Hned vám donést další, pane." Chlapec se svižně rozběhl po pilinami zasypané podlaze. „Pence za čtyři! Nejlepší ve městě!"

Joyful vyloupl další ústřici a zbylé dvě nabídl Barnabymu. Pak oba přešli na protější stranu lokálu, kde výčepní plnila cínové korbely černým pivem s hustou, krémovou pěnou. „Nejlepší pivo, jaké jsem kdekoli ochutnal," řekl Barnaby.

„Čerstvé ústřice a dobré pivo. Jen kvůli tomu ses rozhodl vláčet mě až do Canvastownu?"

„U McDermotta se nám vždycky dařila zajímavá partička kulečníku," odpověděl Barnaby se zrakem upřeným do svého korbele, nikoli na přítele. „Tady jsme přece hráli i ten poslední večer, než jsi šel do války."

Tu noc, co poznal Delight. Zdá se, že Barnaby na tuhle příhodu úplně zapomněl. „Takže tě napadlo, že by to bylo správné místo pro začátek nové éry?"

Barnaby vzhlédl. „Jaké nové éry? Co tím myslíš?"

„Svou ruku, kamaráde. Nic víc." Pozvedl vycpanou rukavici. „Co sis myslel?"

Carter se před odpovědí opatrně rozhlédl. Nikdo si jich, zdá se, nevšímal. „Joyfule, tady… na tomhle místě… Myslíš, že je pravda, co se říká o tvém otci?“

„Záleží na tom, jakou pravdu máš na mysli.“

„Říká se, že založil ten požár v šestasedmdesátém. Když Washington musel se svými vojáky ustoupit a červenokabátníci vpadli do města.“

„Nevím. O revoluci a o válce nikdy nemluvil. Ale jestli ty plameny zažehl, pak to bylo na Washingtonův rozkaz.“

„Ano. Morgan Turner byl opravdový vlastenec.“

„Taky myslím. Poslyš, Barnaby, o co tady vlastně jde? Asi ne o kulečník, ústřice a pivo, že?“

Carter zaklonil hlavu a dopil poslední doušek piva. „Tady ne. Pojď ven.“

O hodinu později lehký kočár zahnul na Greenwich Street. Starý kůň už znal cestu, takže Carter mohl jen volně držet opratě, ale přesto stále upíral zrak na cestu před sebou. Joyful byl rád, že přítel neviděl jeho reakci na zprávu, která potvrzovala jeho předchozí podezření. „Barnaby, víš určitě, že tu jde o odtržení? O přípravu konference, která by osamostatnění ratifikovala?“

„Ne, jistě to nevím. Všechno jsem samozřejmě neslyšel. Ale Joyfule, kdyby Gornt Blakeman zjistil, že jsem něco z toho prozradil, šlo by mi o existenci. Bez jeho zakázek jsem vyřízený. To si jistě uvědomuješ.“

„Samo sebou, že si to uvědomuju. A ty zase víš, že se na mě můžeš spolehnout. Jenže přesto se tě musím zeptat na dvě věci. Ta první – proč jsi mi to řekl?“

„Všude se mluví o tom, že poslední dobou trávíš spoustu času v přístavu. Kdekdo tvrdí, že se chceš pustit do obchodování s Čínou. To by dávalo smysl, vzhledem k tomu, žes tam vyrostl. Ale jestli je to pravda, tak po tom, co se stalo tenhle týden, bude tvým hlavním konkurentem Gornt Blakeman. A tak mi došlo, že by tě to mohlo zajímat.“

Nejen to, pomyslel si Joyful. Nejspíš tě to, co dělá, taky znepokojuje. Proto ses mě ptal na mého otce: porovnával jsi sám sebe s Morganem Turnerem – a mě taky, když na to přijde. Určitě jsi o tom, co se tam dojednávalo, mluvil i s drobnými živnostníky v Tammany Hallu, a přesně to mě zajímá. „A teď moje druhá otázka. Co ostatní, kteří jsou na tom podobně jako ty, montéři, samostatní řemeslníci a maloobchodníci, se kterými Blakemanův plán počítá? Jsou přesvědčeni, že je správné to udělat, že teď je ta chvíle, kdy je třeba poslat k čertu jednotu unie?“

„Těžko říct. Je to samozřejmě lákavá myšlenka. Tahle válka nejhůř dopadá na nás, řemeslníky a malé živnostníky. My ji odnášíme nejvíc. Boháči, lidi jako Jacob Astor, si můžou počkat. Ale chudší lidi – co je?“

Joyful mu stiskl paži. „Zastav,“ řekl potichu, snaže se zrakem proniknout do klamavých stínů padajícího soumraku. „Vystoupím tady a… Ne, ještě lepší bude, když mě vysadíš přímo před domem.“

Carter mu vyhověl, ačkoli nechápal, co Joyful vidí, nebo si myslí, že vidí. Zastavili přímo před vchodem do penzionu U Máti Allardové, Joyful se chopil svého tága zastrčeného v rohu bryčky a seskočil. „Dobrou noc, Barnaby. Byla to vynikající partička,“ zahlaholil co nejhlasitěji a obřadně se tágem dotkl okraje cylindru. „Musíme si to co nejdřív zopakovat.“

Carter se vyklonil z bryčky a potichu se zeptal: „Joyfule, opravdu chceš, abych odejel?“

„Jasně, kamaráde,“ opáčil Joyful stejně tichým hlasem a ještě dodal: „A nedělej si starosti. Udělal jsi dobře, žes mi to řekl. Nezklamu tvoji důvěru.“

Carter přikývl, mlaskl na koně a bryčka se rozjela. Joyful si vložil tágo do levého podpaží, začal si pohvizdovat a dlouze zápolil s klíčem od domu.

„Doktore Turnere…“

„Ano? Kdo mi co chce?“ Ohlížet se nemusel. Cliffordovy rozložité postavy si všiml na vzdálenost čtyřiceti stop, i když se mrskač krčil v zádveří domu na protější straně ulice.

„To jsem já,“ odpověděl Ocťák Clifford. „Váš pacient. Potřebuju doktorskou pomoc.“

Oba hovořili tak, aby to nemohlo být nápadné komukoli dalšímu, kdo by se náhodou skrýval ve stínu letního soumraku. Nebezpečné časy. Jako pavučina, v jejímž středu číhá Gornt Blakeman, který spřádá daleko hrozivější pletivo nástrah, než si Joyful dosud dokázal představit.

„Pojďte dovnitř, vážený Ocťáku Clifforde. Uvidíme, jestli jednoruký chirurg dokáže správným řezem odstranit vaše trápení.“

„Žádný řezání. Už jednou jsem vám řek, že si nenechám nožem šahat na ptáka.“

Joyful stál ve svém pokoji nad rozevřenou lékařskou brašnou se skalpelem v ruce. „To se snadno řekne, Ocťáku. Včera jsem vám dal týdenní zásobu léku, ale už dneska jste tu pro další.“ Zachutnalo ti laudanum, co? Proč taky ne? To, co jsem ti dal je daleko čistší, než jaké seženeš kdekoli jinde. I jestli je Jonathan pořád vyrábí podle starého receptu po Clare, jeho třípencový elixír je jen šedesátiprocentní laudanum se čtyřiceti procenty vody. To, co jsem ti dal v té hnědé lahvičce, je stoprocentně čisté. „Spotřeboval jste to najednou nebo nadvakrát?“

Mrskač přešlapoval z jedné nohy na druhou. „Ne,“ řekl, ale pak rozpačitě dodal: „Asi natřikrát. Fakt to děsně bolelo. Tejkon zrovna se mi chce, pane doktor, ale nevím, jak do toho.“

„Bude to notně bolet,“ konstatoval Joyful. „Jako předtím. Tak jdeme na to,“ pokračoval a nohou přistrčil zpod postele nočník. „Ven s ním a zkuste to. Uvidíme, jak na tom jste.“

„Teď hned?“ zeptal se mrskač s očima stále upřenýma na skalpel v Joyfulově ruce.

„Ovšem. Snad se za svoje nádobíčko nestydíte, pane Clifforde? Možná nevypadá tak hrozivě jako ten váš bič, co?“

„Jasně, že se nestydím. Nemám za co. A krom toho jste doktor. Takže o těchhle věcech musíte vědět svý.“ Zatímco mluvil, rozepínal si kalhoty. Pak si s bičem v podpaží opatrně oběma rukama podržel bolavý penis.

Joyful mu přikopl nočník blíž k nohám. „Tak do toho, pane Clifforde. Potřebuju vidět váš proud moči, abych posoudil, jestli potřebujete další léky.“

Ocťák zatnul zuby, shrbil se nad nočníkem a vymačkal ze sebe slabounký pramének, ale vzápětí zaúpěl a přestal. „Kriste na nebi, já nemůžu! Ne bez tý medicíny! Příšerně to bolí…“

Joyful vylovil z brašny lahvičku laudana. „S tímhle by to šlo snáz, že? O tom jste se už přesvědčil.“

„To jo, pane doktor. Nikdy vám vaši laskavost nezapomenu.“

Clifford sáhl po lahvičce, ale Joyful ji okamžitě stáhl zpět. „Ne tak rychle, pane Clifforde. Za všechno se platí. Nic není zadarmo.“

Mrskač se napřímil, v očích se mu objevil záblesk jeho někdejší pýchy, ale pak přece jen začal vyjednávat: „A co bude s tím žlutým práškem? S tím, co má zabránit, aby mi neupadlo brko?“

„Ten už jste taky spotřeboval?“ Joyful hmátl do brašny po poslední zelené lahvičce řebříčkového prášku. Před mnoha lety objevil Andrew v západochesterském Yonkersu ženu, o níž přísahal, že je nejlepší bylinkářkou v zemi. Zrovna v té době udělal Joyful doktorát, a tak ho strýc odvezl na její farmu a seznámil je. Od té doby od ní Andrew i Joyful brali veškerá léčiva. Tam i zpátky je to půl dne cesty a bůhví, jestli bude mít dost času tam zajet. Ale i tak se to vyplatí. Mrskač si může hrát na neviňátko, ale nebyl by sem chodil, kdyby neměl čím se odměnit. „Bral jste toho moc najednou, pane Clifforde. Proto teď potřebujete další.“

„Čím dřív budu po kupě, tím líp,“ mumlavě namítl Ocťák. „Sám jste to přece říkal, ne? To přece dá rozum.“

„Špetka na jazyk ráno a večer by udělala stejnou službu. Ta dávka, co jste ode mě dostal, vám měla vydržet aspoň týden.“ Tyhle věci jsou jako okrasná zahrada. Jakmile ji člověk pozná, musí se do ní vždycky znovu vracet. „Takže co pro mě máte na výměnu?“

Joyful držel obě lahvičky tak, aby na ně mrskač dobře viděl. Mezitím volání přírody přemohlo Cliffordovu hrůzu z bolesti. Nahrbil se a pár dalších kapek spadlo do nočníku. „Bože,“ zaúpěl s tváří zrudlou a zkřivenou bolestí. Na čele se mu perlily kapičky potu. „Blakeman se s někým sešel…“

To se dalo čekat. Když nic jiného, alespoň to potvrzuje, co už ví od Barnabyho Cartera. „Sešel se s kým? Kdy a kde?“

„Včera večer. Už hodně pozdě. A mě vzal s sebou jen na kus cesty.“

A sakra. Schůzka, o které mluvil Barnaby, proběhla téhož dne, ale dřív. „Včera večer? A co dělal Blakeman dnes?“

„O dnešku nic nevím. Šel pryč a nechal mě hlídat účtárnu. Akorát včera jsem šel s ním, protože už bylo pozdě a tma. Ale jak říkám, jen na kus cesty.“

„Na kus cesty kam, pane Cliffordе?“ Joyful vytáhl zátku z lahvičky laudana a nalil na lžíci trochu hnědé tekutiny.

„Do vesnice Brooklynu. Jeli jsme tam přívozem a šourem jsme šli kousek po břehu. Pak mě nechal čekat v hospodě, vrátil se tak za hodinu a zase jsme jeli přívozem zpátky na Manhattan.“

„Po tom břehu jste šli kam přesně?“

„Nemám ponětí.“

„Jak se jmenovala ta hospoda?“

„U Kulatý báby,“ vyrazil ze sebe Clifford. „Prosím… Už to dýl nevydržím…“

Lékařská přísaha zakazovala Joyfulovi ubližovat nemocným, a ty slzy, co stékaly po Ocťákově tváři, byly opravdové. Ale kolik jeho obětí asi brečelo a sténalo bolestí, když jim Clifford octem poléval krvavé šrámy po svém biči? Při téhle představě Joyfula ani trochu nehryzalo svědomí, když jen s velkým otálením podal dávku laudana do otevřených úst svého pacienta.

❦

Dolní Marlboro, Maryland, osm hodin večer

Ještě pořád bylo odporné vedro. I teď, kdy už slunce skoro zapadlo, se oba muži notně potili.

Astorův agent měl na sobě měšťanský vlněný žaket a pruhované kalhoty. „Zatracený pařák,“ ulevil si a pak dodal s pohledem na útvar červenokabátníků, který oba sledovali: „Pro ty tam dole je to ovšem ještě horší.“

Druhý muž měl na sobě jelenicový zálesácký oděv a širák. Vyzbrojený byl dlouhou puškou s mosazným kováním a naleštěnou dubovou pažbou. Pokynul hlavou k flotile britských lodí, plujících zvolna proti proudu řeky Patuxent tak, že z pravého boku chránila pochodující pěšáky. Plavidla i vojáci na břehu byli z návrší, ze kterého je pozorovali, zřetelně vidět. „Myslíte si, že námořníci jsou na tom líp?“ zeptal se. Počet koní, kteří zůstali v Benedictu, stačil jen pro generála a jeho důstojníky. Ostatní červenokabátníci se museli ověšeni zbraněmi a batohy pěšky vláčet ve svých těžkých vlněných uniformách.

„U vojenského námořnictva jste na tom líp jen do chvíle, kdy neokusíte rány devítiocasou kočkou,“ odpověděl muž v žaketu. Sestoupil pár kroků níž z úbočí kopce a nahlédl do svých zápisků. „Odhaduji, že jsme urazili zhruba dvacet mil. Přinejmenším to tak bude až k místu, kde se vojsko na noc utáboří.“

„A potom?“

„Buď Federální distrikt, nebo Baltimore.“

„Ještě pořád si nejste jistý?“

„Zatím ne.“ Muž v městském oděvu byl profesionální zeměměřič, ale ani on ani jeho společník u sebe žádné mapy neměli. Takové důkazy by pro ně v případě zatčení znamenaly jistou smrt. Dokonce i těch pár náčrtků v topografově bloku by je jako vyzvědače mohlo snadno přivést na šibenici. „S jistotou to budeme vědět teprve až dorazíme na Horní Marlboro,“ dodal. „Tam se cesta rozděluje. Jedním směrem na Baltimore a druhým na Washington.“

„Za jak dlouho tam dojdou?“

„Zbývá jim několik hodin. Do dnešní noci to nestihnou. Jakmile padne noc, rozbijí tábor a znovu vyrazí až za svítání.“

„Do té doby by ještě mohli zažít nepříjemné překvapení.“ Muž v zálesáckých šatech byl zkušený střelec, který věděl, že by mohl zneškodnit mnoho červenokabátníků dřív, než by na něj dokázali zamířit svými nepřesnými mušketami. A začal by s důstojníky. Až dosud Britové na žádný americký odpor nenarazili, takže když se do toho pustí, další by se třeba přidali… Ach Bože! Marné snění. Je tu sice pár amerických dělových člunů, ale ty se skrývají. Proti přesile nemají nejmenší šanci. Velitel britské flotily o nich nejspíš ví, ale ne-

chává je na pokoji, protože mu nestojí za námahu. Anglánům jde o daleko tučnější kořist. Přesto navrhl: „Mohli bychom jim připravit menší uvítání palbou.“ Risk je zisk.

„Třeba,“ souhlasil první. „Ale když vezmeme v úvahu dosavadní postup Madisonových generálů, tak je náš úspěch zatraceně nepravděpodobný.“

Město New York,
U Tančícího filka, půl dvanácté v noci

V tuhle hodinu to tady vždy páchlo, to Joyful dobře znal. Smrad peněz. Teď se tu točily obrovské sumy. Obavami a zklamáním páchnoucí pot prohrávajících se mísil s pižmovým dechem vítězů. Ti si jako frkající rujní hřebci už teď ve zjitřené fantazii představovali ženu, na níž ukojí svůj hrou vybičovaný chtíč.

Muži přesycení hazardem posléze opouštěli hrací stoly a trousili se do dámského salonku, aby si vybrali z nabízeného zboží. Někteří chvíli poseděli se dvěma či třemi děvčaty, chtivě hltali jejich zvonivý smích, případně je v malé partičce karet nechávali vyhrát pár pencí. Ženu, na niž padla jejich konečná volba, pak rozkazovačným pohledem vyzvali k cestě do horního poschodí. Jiní byli daleko přímočařejší: bleskurychle si vybrali a panovačně ukázali na vyhlédnutou dámu, plně si uvědomujíce, že v tu chvíli jsou králové, jejichž rozkaz je zákonem.

Věřili tomu, protože Delight jim to umožňovala.

Joyful stál u vchodu do herny. Na sobě měl pruhovaný žaket se šarlatovou vestou. Jakmile ho Delight uviděla, okamžitě si uvědomila, že tohle není jedna z jeho obvyklých návštěv: orlík totiž zalétal do svého hnízdečka vždy jen v černém oděvu. Až dosud se mu tedy vyhýbala. Za ní dnes nepřišel.

Gornt Blakeman hrál karty s mužem, který byl pravidelným hostem Tančícího filka už od jeho otevření. Obchodník Geoffrey Colden náležel k prvním signatářům takzvané smlouvy pod platany a byl také váženým členem městské rady. Seděl čelem ke vchodu, a tak

když Joyful vstoupil, pozdravil ho: „Přeji vám dobrý večer, doktore Turnere.“

„I já vám, vážený pane.“ Poté se mírně uklonil Coldenovu spoluhráči: „Pane Blakemane…“

„Pane doktore,“ odpověděl Blakeman, ale pak se k Joyfulovi znovu otočil zády a soustředil se na vějíř karet, který držel v ruce. „Můj štych,“ prohlásil, přisunul na svou stranu dvě karty a poté vyložil pikového krále s dámou. „Královská svatba,“ oznámil a slonovinovým žetonem zaznamenal své bodové skóre. „Hrajete bezik, doktore Turnere?“ zeptal se, aniž se otočil.

„Jistě, pane Blakemane. Na moři jsou dlouhá období, kdy člověk nemá co dělat. Každá hra pak stojí za vyzkoušení.“

„Nechcete mě vystřídat, pane Turnere?“ zeptal se Colden odkládaje karty. „Zahlédl jsem mladou dámu, na kterou jsem čekal.“

Po schodišti od ložnic právě scházela baculatá černovláska, která cestou do dámského salonku výmluvným pohledem naznačila přítomným pánům, že je momentálně volná. Jmenovala se Rosa Maria a Delight svého času Joyfulovi detailně popsala její přednosti – *neuvěřitelně silná Portugalka, která dokáže chlapa úplně vyždímat* – spousta mužů o žádnou jinou nestojí.

Obchodník se zvedl a spěchal za ní. Joyful obešel stůl a zaujal jeho místo. „Dovolíte, pane Blakemane?“

„Bude mi potěšením, doktore.“

Na Joyfulovi byla řada, aby rozdal karty. Všiml si, jak ho Blakeman zvědavě pozoruje a čeká, jak se jeho jednoruký soupeř s tímhle úkolem vyrovná. Neučinil nic, aby mu to usnadnil. „Lidi jsou přizpůsobiví,“ poznamenal Joyful. „To vám jistě neušlo.“

„Já nejsem mužem vědy jako vy, pane doktore Turnere, a tak mi některé projevy téhle schopnosti mohly snadno uniknout.“

„Joyfule, prosím. Mezi hráči mají panovat přátelské vztahy.“

Blakeman se zaklonil a zhoupl se na zadních nohách židle, na níž seděl. „Upřímně řečeno, hazard mě láká, jen když je sázka náležitě vysoká.“

Joyful neodpověděl, jen mlčky shrnul karty, které před ním ležely. Dvě karetní sady obvyklých čtyř barev, ale bez dvojek až šestek, celkem tedy čtyřiašedesát karet. Vycpanou rukavici použil jako za-

rážku paklíku, pravačkou odzvedl, obě poloviční hromádky srazil k sobě, palcem uprostřed přizvedl a bleskurychle promísil. Karty srazil do jednoho sloupečku, znovu odzvedl a celý proces pak ještě dvakrát zopakoval. Nakonec karty přisunul k Blakemanovi, aby i on odzvedl.

„To bylo dobré," poznamenal Blakeman. „Chirurgie zřejmě skvěle trénuje obratnost."

„V mnoha směrech určitě. A pokud jde o výši naší sázky, souhlasil byste s dolarem za bod, Gornte?" Dobře si uvědomoval, že mu Blakeman nenabídl, aby ho také oslovoval křestním jménem. Je to sice na samé hranici dobrých mravů, ale nepřekračuje ji to, protože familiární způsob komunikace přece sám navrhl.

„Vysoká sázka – Joyfule." Blakeman před vyslovením jeho jména jen krátce zaváhal. „Jsem pro. Vlastně navrhuju dva dolary za bod." Sáhl do kapsy a hodil na stůl hrst guinejí. Stříbrné mince se zaleskly v tlumeném světle herny. „Souhlas?"

„Souhlas." Joyful vložil do banku svou sázku. Hromádka minci obsahovala i zlaté dukáty, měnu Svaté říše římské. Vzácnější a mnohem hodnotnější než britské guineje. Výraz Blakemanovy tváře se nezměnil, ale jeho pohled zvláštním způsobem ztvrdl.

Joyful dal tři karty svému sokovi a tři sobě, pak rozdal ještě po dvou a nakonec znovu po třech, tedy osm karet každému. Poté sedmnáctou kartu otočil lícem vzhůru. Ta označovala trumfovou barvu. Bylo to kárové eso. Položil je vedle balíčku zbylých karet, ale stále přitom nespouštěl oči z tváře svého protihráče. Ten nehnul ani brvou. Jestli pro něj káry něco znamenaly, pak to na sobě nedal ani v nejmenším znát. Oba hráči se chopili svých karet, Joyfulovi se vějířek podařilo rozložit jen s jistými potížemi. Blakeman se krátce ušklíbl, ale vzápětí se ovládl a znovu nasadil kamenný výraz. Vynesl první kartu. „Srdcový kluk," řekl potichu. „Tančící filek."

„V tom případě bude štych můj," odpověděl Joyful a maličko se pousmál. Pak položil své karty na stůl lícem dolů, aby z nich mohl vybrat tu, která soupeřovu kartu přebije. V této počáteční fázi beziku není třeba ctít barvu, rozhodující je jen hodnota karty. Vynesl pikového krále a vycpanou rukavicí si obě karty přihrnul na svou stranu. „Také hlásím královskou svatbu," dodal a ze svých karet vyložil trefového krále s královnou. Pak si z paklu vzal tři karty. Dvě další krá-

lovny a desítku – všechno káry. Měl tedy nyní pět trumfových karet. Vzhlédl, ale jeho nehybná tvář nic neprozrazovala. „Řada je na vás, Gornte.“

Blakeman si líznul z paklu. Joyful ho pozoroval jakoby z velké dálky i z bezprostřední blízkosti zároveň. Jako kdyby prováděl složitý chirurgický zásah, při kterém je každý další krok předem zlatým písmem pevně vryt v jeho mysli. Tato hra, tato noc, vše, po čem touží, náleží jen a jen jemu. Dnes mu jeho džos přinese vítězství. Cítil to až v morku kostí, ale věděl, že tím vyhraje jen jednu bitvu, nikoli celou válku.

Po třiceti minutách rozvíjející se hry měl Joyful na své straně třikrát tolik slonovinových žetonů než jeho soupeř. Mezitím se kolem nich shromáždil kruh napjatě přihlížejících. Návštěvníci herny je znali přinejmenším od vidění, a tak s ohledem na řeči, které po městě kolovaly, většina z nich tušila, že v téhle hře jde o víc, než jen o peníze. Jeden z nových vyhazovačů Tančícího filka, Vazoun Shane, stál poblíž, připraven okamžitě zasáhnout, kdyby se cokoli semlelo. A protože se Vazoun narodil ve čtvrti Five Points, schopnost předem vycítit hrozící rvačku nasával už s mateřským mlékem.

Blakeman vyhrál třetí štych a právo hlásit. „Dvojitá královská svatba za dvacet bodů,“ řekl, vyložil na stůl dva trefové krále a dvě trefové královny a přisunul si příslušný počet bodových žetonů. „Nezdvojnásobíme sázku?“ zeptal se.

Koutkem oka zaregistroval Joyful dalšího přihlížejícího, který stanul za Blakemanovými zády. Ocťák Clifford ve svém pracovním oděvu a s nezbytným bičem v podpaží. Uvědomoval si, že ten chlap ho nenávidí, protože je na něm závislý. Kdyby došlo ke rvačce, Clifford by se v rozporu s vlastními zájmy musel postavit na stranu svého zaměstnavatele. Žádné strachy, mrskači. K ničemu nedojde. Dnešní noci ne. Je to jen prvních pár kapek krve v souboji, ve kterém ani jeden z nás zatím nehodlá zasadit smrtelný úder.

Blakeman stále čekal, jak jeho protihráč zareaguje na zvýšení sázky, přičemž oba dva dobře věděli, že peníze tu vůbec nic neznamenají. „Jsem pro,“ řekl Joyful.

Do shromážděného hloučku se přidala i Delight. Stanula přesně uprostřed mezi oběma hráči. Blakeman bral další dva štychy. Poté

Joyful využil trumfové barvy a károvou sedmičkou přebil pikového krále a tichým, naprosto klidným tónem oznámil: „Hlásím dvojitý bezik.“ Jeho karty ležely na stole lícem dolů. Aniž do nich nahlédl, vybral čtyři a obrátil je. Dvě pikové královny se dvěma károvými kluky. Pět set bodů. Nejvyšší dosažitelné skóre.

Blakeman přisunul hromadu mincí na Joyfulovu stranu stolu, pak sáhl do kapsy, vytáhl další hrst stříbrných guinejí a přihodil je k soupeřově výhře. Kupa mincí na vítězově straně by jedné dělnické rodině stačila na pětileté živobytí, ale oba muži věděli, že je to jen nepatrný zlomek majetku, který je skutečně ve hře. Gornt vstal a řekl: „Gratuluji, pane. Jednou rukou hrajete líp než většina lidí oběma.“

„V Kantonu by řekli, že můj džos mi dnes přisoudil vítězství. Že mi jednoduše padla karta, a to s žádnou dovedností nesouvisí.“

„Opravdu? Dám na vaše slova, protože i já sem chodím spíš za zábavou než za ziskem. Přeji vám dobrou noc, Joyfule.“

„Nápodobně, Gornte.“

Blakeman začal stoupat po schodech k ložnicím, aniž se předtím zastavil v dámském salonku, aby si vybral společnici. Clifford následoval svého zaměstnavatele, ale zastavil se u paty schodiště s bičem v podpaží a s pohledem upřeným přímo před sebe.

Několik dalších hráčů projevilo přání zaujmout Blakemanovo místo u partie beziku, ale Joyful shrábl svou výhru a vstal. „Snad někdy jindy, pánové, ale díky za nabídku,“ řekl a zamířil ke dveřím. Delight k němu s úsměvem přistoupila se sklenkou temně zlatavého brandy. „Pozornost podniku a mé osobní blahopřání, pane doktore.“

Božská žena. Na sobě měla purpurovou róbu, těsně pod nádherným poprsím přepásanou saténovou šerpou. Jemná látka jí lichotivě lnula k tělu a barevně ladila s medově zlatavou pletí. V Joyfulovi vřela krev: vůně ženy a rozjařující pocit vítězství spolu tvořily opojnou směsici. Chopil se sklenice a naráz vypil její obsah. S požitkem cítil, jak se mu žár ušlechtilého nápoje rozlévá od hrdla až do útrob. Celé tělo měl v jednom ohni – věděl, že v tu chvíli by stačilo pouhé kývnutí, aby se do něj zavěsila a před zraky všech s ním vyšla vzhůru po schodišti. Jediná žena v domě, která nebyla na prodej.

V zápětí ho napadlo, že by náhlou živočišnou touhu mohl ukojit s některou místí děvkou, ale už kvůli Delight i s ohledem na Manon cítil, že by si tuhle zradu až do smrti vyčítal.

Delight od něj převzala prázdnou číši. Joyful vylovil hrst zlatých dukátů. „Podíl podniku," řekl, když přečetl v jejích očích nevyřčenou otázku. Nechtěl jí ublížit, věděl, že jeho odmítnutí Delight nutně pochopí jako veřejnou urážku, ale nemohl jinak. „Je pozdě a jsem strašně unavený," řekl potichu. „Dobrou noc."

Delight se otočila a zamířila ke schodům, po kterých před chvílí vyšel Gornt Blakeman.

Pondělí 22. srpna 1814

Kapitola čtrnáctá

Město New York,
U Tančícího filka, krátce po půlnoci

DELIGHT BOLELO CELÉ TĚLO. Blakeman si ji vzal tvrdým a nelítostným způsobem, ale právě to jí dnes vyhovovalo. Něhu k němu necítila – a když na to přijde, tak ani k žádnému jinému muži. To už ne, už nikdy víc.

Když se vracela dolů, napadlo ji, že už je vlastně pondělí, takže podnik bude skoro prázdný. Ale v prvním poschodí si všimla, že většina dveří je ještě zavřená, a to znamená, že ložnice jsou dosud obsazené zákazníky. I v herně bylo ještě dost vášnivých hazardérů. Neušlo jí, že venku před vchodem se Vazoun Shane s kýmsi vášnivě dohaduje.

Vyhlédla špehýrkou, aby poznala, o koho se jedná, a pak se vrátila a otevřela dveře do dámského salonku. Dva vyhazovači tam hráli karty se zbývajícími děvčaty. Přivolala je. „Zůstaňte tady, odkud na mě uvidíte. Když zavolám, okamžitě přijďte," přikázala jim a vrátila se ke vstupním dveřím.

„To je v pořádku, Vazoune," řekla svému tělesnému strážci. „S tím pánem si to už vyřídím." Poté oslovila neodbytného hosta: „Jste hodně rozrušený, kapitáne O'Toole. Pojďte dál, jestli na tom trváte, ale asi by bylo lepší, kdybyste si šel nejdřív nahoru trochu odpočinout. Ochotně vám najdu dámu, která vám bude dělat příjemnou společnost. Chcete raději blondýnku, nebo brunetu?"

„Nechci žádnou," odsekl O'Toole a rval se dovnitř. Dva mladí vyhazovači mu však na pokyn své šéfové okamžitě zastoupili cestu. „Mám hromadu peněz," drmolil ztuhlým jazykem. „Fakt hodně," dodal. Sotva se držel na nohou, ale váček s penězi hrdě držel před sebou.

„O tom nepochybuji," opáčila Delight. „Ale v našem podniku je zvykem, že pánům v podrouš̌eném stavu umožňujeme jít si nejdříve trochu odpočinout, a teprve pak pokoušet štěstí ve hře." Opilci způsobují u hracích stolů nejvíc malérů – a opilí Irové patří k nejhorším.

„Takže kde račte raději posečkat, pane kapitáne? Nahoře v některé z našich luxusních ložnic, nebo venku mimo tento podnik?“

Vazoun Shane udělal krůček vpřed. Delight ho jemným gestem zarazila a dál čekala na Irčanovu odpověď. O’Toole se mlčky otočil a vrávoravým krokem zamířil zpátky. Co se dá dělat – měl na výběr a rozhodl se. „Brzy nás opět navštivte, pane kapitáne. Až se dáte do pořádku, rádi vás tu uvidíme.“

O’Toole se vypotácel a Delight za ním zavřela dveře. Za svými zády zaslechla pohrdavé uchichtnutí. Otočila se a u paty schodiště uviděla piráta Tintina. „Ten ožrala ví pendrek, oč přichází,“ konstatoval a pokynul hlavou vzhůru k ložnicím. „Dneska jsou dvě vaše holky za cenu jedný, jak mi řekla ta vousatá babizna. Vybral jsem si zrzku a bloncku. Perfektní šoustačka, i když připouštím, že…“ Přejel ji pohledem od hlavy až k patě a dodal: „Že bych měl dneska chuť na kapánek tmavší maso.“

„Jsem ráda, že jste u nás spokojený, monsieur Tintine.“ Během svých posledních dvou návštěv Tančícího filka ji francouzský pirát vždycky svlékal pohledem. Ale to nic, říkala si Delight, hosté ji často pokládají za o něco dražší obdobu jejích dámských zaměstnankyň. Ať si myslí co chtějí, hlavně, když nechají v podniku své peníze. Má přece papíry od Sígra Silase, a to je skoro tak dobré, jako kdyby byla přímo zapsaná v oficiálním seznamu svobodných černochů. „Ale prosím, omluvte mě. Dneska se necítím nejlíp. U hráčských stolů je pořád hodně živo. Určitě se v herně pobavíte stejně dobře, jako s těmi dvěma dámami.“

Tintin trčel mezi Delight a schodištěm. Neuhnul ani o píď. „Mám vám říct, co by mě nejvíc pobavilo?“

Jeho oči hovořily jasnou řečí. Delight měla co dělat, aby nedala najevo zlost a znechucení. „Umím si to představit, monsieur,“ odpověděla potichu. „Ale dnes večer to nebude.“ Ukázala na svého osobního strážce, který ostřížím zrakem sledoval každý její pohyb. „Tohle je Vazoun Shane. Vždycky se drží v mé blízkosti. Rozumné, nemyslíte?“

Tintin si urostlého mladíka dobře prohlédl. Svalovec, to jistě. Ale na to, že by dokázal dostatečně rychle čelit ostří nože, rozhodně nevypadá. Tintinova dýka by s ním udělala krátký proces. *Oui*, ale

jsou tu ještě další dva vyhazovači. *Eh bien,* ta čubka má pravdu. Dnes večer to nebude. Dneska ne, ale už brzy. To čekání ho unavuje, ale teď, kdy Eugenie má správné dokumenty, zařídí, aby všechno vzalo rychlejší spád. „Dobrou noc, mademoiselle Delight. Spěte sladce."

„Díky, monsieur Tintine. To určitě budu."

❦

K čertu s tou zkurvenou mulatskou čubkou. Normálně nebyla barva pleti pro Finbara O'Toola nijak důležitá, ať šlo o ženu nebo muže. Už dávno věděl, že na vnějšku vůbec nezáleží. U ženské je nejdůležitější dobré srdce, u chlapa odvaha. Ale dnes pro něj byla Delight Higginsová mulatská čubka, které přál jen to nejhorší. Ale svatá Panno, Delight za to přece nemůže, že se cítí pod psa. Je to tím, že ho dosud nikdy nikdo z lodi nevyhodil. Žádný majitel k tomu neměl důvod, dokud ho ten pacholek Bezpalčák Wu nedonutil, aby ho vzal s sebou jako černého pasažéra.

Rozhlédl se a uvědomil si, že od Rivington Streetu došel až k Bowery. Spousta kořalen, kam chodili farmáři a jim podobní prodávat své zboží, když se chtěli vyhnout poplatkům, které město vybíralo za prodej na tržištích. Vývěsní štíty hlásaly U Kachny a pánve, U Prasete a píšťaly a neušla mu ani mnohem umněji vyvedená reklama zájezdního hostince U Newyorčana, ale vůbec nejblíž to měl do krčmy U Býčí hlavy na protější straně ulice. Tamní hospodský o zdraví své a svých hostů zřejmě zvlášť nepečoval. Každý přece ví, že noční větry přinášejí nemoci, a on přesto nechával dveřní závěs rozhrnutý, takže zlatavé světlo se z nitra lokálu rozlévalo na ulici.

O'Toole se nejprve ujistil, že zatažený váček s penězi má bezpečně ukrytý na holém těle pod košilí. Díky Panně Marii a všem svatým měl také dost rozumu, aby si pár drobnějších mincí předem nacpal do kapes, takže nebude muset na veřejnosti lovit ve svém pokladu na prsou. Šest tisíc dolarů, Kriste Spasiteli! Nebo aspoň jejich větší část. Pořád je má. Hotový zázrak, to se musí nechat. A možná je dobře, že ho ta mulatská čubka dnes nepustila do své herny. Vystoupil ze stínu a zamířil do žlutavého světla hospody.

Má štěstí a dobře si vybral! Pach rumu v lokále byl tak intenzivní, že jen samotným dýcháním by se člověk mohl namazat. Vzpomněl si, že tohle je místo, kam chodívají popíjet řezníci. Za Býčí hlavou jsou ohrady pro dobytek, který sem dodávají farmáři z Long Islandu nebo Západního Chesteru, pokoje pro honáky, aby se měli po namáhavé cestě kde vyspat, a hned v sousedství oficiální městská jatka. Chlapi brodící se v krvi a přecpaní hovězím netouží po ničem jiném, než po nejsilnějším rumu, jaký tu mohou dostat. „Grog!“ houkl, jakmile usedl ke stolu blízko vchodu. „Tuplovanou dávku – a fofrem!“

Ale ani čtyři dvojité grogy mu náladu nezlepšily. Dneska večer mu nic nevychází. Ani pořádně opít se nedokáže. „Zkurvenej Blakeman,“ hučel si pod vousy. „Všechno je to jeho vina. Ať shnije v nejhlubším pekle.“

„Klídek, jen klídek.“ Cizí muž usedl proti němu. „není dobrý mluvit o významných lidech tímhle způsobem, kapitáne Finbare O’Toole, to fakt není dobrý.“

„Co jsi zač, ke všem čertům? A co je ti do toho, o kom mluvím nebo nemluvím?“

„Jsem námořník, stejně jako vy. Teda bejvalej. A Newyorčan, kterej ví, že jsou lidi, na který se smí hlasitě nadávat, a jiný, u kterejch je lepší dát si hubu na zámek.“ S těmito slovy ukázal kapitánův neznámý společník hlavou na mohutného obtloustlého chlapa u nedalekého stolu. „Když sem přišel, jmenoval se Heinrich Ashdor. Dneska je to Henry Astor. Patří mu tahle hospoda a skoro všechno kolem. Moc důležitej rafan. A jeho bratr Jacob je ještě důležitější. Už jste o něm musel slyšet. Ale možná nevíte, co je zač ten, co sedí vedle něj. F. X. Gallagher. Irčan, stejně jako vy, kapitáne O’Toole, akorát, že je na tom daleko líp. A pokud jde o Blakemana, to je náramný eso. Všecky tyhle lidi jsou jedna ruka, tak bacha na to.“

„No a co? To není tvoje starost, chlape, kde a na koho já nadávám.“

„Jo, ale my námořníci musíme držet pospolu, stejně jako pracháči,“ odpověděl. „Sorry! Dva další tuplovaný grogy!“ zavolal na servírku. „Tady mýmu kámošovi vyschlo v krku!“

„Za co se omlouváš? Heie, svůj grog si umím zaplatit sám, takže to tvoje ‚sorry' je úplně zbytečný."

Druhý muž se jen zasmál. „Ta holka se tak jmenuje – Sorry. Blbý, co?"

„To jo. A když už jsme u těch jmen – jak říkají tobě, bejvalej námořníku?"

„Lidi mi říkají Pajda Jack," odpověděl Irčanův společník a vystrčil dřevěnou nohu. „Klidně mě tak taky oslovujte, kapitáne."

Hnědá zvrásněná tvář někdejšího mořského vlka připomínala scvrklé, seschlé jablko a jeho jediný zub mu trčel přes ret jako zvířecí tesák.

Sorry přinesla dvě další sklenice grogu. O'Toole jednu pozdvihl. „Tak na tvoje zdraví, Pajdo Jacku."

„Na vaše, kapitáne. Ale řekněte mi, co vám vlastně Gornt Blakeman provedl?" zeptal se o něco tišším hlasem.

„Už jsem řek, že to není tvoje věc."

Pajda jen pokrčil rameny. „Vlastně na tom nesejde. Ale stejně je to divný. Proved jste jeho loď tou zatracenou britskou blokádou, umožnil jste mu zbohatnout prodejem víc jak dvou set tun čínskýho čaje a hedvábí – a pár dní nato mu nemůžete přijít na jméno. Přitom všude se říká, že jste od něj dostal mastnou odměnu. Blakeman vás vyplatil hned po dražbě, půlka města to viděla."

„Jo, nikdo netvrdí, že ne."

„No dobře, tak proč skuhráte?"

„Říkám, že ti do toho nic není."

„Možná není, a možná je. Jak se to vemе. Přátelíte se s Joyfulem Turnerem, ne?"

„Jeho táta byl můj kamarád. Co to s tím má co dělat?"

„Nic," opáčil Pajda Jack. „Vůbec nic. Jen opakuju, co se povídá. Ale řeknu vám, co si myslím. Teda jen se to dohaduju, víte? Hádám, že jste se s Blakemanem rozkmotřili a že vám dal kopačky. Že už nejste kapitánem na *Kantonský hvězdě.* Je to tak?"

„Víš hodně o tom, co se děje dole v přístavu, co? Myslím na chlápka, co vysedává v řeznický hospodě."

„Někdy nesejde na tom, kde člověk pije. Vy jste tu dneska taky."

„Jo, to jsem.“

„A už nejste kapitánem *Kantonský hvězdy*.“

O’Toole jen pokrčil rameny.

„Tak co budete dál dělat? Na lodích se dneska flek shání dost těžce. Dokonce i pro kapitána, co dokázal přelstít britskou válečnou flotilu.“

„Já nic shánět nepotřebuju.“ O’Toole mávl na číšnici, aby mu přinesla další rum. „Flek mám.“

„Znamená to, že budete velet na jiný lodi?“

„Dá se to tak říct.“

Sorry donesla další grog. O’Toole měl dojem, že pije třikrát rychleji než Pajda Jack, a přesto se jejich sklenice jakýmsi zvláštním způsobem vyprazdňovaly stejnoměrně.

„A co je to za loď? Jak se jmenuje?“ vyzvídal Pajda. „Myslím ta, co na ní budete kapitánem, když už teď neděláte pro Gornta Blakemana?“

„O to se nestarej. Perfektní šalupa, to ti musí stačit. Nejlepší ze všech. Dost dobrá na honbu za pokladem.“

„Fakt za pokladem?“

„Jasně. Kdybys nebyl dědek, co už je bůhvíjak dlouho na souši, hned bych tě najal. Poplujeme až do Karibiku.“

Stařec se zaklonil a pozorně se zahleděl na opilého kapitána. „Myslím, že mi leccos dochází, kapitáne,“ řekl potichu. „Vím, že jste za revoluce sloužil pod Morganem Turnerem. A lidi říkali, že Morgan Turner nějakou dobu před válkou po svý poslední cestě s *Blouznivou pannou* někde zakopal poklad z korzárský kořisti. Takže když si dám jedno ke druhýmu, vsadil bych se o co chcete, že ta loď, co na ní budete velet, popluje hledat právě tenhle majlant, kterýmu některý lidi říkají poklad třikrát-zpět.“

O’Toole prudce zavrtěl hlavou v zoufalé snaze vyčistit si myšlenky. Svatá Panno, byl příliš opilý na to, aby dokázal rozumně uvažovat, ale zase natolik střízlivý, že si uvědomoval, jak je tenhle rozhovor nebezpečný. „Nemám ponětí o čem to mluvíš.“

„Ale jo, víte to dobře, Finbare O’Toole. Máte to napsaný na čele.“ Pajda se předklonil, oběma dlaněmi sevřel sklenici s grogem a krhavé stařecké oči upřel na Irčanovu tvář. „Teď dobře poslouchejte,

co vám povím. Když se vydáte na tuhle cestu, budete se ploužit po závětrný straně pobřeží. Je to jen ztráta času a mrhání životama námořníků.“

„Jsi cvok. Nikdo na světě nemůže říct, že se Finbar O’Toole nedokáže plavit při závětrným břehu.“

„Já to říkám. Protože nejspíš nevíte, že ten třikrát-zpět poklad už je dávno v tahu. Židi ho sebrali. To je víc než jasný. A teď dopijte a já vás odvedu někam, kde se budete moct náležitě vyspat.“

Maryland,
ležení u Horního Marlboro, jedenáct dopoledne

Pořád žádné známky americké obrany. Jediné, co Britové slyšeli, byl zvuk vzdálených explozí. „To budou ty jejich dělové čluny,“ řekl generál. „Sami je potápějí, aby nám nepadly do rukou.“

Admirál odmítavě mávl rukou. „Vůbec by nám nestály za námahu. Nic než říční pramice. Teď se podívejte, generále, jak to uděláme.“ Admirál doprovázel pěchotu na břehu, protože znal místní terén. Sklonil se nad mapou. „Nejbližším mostům se vyhneme. Na nich bude silná obrana. Ale když potáhneme osm mil na severoseverozápad proti toku východního ramene řeky Potomac,“ vysvětloval s prstem na mapě, „vstoupíme do Federálního distriktu shora. Řeka je tam mnohem mělčí, takže když bude třeba, mohou ji vaši vojáci přebrodit.“

„Ovšem jen za předpokladu, že vaše mapa i paměť jsou naprosto přesné, a že se rozhodneme raději pro Washington než pro Baltimore.“

„To budeme muset. Washington je srdcem toho absurdního podniku.“

„Co vlastně pokládáte za absurdní, pane admirále? Tuhle válku?“

„Z jejich strany určitě. Pár pramic s několika děly proti britskému válečnému loďstvu. To je krajní nafoukanost. Ale za vrchol vší absurdity pokládám především výstavbu toho pompézního vládního

sídla, ve kterém oni vidí ztělesnění své suverenity. Když ho zničíme, umožníme jim konečně střízlivý pohled na to, čím doopravdy jsou.“

Generál si povzdychl. „Snad máte pravdu, pane. Ale pokud já vím, tak tenhle takzvaný Federální distrikt není nic víc, než jen pár honosných budov na vysušené mokřině. Nechce se mi nasazovat životy svých lidí pro tak nicotný zisk. Baltimore je významné město s mnoha tisíci obyvateli, obchodním centrem, přístavem a…“

„A bez jakéhokoli valného významu pro Američany, kteří žijí v jiných městech. Zatímco Washington…“ Admirál nedomluvil. Dal se v duchu unášet lákavou vidinou své vlastní slávy.

Generál se uvelebil v jednom z kožených táborových křesel před velitelským stanem. Bude to, jak se obával, dlouhý a vášnivý spor, který však nehodlal jen tak snadno vzdát.

Město New York, Fly Market, pravé poledne

„Do posledního zrníčka,“ řekla Zbožná Hanka. „Všechno mu prošlo hrdlem.“

Teď zrovna neměl Joyful náladu dělat si starosti o zásoby rýže pro Bezpalčáka Wu. Natahoval krk a rozhlížel se po Manon. „Jak jste věděla, že mě tu najdete?“

Hanka jen pokrčila rameny. „Prostě věděla, to je všechno. Říkal jste, že Číňani bez rýže můžou umřít. Tak kde seženu další, když už žádná nezbyla?“

„Bude rozhodně lepší, když se o to postarám já. Jen co budu moct. Ne-li dnes, tak zítra.“

„Radši dnes,“ odpověděla Hanka. Prošlo kolem nich několik žen s nákupními košíky plnými masa, zeleniny, mléka a sýrů – produktů z úrodných okolních farem –, o něž New York žádná Britská blokáda připravit nemohla. Ženy si štítivě přidržovaly sukně, aby se vyhnuly přímému dotyku se Zbožnou Hankou. „Dneska,“ zopakovala Hanka, ignorujíc urážlivě pohrdavé pohledy, jakým už dávno přivykla. „Protože jinak můžete zapomenout na Bezpalčáka, jelikož z něj už brzy zase bude Pytelkostí.“

„Tak rychle k tomu nedojde,“ ujistil ji Joyful a dál marně vyhlížel Manon. Napadlo ho zajít ke stánku Elsie Gruningové, ale se Zbožnou Hankou v patách se mu nechtělo. „Běžte domů, Hanko. Když mi to vyjde, přijdu za vámi ještě dnes, ale zítra určitě.“

„A přinesete další rýži?“

„Vynasnažím se,“ odpověděl.

„To byste měl,“ zašeptala Hanka a stoupla si na špičky, aby mu mohla mluvit co nejtišeji do ucha. „Radši dřív než pozdějc, rozumíte?“

„Zdá se, Hanko, že vám jde o víc, než jen o toho vašeho Číňana.“

Zavrtěla hlavou. „Tady o tom mluvit nemůžu. Přijďte za mnou, a pak uvidíme.“

Užuž ji chtěl požádat o vysvětlení, ale tu si všiml Finbara O’Toola, který se rychlým krokem hnal k němu. „Co tu, proboha, hledáš?“ zeptal se ho.

„Tebe. Musíme si, chlapče, promluvit.“

„Vypadá to, že mě dneska shání kdekdo. Hanka taky.“ Rozhlédl se, ale Zbožná Hanka už byla tatam. Zdálo se mu, že zahlédl její rozcuchanou kštici uprostřed hemžícího se davu na tržišti, ale příliš daleko na to, aby si mohl být jistý. „Počkej tady,“ řekl Irčanovi. „Hned jsem zpátky.“

„Nenech mě ve štychu, chlapče. Je to fakt důležitý.“

„Jo, slyšel jsem.“ Co mu chce Finbar O’Toole je nejspíš závažnější než zpráva od Zbožné Hanky, ale zájem o Manon byl pro něj v tuhle chvíli ze všeho nejdůležitější. „Vrátím se za chvíli.“

Elsie Gruningovou našel na jejím obvyklém místě. Slyšel ji, jak říká jakési zákaznici: „Na cibuli je teď moc vlhký počasí, ale tahle kapusta je výtečná, mevrouw. Koukněte, jak je tmavá. *Ja*, pro vás za tři libry, jestli ji chcete.“

Joyful počkal, až si zákaznice uložila hlávku kapusty do režného vaku a zaplatila za ni. Pak pozdravil trhovkyni: „Dobrý den, paní Elsie.“

„Dobrý, mijnheer.“ Pak se tichým hlasem zeptala: „Setkal jste se s *juffrouw?*“

„Dneska ne, Elsie. Proto se vás na ni jdu zeptat. Viděla jste ji?“

„Už od pátku jsem ji neviděla, mijnheer. Dnes byla u mně vdova Tremontová. Řekla mi, že chce jen to nejlepší zboží, protože nakupuje pro domácnost pana Vioneho.“

„Ale to přece dřív dělávala slečna Manon…“

„*Ja*, to vím. Ale dneska nakupovala vdova Tremontová. Napadlo mě, že třeba vy a *juffrouw*…“ Nedomluvila. „Nechci vás urazit, mijnheer.“

„To je v pořádku, Elsie. Poslyšte, kdybyste ji náhodou viděla, mohla byste jí předat vzkaz?“

„*Ja*, samo sebou, mijnheer.“

„Povězte jí, že to budu dál zkoušet. Řekněte, že budu chodit na trh tak často, jak to jen půjde.“

„Spolehněte se, mijnheer.“

„A vyřiďte jí, že kdybychom se minuli, ať zkusí přijít k holubníku, takže…“ Nedokončil větu, protože si všiml, že Finbara už čekání omrzelo a spěchá k němu. „Už musím, Elsie. A díky.“

Nikde na veřejnosti, trval na svém Finbar O’Toole. Žádná krčma ani nálevna mu nepřipadala dost bezpečná na to, o čem chtěl hovořit. Nakonec tedy zašli do Joyfulova bytu na Greenwich Streetu. Irčan odmítl jedinou nabízenou židli a svalil se na postel, plešatou hlavu si opřel o mosazné záhlaví, zablácené nohy nechal viset přes postranici. Pak si oběma dlaněmi stiskl spánky a zaúpěl.

„Kriste na nebi, Finbare! Táhne to z tebe tak, že jen z toho smradu by se člověk mohl opít,“ řekl Joyful a otevřel okno. „Musels vychlastat tolik rumu, že by to porazilo vola.“

„Jo, dost,“ připustil chmurně kapitán. „To je teda fakt. Jenomže to není jediná věc, co jsem vyved.“

„Jak tomu mám rozumět?“

„Ožral jsem se pod obraz, protože mě Gornt Blakeman vyrazil ze svý lodi.“

„Proč to udělal?“

„Zpráskal jsem jednoho námořníka devítiocasou kočkou.“

„Vážně? No, koneckonců je to tvoje právo.“ Joyful viděl na vlastní oči námořníky, kteří bičování nepřežili. V britském loďstvu se to stávalo častěji než v americkém, ale na moři platí v podstatě stejná pravidla, ať se člověk plaví pod kteroukoli vlajkou. „A jen kvůli tomu tě Blakeman vyhodil? Kdo byl ten chlap, cos ho potrestal?“

„Prostě mariňák. V lanoví mrštný jako opice, hvízdá líp, než jiný vržou na skřipky, ale…“

„Jmenuje se Tammy Tompkins, co?“

„Jak to víš?“

„Náhoda. Byl se mnou na palubě *Lawrence.* Hvízdání byla jeho silná stránka. Někdy tak trochu ulejvák, ale v plachtoví býval rychlejší než všichni ostatní. Čert to vem, ale vypadá to, jako by celá tahle posádka byla dnes v New Yorku.“

„Námořníci se přelejvají z přístavu do přístavu jako rum ze sudu,“ konstatoval zasmušile kapitán. „Tomu se nemůžeš divit.“

„Asi ne. Ale proč ti dal Gornt Blakeman pro tuhle prkotinu kopačky? Dobrý Bože – snad jsi ho, Finbare, nezabil?“

„Samozřejmě, že ne. Ani náhodou. Měl jsem sto chutí, to připouštím. Ožral se a usnul na stráži. Ale i po tý nakládačce měl ještě dost síly na to, aby mi ukradl člun a dovesloval na břeh.“ Finbar si pohrdlivě odfrkl, ale pak se znovu chytil za hlavu. „Matko Boží, to je trest za moje hříchy,“ zahučel. „Hele, zapomeň na Tompkinse. Než natáhnu brka, musím ti říct něco děsně důležitýho.“

„Ty brka nenatáhneš, Finbare. To ti říkám jako doktor,“ ujistil ho Joyful, přitáhl si židli k posteli a usedl na ni. „Já ti to teď trochu usnadním, ano? Myslím, že bychom si především měli promluvit o jednom kantonském darebákovi, kterému říkají Bezpalčák Wu.“

O’Toole se napřímil a škubl sebou, jako by mu tělem projela nesnesitelná bolest. „Potkal ses s ním, co? Vlastně mě to ani nepřekvapuje.“

„Proč ne?“

„V celým New Yorku asi není krom tebe nikdo, kdo mluví kantonštinou. Takže není divu, že tě našel. Nebo ty jeho.“

„Ani jedno, ani druhé. Narazila na něj Zbožná Hanka a já jsem ho poznal v její chatrči.“

„Zbožná Hanka? Co s tou má Bezpalčák Wu společnýho?“

„Hanka pečuje o lidi bez přístřeší. Wu trpěl hlady. Zdá se, Finbare, že svoje černé pasažéry moc dobře nekrmíš. Dokonce i ty, které sám na svoji loď propašuješ.“

„Wu ti to řekl?“

„Ne, nic mi neřekl. Ale jak jinak by se sem dostal, když ne na *Kantonské hvězdě?* Zbytek jsem si domyslel. Jsi moc dobrý kapitán, než abys měl na lodi černého pasažéra a nepřišel na to. Pokud to nebylo tvoje vlastní rozhodnutí.“

„Já jsem toho hajzla nevyhladověl, ať si říká, co chce. Stejně jako jsem nevymlátil duši z tý kurvy Tammy Tompkinse.“

„Celý svět je proti tobě, co, Finbare?“ A když Irčan jen mlčky pokrčil rameny, Joyful pokračoval: „Kde máš svoje peníze? Nechals je na *Kantonské hvězdě,* než tě Blakeman vyrazil? Chceš snad, abych ti je odtamtud přinesl? O tohle tady jde?“

„Svoje prachy jsem vzal s sebou,“ zahučel O’Toole.

Joyful se na okamžik zamyslel. „Ale teď je u sebe nemáš, že?“

„To nemám. Ale proto jsem za tebou nepřišel.“ Poslední, co si ještě pamatoval, bylo, že ho Pajda Jack zavedl do chatrče, kde vyspával opici. *Tady budete v bezpečí, kapitáne O’Toole.* Toho starého mizeru by mohl najít – a taky to nejspíš udělá –, ale neexistuje způsob, jak dokázat, že to byl tenhle mrzák, kdo mu sebral váček s penězi a nechal mu jen pár drobných mincí, které nosil po kapsách. „Prachy přicházejí a odcházejí, na tom není nic novýho,“ konstatoval.

„Ty potřebuješ práci na lodi, proto jsi mě vyhledal. Chceš se plavit na *Lisbettě* do Karibiku.“

„Ne, chlapče. To je přesně to, co nechci. Možná jsem cvok, ale nejsem lhář ani podvodník. Ať si o tom myslíš, co chceš. A pokud jde o lodní účetnictví, tak jsem Gornta Blakemana svým černým pasažérem nepřipravil o jedinou vindru. Bezpalčáka Wu jsem krmil ze svýho, dělil jsem se s ním o svý řádný kapitánský porce. Moc toho nesněd, to je pravda. V životě jsem neviděl nikoho, kdo by tak děsně trpěl mořskou nemocí.“ Navzdory tíživé situaci se O’Toole při téhle vzpomínce neubránil úsměvu.

„Ano, ale chyběla mu rýže.“

„Samo sebou. Ale netroufal jsem si říct kuchaři, aby s sebou vzal rýži, protože by každýmu hned došlo, že je na lodi Číňan.“ Pokrčil rameny.

„Budiž, ale stejně si myslím, že se tak trochu motáme ve slaneč-kové uličce, Finbare.“ Motat se ve slanečkové uličce říkali námořníci tomu, když některý z nich po přistání na pevnině zabloudil v cizím přístavu, a tak chodil stále dokola na jednom místě. „Říkáš, že jsi přišel o všechny peníze, ale nechceš vzít místo kapitána na *Lisbettě*. A ať už to bylo cokoli, co tě přimělo vzít na loď Bezpalčáka Wu, vím určitě, že se mnou to nijak nesouviselo. Tak co je to za tajnost, o kte-ré jsi odmítal se mnou mluvit kdekoli na veřejnosti?“

O’Toole seděl na posteli hluboce shrbený s hlavou v dlaních. „Tak zaprvní musím říct, že nemám ani nejmenší ponětí, proč se ten *cet-cha cet-cha* za každou cenu chtěl dostat do New Yorku. Vzal jsem ho na loď, protože jsem mu dlužil sto čínských uncí ve stříbře. Neměl jsem nejmenší šanci mu to nějak splatit. Bezpalčák byl ocho-ten dluh smazat, když ho dostanu do Ameriky. Co se s ním děje dál, to už se mě nijak netýká.“

„No dobrá. Ale ještě pořád jsme se nedostali k tomu, co se podle tebe týká mne.“

„Ne, chlapče, o tom jsme zatím nemluvili. Ale musím tě varo-vat: nebude se ti to líbit.“

„Už jsem se dozvěděl spoustu věcí, co se mi nelíbily, a tak si myslím, že jedna další mě už nezabije.“

„Jo? Tak si na tyhle svý slova vzpomeň, až uslyšíš, co ti teď po-vím. Ten poklad už v Karibiku není. Ať ho tvůj táta ukryl kdekoli, na původním místě ho nenajdeš.“

„Rozumím. Ale jak to víš?“

„Od chlápka, kterýmu přezdívají Pajda Jack.“

„Měl jsi nějaký důvod, hovořit s tím člověkem o důvěrném ta-jemství, které jsem ti svěřil?“

„Ale tak to nebylo,“ zaprotestoval kapitán. „To říkal on. Při-pouštím, že si už přesně nepamatuju, jak na to došlo, ale na spásu duše svý matky přísahám, že já jsem o tom pokladu nic neprozradil. Ani o *Blouznivý panně*. To Pajda Jack s tím začal. Seděli jsme spolu U Býčí hlavy na Bowery. On povídá: ‚Chcete hledat poklad třikrát-

zpět, že? Jenže ten už je pryč. Židi ho sebrali.‘ Přesně tak to řekl. Na spásu mý mámy, hochu.“

Joyful si až dosud byl jistý, že jediní dva lidé, kteří znají záhadnou legendu „dvakrát kolem a třikrát zpět“, jež se váže k otcovu pirátskému pokladu, jsou strýc Andrew a on sám. A o sobě věděl, že tahle slova nikdy žádnému dalšímu člověku nezopakoval.

Ann Street, půl čtvrté odpoledne

„Podivné,“ řekl Andrew. „Vskutku zvláštní.“ Seděli v jeho předním pokoji. Všechna okna byla otevřená – Andrew nesdílel lidovou představu, že vlhké letní větry přenášejí nemoci – a jelikož se blížila doba hlavního jídla, prohřátý městský vzduch voněl připravovanými dobrotami. „Dávám ti svoje slovo, že od chvíle, kdy mi padl do rukou ten zatracený lístek, až do okamžiku, kdy jsem ti ho předal, podíval jsem se na něj jen dvakrát nebo třikrát. Víckrát určitě ne. A sám Bůh ví, že o tom, co tvůj táta napsal, jsem nikdy s živou duší nemluvil.“

„To předpokládám, ale zeptat jsem se musel.“

„Jistě, to chápu.“ Andrew se na chvíli odmlčel. „Docházím k závěru,“ řekl posléze, „že vlastně vůbec nevíme, kde ten kus papíru byl poté, co ho tvůj otec napsal, a předtím, než jsem ho vytáhl z Calebovy mrtvé pěsti.“

„Totéž napadlo i mě. Ale asi není způsob, jak bychom to mohli zjistit, že?“

„Žádný mě nenapadá.“

Joyful přešel k oknu, na okamžik se z něj zahleděl a poté znovu oslovil svého strýce: „Ale je tu ještě něco…“

„Ano?“

„Podle Finbara prý Pajda Jack řekl, že poklad mají Židé.“

Andrew zavrtěl hlavou. „Pro tohle bohužel nemám žádné vysvětlení. Leda že by se to nějak týkalo tvého děda. Chci tím říct, že Solomon DaSilva byl přece Žid.“

„To mi také došlo. Ale souvislost mi uniká.“

„Mně rovněž. Takže tím jsme se moc daleko nedostali, co?“

Joyful našpulil rty, chvíli uvažoval a pak obrátil list. „A teď o něčem jiném," řekl. „O něčem mnohem důležitějším."

„Ano?"

„Jedná se o jednu mladou ženu…" Viděl, jak se Andrew usmívá a uvědomoval si, že se sám červená jako školák, a ne jako dospělý chlap a ostřílený bojovník. „Jmenuje se Manon Vionneová."

„Dcera zlatníka? Tu jsem viděl, je to moc hezké děvče. A z dobré rodiny. To ti schvaluji."

„Ne tak její otec."

„Proč ne? Jsi přece válečný hrdina a syn hrdiny americké revoluce, nadto vzdělaný člověk a lékař. Co by mu na tobě mohlo…"

„Neříkám, že mě odmítl, ale jsem si jistý, že by to udělal."

Andrew na něj okamžik hleděl a poté jen nechápavě zavrtěl hlavou. „To znamená, že jsi o její ruku zatím vůbec nepožádal? Ale proč, proboha? Máš přece nejvyšší čas se oženit."

„Nemám nic, z čeho bych uživil rodinu. Aspoň zatím." Pravidelný příjem z bordelu nebyl tím, s čím byl ochoten se pochlubit strýci Andrewovi nebo Maurici Vionnemu.

„Chápu. Ale máš jistě nějaký důvod, proč mi to všechno povídáš. Jaký?"

„Bojím se o její bezpečí. Pro případ, že by ji otec vykázal z domu."

„Vykázal z domu? Joyfule, skoro se tě bojím zeptat na důvod takových obav."

„Čestné slovo, že to není tak, jak si myslíte. Ale přesto – kdyby došlo na to, z čeho mám strach –, mohl bych ji ubytovat u vás? Jen do doby, než si ji budu moct vzít a zajistit jí vlastní domov." Kdyby Vionne trval na jejím sňatku s Gorntem Blakemanem, ale ona se tomu vzepřela, mohlo by dojít na nejhorší.

„Samozřejmě. Jak tě mohlo napadnout, že bych byl proti? Krom toho, mít v domě mladou přičinlivou ženu – stará Bridey by určitě měla pocit, že umřela a ocitla se v ráji."

Jako kdyby vytušila, že se o ní mluví, Bridey vzápětí zaklepala na dveře, otevřela je a oznámila, že oběd je na stole a že naservírovala i pro pana doktora Turnera, kterého tipovala, že má nanejvýš zapotřebí dát si kus pořádného jídla.

❦

Pearl Street, obytný prostor
nad skladem Barnabyho Cartera, pět hodin odpoledne

Lucretii Carterovou – za svobodna Hinghamovou – by poté, co se stala Barnabyho ženou, ani ve snu nenapadlo, že se jednou bude muset vrátit k andělíčkářskému řemeslu své matky a tety. Až když válka srazila manželovy příjmy téměř na nulu a Gornt Blakeman neplatil to, co jim dlužil. Pak už jinou volbu neměla. „Inu, co se dá dělat, slečno Delight? Žijeme ve zlých časech.“

Lucretiin hlas zněl jako skřípot nehtů na skle, ale na to už byla Delight zvyklá. Poslední dobou chodila do pokoje nad Barnabyho skladem poměrně často. „Je to tak, paní Carterová. A vaše práce je v dnešní těžké době velice…“ Nedomluvila, ale okřikla děvče po svém boku: „Přestaň fňukat, Felicity a vypij ten čaj. Posílí tě. A vem si tohle,“ dodala a podala jí kapesník. „Ten tvůj hadr by se už dal ždímat.“

Felicity, která pobrekávala od chvíle, kdy se své paní přiznala, že „Růženka“ ji už dva měsíce nenavštívila, převzala suchý kousek plátna a osušila do něj další vodopád slz. Lucretia se předklonila a poklepala ji na koleno. „Budeš to mít, drahoušku, hnedle za sebou. Copak ti ostatní holky neřekly, jak rychle pracuju? V těchhle případech“ – skřípavý zvuk jejího hlasu se přímo zařezával do uší – „musí být člověk rychlý, ale důkladný.“ *Vyškrábnout musíš nahoře, dole i po obou stranách, Lucretie. Jinak si nikdy nemůžeš být jistá, že je venku úplně všechno. Dítě se pak stejně může narodit, jenže třeba bez ruky, nohy nebo i hlavy, protože mu bude chybět to, co jsi vyškrábla, aniž jsi vzala úplně všechno. A tak na tom ta chuděra bude hůř, než kdyby za tebou vůbec nepřišla. A pro kšeft je to malér. Rychle se to rozkřikne.* „Tak už si přestaň dělat starosti.“

„Já tu bolest nevydržím,“ naříkala Felicity zoufale. „Fakt ne. A Cecily mi řekla, že…“

„Cecily je hlupačka,“ přerušila ji Delight. „Hezká, ale nekonečně pitomá.“ Vylovila ze zdrhovací kabelky další lahvičku Devreyho elixíru duševní pohody a vylila její obsah do dívčina šálku s čajem.

Dnes už třetí. Bůh dej, aby to zabralo, protože jinak holka svým řevem vyburcuje celé město. „A uvědom si, Felicity, že máš jen dvě možnosti – buď tady paní Carterovou, nebo boubelaté mimino, o kterém nemáš ponětí, s kým sis ho upekla.“ A to ještě nedodala, že holka nebude mít kde hlavu složit, protože pro těhotné děvky není U Tančícího filka místo – to každé z nich jasně řekla hned při nástupu do práce. Žádný nevěstinec, ba ani ten nejhorší hanbinec, naprosto nesrovnatelný s úrovní Tančícího filka, nezaměstná holku s břichem jako buben – tím méně se řvoucím fakanem. „Takže si pak jedině můžeš hodit mašli.“

„Tak jdeme na to, ano?“ Lucretia dopila svůj čaj a vstala.

Těhotná děvka se ještě jednou pokusila chabě protestovat. Delight ji zvedla ze židle. Sladká malá Felicity. Drobná štíhlounká holčina s kaštanovými kadeřemi. Pánové ji zbožňují. Její chyba, že se po každém hostu pečlivě nepropláchla irigátorem, jak jí to její zaměstnankyně důrazně radila. Inu, po dnešku na to už určitě zapomínat nebude. „Tak pojď, Felicity. Nesmíme paní Carterovou dlouho zdržovat.“ Holka teď byla úplně poddajná, její děs vystřídal snivě mrákotný stav. Ach Jonathane, jednu jedinou věc ses od své matky a sestry naučil – totiž jak vyrábět nejlepší laudanum v celém městě. Jak by ses asi tvářil, kdybys zjistil skutečnou totožnost své nejlepší zákaznice? Ale to je samo sebou holý nesmysl, protože zásoby Devreyho elixíru duševní pohody chodí pro Tančícího filka nakupovat výhradně Vousatka Agnes.

„Tak, a jsme tady. Všechno máme při ruce.“ Pokoj, ve kterém Lucretia provozovala svou potratářskou praxi, byl vybaven úzkým cihlovým pultem s pevně nacpaným slamníkem („Takhle mi to tu zařídil pan Carter. Skvělý a šikovný manžel, jen co je pravda!“) a stolem s nástroji Lucretiiny profese: třemi téměř stopu dlouhými hřebíky, tak tence vykovanými, že spíš vypadaly jako mhé kovové nitě. Říkalo se jim dámské hřeby. „Patřívaly mojí mamince,“ ujistila Delight už snad podesáté. Pak jako vždy dodala s mírným uchichtnutím: „Ty by mohly vyprávět…“

Felicity byla vláčná jako hadrová panenka. Obě ženy měly co dělat, aby ji uložily na cihlový pult, vykasaly jí spodničky a nohy umístily do žádoucí polohy. Zdobné krajkové „bombarďáky“ jí sta-

hovat nemusely, protože byly v rozkroku řádně a jaksepatří prostřižené. Děvče si cosi pro sebe nesrozumitelně drmolilo. „Dej nohy od sebe, Felicity, a pokrč kolena. Tak, tak je to správně. Máte dostatek světla, paní Carterová?“

„Jistě, slečno Higginsová. Dost a dost. Pracuju většinou po hmatu, to je nejjistější. To víte, po tolika letech praxe…“ Nikdy se k téhle práci vrátit nechtěla. S odporem vzpomínala na dětství strávené v domě, kde máma a teta v jednom kuse přijímaly zástupy žen, které nejprve plakaly a žadonily, a když dostaly, co chtěly, ječely tak, že svým řevem málem zvedaly střechu baráku.

Delight zaujala své obvyklé místo za hlavou speciálního úzkého lůžka a vsunula paži pod Felicitina ramena.

Lucretia pak jednou rukou roztáhla dívčinu pochvu a dvěma prsty druhé ruky vytáhla chomáček mořských řas, který jí tam předchozího dne Delight vsunula. Tahle rostlina byla hotový zázrak. Tak doširoka otevřela vstup do ženského lůna, že bylo naprosto snadné vsunout tam „dámský hřeb“ a udělat, co je třeba. Mořské řasy, kdo by to jen řekl? Tenhle trik maminka ani tetička určitě neznaly. „Řasy, slečno Higginsová, to je mi jasné.“

„Ano, správně, paní Carterová.“ Tak tohle zjišťuješ pokaždé, když ti přivedu některou svou holku, která je v tom. Ale do nejdelší smrti se nedozvíš nic bližšího. Nikdy nezjistíš, že to byla Roisin Campbell Turnerová, kdo tohle tajemství prozradil své dceři, a že Clare Turner Devreyová mě posílala na skoro všechny newyorské pláže hledat tyhle zvláštní oranžové chaluhy. A když jsem se jednou troufale odvážila přinést místo nich hnědé… *Příště ti zmrskám zadek, že si čtrnáct dní nesedneš, ty hlupačko! Jak by bylo tobě, kdybys ležela s roztaženýma nohama a dělohu měla tak pevně uzavřenou, že by do ní nic na světě neprošlo?*

Lucretia se chopila nejdelšího a nejtenčího hřebu.

Delight volnou dlaní ucpala dívčina ústa, aby ztišila nevyhnutelný bolestný skřek. S užitím mořských řas a laudana byl tenhle zákrok snazší, ale bezbolestný nikdy. To ani náhodou. Ale jen tak se holka může vyhnout smrti hladem a mužští si zase budou moct užívat rozkoše, kdykoli se jim zamane. „Tak do toho, paní Carterová. Ať to máme za sebou. Jsme připravené.“

Dobrý Bože, co bude, jestli Gornt Blakeman uskuteční svou nabídku a ona bude mít pod palcem všechny prostitutky ve městě? Licenci, říkal, systém, který zajistí naprostý pořádek.

Lucretia zasunula dámský hřeb. Řev Felicity se prodral skrze Delightinu pevně přitisknutou dlaň a holka se silou mocí snažila vytrhnout ze sevření své zaměstnavatelky. „Pospěšte si, paní Carterová."

„Dělám, co můžu, slečno Higginsová. Rychle, ale důkladně." *Vyškrábnout musíš nahoře, dole i po obou stranách, Lucretie. Jinak si nikdy nemůžeš být jistá, že je venku úplně všechno.*

Ve městě pracuje mnoho set, možná i několik tisíc kurev. Jak by mohl Gornt Blakeman získat tak obrovskou moc? Ale kdyby přece… Delight v duchu viděla celou řadu veřejných domů různých cenových skupin, odstupňovaných podle majetkových poměrů jednotlivých zákaznických vrstev. I pouliční šlapky bude nutné dostat pod střechu. Bude potřebovat tucty takovýchhle paní Carterových a každé stébélko oranžových mořských řas ze všech newyorských pláží.

„Tak a je to. Hotovo, slečno Felicity. Nebylo to tak hrozné, jak…"

„Šetřete dechem, paní Carterová. Je v bezvědomí."

„Tak to je v pořádku, co?" Lucretia natáhla dlaň a Delight jí do ní vložila dva šilinky. „Ještě dnes v noci a zítra bude krvácet," řekla potratářka. „Dohlédněte, aby zůstala v posteli, dokud výtok neskončí. A nejmíň tři neděle žádné… žádné pánské návštěvy."

„Udělám, co radíte, paní Carterová." Jedna z příčin, proč má Tančící filek nejhezčí děvky ve městě, pramení ze skutečnosti, že když musí jít holka na potrat, postará se o ni osobně paní Higginsová, a zaměstnankyně pak dostane ještě celých čtrnáct dní na zotavenou. Delight dobře věděla, proč si dává práci se sháněním zázračných chaluh a proč umožňuje svým dámám tak dlouhou rekonvalescenci, než od nich začne znovu vyžadovat plnění povinností vůči zákazníkům. Právě tím si totiž zajišťuje nejkvalitnější a nejžádanější tým sexuálních pracovnic. To nemá nic společného s měkkosrdcatostí nebo se skutečností, že z vlastní zkušenosti ví, co přivádí mladé holky k prostituci.

Delight přistoupila k oknu a zaťukala na sklo. Vazoun Shane uslyšel signál a přikývl. Když ho uviděla, jak vstupuje do domu, navlékla si krajkové rukavičky a vrátila se ke slamníku, na kterém ležela Felicity. „Nepochybuji, že se zase brzy uvidíme, paní Carterová."

„K službám, slečno Higginsová." Kdo by ještě před nějakým časem věřil, že bude s hnědou míšenkou hovořit, jako kdyby si byly společensky i lidsky rovné. Maminka i teta odmítaly své služby negerkám, ale kdyby Lucretia Carterová odmítla zákaznici, jako je Delight Higginsová, byli by na tom s manželem hodně špatně. Ale ani v těchto zlých časech se jí vůbec nezamlouvalo, co jí včera večer její muž řekl. Vypáčila to z něj poté, co se vrátil nahoru půl hodiny nato, co už její sváteční nedělní oběd úplně vystydl. Sotva se přiměl pozřít nanejvýš tři sousta. Že by svou prosperitu měli postavit na věrolomnosti vůči ostatním státům – to jí opravdu správné nepřipadalo.

Vazoun Shane, který měl pro Felicity slabost od první chvíle, kdy přijal zaměstnání v herně spojené s veřejným domem, vstoupil do místnosti, zvedl omdlelou dívku, jako kdyby to byl vzácný kousek křehkého porcelánu, a snesl ji ze schodů. Delight Higginsová řekla sbohem Lucretii Carterové, ta jí na oplátku popřála šťastný den a řekla, že se těší na příští setkání.

Je to k nevíře! Děvka, se kterou se jedná jako s princeznou a mulatka oblečená do šatů, jaké by si Lucretia nemohla dovolit, ani kdyby provedla výškrab všem ženským v New Yorku. Moderní svět je skutečně prazvláštní místo k životu.

Kapitola patnáctá

Město New York, lesy nad North Streetem,
chatrč Zbožné Hanky, osm hodin večer

WU SEDĚL NA ZEMI, zády se opíral o strom a pozoroval ženu, které říkali Chan-ka, jak vleče z cisterny kbelík vody. Viděl toho jang kuej č', který uměl hovořit jazykem Říše středu. Pozor na něj! Musí to být nejnebezpečnější cizí ďábel na tomhle místě.

On a ta cizí čarodějnice teď spolu mluví tou svou nesrozumitelnou řečí. Wu zaslechl jen pár slov, ale víc než polovině z nich nerozuměl. Mohl by se přesunout blíž, ale tím by ohrozil svůj plán. O kus dál hráli dva kluci hru, která spočívala ve vrhání nože tak, aby se špicí zabodl do země. I v Číně viděl tamní chlapce hrát cosi podobného. Ale bez něho. Jen nikdy o nic nehrát. Nikdy. Wu – už si ani pořádně nevzpomínal, jak se jmenoval předtím, než dostal přezdívku Bezpalčák – pracoval jako kluk na herní džunce svého otce. Hazardéři tam přicházeli dnem i nocí a on si vzpomínal, jak nově příchozím rozdával kameny na madžong. Nakonec se naučil počítat peníze. Pak i hazardu. Když ale posléze musel splatit dluh z madžongu oběma palci, zařekl se, že zapomene vše, čemu se naučil, a začne znovu. Ne na džunce, ale na souši.

Už nikdy hazard. Nikdy, nikdy. Stačí provozovat místo, kde jiní mohou hrát madžong a kde jim peníze protékají prsty jako voda z děravého džberu. Bezpalčák Wu byl brzy významným a bohatým mužem, ze kterého jednou bude uctívaný předek. Pak ale Britové přivezli z Kalkaty do Kantonu bílý kouř, ze kterého jiní bohatli ještě rychleji než on.

Do Číny připutovaly velké dřevěné bedny naplněné vždy čtyřiceti koulemi lepkavé černé hmoty, která se zázračně měnila v bílý kouř. Přísně zakázáno. Císař tak rozhodl, ale to nic neznamenalo. Bedny se prodávaly na utajeném ostrově v Perlové řece, kde za ně kupci, civilizovaní poddaní Říše středu, platili anglickým obchodníkům stříbrem, za které pak zase Angličané nakupovali v Kantonu čaj, hedvábí a porcelán. Všem to vyhovovalo. Všem, kromě císaře. A krom Bezpalčáka Wu.

Ukázalo se, že za možnost nasávat bílý kouř jsou lidé ochotni platit a obětovat daleko víc než za hazard, a když se jim rozum rozplynul v opojném dýmu, na jakékoli jiné požitky jim už žádné peníze nezbyly. A tak Bezpalčák Wu založil tajné společenství, jež mělo konkurovat místům, kde někdejší hazardéři utráceli své peníze za možnost nasávat bílý kouř, ale překupníci, kteří od Angličanů nakupovali bedny z Kalkaty, přiměli všechny své zákazníky z Říše středu k přísaze, že Bezpalčákovi Wu nic z tohoto zboží nikdy neprodají. Kdo přísahu porušil, zaplatil to životem. Tak, tak. Když pak byl zabit poslední Číňan, který se odvážil s ním obchodovat, zbývalo Bezpalčákovi jediné východisko: aby se jednou mohl stát nejbohatším mužem v Kantonu a posléze i uctívaným předkem, musí se nejprve změnit v ubohého trhana, žebrajícího v New Yorku o rýži. Dokud právě tady nenalezne svůj vlastní zdroj čarovného bílého kouře.

Dobrý, výtečný plán. V Kantonu našel člověka, který byl kdysi v Kalkatě, kde se dozvěděl, že se černé koule získávají ze semen rudých květů. Ale jak se z těchto semen vyrábí ona lepkavá hmota, co se po spálení nasává do plic a vydechuje v podobě bílého kouře, to mu nikdo vysvětlit nedokázal. Pak slyšel, jak se američtí námořníci chlubili, že v New Yorku lze získat úplně všechno, nač si jen člověk pomyslí. A jelikož v Číně je bezpočet lidí, kteří zoufale prahnou po lepkavé černé hmotě, jež se mění v bílý dým, bylo mu jasné, že v Americe také nalezne ty červené květy i někoho, kdo bude umět z jejich semen vyrábět černé koule, které pak po čtyřiceti zabalí do beden a lodí pošle do Kantonu. O zbytek už se postarají mnozí Bezpalčákovi bratři, bratranci i strýcové, rozvážející na svých džunkách zboží z Bogue po celém pobřeží Říše středu.

Dospěl hodně daleko a vytrpěl si své. Nezmaří své plány jen kvůli touze dozvědět se, o čem teď ten rusovlasý barbar, ovládající civilizovaný jazyk, rozpráví s cizí ježibabou.

Wu se začal zvolna a nenápadně přesouvat blíž a blíž k hustému lesu. Brzy už mu hlasy *jang kuej č'* zněly jen jako vzdálený zvuk, podobající se kašlání.

„Prohlédněte si cisternu, Joyfule Patricku Turnere," řekla Hanka, „a povězte mi, co vidíte."

Cisterna nebyla příliš hluboká. „Vodu," odpověděl Joyful, když nahlédl přes kamennou obrubu, ohraničující Hančinu díru v zemi. „A nějaké listí, možná i jednoho nebo dva drobné živočichy, kteří měli tu smůlu, že tam spadli. Co to má mít se mnou společného?"

„Už jsem to řekla. Něco třpytivého. Nesmírně cenného."

„Možná. Ale v téhle špinavé cisterně to není." Joyful se napřímil, sňal klobouk a kapesníkem si setřel pot z čela. Něco třpytivého a nesmírně cenného? Velký Mogul? Ale odkud se Zbožná Hanka mohla právě o tomhle diamantu dovědět? Na takové otázky odpovědět nedovedl, ale jedním si byl jistý: ať už drahokam, o kterém mluvila Manon, pochází odkudkoli, z téhle blátivé díry určitě ne. „Tady jsme na ostrově, Hanko. Všude kolem je moře. Jak by se něco třpytivého mohlo ocitnout v takové pár palců hluboké stojaté vodě?"

„Svatý Nejvyšší, budiž jméno jeho pochváleno, mi přikázal, abych se vás zeptala. Co vidíte?" zopakovala svou otázku.

„Nic," připustil Joyful. „Nic třpytivého ani cenného. A jestli k vám všemohoucí Bůh skutečně hovoří, pak bych ho ve vší úctě požádal, aby se vyjadřoval kapánek srozumitelněji."

Hanka pokrčila rameny. „V tom případě se vás to poselství netýká. A jak si nejspíš, Joyfule Patricku Turnere, uvědomujete, Pán trestá ty, co berou Jeho jméno nadarmo. Druhá kniha Mojžíšova. Jedna z nejposvátnějších knih tóry."

„To je ta, co se v ní vypráví, o dětech Izraele, prchajících z Egypta?"

„Jo."

„A jak je Egypťani pronásledovali a děti Izraele pak putovaly čtyřicet let po poušti? Být Židem asi nikdy nebylo snadné, že? Tak proč se mi doneslo, že Židé mají to, co patří mně?"

„Všemohoucí rozdělil moře, aby Izraelité prošli, ale Egypťani se utopili. To všechno je psáno. A je úplně jedno, co vám kdo řekl. Pokud ovšem to, o čem mluvil, patřilo doopravdy vám, a ne někomu jinému. Dobře se podívejte na cisternu, Joyfule. Co vidíte?"

„Nic, Hanko," povzdechl si. „Nic jiného, stejně jako předtím."

„Pak to poselství nepatřilo vám," konstatovala rozhodným tónem Zbožná Hanka. Joyfulovi bylo jasné, že další vysvětlení z ní už žádným způsobem nevypáčí.

Shýbla se a zvedla džber s vodou. Velký, nejmíň dvacet galonů. Obrovská váha pro křehkou stařenu. Joyful jí ho vzal z ruky. „Jesse nebo Will by vám s tím měli pomoct," řekl s pohledem na chlapce, bavící se házením nože.

„Kluci dělají, co se dá," opáčila Hanka. „Většinou dřou od nevidím do nevidím. Ke hře mají moc málo příležitostí."

„Ne tak Bezpalčák. Jen tak mimochodem, kam vlastně zmizel?" Ještě před chvílí seděl nedaleko v trávě. Teď ho Joyful neviděl.

Pokrčila rameny. „Bezpalčák by tenhle kýbl vůbec neuzvedl. Je tady, a za chvíli zase jinde. A teď šel nejspíš za potřebou nahoru do lesa. Už má zase průjmy. Dokud nedostane rýži, co jste mi pro něj slíbil."

„Je na ní závislý. Jeho trávící soustava se bez ní neobejde."

„Přinesl jste ji?"

„Zatím ne."

„Řekl jste, že přinesete."

„Ano," přikývl Joyful. „Pokusím se." Snad zítra nebo pozítří. Ať Wu trochu vyhladoví, aby byl povolnější. Vědět, že přiměl Finbara O'Toola, aby ho vzal jako černého pasažéra na *Kantonskou hvězdu*, ještě není totéž, jako zjistit, proč vlastně tak toužil dostat se do Ameriky.

Bezpalčák Wu dobře věděl, že nikdy nemůže udržet krok s jezdcem na koni, ale o to mu ani nešlo. Ještě pořád bylo natolik světlo, že v měkké zemi dokázal rozeznat stopy po koňských kopytech. Zprvu se obával, že ztratí stopu, až kůň dospěje na dlážděnou městskou ulici, přinejmenším však alespoň ví, jak kůň rusovlasého barbara vypadá. Nakonec ho najde a pozná. Ale podívejme! Jeho džos je mu dnes skvěle nakloněn! Bohové se na něj usmívají. Místo, kam barbar zamířil, je tady, hned na okraji města.

Stopy kopyt vedly k zadnímu vchodu rozlehlého, přepychového sídla. Jen mandarín v nejvyšším postavení si může dovolit žít v tak honosném paláci. Ale kdyby ten barbar měl jednání s oním mandarínem, prošel by vchodem z hlavní ulice. Místo toho uvázal koně u

cihlové zídky za domem. Když přes ni Wu nahlédl, uviděl nevelký ovocný sad s hrušněmi a jabloněmi. A co bylo ještě lepší, také mladé děvče, které v sadu pracovalo. Ale nebylo to žádné cizí ženské strašidlo jako ta, co jí říkají Chan-ka, nýbrž civilizovaná dívka, kolébající se na drobounkých zlatých liliích.

Za chvíli vstoupil do zahrady mladík, také civilizovaný, ale vysoký jako lidé ze severozápadní Číny. Přes rameno nesl menší zdrhovací pytel. *Fan.* Při tomhle pomyšlení se Bezpalčákovi sbíhaly sliny v ústech. Sáhl po noži, ale vzápětí si uvědomil, že ani s nožem by neměl nejmenší šanci proti mladému muži, silnému a mohutnému jako Mandžurec a ještě vyššímu než ten barbarský *jang kuej c'*, který vyšel z domu hned za ním. Dívka se jim zdvořile uklonila a zmizela v domě. Oba muži mířili k místu, kde měl barbar uvázaného koně, a cestou spolu hovořili ušlechtilým mandarínským jazykem. Vysoký Číňan projevoval zrzavému barbarovi hlubokou úctu a opakovaně ho tituloval vzácný pane, ačkoli barbar ho několikrát vyzval, aby tak nečinil. „Já jsem však poctěn vaší návštěvou, vzácný pane. Pro nás všechny je to obrovská čest," a tak pořád dokola, jako kdyby byl barbarovým sluhou.

Hovořili spolu o válce, kdo v ní právě vítězí a kdo prohrává, a také o tom, kdy asi mandaríni obou znepřátelených stran najdou cestu ke smíření. Bezpalčák Wu o válce věděl. Věděl, že *Kantonská hvězda* musela cestou k americkým břehům unikat mocnému nepřátelskému loďstvu a že od chvíle, kdy vstoupil na tu proklatou loď, byl vydán na milost a nemilost jejímu barbarskému kapitánovi. Ale to nic. Má to za sebou. Je tady. A našel apatykáře i jeho pole s rudými květy. A teď měl navíc to obrovské štěstí, že natrefil na civilizované lidi své domoviny. Nic nevadí, že ten mladý vypadá jako Mandžurec a že pytel s *fan* vložil do sedlové brašny rusovlasého barbara. Byl si jist, že se ocitl na místě, kde nalezne *kuan-si* – tradiční čínskou solidaritu – a jakmile se tak stane, i rýže bude následovat.

Wu počkal, až vysoký mladík zmizí v domě. Brzy nato se do zahrady vykolébala i dívenka na zlatých liliích. „Psst…," sykl na ni.

Otočila se. Když ho uviděla, oči se jí rozšířily tak, že vypadaly větší než celý její obličej. Jako drobné zvířátko, fascinované a k smrti vyděšené světly džunky, mířící za noci přímo ke břehu.

„Psst…," zopakoval Wu a kývl na ni, aby přišla blíž k cihlové zídce.

Hanover Street, půl deváté večer

Ocťák Clifford stál bez hnutí se zkříženými pažemi pod nízkým stropem účtárny Gornta Blakemana. Na sobě měl svůj obvyklý pracovní oděv – černý nátělník a přiléhavé legíny – a v mohutné pěsti svíral rozvinutý bič. Zšeřelá místnost byla plná kouře z plamenů otevřeného krbu, jaký byl obvyklý před rozšířením amerických litinových kamen s cirkulujícím vzduchem. Dva psací stoly čekaly na ranní návrat úředníků, starajících se o Blakemanovy obchody. Teď tu byl mrskač sám na stráži před úzkým schodištěm, vedoucím do obytné části domu.

Silné dubové dveře na schodištní podestě byly pevně zavřené, takže zpoza nich nepronikl žádný zvuk.

I v horní místnosti plné těžkého nábytku panovalo šero, které rušil jen úzký kužel žlutavého světla petrolejky uprostřed mohutného stolu. Gornt Blakeman a jeho host seděli proti sobě. Ačkoli Blakeman věděl, že jsou v naprostém bezpečí, hovořil téměř šeptem: „Nastal čas pro muže s patřičným rozhledem, pane Astore. Pro lidi schopné vidět slávu, která jim v budoucnu kyne."

„*Ja*, možná. A také pro ty, co třeba budou viset pro zradu."

„Tomu nevěřím, pane. A myslím, že ani vy tomu nevěříte."

Jacob Astor pokrčil rameny. „Vím, co věřím já, pane Blakeman. Já ale vědět chci, co myslíte vy. Proto jsem přišel do vaší úřadovny."

„Dobrá, řeknu vám to." Blakemanova tvář vypadala ve světle lampy poněkud přízračně. Jako dračí tlama na jeho lodní vlajce, připravená co chvíli chrlit plameny. „Tak zaprvé nevidím žádnou zradu v odhodlání rozumného člověka hájit svůj majetek a schopnost vydělávat si na živobytí před počínáním bláznů, kteří ho ohrožují. To, že

tihle šílenci byli do svých úřadů zvoleni, na tom podle mě vůbec nic nemění.“

„Na to jsou hned tři odpovědi. První spočívá v tom, že tady v New Yorku my uzavřeli slavnostní dohodu. Byly podepsané dva dokumenty, pane Blakemane: Deklarace nezávislosti a později ústava. Připojili jsme se ke Spojeným státům. Jakým právem my zase odpojíme?“

„Stejným právem, jakým vznikla Deklarace, o které jste se zmínil. Protože ‚v průběhu dějin lidstva‘, jak se v ní říká, ‚se stala nezbytností‘. A jen tak mezi námi, pane Astore, já osobně jsem nic nepodepsal. Ani vaše jméno na tom dokumentu, pokud vím, nefiguruje.“

Astor seděl v obrovském, sametem potaženém křesle s pozlacenou kostrou, ve kterém se ani nemohl opřít, chtěl-li nohama dosáhnout na zem. Bylo nejen nepohodlné, ale pro tuhle přecpanou podkrovní místnost i nepatřičně veliké. *Ja*, ale Blakemanovo křeslo bylo ještě mohutnější. Hotový trůn. *So, der Kerl wollte König sein.* Ten chlap chce být králem. Jak dlouho už v sobě hýčká tenhle sen? „Newyorčané, pane Blakemane, mechanici, drobní živnostníci a dělníci, které pro váš plán potřebujete, jsou vesměs republikáni, proti Britům a pro Francouzové. Jsou pro prezidenta Madisona a pro jeho válku. Ten váš svalovec tam dole nahání strach. Ale on svým bičem nemůže všechny v lajně držet, rozumíte?“

„To je fakt, pane Astore.“ Blakeman teď hovořil ještě tlumeněji. „Ale Ocelák Clifford se svým bičem není jediný, kdo je s to nastolit pořádek. Bude-li to nutné, dokážu povolat i jiné.“

„Domobrana je tady, aby hájila město proti Britům. Vy myslíte si, že když dáte povel, oni postaví se proti ostatním?“

Blakeman jen odmítavě mávl rukou. „Ne všichni Newyorčané jsou příslušníky domobrany. Bezpečnost nebude žádný problém. To vám můžu zaručit.“

„*Ja*, možná. Ale jak může tohle město samotné obstojit mezi velkými národy světa? To je fantazie, pane Blakemane. Přelud, klamná iluze.“

„Není, pane Astore. Rozhodně ne. Asi zapomínáte, že ještě před vznikem takzvaných Spojených států tady byly Atény a Sparta, poz-

ději Florencie a Benátky – mocné městské státy, které se zapsaly do historie.“

„*Ja*, historie. Dávná historie. Ale dnes, v moderní době…“

„Současná doba je jiná, to připouštím. Ale nikdy jsem neřekl, že mám na mysli samotný New York, pane Astore.“

„Opravdu? Tak co ještě? Lidi z Massachusetts?“

„Některé,“ přikývl Blakeman. „A ještě víc stoupenců z Connecticutu. A snad i z Rhode Islandu.“

„Horké hlavy z Nové Anglie.“

„Tak jim říkali Britové, když před pětatřiceti lety narazili na pensylvánské povstání. A podívejte se, kam nás to přivedlo.“

„Tam, kde jsme teď,“ připustil Astor. „Do Unie, kterou podle vás máme opustit.“

„Abychom přežili, pane. Aby nás blázni nemohli táhnout za nos do nevyhnutelné porážky a ožebračení.“

„A zbytek světa? Copak v tom nebude vidět vrchol zrady? Proč by měl kdokoli dál věřit slovu lidí, kteří se něčeho takového dopustili?“

„Inu, vážený pane Astore, právě touto otázkou se dostáváme k jádru toho, co se týká přímo vaší osoby.“

Na tato slova Astor vůbec neodpověděl. Blakeman si uvědomil, že nastal rozhodující okamžik. Vstal a na okamžik zmizel v šerém koutě místnosti. Když se vrátil, držel v ruce kožené pouzdro zvící mužské pěsti. „Připravte se, pane Astore. Teď totiž uvidíte jeden z divů světa.“

Astor měl co dělat, aby zachoval poklidný výraz tváře, který mu už dlouhá léta pomáhal v řadě obchodních transakcí. Ne kvůli tomu, co spatří. Předem totiž věděl, co kožená schránka obsahuje – a o drahokamy se nijak zvlášť nezajímal. Srdce se mu však prudce rozbušilo, protože se ukázalo, že to, co mu řekl mladý Turner, je zjevně pravda. To znamená, že riziko je obrovské. Syndikát, který ustavil na podporu válečného úsilí, nakoupil vládní dluhopisy za miliony dolarů. Kdyby se tohle uskutečnilo, pak by je žádná vláda Spojených států nikdy nesplatila… *Eine Katastrophe.*

Kožené pouzdro se s cvaknutím otevřelo. „Jeden z divů světa,“ opakoval Blakeman tentokrát šeptem. „Prosím, podívejte se.“

Astor se předklonil. Diamant spočíval na černé sametové výplni pouzdra a zdálo se, že pohlcuje veškeré světlo v místnosti. Drahokam byl broušený do rozety a všechny jeho fasety štěpily světlo a odrážely je v podobě gejzíru nehlučných blesků. „*Du lieber Gott,*“ zamumlal Astor. „Diamant velký jako vlašský ořech. O něčem takovém jsem v životě neslyšel.“

„Královský šperk,“ odtušil Blakeman. „Démant hodný korunovačních klenotů velkého vladaře.“

„Takže v té vaší nové zemi vy králem budete? Nebo dokonce císařem?“

„Ani náhodou. Takový blázen nejsem, pane Astore. Sám jste přece poukázal na republikánské smýšlení zdejšího obyvatelstva. Nejprve budu muset rázně přesvědčit Newyorčany, aby přijali věci tak, jak jsou – a buďte ujištěn, že jsem k tomu pevně odhodlán. Obchod vzkvétá v míru, ne v době nepokojů. Nabídneme lidem společnost, ve které si všichni budou rovni, v níž ti, kteří pracují, nebudou nikdy hladovět, ale kdo pracovat nechce, ten ať skončí na chudinském hřbitově, protože si nic jiného nezaslouží. Já nebudu králem, pane Astore, a císařem teprve ne. Budu guvernérem téhle provincie. I další provincie – Rhode Island, Connecticut a Massachusetts – budou mít své vlastní guvernéry. Z těch si pak zvolíme prezidenta.“

„A ten prezident bude mít tohle?“ zeptal se Astor s pohledem na třpytící se diamant.

Blakeman zavrtěl hlavou. „Takováhle věc přináší jen trampoty. Čím dřív bude pryč z naší nové země, tím líp. Pokud možno hned, jak sjednáme mír s Británií a naše lodě se budou moct nerušeně plavit po všech mořích. A dovolte mi připomenout, že v našem budoucím státním svazku budeme mít dvakrát tolik plavidel, než jich je v celých zbývajících Spojených státech, a to i když započítám jejich válečné loďstvo.“

„*Ja,* to je samo sebou pravda.“ Když New York a většinu Nové Anglie odtrhnete ze stávající Unie, vyrvete tím Spojeným státům obchodní srdce, tedy přinejmenším sedmdesát nebo osmdesát procent jejich plavební kapacity. A co jim pak zbude? Pár plantáží na jihu a říční doprava. Zbytek je jen divočina. V budoucnu sice nabízí obrovské šance, *ja,* ale teď… Bez severovýchodu jsou celé Spojené

státy jen špatný vtip. „Ten drahokam, pane Blakemane, stále ještě nerozumím…“

„Získá nám mezinárodní uznání, pane. To je to, co naše nová vlast bude potřebovat – a k tomu nám tenhle diamant poslouží. Je řešením vašich obav, že z nás budou jen nedůvěryhodní společenští vyděděnci, kterým nikdo nedůvěřuje. A právě vy, pane Astore, zajistíte, aby se to nestalo.“

„Jak si to představujete, pane Blakemane?“

„Napíšete císařovi Svaté říše římské, Františkovi II. – uherskému, tuším…“

„Císaři rakouskému,“ doplnil ho Astor, „králi uherskému a českému.“

„Tak nějak. Mluvíte německy, a proto bude nejlepší, když mu napíšete vy. A jelikož ten dopis bude podepsán vámi, tedy Newyorčanem, který se těší obrovskému věhlasu, císař – tenhle král králů – zajisté přijme náš skvostný, ba přímo nedocenitelný dar, a my tím získáme jeho… jeho… jak to říct? Jeho pomazání. Staneme se uznávaným národem.“

„*Wunderschön*,“ zamumlal Astor. „To je velice smělý plán, pane Blakemane. Tak smělý, že se pro to jen těžko slova hledají.“

„Smělý říkáte? Ano, to patrně je. My tady v Americe můžeme prosperovat jen když si porozumíme s Evropany na druhé straně oceánu. Věřím, pane Astore, že na tohle nezapomínáte.“

„Jistě, pane Blakemane. Na důležité věci já nikdy nezapomínám, na to můžete vsadit se.“

„V žádném případě jsem se vás nechtěl dotknout, pane. Hluboce se omlouvám.“ Kurva… Tak se aspoň předkloň, zatracený Astore, abych ti moh vlízt až do tý tvý německo-angloamerický prdele. Udělám cokoli, abych tě dostal na svoji stranu. „Rád bych, abyste se prostředkování v téhle záležitosti ujal právě vy, protože jste slavný nejen v Americe, ale i v celé Evropě.“

Astor mlčel. Naklonil se a dlouho hleděl na diamant.

Blakeman celou dobu držel v natažené ruce pouzdro s těžkým kamenem. Už mu sice začínala paže umdlévat, ale přesto čekal, až se Astor pohledu na drahokam dokonale nasytí. Pak pouzdro zaklapl a zeptal se: „Nuže, pane Astore, jdete do toho s námi?“

„Takové rozhodnutí nejde učinit v jediném okamžiku, pane Blakemane.“

„Možná ne, ale čas není na naší straně. Lidé z Nové Anglie na mě tlačí.“

Ja. A ty chceš mít možnost jim říct, že jsi pro tuhle myšlenku získal nejbohatšího člověka v Americe, aby sis u nich vydobyl víc respektu, pro který tě, až se bude vybírat mezi guvernéry, zvolí za prezidenta. *Das ist doch ganz klar, nicht?* Ano, ano, je to jasné. Úplně jasné ovšem není, co na to odpovím já. „Dejme tomu, že napíšu dopis, o který vy žádáte mě. Ale i kdybychom našli způsob, jak ten dopis navzdory blokádě doručit…“

„Mám loď, která blokádu už jednou prorazila.“ Ale ne kapitána, který to dokázal. Čert aby ho vzal. Ale jsou i jiní kapitáni – a někteří z nich možná stejně schopní jako O’Toole.

„…čím bych podle vás měl překonat přirozenou lidskou nedůvěřivost adresátů? Co jim mám přesně sdělit?“

„O tom diamantu?“

Astor netrpělivě přikývl. „*Ja, ja.* Samo sebou, že o tom diamantu.“

„Jmenuje se Velký Mogul a jeho příběh odborníci a sběratelé dobře znají. V roce šestnáct set a něco ho v Indii viděl chlápek jménem Jean-Baptiste Tavernier. Dál se o něm ví, že se objevil v Persii.“

„Jenomže v Persii teď není. Jak stalo se, že nyní vy máte ho teď tady v New Yorku?“

„V době, kdy jsem ho získal, byl Velký Mogul v Kantonu. Všechno na světě skončí dřív nebo později v Kantonu. To přece člověku vašeho rozhledu jistě nemusím vysvětlovat.“

„*Ja.* Já taky obchodoval v Kantonu, ale nikdy jsem…“

„Ano, to je pravda. Ale v tomhle případě jsem měl víc štěstí než vy. Znal jsem člověka, který znal jiného člověka, ten znal zase dalšího – a tak dále. Slovo dalo slovo, takže jsem se doslechl o někom, kdo tak zoufale potřeboval velkou částku peněz, že byl za ni ochoten nabídnout poklad desetkrát cennější. Určitě víte, že jsem loni zadlužil svou dostavníkovou firmu.“

Astor přikývl.

„Údajně jsem potřeboval hotovost na nákup dalšího vozového parku, protože právě v té době jsem získal výhradní licenci na osobní dopravu mezi New Yorkem a Filadelfií. Pravda ovšem je, že ty dostavníky jsem koupil na dluh a hotovost jsem použil na koupi tohohle drahokamu a na vypravení nejrychlejší obchodní lodi, která mi před třemi dny přivezla náklad cenného zboží. Tak, pane Astore, teď víte úplně všechno. Jak dlouhou dobu budete potřebovat k tomu, abyste se rozhodl, jestli se k nám připojíte?“

„Moc dlouhou ne, pane Blakemane. Den, dva, možná tři.“ Jakmile bude přesně vědět, jak na tom Blakeman skutečně je, co plánuje britská armáda – a tyhle zprávy už teď jsou na cestě k němu – bude další jednání s Blakemanem mnohem snazší. „Teď ovšem jiná věc napadá mě. Vy říkáte, že příběh Velkého Mogulu dobře známý je. Ale proč by měl císař věřit, že tenhle diamant je skutečně Velký Mogul?“

„Tak zaprvé jste se, pane, právě osobně přesvědčil, že ten kámen mluví sám za sebe. Je přece nádherný, ne?“

„Nepochybně. Skutečně nádherný.“

„Dobrá. Podnikl jsem kroky, abych získal odborné dobrozdání o jeho pravosti. Budu mít v ruce certifikát, podepsaný nejlepším klenotníkem ve městě. Ten odpřísáhne jeho pravost a naprostou totožnost s drahokamem, který ve své knize popisuje velký Tavernier. Předpokládám, že tenhle certifikát obdržím už zítra. Pak pořídíme jeho kopii a přiložíme ji k vašemu dopisu.“

Astor vstal. „Nuže, pane Blakemane, vy jako prozíravý muž projevil jste se. Muž, který myslí na všechno. Já nepochybuji, že obchodování s takovým člověkem může užitek přinášet.“

„Mám to chápat jako souhlas, pane?“

Poprvé od svého příchodu do obytné části Blakemanova domu se Astor usmál. „Ještě ne, pane. Pár dní, jak jsem řekl. Dám vám vědět a znovu se sejdeme. A teď,“ dodal s pohledem na dveře vedoucí ke schodišti, „doufám zajistíte, abych mohl odejít, aniž bych se stal obětí vašeho mrskače.“

Blakeman doprovodil svého hosta ke dveřím, otevřel je a tlumeným hlasem zavolal: „Můj host odchází, pane Clifforde. Prosím, vyprovoďte ho.“

„Jak si přejete, pane.“

Blakeman počkal, až za Astorem zaklaply vstupní dveře, a pak se vrátil do svého podkrovního pokoje. Chtělo se mu vyskn out radostí, ale místo toho jen nepatrně zvýšeným hlasem zavolal směrem k temnému koutu místnosti: „Tak co tomu říkáte?“

„Myslím, že jste ho přesvědčil.“ Parchant Devrey se vyloupl ze stínu a pokročil do světla lampy na stole. „Hodil jste návnadu, zasekl a ryba je na háčku.“

„Přidá se k nám? Fakt tomu věříte?“ Ve skutečnosti na Parchantově mínění nijak zvlášť nezáleželo, ale neuškodí ho slyšet.

„Jsem o tom naprosto přesvědčen. Ten chlap ví, že tahle válka ničí životy všech zámožných lidí. Proč by se k nám, pro všechno na světě, neměl připojit? Je podnikatel, stejně jako vy nebo já.“

„Inu, jako vy, to zrovna ne,“ konstatoval Blakeman.

„Nechte si to laskavě, ano? Nenuťte mě, abych litoval, že jsem se s vámi spojil.“

„A proč byste toho měl litovat, Parchante Devrey? Mohl jste volit mezi Gorntem Blakemanem a tím svým arogantním mladým příbuzným s jednou rukou a nemnoha penězi. Vybral jste si mě, což svědčí o tom, že vás obchodní krach nepřipravil o všechnu soudnost. Proč byste toho měl, kurva, litovat?“

Rivington Street, krátce před půlnocí

Při nejsladší Panně a všech svatých, podle Joyfula Finbar O’Toole ještě před několika hodinami smrděl jako rozlitá bečka rumu, ale ačkoli od té doby zase něco upil, cítil se celkem střízlivý. Inu, pomoz Pánbůh. Kapitán se pokřižoval a zamumlal střelnou modlitbičku, pak zašmátral v kapse, aby se přesvědčil, že zlatá guinea je pořád ještě tam, kde má být. Normální guinea je stříbrná a má hodnotu jednadvaceti šilinků, zhruba tedy dvou a půl amerických dolarů. Zlatá má však cenu nějakých dvaceti amerických babek, ale jsou lidé, kteří by za ni dali i víc. A tahle lesklá mince teď tvořila hraniční kámen mezi Finbarem O’Toolem a chudinským hrobem.

Jeden šťastný vrh kostek by všechno vyřešil. Copak to, božský Spasiteli, už párkrát na vlastní oči neviděl? I jemu se to už párkrát přihodilo. Člověk hodí šťastnou kostku nebo obrátí správný kachlíček madžongu a hle – je z něj boháč!

Světla herny U Tančícího filka prokmitávala do zpola opuštěného, hvězdným nebem ozářeného Rivington Streetu. Svíce ve všech oknech bez záclon. Signální maják, který už přilákal nemálo zájemců. Po obou stranách ulice parkovaly drožky a nejméně půl tuctu koní stálo u úvazných kůlů. O'Toole vystoupil po několika vnějších schodech a chopil se mosazného klepadla.

„Dobrý večer, pane."

„Dobrý." O'Toole zamžoural do jasného světla vestibulu. Nový vrátný, svalnatý pořízek, ale zdaleka ne tak hrozivý jako někdejší vyhazovač. „Kam se vlastně poděl Ocťák Clifford?" zeptal se.

„Už pro slečnu Higginsovou nepracuje. Račte nás poctít návštěvou, pane?"

Z jen pár kroků vzdálené herny se ozýval důvěrně známý zvuk: šum hlasů se tam mísil s klapotem vrhaných kostek a šustěním karet. O'Toola začínaly svrbět dlaně. „Ano, přesně to…"

„Moment, Vazoune. Ten pán je starý přítel, jak si jistě vzpomínáte." Delight vstoupila do vestibulu a pár okamžiků si příchozího hosta prohlížela. „Zdá se, že jste v lepší kondici než minule, pane kapitáne. Jsem ráda, že jste se vrátil. Ustupte, Vazoune. Nechte pana O'Toola vstoupit."

O'Toole si dobře uvědomoval každý svůj pohyb. Šel vzpřímeně, jako by spolkl pravítko. Kráčel uvážlivě. Jen aby jí nedal příležitost si to rozmyslet a usoudit, že je zase opilý. Nerad by se dal vyhodit teď, když se už dostal až tak daleko. Sáhl do kapsy a vylovil zlatou guineu. „Jeden vrh kostkou, slečno Delight. Jediný vrh, to je všechno, co chci."

„Štěstí," opáčila tiše Delight, „je vždycky o jeden vrh pozadu, pane kapitáne. Copak vy tuhle zkušenost nemáte?"

„Možná byste řekla, slečno Higginsová, možná tedy jako…" Odmlčel se a marně hledal slova. „Máte asi na myšky… na mušky… teda na myš… my-sli…"

Zatraceně. Ten chlap je stejně ožralý jako minule, jen se mu to tentokrát podařilo tak zakamuflovat, že ho pustila dovnitř. Delight přelétla pohledem hernu. Kolem všech stolů se tísnili hráči i přihlížející. Dámský salonek zel prázdnotou, všechny ložnice byly obsazené. Noc vynikajícího zisku, ale jedno je jisté: když se teď Finbar O'Toole dostal až sem, už se tak snadno jako minule vyhodit nenechá. Nejspíš k tomu bude třeba všech tří irských mládenců. Nakonec si s ním poradí, ale bez maléru a všeobecného pozdvižení se to neobejde. Ale risk je zisk, něco se zkusit musí. „Napadlo mě, jestli byste si před samotnou hrou nechtěl maličko oddechnout, pane kapitáne. Mám dokonce na mysli tu nejsprávnější dámu, která by vám mohla dělat společnost. Úžasně kouzelné stvoření, všichni pánové to říkají. Vazoune, skočte pro Cecily a hned ji sem přiveďte."

„Myslím, že teď má u sebe…"

„Jak jsem řekla. Sem s ní – a hned." Delight se přivinula k O'Toolovi a zavěsila se do něj. „Cecily budete zbožňovat, pane kapitáne. Za to vám ručím. Ženská krása a hned nato štěstí ve hře – co víc si člověk může přát?"

K čertu – proč vlastně ne? Je víc unavený než si sám připouští. A nemá nic, oč by ho kdo mohl okrást, tak proč tu holku nenechat, aby ho trochu potěšila, a on si pak mohl bezstarostně zdřímnout? Až se probudí, hrací stoly tu budou pořád. A dokud má svou zlatou guineu… „Tak víte co, šlecno… sleš… sleč-no Higginsová?" zabreptal a vylovil z kapsy svou cennou minci. „Tohle mi vemte k sobě. Abysem si moh zahrát, až si s tou slečinkou to… odpočineme."

Delight od něj vzala minci. Vazoun se vrátil s plavovláskou, která si v tu chvíli ještě zavazovala stužky županu, jenž zakrýval její boubelatou nahotu. „Cecily je tady, slečno Higginsová."

„Zrovna jsem byla s pánem, co mi vždycky nechává extra dýško," drmolila nespokojeně. „Tak jak to, že…"

„Protože jsem to tak rozhodla. A protože o tobě vím, že dokážeš nabídnout pomocnou ruku těm, kteří ji zrovna potřebují." Ano ruku, pomyslela si Delight. V tomhle případě to doopravdy sedí. „Ještě mi poděkuješ, Cecily," zašeptala holce do ucha a zároveň k ní O'Toola jemně a nenápadně postrčila. „Dostaneš navíc nejmíň padesát šilinků, o to se už postarám. Věř mi, že s ním budeš hotová dřív, než

mrkneš. Vem ho nahoru do druhého poschodí, do té malé ložnice vedle mého budoáru.“ Obvykle nedovolovala obchodním záležitostem pronikat do svého soukromí, ale v tuhle chvíli byla volná jedině její vlastní postel.

Úterý 23. srpna 1814

Kapitola šestnáctá

Brooklyn, vnitřní přístav, jedna hodina po půlnoci

KDEKDO VĚDĚL, že v mělčinách zálivu Wallabout při brooklynských březích straší hejna duchů zemřelých. Během americké revoluce tu kotvily zlopověstné britské vězeňské lodě. Stovky zajatců tam žily namačkané v páchnoucím podpalubí, vystavené hladu, bití, choleře i průjmovým onemocněním. A jelikož Angličané je jen občas po dvou pouštěli na palubu, aby si ulevili do moře, většina z nich trávila dlouhé dny a noci ve výkalech a zvratcích spoluvězňů i svých vlastních. Hnijící dřevěné trupy vězeňských lodí ještě stále zamořovaly vody mělčiny. Námořníci přísahali, že každého dne se za úsvitu nad vlnami znovu a znovu nese každodenní jitřní volání britských bachařů: *Vězňové, vyneste a naházejte do moře své mrtvé!*

Tintinova vesla se rytmicky nořila pod hladinu, když bez jediného ohlédnutí míjel kostry těchto lodí hrůzy. Ani Eugenie se na ně nedívala. Seděla na přídi malého člunu, s tváří obrácenou k pirátovi.

Připadala si jako nahá.

„Tak co," zeptal se Tintin. „qu'est-ce que vous pensez, madam Eugenie? Jsou tyhle šaty pohodlnější, nebo nepohodlnější?"

„Daleko nepohodlnější, monsieur Tintine. Rozhodně bych nechtěla být napořád mužem."

„Za muže by vás nikdo nepokládal, madam. Takový podvod by nám nevyšel. Za mládence. *Un garçon.* Těsně před rozpukem mužství."

„To už vyjde nastejno," zamumlala Eugenie. Košile s krejzlíkem a žaketové sako ještě ušly, ale nedokázala se přimět k jedinému pohledu na své kalhoty. Služebná je na ní vzadu, kde se dalo předpokládat, že budou pod žaketem, jen narychlo sešpendlila. V důsledku toho jí kalhoty těsně obepínaly hýždě a stehna. Krom toho musela stále držet hlavu zpříma, když nechtěla, aby jí úzký vysoký cylindr sletěl do moře.

„Už jsme skoro na místě, madam. Teď zůstaňte, prosím, úplně potichu."

Tintin zamířil s veslicí do hrdla dlouhé, úzké zátoky. V polovině její délky vplul do další a po ní ještě do jiné zátoky. Naprosto ztratila orientaci, a tak když se před ní objevil úzký trup dvoustěžňového škuneru, zdálo se jí, že ho tam kdosi zničehonic přičaroval. Zaklonila hlavu, aby dokázala přečíst ozdobný nápis na boku lodi: *Le Carcajou*. Rosomák.

Tintin přirazil s veslicí těsně k pirátské lodi. Nad jejich hlavami se objevil muž, který jim shodil provazový žebřík. „Lezte první, madam," řekl Tintin. „Tak vám budu moct líp pomáhat."

Zasmál se a v bledém světle nového měsíce se mdle zaleskl jeho žlutý chrup. Eugenie se zachvěla, ale tak, aby to na ní pokud možno nebylo znát. Tak ji to kdysi učil její manžel: nikdy nedat najevo vlastní slabost. Podala Tintinovi ruku a dovolila mu, aby jí pomohl vložit nohu na nejnižší příčli provazového žebříku.

„A teď si představte," řekl tlumeným hlasem, „jak by se vám lezlo, kdyby vám kolem kotníků plandala sukně a spodnička."

Eugenie nedokázala odpovědět, protože měla zuby pevně zaťaté. Dokážu to, opakovala si v duchu stále dokola. Dokážu to. Jeden příčel a pak další. Uvědomovala si, jak kluzké jsou podrážky bot, které – stejně jako všechno ostatní – byly dědictvím po Timothym. Boty se nijak zmenšit nedaly, a tak jí nezbylo, než je vycpat zmačkanými novinami. Dokážu to. Nezaječím, ačkoli mě Tintin drží za zadek. Údajně aby mi pomohl stoupat po tomhle zatraceném žebříku. A další příčel. Dokážu to. Musím.

Konečně se ocitla na úrovni zubícího se chlapa, který jim hodil žebřík a pak pobaveně sledoval její pracný výstup. „Vítej na palubě, mládenče. Pravidelně se nestává, aby k nám… A hele, copak to tu máme? Něco jinýho, než na co to na první pohled vypadá, že?"

Pomohl ji přes zábradlí a hned za ní se na palubu vyhoupl i Tintin. „Můžeš se koukat, *mon ami*, ale nešahat, jasný?" řekl. „Máme tady s tou… s tím mládencem krajně důvěrný jednání."

Druhý pirát se uchichtl: „Smůla. Příjemná společnost by docela bodla. Protože ten, cos ho dovalil, dvakrát spokojeně nevypadá."

„Kde je?"

„Dole."

Tintin chvíli uvažoval, ale pak se rozhodl: „Jdeme tam. Pojďte, *mon petite garçon.* Něco vám ukážu.“

„Řekl jste, že mi dáte peníze, jakmile budeme na vaší lodi. Nemám zájem…“

„Moje loď,“ řekl Tintin. „Je to, jak říkáte. Takže si laskavě uvědomte, kde jste. Až do teď bylo vždycky po mým, *non?* Uděláte nejlíp, když se budete zdvořile usmívat a nezvyšovat hlas, *garçon.* Rozhodně nejlíp.“ Po těch slovek vykročil a Eugenie, protože věděla, že jí konec konců nic jiného nezbývá, ho poslušně následovala.

Paluba byla plná lajdácky svinutých lan, narovnaných beden a prázdných lahví, které se nebezpečně kutálely z místa na místo. Pirát, který jim hodil žebřík, šel za nimi. Eugenie si všimla ještě několika dalších, kteří postávali na palubě. Jeden, který se kus dál opíral o zábradlí, vypadal jinak než ostatní. Měl na sobě obvyklý námořnický oděv, kostkovanou košili a kalhoty z olejované látky, takže v jiném prostředí by ho pokládala za docela obyčejného mariňáka.

Námořníka její převlek zřejmě doopravdy zmátl. „Přived jsi dalšího rekruta?“ zavolal na Tintina. Když se nedočkal odpovědi, dal se do hvízdání. Tuhle melodii Eugenie znala. Nebožtík Timothy si ji prozpěvoval, kdykoli měl zvlášť dobrou náladu. *Strejda s velkým voletem hrál na skřipky celej den … furt dokola jak pitomej, starej negr vychytralej.*

Dál si razila cestu přes odpadky a nepořádek na palubě. V jednu chvíli klopýtla a málem upadla, ale druhý pirát ji zezadu podržel. Využil toho a chytil ji pevně za prsa. Eugenie zaťala zuby, aby nevykřikla. Plátěným obinadlem si ale už doma ňadra stáhla, takže jeho dotyk byl méně urážlivý.

Tintin začal sestupovat po dalším žebříku, tentokrát však pevném, dřevěném. Eugenie sebrala veškerou odvahu a následovala ho. Druhý pirát sestupoval hned za ní. Ocitla se na žebříku mezi dvěma muži. Jakoby náhodou či nedopatřením se na ni lepili a naráželi zezadu i zepředu. Tváře jí hořely hanbou, ale předstírala, že si jejich přisprostlého počínání nevšímá.

„Moje ubikace,“ zahlásil Tintin, když konečně prošli dveřmi podpalubní kajuty. Byla malá, přecpaná a smradlavá, jako všechno na téhle rosomácké lodi. Rosomák, kuna nebo tchoř – všechno stejné

páchnoucí potvory, pomyslela si Eugenie. Slýchávala, že piráti si prý žijí jako králové, obklopeni zlatem a drahokamy. Tady to ale vypadalo úplně jinak.

„Posaďte se, madam Eugenie. A ten směšný klobouk si už taky můžete sundat. Tady jsme sami mezi sebou."

„Dík, ale nechám si ho na hlavě." Bohaté černé vlasy měla pod cylindrem stažené do uzlu na temeni. Kdyby pokrývku hlavy sňala, rozpustily by se a spadly by jí až na ramena.

„Jak je libo. Dáte si něco? Po tak dlouhé cestě by občerstvení bodlo, ne? Mám tu, bohužel, jenom rum. Madeiru nebo malvaz na týhle lodi nevedeme."

„Nechci nic, děkuji. Jen svoje peníze."

„*Oui*, vaše peníze, málem bych zapomněl."

„Buďte klidný, monsieur Tintine, já na ně nezapomínám." Původně jí navrhl, aby počkali, až pochytají všech šest otroků, na které se vztahovaly jí podepsané doklady. Kdyby počkala do konce, řekl jí tenkrát, její podíl z výtěžku by byl o to větší.

„Zřejmě si myslíte, že jsem blázen nebo hlupačka, monsieur Tintine," odpověděla mu. „Kde se má konat ta dražba, o které mluvíte?"

„Jižně odsud. V místě, kde máme spojence a kde se tyhle dražby běžně konají. Kde máme ochranu i naději na zisk."

„Myslím, že mluvíte o Baratarijském zálivu, monsieur Tintine. To je sice na jih odsud, ale spoustu mil daleko. Poblíž New Orleansu, že?"

„To jste řekla vy, madam. Já ne. Mluvit takhle otevřeně je nerozum. Někdy i zdi mají uši."

Tenhle rozhovor proběhl v jejím budoáru. „Svých zdí se neobávám," odpověděla tehdy. „Daleko větší obavy ve mně budí ta příliš vzdálená dražba, o které mluvíte. Za žádných okolností vám nedám těch zbývajících pět soudcem ověřených dokladů o uprchlých otrocích, dokud nedostanu zaplaceno za toho, o kterém tvrdíte, že jste ho chytili. Tak zněla naše dohoda, monsieur Tintine. A já na ní trvám."

Nakonec se dohodli, ale pod podmínkou, že si uprchlého otroka přijde osobně převzít a vzápětí ho znovu prodat přímo na pirátskou loď. „*Le Caracajou*, madam, to je jediný místo, kde můžete dostat

svoje peníze.“ Tintin jí pak navrhl, aby tu návštěvu uskutečnila v převleku, protože, jak tvrdil, jinak by to pro ni bylo krajně nebezpečné. Bože na nebi, co by nyní dala za svoje normální ženské šaty! Nic z toho, co dosud prožila, by jí nepřipadalo tak hrozivé, kdyby na sobě nemusela mít tuhle maškarádu.

Tintin vypil v rychlém sledu dva panáky rumu. Eugenie, která odmítla nabízenou židli, stála a pozorovala ho. Když pirát uhasil žízeň, zaklonil se v křesle, sáhl do kapsy zelených sametových kalhot a vylovil menší váček s penězi. „Váš podíl, madam Eugenie. Sto dolarů ve zlatě. Můžete si je přepočítat, ale ujišťuju vás, že to sedí.“

„Ach!“ Měla na sebe vztek, že jí unikl ten výkřik překvapení, ale potlačit ho nedokázala. „Takže vy jste ty peníze měl celou tu dobu u sebe!“

Tintin se jen zasmál a pokrčil rameny.

„Ale proč jste mě nutil, abych si pro ty peníze přišla sem? Proč byste… To by ale nebylo ve vašem zájmu,“ zašeptala, když si představila jediný možný důvod tohoto úskoku. „Vím, proti vašemu násilí nic nesvedu, ale mám přece ještě pět dalších podepsaných dokumentů, a tak…“

„Moc se nepřeceňujte, Eugenie Fischerová. Jste žádoucí žena, *oui*, ale takových je spousta. Takže se laskavě uklidněte. Vás já potřebuju na něco úplně jinýho, než na šoustání.“

Tahle urážlivá slova ji zasáhla hlouběji než vědomí, že ji s těmi penězi obelstil. Srdce se jí rozbušilo a cítila, že se jí začínají potit dlaně. „Jak se opovažujete říkat mi…“

„Opovažuju se, jak chci. Protože,“ pokračoval, vstal a zamířil ke dveřím, „vy jste teď součástí stejnýho plánu, jako já. Proto jsem vás sem přivedl, madam Eugenie, abych vám ukázal, o co přesně jde. Když to správně pochopíte, odvezu vás zase domů. A buďte klidná, vaše pizda zůstane stejně suchá a prázdná, jako je teď.“ Rozrazil dveře a zavolal: „Přiveďte zajatce!“ Poté se vrátil na své místo za stolem. „Nebude to trvat dlouho, ale bylo by pro vás pohodlnější, kdybyste nezůstávala stát, ale sedla si.“ Když neodpovídala, ale ani ho neposlechla, jen mávl rukou a řekl: „*Eh Bien*, dělejte, jak je libo, madam. Jen si uvědomte,“ dodal s křivým úsměškem, „že jestli se

rozhodnete omdlít, budeme vás muset svlíknout, abysme vás zase mohli vzkřísit.“

Ve dveřích se objevil druhý pirát, který do kajuty strčil nahého černého mladíka.

Eugenie se odvrátila. „Ne,“ ozval se Tintin. „Dobře se dívejte. Na tom trvám.“

Mluvil tiše, ale Eugenie v jeho hlase vycítila jasnou hrozbu. Dokážu to, připomněla si. Musím…

Ne mladík, ale vlastně ještě chlapec. Deseti nebo jedenáctiletý. Tělo plné modřin a šrámů, některé ještě krvácející, jiné pokryté čerstvými strupy. Jedno oko oteklé a zavřené, druhé hledělo přímo na ni. Eugenie si hřbetem ruky zakryla ústa, aby nevykřikla.

„Tak,“ vyzval Tintin chlapce, „teď mi, prosím, řekni, jak se jmenuješ.“

„Josh…“

Druhý pirát zvedl ruku, ve které držel devítiocasou kočku. „Chceš přidat?“ zeptal se.

Chlapec zavrtěl hlavou.

„Tak jim řekni svý jméno. Svý skutečný jméno. To není Joshua. Joshua je bělošský jméno. Takže jak se doopravdy jmenuješ?“

„Pompey,“ zašeptal kluk. „Mý jméno být Pompey.“

„Utekl jsi svým pánům a ukrýval ses na Five Points, kde jsme tě našli, je to tak?“

Hoch, který tvrdil, že se jmenuje Joshua, dokud ho důtky nepřiměly změnit výpověď, němě přikývl.

„To nestačí, ty malá svině. Řekni to jasně a zřetelně!“ Devítiocasá kočka zasvištěla vzduchem a na chlapcových ramenou otevřela pár dalších krvavých šrámů.

„Ano, ano! Já být uteklý otrok!“

Tintin spokojeně přikývl. „Výborně, *mon ami*,“ pochválil piráta. „Skvěle jsi ho zpracoval. Ale teď ho zase odveď, abysme už dál nedrásali nervy týhle dámy.“

Pirát a jeho zajatec odešli. Tintin počkal, až za nimi zapadly dveře. Eugenie mlčela.

„Pochopila?“ zeptal se Tintin po dlouhé minutě ticha. „Je moc důležitý, abyste v tomhle měla úplně jasno.“

Eugenie přikývla.

„*Non, ma petite*, to nestačí. Jako Pompey. I od vás chci, abyste to řekla. A pěkně nahlas.“

„Ano, je mi to jasné.“

„Fajn. Vy i já, madam Eugenie, nehrajeme hru pro poseroutky. Přivedl jsem vás, abyste se o tom na vlastní oči přesvědčila. Tak, a teď vás odvezu domů.“ Vstal, ale váček s penězi stále svíral v ruce. Přistoupil k ní a podal jí ho. „Nate. A zastrčte si ho vpředu do kalhot, aby se vám vyboulily na správným místě.“ Jeho smích ji provázel až vzhůru na palubu.

❦

„Tady mě nemůžete nechat. Je to moc daleko od mého domu.“

Tintin ji na veslici provezl přístavem až k jižnímu cípu Manhattanu. Měsíc už zapadl a tmu noci prorážely jen mdlé paprsky žlutavého světla z oken námořnických krčem a hampejzů. Bylo po druhé hodině. Slušné hostince už dávno zavřely okenice i vrata, ale tady na jižním Manhattanu se nařízení o zavírací hodině nerespektovalo. Tohle pobřežní pásmo bylo bezprávnou oblastí, kde vládli námořníci, chmatáci a poběhlice.

Tintin nechal Eugenii vydrápat se na molo, a přitom si nedal ujít příležitost pomoci ji tím, že ji znovu pevně chytil za zadnici a vystrčil vzhůru. „Lituju, madam, ale dál vás nevyprovodím. V takhle nebezpečný oblasti … *Mon Dieu!* Jak bych tu mohl nechat tohle svý vzácný plavidlo bez dozoru?“

„Jste nejen hulvát, ale i zbabělec, monsieur. Protože jinak byste se nevytahoval na slabou ženskou.“

„Kdybyste byla *garçon*, za kterýho jste přestrojená, uříznul bych vám ptáka a nacpal vám ho do huby. Ale jelikož žádnýho nemáte… *Adieu*, madam. Když sebou hodíte, budete doma, co by dup.“ Chopil se vesel a vypadalo to, že užuž se chystá odrazit, ale ještě se zdržel a dodal: „Ach ano, málem bych zapomněl… Tady v New Yorku je jedna žena. Říká si Delight Higginsová a vede nóbl hernu, která se jmenuje U Tančícího filka. Obléká se podle poslední módy. Rád

bych znal jméno její krejčové. Určitě mi tuhle drobnou informaci snadno zjistíte.“

„Dobrá, ale prosím, doprovodil byste mě aspoň…“

Tintin odrazil a Eugenie svou větu ani nedokončila. Dobrý Bože, jak se jen dostane domů? Chatham Street je nejmíň míli daleko a v téhle části města se vůbec nevyzná. Zatracený Tintin. Čert aby ho stáhl do nejhlubších pekel. Ale proč si s tím dělat starosti. Jestli mají kazatelé pravdu, tak je na nejlepší cestě právě tam. A ona nejspíš taky… Jenomže teď není pravá chvíle starat se o posmrtný život a proklínání piráta jí nepomůže dostat se z těchhle zatracených končin do civilizovaného prostředí, kde je zvyklá se pohybovat. Ne, že by to tam pozdě v noci bylo úplně bezpečné. Co by si asi noční strážný pomyslel, kdyby ji v tuhle hodinu viděl na ulici úplně samotnou? Moc dobře by to asi nedopadlo, to je jisté. Odolá její chatrný převlek bedlivějšímu pohledu? Těžko. A kdyby ji chytili, jak by vysvětlila ten váček plný peněz? K čertu s tebou, Tintine! Ty pacholku zatracená!

U přístavní hráze byl hluboký stín. Jenže bude muset přejít na druhou stranu ulice a pak cestou na sever projít kolem řady krčem a náleven. Wall Street je zhruba tímhle směrem, tím si byla jistá. Jakmile se tam dostane, už pak najde cestu snáz.

Ty pitomé obrovské boty byly jejím nejhorším nepřítelem. Při každém kroku jí klouzaly na nohou a zároveň hlasitě pleskaly o dlažební kameny. Zula je a s nimi i hedvábné punčochy po Timothym. V první chvíli ji napadlo, že by boty mohla za tkaničky svázat a zavěsit si je kolem krku, jak to v létě vídala u chlapců, ale pak si uvědomovala, že by to byla jen zbytečná zátěž v situaci, kdy musí být volná jako pták. Sklonila se a nechala boty i s punčochami sklouznout do vody. Poté bosa, snažíc se překonat bolestivé píchání štěrku silnice, vyrazila ze stínu do nevázaného světa přístavní čtvrti.

Nějaký čas jí štěstí přálo. Přes Front Street se dostala, aniž upoutala sebemenší pozornost. Pak následoval Dock Street, nebo alespoň si myslela, že se tak jmenuje. Kristepane, zářila tam stejná spousta svě-

tel jako v oblasti u přístavních hrází. Doléhal k ní chraplavý zpěv a hlasité salvy smíchu. Rozhlédla se. Uviděla uličku, ve které byla tma jako v pytli. Vkročila do ní a po hmatu postupovala podél zdi. Kdyby se jí podařilo…

„Hele! Copak to tady máme?“

Dveře nálevny byly do té chvíle zavřené. Že tam jsou, si uvědomila, až když se otevřely a vyšli z nich dva muži. Do ulice se vylilo světlo a s ním i hluk z lokálu.

„Pěknej zajda, řek bych.“

„To si piš, brácho! Nóbl hošánek. Vsadím se, že umíš hezky vyšpulit vejfuk, mladej.“ Ten, co hovořil, za sebou zavřel dveře kořalny, a tak se znovu ocitli v naprosté tmě. „Tipuju, že máš prdiznu pevnou jako díru do sudu. Dva měďáky za nás za voba – co ty na to?“

Eugenie kolem nich prošla tak rychle, jak jen mohla.

„Hej! To vod tebe není hezký. Proč bereš dráhu? Tak teda tři měďáky. To je přece férová cena, buzino. Jsme ochotný ti platit za něco, co bysme si taky mohli vzít zadarmo, jasný?“

Oba se drželi těsně za ní, ale konec uličky už byl jen pár kroků daleko. Ústila do širší ulice ozářené veřejným osvětlením, nikoli světly pronikajícími z nelegálních nočních podniků. Běžela tím směrem.

Jeden z chlapů vztáhl ruku, aby ji zarazil. Eugenie se mu vytrhla a běžela dál. Klobouk jí spadl a část vlasů se uvolnila. To je jedno. Musí se za každou cenu dostat do světla.

„Nech toho,“ zaslechla druhého z pronásledovatelů. „Nemá smysl se za ním honit.“

„To teda má! Chci mu stáhnout kalhoty, abych viděl, jestli ta jeho prdelka je holá stejně pěkná jako narvaná v gatích.“

Kroky za ní se znovu rozběhly, ale krátký spor mezi oběma muži jí umožnil slabý náskok. Ocitla se v přilehlé ulici s mnoha firemními kancelářemi a – Bože! Vždyť je to Hanover Street. A vývěsní štít osvětlený nejbližší lampou hlásal BLAKEMAN – OSOBNÍ DOPRAVCE. Eugenie se vrhla ke dveřím a začala do nich bušit oběma pěstmi.

Otevřely se okamžitě. Před ní stál obrovitý chlap v černém, v ruce držel dlouhý rozvinutý bič. Přesto jí připadal méně hrozivý než ti, kterým právě unikla. „Pan Blakeman…," vypravila ze sebe sotva popadajíc dech. „Prosím… Já musím… S panem Blakemanem…"

Mrskač se nedíval na ni, ale kamsi přes její ramena. Dvojice lidských kreatur, která ji pronásledovala, se při pohledu na Clifforda stáhla zpět do temné uličky.

„Pan Blakeman," opakovala Eugenie teď už trochu zřetelněji. „Jsem jeho přítelkyně. Prosím, musíte mě pustit dál."

„Ta dáma je opravdu moje přítelkyně," ozval se hlas z příšeří domu. „Můžete ji pustit dál, pane Clifforde."

„Gornte! Nedovedete si představit, jak jsem šťastná, že vás vidím."

„To jsem i já, drahá Eugenie, ale… Bože na nebi, jak to vypadáte?"

„Všechno vám vysvětlím. Je to zvláštní situace, ale…"

„To nepochybně. Doufám, pane Clifforde, že zvenku už nás nikdo neobtěžuje."

„Už ne, pane Blakemane. Byli tam dva výtržníci z Teploušský uličky, který tady toho… tu… honili, ale už jsou pryč."

„Moje přítelkyně je v maškarním kostýmu, pane Clifforde. Nedopatřením zabloudila od své společnosti. Na tom není vůbec nic divného, to se někdy stává. Pojďte nahoru, má drahá. Nabídnu vám sklenku vína a pak vás odvezu domů."

❦

„Maškarní kostým," řekla Eugenie po několika doušcích madeiry. „Skvělé vysvětlení, Gornte. Vás by také uspokojilo?"

„Ani na vteřinu, předrahá. I když musím přiznat, že v tom žaketu a kalhotách působíte stejně svůdně jako v kterékoli své dámské róbě. Po vašem manželovi?"

„Ano."

„Napadlo mě to. Předpokládám, že vlasy jste měla stočené pod cylindrem, který jste patrně ztratila při útěku před těmi zvrhlíky,

mám pravdu?“ Vztáhl ruku a něžně polaskal uvolněnou kadeř, která jí spadala přes obličej.

„Je to tak,“ přikývla Eugenie.

„Na co teď myslíte, má drahá?“ Smělý prst jí jemným dotykem přejížděl po obvodu pootevřených rtů.

Eugenie špičkou jazyka olízla koneček jeho prstu – tak rychle, že si Gornt vůbec nebyl jistý, zda se to doopravdy stalo. „Příteli, vy jste mě vlastně nikdy přesně neseznámil se svými plány…“

„Dnešní noc se mých plánů netýká. Kde jste byla, můj klenote? Máte zálibu v obskurním prostředí místo v lepší společnosti, do níž se podle mého mínění hodíte? Ne, to si nemyslím. Tak o co tedy jde?“

„Kdybych vám řekla, že to souvisí s piráty, věřil byste mi?“

Zasmál se. „Vy? A piráti? Tady? Ovšem, že bych vám to nevěřil.“ Bože všemohoucí, nějaká souvislost mezi Tintinem a Eugenií. To je situace, kterou bude třeba prozkoumat. Ale ne teď. Dnešní noc má jiný cíl. „Myslím, že si trochu vymýšlíte, můj poklade, ale připouštím, že mě tahle představa vzrušuje. Stejně jako ty chvíle, které jsem strávil ve vašem budoáru jen pár kroků od vašeho lože.“

„Dnes od vašeho, Gornte. Ne víc než dva kroky.“ Kolem lože, ze kterého se vykulil, když uslyšel hluk od domovních dveří, byly těžké damaškové závěsy. Kvůli letnímu horku zůstávaly rozhrnuté a ve světle lampy, již zažehl, když přivedl svou návštěvnici, byly jasně vidět pomačkané lůžkoviny.

„Ano, blízko,“ přisvědčil. „Vstaňte Eugenie a shoďte to žaketové sako. Chci vidět, jak vypadáte v mužské košili a kalhotách.“ Hověla si v témže křesle, ve kterém ještě před několika hodinami seděl Jacob Astor. Parchant Devrey odsud odešel sotva dvě hodiny před jejím příchodem. Kristepane, jaká to třešnička na dortu, z něhož okusil na počátku téhle noci. Eugenie dál seděla bez hnutí. „Jen do toho, moje milá, tak moc toho zase nechci. Koneckonců jsem vás dnes zachránil před násilnou sodomií.“

Eugenie usrkla další doušek vína a zamyslela se. Svlékne-li kabát, je jasné, co bude následovat. A když to neudělá? Co potom? Tintin? Její společenské postavení je tím ohroženější, čím usilovněji se pokouší vymanit ze sevření bezedné bažiny svých dluhů. Timothy se

jí po první souloži nenasytil. Spíš naopak. Proč by to s Gorntem Blakemanem mělo být jiné? Dosud neztratila mladistvý půvab, ale zároveň byla dostatečně zralá a zkušená, aby dokázala využít všech milostných lstí a lákadel. Tenhle stav věčně nepotrvá. Musí popadnout příležitost za pačesy.

Předklonila se a odložila sklenku na stůl, pak vstala, rozepnula kabát a nechala ho sklouznout na podlahu. Váček s penězi od Tintina byl v náprsní kapse a při dopadu na zem to pod ním slabě zadunělo. Zadržela dech, ale Gornt si patrně ničeho nevšiml. Čert vem jednookého piráta i s jeho odměnou. Tohle sice neplánovala, ale přesto teď hraje o daleko vyšší sázku.

„Nádhera," vydechl Gornt svlékaje ji pohledem. „Máte v těch kalhotách ještě útlejší pas než obvykle a vaše boky v těch… To je pohled, který dokáže mužského přivést do varu, Eugenie."

„Pod košilí jsem musela leccos upravit, abych vypadala jako kluk," řekla vyzývavě a pak pokračovala: „Nevěřil byste, jak to bylo pracné."

„Ne, dokud mi to neukážete."

„V tom případě budu zřejmě muset." Rozepnula krejzlík a odhodila ho na sako žaketu. Zvolna beze spěchu rozepnula tři horní knoflíky a pak košili stáhla přes hlavu. Poslední spony ve vlasech se přitom uvolnily. „Tak se podívejte," řekla a ukázala na pruh látky, který měla obtočený kolem ňader. „Jsem sešněrovaná jako nadívané kuře."

„Ubohá Eugenie. Z toho se musíte osvobodit."

„To určitě. Ale sama to nedokážu. Budete mi muset pomoct, Gornte." Když vstal, otočila se k němu zády. „Komorná mi to vzadu sepnula tak, aby špendlík nebyl vidět."

„Chytrá komorná…" Uvolnil špendlík.

„Ano. Ale to je jen polovina úsilí. Podívejte, co musím udělat, abych se úplně osvobodila."

Gornt držel konec plátěného pruhu. Zbytek rozvíjela tak, že se otáčela kolem dokola a přitom postupovala stále blíž a blíž k posteli. Pak pevně uchopila druhý konec dlouhé šerpy. „Teď musím jako pořádkumilovná paní všechno po sobě zase pěkně uklidit," zašeptala a jala se svinovat plátno a přitom Blakemana zvolna přitahovala stále

blíž a blíž. Její prsa byla taková, jaká měl nejraději. Hruštičky zakončené aureolou barvy růžového okvětí. Když se ocitl až u ní, pustil svůj konec látky a konečkem prstu se postupně dotkl obou zduřených a vzhůru trčících bradavek. „Moje," vydechl. „Konečně…"

„Tvoje." Chvěla se po celém těle. Nedokázala to ovládnout. Gornt jí oběma dlaněmi sjel po břiše až pod pás kalhot. Pak prudce trhnul, až odletěly knoflíky. Stáhl jí kalhoty do půli stehen, ale pak odstoupil. „Zbytek ty sama," přikázal. „Ukaž. Předveď se mi."

Eugenie se sehnula, stáhla si kalhoty ke kotníkům a vystoupila z nich. Poté s rozhozenýma nohama a napřaženýma rukama ulehla na postel.

Gornt se vrhl na ni i do ní. Nohama ho pevně sevřela kolem hýždí a prohnula se mu vstříc. Nevěděl, jestli milostné zařičení vyšlo z jeho nebo z jejích úst.

Kapitola sedmnáctá

Federální distrikt,
střecha Bílého domu, východ slunce

SKLÁDACÍ DALEKOHLED jí připadal neúnosně těžký. Dolley Madisonová ho přikládala k oku od samého rozbřesku, pátrajíc všemi směry, zda se nevrací její manžel, aby ji odvezl do bezpečí. Slíbil to. Vlastně chtěl, aby odcestovala už včera, když šel obhlédnout přípravy na obranu. Odmítla – a odmítla by i teď. Bylo jasné, že by měli uprchnout, ale sama neodejde.

„Paní Madisonová…“

Dolley se ohlédla po tichém hlasu sluhy. „Ach, to jsi ty, Johne. Hned mě to mělo napadnout.“

„Přinesl jsem vám tohle, madam,“ řekl, podávaje jí džbánek. „Teplé mléko s trochou brandy. Pro zahřátí.“

„Díky. To se mi právě hodí.“

„A ještě tohle.“

„Od prezidenta?“ zeptala se přebírajíc vzkaz.

„To řekl jízdní posel, madam. Ale hned zase odjel. Ani neměl čas čekat na odpověď. Ani na trochu jídla a pití.“

„Pan Madison a ti, co jsou s ním, se zřejmě ocitli ve značně obtížné situaci.“ Odstavila džbánek na předprseň a začetla se do vzkazu. Byl psaný tužkou a zřejmě ve spěchu. *Nepřítel je mnohem silnější, než jsme se obávali. Dej nachystat povoz. Buď připravená k okamžitému odjezdu.* Podepsáno jen iniciálami. Ani náznak citového projevu. Ale to nic. Dobře věděla, že ji miluje.

Francouz John – tak mu říkali, aby ho odlišili od nejméně tří dalších Johnů z řad služebnictva – čekal. „Máme být připraveni odjet, bude-li to nutné,“ řekla mu.

„Ten vůz, madam, do kterého jste dala naložit všechny dokumenty pana prezidenta…“

„Ten pošli napřed, Johne. Okamžitě.“

„Zajisté, madam. Hned to zařídím.“

„Kočár jste ještě pořád nesehnali?“ Dva podomky pověřila, aby se po nějakém poohlédli. Aby mohla včas naložit osobní věci.

„Ne, madam, dosud ne. Chlapci už šli hledat jiným směrem. Hned po snídani.“ Pohlédl na dalekohled a zeptal se: „Jak to vypadá, madam? Vidíte tam něco dobrého pro naši obranu?“

Asi by měla říci, že ano. Koneckonců patřilo k jejím povinnostem udržovat mezi personálem optimistické rozpoložení. Ale Francouz John byl v majetku rodiny pana Madisona už dlouhá léta a řadil se k nejdůvěryhodnějším pracovníkům. „Ne, Johne. Jen skupinky mužů v různých uniformách. Potulují se krajinou, jako by přesně nevěděli, kam se vrtnout. Chybí jim…“ Chtěla říci velení, ale vzápětí si uvědomila, že by to vrhlo nedobré světlo na jejího manžela. Bůh ví, že už se na jeho hlavu snáší hodně kritiky, z její strany si další nezaslouží. „Chybí jim důvtip a inteligence. Nevědí kde a jak správně udeřit na nepřítele.“

Slunce už bylo plně nad obzorem, začínalo denní vedro. „Pojďte dolů, madam. Potřebujete si odpočinout.“

„Ne, Johne, ještě ne. Ty jdi a vyprav ten vůz s dokumenty. Přijdu brzy.“

Ještě pět minut hleděla do dalekohledu, než si vzpomněla na teplý nápoj, který jí John donesl. Teď už vychladl. Díky brandy jí však přišel vhod.

❦

Město New York, Wall Street, devět hodin ráno

V přízemní místnosti Tontiny tak lákavě voněla káva, že se Joyfulovi sbíhaly sliny v ústech. Přišel si poslechnout, o čem se tu bude mluvit, ale všechna místa u dlouhých stolů už byla obsazená. Musel se tedy spokojit s místem úplně vzadu u schodů do horního podlaží, se šamrlí u malého stolku, který tam zřejmě dodatečně postavili. Mávl na číšníka. Ten přikývl na znamení, že o něm ví, ale pak spěchal obsloužit hosty, kteří přišli dřív. Takový nával tu byl v tak brzkou hodinu nezvyklý. V lepších časech by všichni tihle lidé byli touhle dobou v přístavu, kde by dohlíželi na vykládku zboží, kontrolovali časový rozpis kotvišť, přidělovaných přístavní správou, a organizovali rozvoz do skladů. Do Tontiny a dalších kaváren by se nedostali dřív

než těsně před polednem, kdy se začínalo obchodovat s příštími očekávanými dodávkami zboží.

Ne tak v těchto dnech. Útržky hovorů, které tu a tam zaslechl, se vesměs točily kolem pohromy, již obchodnímu světu přivodila válka pana Madisona. Ústřední otázkou bylo, zda Britové na město zaútočí, a pokud ano, tak jestli z moře či po pevnině. Nikdo se však zřejmě neptal, co by to znamenalo pro celou zemi. Z místa, kde seděl, téměř hmatatelně cítil obecnou beznaděj. Ale tihle lidé nebyli žádní žebráci – alespoň dosud ne. Měli dostatek movitého i nemovitého majetku, který je chránil před drtivými dopady válečných událostí. Řemeslníci, drobní obchodníci a živnostníci jako Barnaby a ostatní mechanici na tom byli daleko hůř, protože nedisponovali finančním polštářem, který by jim pomohl překlenout stávající krizi. V místech jako je Tammany Hall to musí doslova páchnout úzkostným potem. A pokud jde o privilegované boháče v horním poschodí, velké hráče na finančním trhu, ti obvykle profitují jak z dobrých, tak i ze zlých časů.

Konečně se dočkal své kávy. Černá, pronikavé vůně, servírovaná ve žlutém kameninovém šálku. Číšník mu podal i velkou cukřenku. Joyful si posloužil třemi hrubě nasekanými kusy hnědavě zbarveného cukru a na číšníkův tác pak vložil penci za kávu a po jedné penci za každý úlomek sladké hmoty. Ještě přednedávnem byly za jednu penci dva.

„Záliba ve sladkém se dnes prodraží, že, pane doktore?“ Byl to Geoffrey Colden, obchodník, s nímž se viděl předminulou noc U Tančícího filka, a kterého vystřídal u partie beziku.

„Vypadá to tak. Ale káva stojí jako před válkou, ačkoli se sem musí dopravovat po stejně nebezpečných cestách.“

Colden se zasmál. „Otázka nabídky a poptávky, doktore Turnere. To víte, lidi jsou ochotní platit víc za sladké než za hořké, a tak v Tontině podle toho přizpůsobujeme i ceny. Ale vás to, jak se mi doneslo, trápit nemusí. Prý vám moje místo u karet přineslo obrovské štěstí.“

„Padly mi daleko lepší karty než Blakemanovi. Dobrý džos, jak by řekli v Kantonu.“

Obchodníkův zrak potemněl, jen těžko se z něj dalo vyčíst, nač myslí. „Možná. Smím se vás zeptat, co vás sem přivádí, pane dokto-

re? Bývám tu denně, ale nevzpomínám si, že bych vás tady někdy viděl. Máte snad v úmyslu se k nám připojit?“ Při posledních slovech téměř neznatelně pokynul hlavou ke schodišti do horního poschodí.

„Připojit? To by asi bylo složitější než jen vyjít do prvního patra.“ Dohoda mezi podílníky Tontiny vznikla před delší dobou a byla všeobecně známá. Počet signatářů byl předem daný a striktně omezený.

„Složitější ano, ale ne nemožné,“ odpověděl Colden. „Například v případě, že se někdo rozhodne svůj podíl prodat.“

Kristepane. Joyful měl co dělat, aby na něm nebylo znát vzrušení a Colden se nedovtípil, jak se mu náhle rozbušilo srdce. „Pokud jsem se doslechl, takovou nabídku musejí nejprve všichni stávající členové odmítnout, a teprve pak je možné přibrat dalšího podílníka zvenčí.“

„Správně,“ odtušil Colden. „Mnoho z nás však pokládá tohle opatření za vcelku nerozumné. Nová krev nepřichází a celý systém tím ztrácí dech. Vy jste lékař, pane Turnere. Nepřipadá vám, že je to nezdravé?“

„Ano, je. Velice nezdravé.“

„Tam nahoře,“ pokračoval Colden, „se uzavírají obchody, na kterých se dá vydělat hotové jmění – má-li na to člověk nervy. Rozhoduje se tam o cenách všeho – otroků, domů, lodí – dá se říct, že my řídíme trh. Lidé tady dole,“ řekl s pohledem na plnou kavárenskou místnost, „většinou obchodují jen s nepostradatelným zbožím toho či onoho druhu. Méně hazardu, méně rizika, ale v důsledku toho také menší výdělek. Řekl bych, že ten náš způsob vám bude sedět líp, pane doktore. K téhle činnosti člověk obě ruce nepotřebuje. Stejně jako U tančícího filka,“ dodal téměř šeptem.

Joyful zachoval kamenný výraz. Dámy z Tančícího filka mluvily, tomu se člověk nevyhne, a Colden patří k pravidelným hostům. Ale Bože všemohoucí, být podílníkem Tontiny… „Uvažuji o své budoucnosti,“ řekl. „Dosud jsem se nerozhodl.“

„A na co čekáte, smím-li se zeptat?“

„Jak se budou věci vyvíjet.“

„Tak tedy – na ten váš džos?“

„Přesně.“

Oba si všimli, že do dveří vstoupil Parchant Devrey. Colden se usmál. „Tak tady ho máme – a jde přímo k vám. Važte rozumně, mladý příteli. Poroučím se, pane doktore.“ Zdvořile se uklonil a vzdálil se.

Joyful hleděl za ním. Uhádnout jeho obchodní spojení s Tančícím filkem je jedna věc. Ale ta záležitost s Devreyho rejdařstvím? Jediní lidé, se kterými hovořil o svém ujednání s Parchantem, jsou Jacob Astor a Manon. Manon by jeho důvěru nikdy nezradila a Astor by tím jednal proti vlastním zájmům. Takže na sebe upoutal pozornost jen holým faktem, že se tu dnes nečekaně objevil. Dobrá lekce. Bude muset být mnohem ostražitější, chce-li se připojit ke hře těch lidí v horním poschodí. Jiné vysvětlení neexistuje.

Parchant procházel veřejnou místností, s nikým se nebavil a mířil přímo ke schodišti do privátní svatyně v prvním poschodí. V černém žaketu a zelené vestě obepínající jeho mohutné panděro vypadal daleko lépe, než toho večera minulý čtvrtek. A navíc jeho zrak nebyl ani trochu zakalený alkoholem. Joyful počkal, až Parchant došel až k němu, a teprve pak ho pozdravil: „Dobré jitro, bratranče.“

Parchant se překvapeně zastavil. „Co ty tady děláš?“

Joyful pokrčil rameny. „Tohle je veřejně přístupná kavárna. Proč bych sem nemohl?“

„No jistě, jenže jsem tě v Tontině nikdy neviděl, a tak…“

„Posaď se.“ Joyful nohou přitáhl druhou stoličku. „Dej si se mnou kafe.“

Parchant zašvidral pohledem ke schodům. „Mám nahoře nějaké jednání. Nemůžu se zdržovat.“

„Nemáš žádné jednání, které by se netýkalo i mě,“ opáčil mírným tónem Joyful. „Uvědomuješ si to, bratránku, že ano? Nerad bych si myslel, že se ti to v tom alkoholovém oparu všechno vykouřilo. Jestli ano, tak pravda bude pro tebe znamenat pořádný šok.“

Několik lidí se na ně ohlédlo. Vzájemná zášť mezi oběma rodinnými větvemi nebyla žádným tajemstvím, takže případná potyčka by nikoho nepřekvapila. Inu, v tomhle očekávání se určitě zklamou. „Sedni si, Parchante,“ zopakoval Joyful. „Zbytečně přitahuješ pozornost.“

„Nemůžu se zdržet,“ opakoval Parchant, ukládaje svou rozloženou zadnici na nepohodlnou stoličku.

„To už jsi říkal. A co přesně tam nahoře plánuješ?“

„Obchod. Já…“ Ve snaze, aby ho nikdo neslyšel, naklonil se co nejblíž k Joyfulovi. Jeho dech ještě pořád páchl po madeiře. „Musím navenek zachovávat každodenní řád. Na tom jsme se přece oba dohodli.“

„Každodenní řád se udržuje v přístavu a v účtárně,“ opáčil Joyful také ztišeným hlasem. „To s návštěvou Tontiny nijak nesouvisí.“

Parchant přimhouřil oči. „Stejně bych se vsadil, žes mě tady čekal. Proč bys sem jinak vůbec chodil?“

„Po pravdě řečeno jsem tě tady vlastně nečekal.“ Přišel kvůli tomu, co mu řekl Barnaby a co mu potvrdil i reverend Fish, že totiž Blakeman získává stoupence mezi obyčejnými obyvateli města, řemeslníky, drobnými živnostníky a dělníky. Znamená to, že podporou příslušníků své třídy už je si Gornt naprosto jistý? Skutečně se všichni k němu přidají, když uvidí, že na tom mohou vydělat? Bůh suď. „Tak znovu, Parchante. Proč jsi sem přišel?“

Jeho protějšek se kousl do rtu. „Zvyk,“ připustil. „Chodím sem každé ráno. Kdybych zůstával doma… Celinda… Víš přece, jak to u nás chodí.“

Joyful mu tak úplně nevěřil, ale pořád ještě přitahovali zvědavé pohledy a z horního poschodí k nim doléhal zvuk hovoru. Kdyby se jejich domluva provalila dřív, než bude dokonale připraven, všechno by se mohlo zhroutit. Vstal. „Rád jsem tě viděl, bratranče,“ řekl dostatečně hlasitě, aby to všichni slyšeli. Ale pak potichu dodal: „Dávej si pozor na to, co tam nahoře řekneš nebo uděláš. Opatrnost je ve tvém nejvlastnějším zájmu.“

❦

Před Tontinou byl zmatek a roj lidstva. Tažný kůň vyklouzl z postraňků a vůz plný pivních sudů se převrátil. Vozka se je pokoušel vykulit zpět po dvou provizorně položených fošnách a dav čumilů ho přitom pozoroval a hloupě radil. „Tudy,“ zašeptal hlas Joyfulovi do ucha.

Na zádech ucítil ruku, která ho jemně směrovala k Water Streetu. Šel mírným tempem, neohlížel se a čekal na další pokyny. Jeho průvodce ho pak nenásilně postrčil do vedlejší uličky. Úzké a plné harampádí, kterému se musel opatrně vyhýbat. Teď se teprve otočil. Předem si byl jist, že uvidí Iročana Mulligana – a nemýlil se. „Co tady děláš Mully? Máš mě sledovat?“

„Ne tak docela, pane. Poslal mě F. X. Měl jsem před Tontinou čekat na pana Blakemana. Ale zatím nepřišel. Ale viděl jsem vás, a tak…“

Je to dva dny, co dal Mulliganovi šilink jako zálohu na denní plat šesti pencí. Čas na další splátku. „Dobře Mully.“ Sáhl do kapsy a vytáhl další minci. „Máš pro pana Blakemana nějaký dopis?“

„Dopis ne, pane. Akorát vzkaz. Ale…“

Irčan hleděl na minci, ale v jeho ustrašeném pohledu se zračila obava z řeznických tovaryšů a jejich sekáčků. „Čím dřív budeš zpátky na svém místě, Mully, tím spíš si nikdo nevšimne, žes odtamtud zmizel. Tak co je to za vzkaz?“

„Mám říct panu Blakemanovi, že Astor je na naší straně.“

Kriste na nebi… „Nic víc?“

„Nic víc, pane.“

Joyful mu podal šilink. „Na další dva dny předem, Mully. Držíš se dobře. Měj dál oči otevřené, a jak říkám…“ Nedomluvil, protože se mu zdálo, že Irčan má na srdci ještě něco dalšího. „Je to určitě úplně všechno?“

„S tím vzkazem jo, ale jinak…“

S povzdálí se ozval potlesk a krátký hlahol. Oba to slyšeli. „Ty sudy už jsou na voze, Molly. Před Tontinou bude větší klid. Snáz uvidíš, kdo tam přichází a kdo odchází. Jestli máš pro mě ještě něco, tak to rychle vyklop.“

„Živím tři mrňavý krky, pane doktor. A tejkon, co je ta válka…“

Joyful sáhl do kapsy a vytáhl další dva měďáky. „Tak co ještě? Ale honem, nebo tě osobně přistrčím do rány těm řezníkům s jejich sekáčky.“

„Včera večír, asi tak kolem osmi hodin, jsem šel na Hanoverský náměstí, panč mě moje stará poslala do Devreyho apatyky pro elixír duševní pohody, dělají náramně dobře a…“

„Ano, rozumím. A cos tam viděl?“

„No, přímo tam nic, ale když jsem se vracel po Hanover Streetu, šel jsem kolem Blackemanovy firemní kanceláře. Normálně bych si toho nevšimnul, ale když jste říkal, že abych měl oči otevřený…“

Joyful čekal, protože mu bylo jasné, že musí toho člověka nechat, aby všechno odvyprávěl po svém.

„Kočár pana Astora, pane. Tak nóbl vůz nemá nikdo ve městě, takže co bysem ho nepoznal, že?“ Čekal, až Joyful přikývne a pak dodal: „Ten přece jinýmu patřit nemoh, to dá rozum.“

„To určitě.“

„Tak vidíte, pane doktor. A tendle kočár stál přímo před firmou pana Blakemana.“

❦

Hanoverské náměstí, deset hodin dopoledne

Jonathan Devrey párkrát zamžikal, pak otevřel oči tak doširoka, jak to jen šlo. Vidina nezmizela. Stáli proti němu dva muži ve splývavých bavlněných halenách po kolena. Pod nimi měli široké kalhoty. Jeden byl celý v šedém, druhý v modrém. Vášnivě gestikulovali a cosi drmolili. Hlavy měli nad čelem vyholené, ale vzadu každému z nich mezi lopatkami visel dlouhý cop. Hovořili jakousi hatmatilkou, které ani zbla nerozuměl. Nakonec ho jeden z nich přímo oslovil. Chvíli Jonathanovi trvalo, než pochopil, že tentokrát mluví anglicky. Byla to ovšem dosti podivná, zpěvavá angličtina.

„Dóbrý plán. Móc dóbrý,“ řekl Chao Wong. „Bóchatý muž. Pršedek.“

Bezpalčák Wu si všiml nechápavého výrazu apatykářovy tváře. Ten barbar snad vůbec nerozumí, co se mu říká. Možná narazil na jediného člověka v New Yorku, který je příliš hloupý na to, aby pochopil, jaký obrovský zisk mu může jeho džos přinést. Ať tak či onak, právě jeho mu bohové přivedli do cesty. Ten muž umí pěstovat zázračné rudé květy. Procházel se mezi nimi a bylo vidět, že ví, oč jde a k čemu jsou. A on také prodává ty malé lahvičky s hnědou te-

kutinou, které si u něj lidé hromadně kupují. Jiná podoba bílého dýmu. Tím si byl Bezpalčák naprosto jistý.

Chao Wong dál zápolil s angličtinou, snaže se tomu *jang kuej č'* vysvětlit, že mu nabízejí výhodný obchod.

Na pultě mezi nimi stála řada malých hnědých lahviček. Bezpalčák Wu popadl do každé ruky tři tak, že je mezi zbývajícími prsty sevřel jako do pinzet a zamával jimi barbarovi pod nosem. Pak zaklonil hlavu a mimicky naznačil, jako že je všechny vypil. Hned nato se dal do radostného tance, točil se jako čamrda a skotačivě zvedal ruce a nohy. Nakonec se svalil na podlahu, zavřel oči, otevřel ústa a začal hlasitě a spokojeně chrápat.

Jesse Edwards stál ve vstupních dveřích, opíral se o koště a všechno pozoroval. Dostal záchvat nezadržitelného smíchu.

Jonathan dál civěl nechápavě rozšířenými zraky.

Chao Wong živě pokývl hlavou. „Dóbrý plán. Móc dóbrý," opakoval znovu a znovu.

Wu přestal chrápat a vstal. Přistoupil k pultu, odložil lahvičky s Devreyho elixírem duševní pohody a gesty naznačil, jako by z kapes vytahoval spoustu peněz a všechny je sypal na apatykářův pult. „Kšefty, dópré kšefty," vyřvával. „Móc pénize, móc čínská unce stříbro, jo?"

To zase bylo překvapením pro Chao Wonga. Tenhle Bezpalčák Wu neřekl, že umí byť jen pár slov anglicky. Naopak! Trval přece na tom, že ho má Chao Wong doprovázet jako tlumočník. Slíbil mu, že nakonec, až se obchod s bílým kouřem náležitě rozběhne, dostane za svou pomoc bohatě zaplaceno. Podivné. Velice podivné…

Bezpalčák Wu si uvědomil, že se od téhle chvíle připravil o výhodnou situaci, při níž nikdo netuší, že anglicky trochu hovoří a dost rozumí. Škoda, veliká škoda. Jenomže někdy musí člověk něco obětovat, kvůli věci, která je ještě důležitější. A přimět tohohle apatykářského pitomce, aby pochopil, oč běží, to bylo ze všeho nejdůležitější. Bez toho by byl celý jeho plán k ničemu.

Jonathan se opřel o pult, předklonil se a zahleděl se Bezpalčákovi přímo do očí. „Kšefty? Výnosné kšefty? S mým elixírem?"

„Móc pénize, móc pénize," opakoval Bezpalčák.

Jonathan přikývl. „Dobrá. Půjdeme nahoru a prodiskutujeme to. Jesse, přestaň se blbě křenit a pojď za pult. Dohlídneš na krám, než si já popovídám s těmihle pány.“

Fly Market, poledne

Astor je na naší straně. Jacob Astor se přidal ke Gorntu Blakemanovi. Co jiného to mohlo znamenat? Dosvědčuje to i přítomnost jeho kočáru před Blakemanovou firmou. Ale proč? Astorova obchodní stanice Astoria, pozemní cesta přes Oregon, jaká výhoda by pro něj plynula z rozpadu Spojených států? Nějaká žena do něj narazila nákupním košíkem a spěchala dál. Myslel, že je to Manon a rozběhl se za ní. Vypadala, že míří k pultu Elsie Gruningové, ale zastavila se u jiného trhovce. Když ji pak uviděl z profilu, uvědomil si, že Manon to není.

Přešel ke stánku, kde seděla Elsie. Před jejím pultem stály čtyři ženy, ale žádná z nich nebyla Manon. Chtěl se Elsie zeptat, jestli ji neviděla, ale nepřetržitý proud zákaznic mu to neumožnil. V půl druhé dospěl k přesvědčení, že už nepřijde, a proto odešel.

Maryland, britské ležení,
Horní Marlboro, čtyři hodiny odpoledne

Generál byl vyčerpaný, a to dosud k žádné bitvě nedošlo. Nebo přesněji řečeno, jedno střetnutí zde v táboře proběhlo, ale on v něm prohrál: souhlasil, že nejprve zaútočí na Washington. Jeho podkoní, dvanáctiletý chlapec, mu podržel třmen. Vyhoupl se na jednoho z koňů, ukořistěných v Benedictu. Admirál už byl také v sedle a přitočil se ke generálovi. „Žádné spory na poslední chvíli už nejsou nutné, pane,“ řekl znaveným hlasem generál. „Uděláme to podle vás.“

„Pochopil jste, že to bude nejmoudřejší, a to mě těší, pane generále. Čtyřiadvacetihodinová doba byla na řádné prodiskutování plánu dostatečně dlouhá.“

Generál se ušklíbl. „Až moc dlouhá.“

Admirál si uvědomil, že lepší bude, už se v tom nekonečném sporu dál nevrtat. Ohlédl se po námořnících válečného loďstva, které zanechal v táboře jako jednotku kryjící ústup. I to byl jeho nápad. Prozíravé, i když případný ústup útočících jednotek pokládal za krajně nepravděpodobný. Až dosud prošli skoro čtyřicet mil, ale za celou dobu nenarazili na žádný americký odpor.

Generál se napřímil v sedle. Všechno teď záleží na něm: tím, že admirál prosadil svou představu, sám se znovu odsoudil do role pouhého pozorovatele. „Šikovateli – ke mně!“

Poddůstojník přicválal a zasalutoval. „Zde, pane.“

„Připravit k pochodu.“

„Rozkaz, pane.“ Šikovatel otočil koně a zařval na dlouhý čtyřstup červenokabátníků: „K pochodu připravit!“ Poté ukázal na cestu, mířící na sever a zavelel: „Kupředu!“

Rozkaz letěl od úst k ústům po jednotlivých rotách. Důstojníci pobídli koně a vyrazili do čela. „Washington,“ opakovali si pěšáci.

„Washington,“ konstatovali s uspokojením námořníci.

Zeměměřič přiložil k oku dalekohled a bedlivě pozoroval pochodující vojsko. „Severozápadní cesta,“ zahučel s uspokojením, že odhadoval správně. „Není nejmenších pochyb.“ Jeho druh s puškou se k němu teprve před chvílí po několikahodinové nepřítomnosti připojil. Zeměměřič mu podal dalekohled.

Střelec v zálesáckém oděvu jím pohlédl a pak ho vrátil. „Je jich zatraceně hodně. Jste si jistý, že to bude Washington? Mluvil jsem s generálem a ten říkal, že Baltimore je mnohem…“

„Generál je blbec.“

„Jak to víte? Neřekl jsem, který generál…“

„Všichni generálové jsou blbci. Koukněte tam dolů. Kdyby mířili na Baltimore, táhli by na východ. Jak říkám, bude to Federální distrikt. Zaznamenal jste, jestli se tam na to nějak připravují?“

„Rozšířil jsem tu zprávu, jak to jen šlo. Ti, co jsem je varoval, to řeknou dalším. Tak jako tak už poslali do Pensylvánie pro regiment a říká se, že Baltimore jim pošle na pomoc celou svoji domobranu. Hlásí se i civilové. Každý je ochotný bránit hlavní město.“ Když se pak setkal se skeptickým pohledem svého společníka, dodal: „Dokážou to, uvidíte.“

„Porážejí stromy? Blokují cesty? Kopou zákopy kolem města? Jsou nějaké náznaky, že se chystají napadat Brity za pochodu?“

„Nic z toho,“ připustil střelec. „Aspoň zatím. Zmínil jsem se o těchhle věcech několika důstojníkům. O zákopech a podobně.“

„A co vám řekli?“

„Že si nemám dělat starosti. Že jejich statečnost nám vítězství zajistí. A ještě – že by se jim hodilo, kdyby měli víc tak inteligentních vyzvědačů, jako jsme my.“

Zeměměřič tiše zaklel, sklapl dalekohled a notes zastrčil do chlebníku. „Pojďme,“ vyzval svého druha. „A pokud jde o inteligenci, tak ta byla mezi naším důstojnictvem odjakživa nedostatkovým zbožím.“

Město New York,
Chatham Street, pět hodin odpoledne

Eugenie prospala celý den. A spala by dál, kdyby ji nevzbudila služebná hlučným rozhrnováním závěsů a třískáním kbelíku, ze kterého nalévala horkou vodu do měděné vany. S námahou otevřela oči. „Chci si odpočinout. Jdi pryč,“ poručila.

Meg se o Eugenii starala od chvíle, kdy přišla na svět. Nejprve jako její kojná, pak chůva a nakonec jako komorná. Zvykla si sama rozhodovat, kdy svou paní poslechne, a kdy ne. A vůbec si před ní nebrala ubrousky. „Smrdíte. Potřebujete se vykoupat. Nikdo neví, kdy se jeden z nich vrátí. Takhle vás najít nesmí.“

„Smrdím? Vážně? A čím?“

„Tím jednookým pirátem. Nebo tím druhým, co předstírá, že je džentlmen. Podle mě je to ovšem taky pirát, i když tak nevypadá. A šoustání zanechává smrad. Vždycky jsem vám to říkala. Na dnešek v noci jste mu dala, ne?“

„Ne Tintinovi.“ Konečně se Eugenie nechala vypáčit z postele.

„To předpokládám, protože tak pitomá zase nejsem. Samo sebou, že jsem myslela toho druhýho, pana Blakemana. Budete chtít koupelovou sůl růžovou, nebo levandulovou? Jaký byl? Tak dobrý jako chudák pan Tim, dej mu Pánbůh nebe, nebo je to jeden z těch fofršoustů?“

„Levandulovou. A nebuď impertinentní. Do toho ti nic není.“

„Do něj ne, ale vás mám na starosti. Tak honem, svlíkněte už tu košili a šup do vody, než bude jako led. A hele!“ vyjekla, když Eugenie poslušně přetáhla noční košili přes hlavu. „Nechal vám po sobě památku, jak koukám,“ řekla a ukázala své paní na břicho.

Eugenie shlédla. Řada cucfleků se jí táhla od pupíku až k ochlupení. Dobrý Bože. Pozoruhodný mužský. „Dali jsme si navzájem co proto.“ Spustila se do vany. „Ale já mu dala víc.“

„O tom nepochybuju.“ Meg se chopila houby a promydlila ji levandulovým mýdlem, které Devrey prodával společně s koupelovými solemi. Skvělá věc. Samozřejmě, v současné době poněkud nad jejich poměry, ale když se to tak vezme, sůl do koupele je svého druhu investice. To říká paní Eugenie a má pravdu. Dělat se nedostupnou je taky investice. Pro ni ne úplně přirozená, ale rozumná. Akorát, že paní Eugenie v těchhle věcech nedokáže být rozumná dost dlouho. Nanejvýš dva roky. Ale i to je zázrak. „Prostě si nemůžete pomoct. Poctivě si to přiznejte.“

„Co si mám přiznat?“

„Že potřebujete chlapa mezi nohama.“

„Mám to po mamince,“ řekla s povzdechem Eugenie. Tenhle rozhovor vedly už bůhví pokolikáté. „Jedinečné dědictví.“

„Tak jedinečný zase není. Podobných ženských je habaděj, ale u všech jsem nesloužila. Hele, zvedněte tlapy.“ Meg se činila promydlenou houbou, vtírajíc pěnu do všech škvír a faldíků, kde se ještě mohly skrývat poslední pachové stopy po minulé noci. „Ale jedineč-

ná, nejedinečná, vaše mamča byla fakt třída. Nikdy toho neměla dost. Ani v těhotenství, a Pánbůh ví, že to bylo dost často. Ještě že ty chlapy brala jednoho po druhým, protože jinak by se na ní museli navzájem přetlačovat. Blonďáci, jako třeba farmář, co přišel prodávat vajíčka, nebo šilhouni, jako ten chlápek, co vedl vašemu tátovi účetnictví. Samo sebou, že udělala moc dobře, když mu podržela. Věděla, že váš taťka nemá z čeho mu zaplatit mzdu, no a tak… Copak ty slzičky, milostpaní? Přece nemůžete za to, že jste, jaká jste. A podle mě je zázrak, že jste vydržela tomu Blakemanovi tak dlouho říkat ne. Dřív nebo pozdějc jste mu musela říct ano, to dá rozum. Není důvod, abyste nad tím plakala."

Eugenie věděla, že k pláči má mnoho důvodů.

Kdyby měla sebemenší naději na otěhotnění – třeba i tak, že by nakonec samovolně potratila, jako se to tolikrát stalo její mamince –, všechno by se rázem vyřešilo. Jenomže to se nestane. Věděla naprosto jistě, že je neplodná. Před svatbou s Timothym měla dva milence. Mladistvé poblouznění, pokaždé si myslela, že je po uši zamilovaná, ale Meg ji zachránila před ostudou a lidskými řečmi. A to vůbec nemluvě o tom drobounkém měchýřku s prasečí krví, který si na její radu v pravou chvíli vsunula do pochvy, aby si o svatební noci Timothy myslel, že ji teprve on připravil o panenství. Ale ani Meg nedokázala nic udělat s tím, že menstruovala s železnou pravidelností, ať spala s kýmkoli a jakkoli často. A tak si mohla být jistá, že ani tentokrát neotěhotní a svého cíle tak nedosáhne.

Viděla to Gorntovi na očích.

Ještě před rozbřeskem ji vzbudil polibkem, pak nacpal její mužský převlek do pytle, zabalil ji do prostěradla, snesl po schodech do své firemní účtárny, v uzavřeném kočáře se zataženými záclonami – při své profesi si mohl mezi kočáry vybírat – si ji posadil na klín a po celou cestu k jejímu domu ji vášnivě laskal a ujišťoval, že se jí není s to nasytit. „Dnes večer," zašeptal, když dorazili k cíli, „za tebou přijdu. Co nejdřív. Zařiď, aby mi ve vší tichosti otevřeli." Pak jí prostěradlo přetáhl přes hlavu, hodil si ji na rameno jako pytel brambor, do podpaží druhé ruky popadl pytel s mužským oděvem, pronesl ji vchodem pro dodavatele a svěřil ji do rukou už čekající Meg. Člověk

se musí chovat nanejvýš opatrně a diskrétně, jedná-li se o dobrou pověst ženy, s níž se hodlá oženit.

Svou rozmařilostí ohrozila šanci stát se manželkou.

Ve hře zbývala ještě jedna možnost. Gornt Blakeman se chce stát zakladatelem dynastie. Kdyby mu mohla slíbit dědice, jednoduše počkat pár týdnů a pak mu říct, že s ním čeká dítě, bylo by všechno jiné. Samozřejmě by mu mohla lhát. Jenomže tahle lež by nutně vyšla najevo. A Gornt není Timothy. Nečekal by jen tak pasivně, až se stane zázrak. A její život by pak byl ještě větším peklem, než jakým je teď.

Meg jí mydlila prsty u nohou, jeden po druhém. Lázeň pomalu vychládala a blížil se čas, kdy bude opět muset čelit vnějšímu světu. „Drhni pořádně, Meg. Vezmi to znovu od hlavy až k patě. Aby na mně nezbyla ani stopa cizího pachu. A až s tím budeš hotová, běž a přiveď mi vdovu Tremontovou."

„Tu dámskou krejčovou? Teď?"

„Okamžitě."

Pirát s páskou přes oko představoval větší naději, než ten s oběma očima. S Tintinem přinejmenším věděla, na čem je a co může od něho čekat. Ne víc, ale také ne méně. Váček s mincemi byl ještě po jejím nočním dobrodružství v kapse žaketu po manželovi; ještě než ulehla, tak ho bezpečně uložila do uzamykatelné zásuvky, ve které měla i další dokumenty o údajně uprchlých otrocích. Tyhle listy jí v příštích letech vynesou hotové peníze. Tintin je na ní a její dobré pověsti při jednání se soudcem plně závislý. Sigr Silas bude vděčný za další zakázky padělaných dokumentů. A zásoba negrů na Five Points je nevyčerpatelná.

❦

Bowery, devět hodin večer

Nálevna se jmenovala U Píšťaly a bubnu. Nebyla daleko od krčmy U Býčí hlavy, dobytčích ohrad a jatek, ale zřejmě se těšila menší oblibě než jiné podniky v okolí. Toho večera tam krom Blakemana byli jen dva další pijáci, oba v kožených zástěrách, které svědčily o jejich

řeznickém řemesle. Civěli do svých korbelů a zdálo se, že je nic jiného nezajímá.

Blakeman seděl v pozadí lokálu zády ke stěně a po jednotlivých doušcích pil pivo – mdlé a mírně nakyslé, jako konečně všechno v téhle putyce. Sfoukl svíčku planoucí v jeho blízkosti, takže sám se ocitl v přítmí, ale zato měl dobrý výhled na vstupní dveře. Vešel Maurice Vionne, rozpačitě se zastavil a zamžoural, snaže se přivyknout panujícímu šeru. Blakeman zakašlal. V naprostém tichu téměř prázdné hospody to znělo jako tlumený výstřel. Vionne pohlédl jeho směrem, Blakeman na něj zamával, Vionne znovu zamžoural, přešel k němu a přisedl.

„Dobrý večer, zlatníku."

„Dobrý, pane…"

Blakeman ho zarazil. „Žádná jména, prosím," řekl a mlčky mu přisunul druhý džbánek podřadného piva. „Dovolil jsem si vám předem objednat. Pivo je jediné pití, které tady vedou – a ještě za moc nestojí. Ale máme tu soukromí, jak jsem vám slíbil."

Vionne se rozhlédl. „To je pravda."

„Opatrnost, zlatníku," řekl potichu Blakeman, „je matkou moudrosti. Přinejmenším zatím."

„Jak říkáte, pane. Samo sebou. Ale musím vám říci, že jsem ještě nenapsal…"

Blakeman mu znovu gestem utnul řeč. „Já rozumím. Pokud jde o váš oficiální posudek, dohodli jsme se na zítřek. V tomhle bodě na vás nespěchám."

Vionne se zachvěl. Nejedná se tedy o diamant, ale o jeho dceru. O Manon. „Pokud jde o tu druhou záležitost…"

„O ruku vaší dcery, ano. Zařídil jste už ohlášky? Měla by to přece být úplně jednoduchá záležitost."

Vionne se ustrašeně rozhlédl. Vypadalo to, že řezníci jim nevěnují nejmenší pozornost. „Víte, pane Blakemane, ono to celé není zdaleka tak jednoduché, jak to vypadá. Moje dcera je velice moderní mladá žena. A musím připustit, že také značně tvrdohlavá. Netroufám si učinit jejím jménem takové rozhodnutí, aniž… aniž bych vás předtím pozval, abyste si s ní promluvil a sám ji požádal…" Vionne

pozvedl džbánek a zhluboka se napil. Pivo bylo dost hnusné, ale zlatník měl tak vyschlo v ústech, že mu to bylo úplně jedno.

Blakeman počkal, až jeho společník korbel odstaví, pak se naklonil přes stůl a tiše, leč důrazně řekl: „Za jiných okolností by to bylo možné. Ale jak se věci mají teď, tak to nepřipadá v úvahu. Spoléhám se, že všechno zařídíte mým jménem. Jsem si totiž jistý, že i když slečna Manon je – jak jste to říkal? – velice moderní, je také poslušnou dcerou. A jak jsem vám už vysvětlil, vyhovuje mi uskutečnění svatby do čtrnácti dnů. Tak na to dohlédněte.“

Blakeman se díval za odcházejícím zlatníkem. Počkal ještě okamžik, pak zvedl paži a pokynul. Jeden z řezníků vstal a vyšel za Vionnem na ulici. Jen bezpečnostní opatření, nic víc. Ale jestli teď zlatník čirou náhodou půjde jinam než rovnou domů, měl by o tom vědět.

Takže první úkol dnešního večera má za sebou, i když nemůže tvrdit, že by byl s výsledkem dokonale spokojen. Čert vem ohlášky, měl žádat, aby k svatbě došlo okamžitě. Protože jinak by se mohlo stát, že Joyful… Ne, to není pravděpodobné. Kdyby ji Turner chtěl unést bez otcova svolení, už by to dávno udělal. Takže nechá věci tak, jak jsou.

Dveře se znovu otevřely. „*Le bon Dieu* žehnej všem přítomným. Hospodo, pivo! Mám tady schůzku s jedním pánem… A hele, už ho vidím. Tamhle vzadu. Nazdárek, kamaráde.“ Tintin cestou kolem výčepního pultu popadl své pivo, přešel k Blakemanovi a usedl proti němu.

„Máte keců, jako když prdí kůň,“ poznamenal Blakeman. „Ale to už jste určitě slyšel i od jiných.“

Tintin jen pokrčil rameny. „Od těch, co chtějí, aby jim jazyk zůstal v hubě, moc často ne, monsieur. Ale v tomhle případě tu urážku velkoryse přeslechnu. Stejně jako vaše předstírání, že jsme tady úplně tajně a sami. Všimnul jsem si, že ten chlap, co sedí o kus dál, je řezník. A lidi říkají, že zdejší řezníky máte pod palcem vy, monsieur.“

„Můžu vědět, kdo tohle říká?“

„Newyorčani, *mon ami.* Aspoň ti, co mám s nima styk. Teda ‚mám styk' – to vypadá, jako by to byly samý ženský, že? Miluju tuhle vaši angličtinu, protože každej výraz má v ní nejmíň pět významů." Tintin pozvedl korbel a napil se, ale vzápětí zbytek obsahu úst zhnuseně vyplivl na pilinami posypanou podlahu. „*Merde!* Pozval jste mě do hospody, kde servírujou kravský chcanky! Jestli má takhle vypadat úroveň pivovarnictví v tý vaší nový zemi, tak si budu muset znova rozmyslet naši…"

Blakeman se naklonil přes stůl a popadl piráta za paži. „Drž hubu, ty pitomá kurvo!"

„Prosím, pusťte mě." Ta slova zněla velice zdvořile, a přesto hrozivě.

„Zkoušíte mou trpělivost, piráte."

„Pusťte mě." Ve volné Tintinově ruce se objevil nůž, mířící hrotem na Blakemanovo zápěstí. „Protože jinak, *mon ami,* z vás bude mrzák bez pazoury, jako je ten váš soupeř."

„To si nemyslím, piráte." Řezník, který neodešel za Vionnem, náhle stál těsně za Tintinovými zády a nad jeho hlavou svíral v napřažené ruce sekáček. „Alespoň pokud si nemyslíte, že ten hadr, co máte uvázaný na hlavě, vám může zachránit lebku před rozštípnutím na dvě půlky."

Na zhruba dvě vteřiny zůstal celý výjev nehybně strnulý. Pak Blakeman uvolnil stisk, Tintin schoval nůž a řezník se zase tiše stáhl do zšeřelého lokálu. „A teď mi povězte o ostatních."

„Jakých ostatních?"

„Co Lafitte a další? Půjdou do toho?"

„Jean Lafitte je vždycky pro každou špatnost – a ostatní udělají, co jim řekne. Ale Barataria je daleko, *mon ami.* A jak jsem už řek, Lafitte je tam, ale já jsem tady."

„Musím vědět, jestli můžu ostatním říct, že Lafitte v tom jede s námi."

Tintin znovu pozvedl džbánek, ale vzápětí ho znechuceně odstavil. „To tady nemají k pití nic lepšího?"

„Nejdřív mi odpovězte a pak si můžete zajít na Rivington Street a dát si U Tančícího filka skvělý víno Delight Higginsový i nebo její vynikající pivo, případně si zahrát karty nebo zašukat."

„K tomu, co udělám nebo neudělám, nepotřebuju vaše svolení, *mon ami*. Mám dojem, že tohle jsme si už vyjasnili.“

Blakeman neodpověděl. Čas kdy tohohle piráta naučí slušným způsobům, ještě nadejde. Ale až později. „Musím vědět, jestli můžu ostatní ujistit, že lodě plavící se pod naší vlajkou budou plout nerušeně, ale ty pod vlajkou s hvězdami a pruhy se stanou volnou kořistí.“

„Vy i ostatní Američani o nás říkáte, že jsme piráti, monsieur. Ale my, to znamená kapitán Lafitte a ostatní se považujeme za úctyhodné korzáry. Vydejte nám písemná zmocnění k zajímání lodí a…“ Tintin rozpřáhl ruce v sice mnohoznačném, ale vcelku nic neříkajícím gestu.

Středa 24. srpna 1814

Kapitola osmnáctá

Město New York,
Ann Street, devět hodin ráno

POKAŽDÉ, KDYŽ ANDREW ODSTRAŇOVAL močový kámen, vzpomněl si na svého předka Lucase Turnera, lazebníka a chirurga, jenž roku 1661 přišel do tohoto města, které se tehdy ještě jmenovalo Nieuw Amsterdam. Stejně jako tenkrát, i dnes ještě patřily močové kameny k nejbolestivějším onemocněním. A právě tohle nesmírné utrpení pomáhalo pacienty přesvědčit, aby souhlasili s chirurgickým řešením. „Musíte zůstat v téhle poloze, pane. Na voskovaném plátně. Teď roztáhněte nohy, předkloňte se a opřete se lokty o tenhle stůl. … Ano, výborně.“

Muž skučel bolestí, ale dělal, co mu Andrew řekl. Stejně jako starý Peter Stuyvesant, jak to Lucas Turner zaznamenal do svého deníku. Kdyby tehdy holandský guvernér trpěl nějakou jinou, méně bolestivou chorobou, asi by se nesvěřil do rukou přivandrovalce, jenž právě opustil loď, která ho přivezla do kolonie. Tehdy totiž ještě nemohl tušit, že Lucas Turner, Andrewův dávný předek, je chirurgickým géniem. Andrew přistrčil mezi nohy pacienta masivní kožený kbelík a sáhl po skalpelu. „Teď se, pane, zhluboka nadechněte a zadržte dech na tak dlouho, jak to jen dokážete. Máte-li plíce v dobrém stavu, budete mít všechno za sebou dřív, než se znovu nadechnete.“

Ve svých denících Lucas zaznamenal, že dokázal vyříznout kámen a znovu pacienta zašít za pětačtyřicet sekund. Andrewovi se několikrát podařilo tenhle čas ještě zlepšit, ne však v posledních letech. Málo platné, ať si Joyful říká, co chce, ruce už nemá tak hbité jako zamlada. Teď však nebyla vhodná chvíle na stařecké stesky.

Uchopil skalpel, levou ruku položil za volně visící pacientovy genitálie, kůži dvěma prsty napnul a pak vedl rychlý řez od mužova konečníku až k varlatům. Pohyb byl tak rychlý, že stihl skalpel oddálit dřív, než vůlí neovladatelné pacientovo děsivé zavytí mohlo ostří od zamýšlené dráhy odchýlit. „Nezadržel jste dech, pane. Zkuste to znovu. To nejhorší máte za sebou.“

Nebyla to tak docela pravda, ale drobná lež někdy pomůže. Průběh operace usnadní jim oběma. Andrew klíšťkami řez roztáhl. To vyvolalo jen krátké přidušené zaúpění. Teď jasně viděl stěnu močového měchýře. Další mnohem kratší řez – pacient zakvičel jako kočka vržená na rozpálenou plotnu – tentokrát Andrew použil menší, jako břitva ostrý skalpel. Kvalitní a dobře ošetřované nože jsou podmínkou úspěšného chirurgického zásahu. Znovu klíšťky. Další zaúpění. Podle tradujících se příběhů se prý i stalo, že někteří odstraňovači močových kamenů, takzvaní lithotomisté, nechtěně uřízli pacientovi penis, když se jim při bolestivém zásahu nepodařilo udržet operovaného v nehnuté pozici. Nebo ještě hůře, půlku penisu. Andrew však vždycky dával přednost rychlosti a dokonalé operační technice před příliš násilným znehybňováním pacienta.

Čpavý pach moči se mísil s nasládlým pachem krve, které společně stékaly do kbelíku. A konečně vytoužené cvaknutí. A hned po něm – no nazdar! – druhé. Dva močové kameny, oba v měchýři. Stovky pitev, které Andrew prováděl v době, kdy měl na starosti chudinský špitál, ho přivedly k pevnému přesvědčení, že močové kameny se nejprve objevují v ledvinách. Nacházel je tam i při zásazích, které prováděl spíše z výzkumných než léčebných důvodů. Soudil, že teprve když kameny sestoupí níže do močových cest, vyvolávají ony ukrutné bolesti, které doženou nemocného k lithotomistovi. A tenhle chudák trpěl dvojnásobně. „Dva kameny, pane. Jako byste se chystal ve svých útrobách zbudovat středověký chrám.“ Má zatracené štěstí. Nebude třeba použít sondu. Ve svém deníku Lucas napsal, jak byl rád, že se při odstraňování močového kamene guvernéra Stuyvesanta bez sondy obešel. „Už jen pár píchnutí, pane. Dáme zase všechno do pořádku a ránu zavřeme. Jestli…“

Zaklepání a hned vzápětí se dveře otevřely. „Odpusťte, pane doktore, ale je tady…“

„Teď ne, Bridey.“ V životě ji neodnaučil vstupovat dřív, než ji k tomu vyzve. Tenhle ubožák nebyl zdaleka první, kdo jejím pohledům nastavil holou zadnici. „Jdi pryč. Přijdu, až tohle skončím.“

Dveře se zavřely. Andrew pokračoval v podvazování cév. Přesně tuhle operaci prováděl jeho předek už před sto padesáti lety a od té doby se na stejném postupu skoro nic nezměnilo. A ani nezmění.

Aspoň ne do doby, kdy někdo vyřeší problém tišení obrovských bolestí, provázejících chirurgické zásahy. Za jeho života to asi nebude. Snad se toho dožije jeho syn nebo Joyful. Vždycky doufal, že se Joyful stane průkopníkem nových chirurgických postupů, které by takový objev umožnil. Otevřít pacientův hrudník nebo břicho, vidět, jak mu tepe srdce nebo sledovat střevní kontrakce, chirurgicky dát do pořádku vše, co je třeba, pak pacienta znovu zašít a vrátit ho do života. Byl by to zatracený zázrak. Zázrak, který by z chirurgů učinil hotové bohy.

„Už jen pár vteřin, pane.“ Zatáhl další ligaturu a jal se zavírat ránu. Vždycky plánoval, že jednou předá Lucasovy deníky Joyfulovi. Ale pokud se Joyful nebude věnovat medicíně jako svému hlavnímu živobytí, zůstanou deníky Christopherovi. Co na tom, že jeho vlastní syn, krev jeho krve, Roisininu chlapci nesahá ani po kolena. Spravedlnost musí být. „Tak, pane, a je to. Hotovo.“ Andrew pohlédl na kapesní hodinky. „Necelé dvě minuty.“ Mizerný čas. Ale může za to víc Bridey svým vyrušením, než jeho zvyšující se věk.

O deset minut později už byl pacient oblečen a Andrew ho vyprovodil k čekajícímu kočáru. „Dvakrát denně snězte porci těchhle otrub,“ řekl, podávaje mu mušelínový balík. „A hodně pijte. Co nejvíc dokážete. I obyčejnou vodu. Ať vám chutná nebo nechutná. Při stolici nesmíte tlačit. A za týden se mi přijďte ukázat.“

Ještě chvíli postál a hleděl za odjíždějícím povozem. Na ulicích bylo méně vojáků než před jedním nebo dvěma dny. Nakonec možná k invazi do New Yorku vůbec nedojde.

„Doktore Turnere… Pane…“

Andrew se otočil. „Absalome, takže to kvůli tobě ke mně před chvílí Bridey vtrhla?“ Srdce mu pokleslo při představě, že ho možná čeká další cesta na Five Points. Ale věděl, že ji navzdory vší únavě neodmítne.

„Asi jo, pane.“

„Promiň, že jsem tě nechal čekat. Zrovna jsem operoval a přerušit se to nedalo. Předpokládám, že mě zase volá Matka Sión, mám pravdu?“

Absalom zavrtěl hlavou. „Ne, pane doktor. To nebýt jako jindy. Já… já…,“ nedomluvil, ale ustrašeně se rozhlédl.

„Pojď dovnitř,“ rozhodl Andrew, strčil svého návštěvníka za dveře a zavřel za sebou. „Takže o co jde?“

„Já hledat Joshua. Vy vědět, kdo to je. Kluk, co nám pomáhal, když jste naposled byl v Matce Sión. Poslal jste ho pro svýho příbuznýho, toho jednorukýho doktora.“

„Ano, vzpomínám si. Joshua. Co je s ním?“

„Už dva dny ho nikdo neviděl. On nebýt z těch, co se jen tak ztrácejí a nikomu nic neřeknou. Reverend Fish mít velkou starost. Joshua patřit k jeho nejoblíbenějším.“

„Velice mě mrzí, že ten chlapec zřejmě utekl – ale proč mi to všechno povídáš?“

„Moc ho zajímala vaše práce, pane doktor. Hodně o tom mluvil, když jste odešel. Reverend Fish si myslet, že možná Joshua jít za váma. Aby se stal váš učedník, nebo něco na ten způsob.“

Andrew mu musel odpovědět, že toho chlapce vůbec neviděl. Sice nevyřkl slovo „negrolovci“, ale věděl, že tohle vysvětlení napadlo nejen Absaloma, ale nepochybně i Zacharyho Fishe.

❦

Maryland, lesy v okolí Federálního distriktu,
deset hodin dopoledne

Vojáci pátého marylandského dobrovolnického pěšího regimentu pocházeli z nejlepší baltimorské společnosti a byla radost na ně pohledět. Červeně lemované modré kabátce, bílé kalhoty, černé kamaše, bílé na hrudi zkřížené řemeny a mohutné kožené helmice s dvojitým červeným a černým péřovým chocholem. Z Baltimoru vypochodovali předchozího dne v doprovodu mnoha černých kuchařů a sluhů, pozdravováni jásajícím obyvatelstvem. Nádherný zážitek.

Dlouho však tahle paráda netrvala. Celou noc strávili vyčerpávajícím přesunem z jedné obranné pozice na jinou a pak zase na další. Nakonec se ukázalo, že to všechno byly jen falešné poplachy, ale nebyly o to méně únavné.

Jiná ozbrojená družina, annapolská domobrana, rozbila tábor zhruba půl míle od strážních hlídek britského ležení v Horním Marl-

boro. Když její příslušníci zjistili, že by vzhledem k nepřátelské přesile byli všichni ztraceni, dali se na ústup, ale v takovém zmatku, že se jim ledabyle poskládané stany nevešly na přistavené vozy. Mnoho jich proto zanechali na místě spolu s dalším vybavením a zásobami, které už nepobrali. Muži, povětšinou nezkušení nováčci, dostali rozkaz pochodovat s nabitými mušketami. V důsledku toho jeden z nich nešťastnou náhodou zabil svého nejbližšího kamaráda a jiný voják to odnesl průstřelem stehna. V chaosu, který následoval, mnozí z nich dezertovali.

Přesto se dalších šest tisíc Američanů ocitlo třicet mil od Washingtonu. Byli připraveni k boji a ochotni, bude-li třeba, obětovat za svou vlast i životy. Když se však víc než čtyři tisíce červenokabátníků chystalo překročit východní rameno řeky Potomac a ve vsi Bladensburg vstoupit do Federálního distriktu, Britové na žádný soustředěný odpor nenarazili.

„Překročí řeku v Bladensburgu, pane prezidente. Nejmělčejší místo. Bude-li nutné, mohou to tam přebrodit.“

Rozhovor se odehrával ve washingtonských vojenských loděnicích. Madison, Bůh mu pomáhej, byl obklopen samými lidmi, kteří se cítili povoláni mu radit: dvěma generály a půl tuctem členů kabinetu. Ale jedině prezident, jak se zdálo, byl ochoten věnovat pozornost názorům zeměměřiče. Ten však přísně vzato nebyl jejich, ale Astorovým zvědem. To ale bylo, dle Madisonova mínění, vlastně nejlepší kvalifikací, protože Astor vždycky dokázal získávat do svých služeb ty nejschopnější. „Ano, dobrá. Jsem si jistý, že máte pravdu.“ Oslovil generála po své pravici: „Slyšel jste?“

„Vesnice Bladensburg. Ano, je to možné. Ale než tam dorazí, budou míjet dva mosty do Federálního distriktu. Nepochybně zvolí přímější cestu…“

Prezident měl užuž na jazyku otázku, proč tedy nebyly oba tyhle mosty už dávno vyhozeny do povětří, ale generálských výmluv měl tak jako tak plné zuby. „Pane generále, tento muž a jeho druh,“ Madison ukázal na zálesáka s dlouhou puškou, „po čtyři dny sledovali

nepřátelské vojsko. Měl jste vy nějaké své zvědy tak dlouho v blízkém kontaktu s nepřítelem?“

„Ne, pane prezidente, to říci nemohu.“

„Dobrá. Tedy Bladensburg. Vydejte příslušné rozkazy.“

Poblíž tábořila zhruba tisícovka vojáků. O pár minut později už byli na pochodu. Prezident Madison jel v čele obránců. Drobný mužík sice vypadal v sedle trochu komicky, ale přesto bujného oře statečně pobízel ostruhami.

Město New York,
Broadway u Barclay Streetu, půl jedenácté dopoledne

„*Čch' le fan mej-jou?*“ „Jedl jsi dnes rýži? zeptal se Joyful a svou otázku doprovodil širokým úsměvem.

„*Čch' le. Čch' le.* Plosím, lačte mne následovat,“ odpověděl vrchní komorník a koženě se odvrátil.

Dosud si Joyful myslel, že poté, co mu Astorův majordom dal rýží pro Bezpalčáka, vznikly mezi nimi užší vztahy. Teď to ovšem tak nevypadalo. Třeba je to tím, že tentokrát vchází hlavním vchodem a na přímé Astorovo pozvání, což Wong zřejmě ví. Nemá smysl snažit se přijít těmhle věcem úplně na kloub. Žádný západní člověk, ba ani on sám, nikdy do hloubky nepochopí, co se skrývá za čínským pojetím zachování či ztráty tváře.

Následoval Chao Wonga do rozlehlé vstupní haly, ale tentokrát nešli do Astorovy pracovny. Majordom ho vedl dlouhou chodbou do malé jídelny. Velké francouzské okno bylo obrácené do zahrady a teplý vítr jím přinášel do místnosti rajskou vůni štíhlých lilií, které kvetly hned u domu. Tahle vůně Joyfula okamžitě v duchu přenesla do maminčiny zahrady v Kantonu. I tyhle lilie zřejmě pocházely z Číny, protože v New Yorku se s nimi dosud nikdy nesetkal. „Dobrý den, pane Astore. Přicházím hned, jak jsem obdržel váš vzkaz.“

„*Ja*, to jsem předpokládal. I kdybych ho neposlal po jednom ze svých Číňanů. Není rozumné nechat tyhle lidi moc po ulicích chodit, protože Newyorčani jsou dneska nedůvěřiví. Jak jim připadá něco

podivné a cizí, tak hned – *pif paf.*“ S posledními slovy Astor mimicky přiložil k líci imaginární mušketu a předstíral výstřel.

Jacob Astor šaškující – to je cosi naprosto nového a nezvyklého. „Určitě máte pravdu.“

„V takovýchhle věcech, pane doktore, já vždycky pravdu mám. I když pro vás muselo zklamáním být, že jste neměl příležitost znovu čínsky si popovídat. Ovládáte přece jejich jazyk, *nicht wahr?*“

Takže Astor ví o jeho návštěvě v oddělení pro služebnictvo a o jeho rozhovoru s Chao Wongem. Ale od koho? Od samotného majordoma? Nebo od některého jiného člena personálu? V podstatě na tom nesejde. Koneckonců s tím Joyful počítal. K čertu, vždyť dokonce chtěl, aby k tomu došlo. „Hovořím mandarínskou i kantonskou čínštinou. A trochu i některými dalšími dialekty.“

„Takže jako obchodník budete hrozivým konkurentem, pane doktore. S jakým člověk počítat musí.“

„To je jen jedno hledisko, pane Astore. Z druhého mohu být také vynikajícím spojencem.“

Astor s úsměvem přikývl. „*Ja*, tenhle výklad mě také napadl. Prosím, posaďte sebe. A když tak dobře čínštinu ovládáte, řekněte mi, prosím, jak je to slovo, které teď oba máme na mysli? Společný zájem, jak to říkáte anglicky.“

„*Kuan-si.* Společný zájem to přibližně vystihuje, ale zdaleka ne úplně.“ Denní žár rychle stoupal a horko sálalo otevřeným francouzským oknem i do téhle stinné místnosti. Joyful cítil, jak mu po zádech stéká pot. Ale nebylo to jen vedrem. Měl neodbytný pocit, že se nyní stane něco neobyčejně důležitého, že má před sebou jakousi neviditelnou hranici, kterou bude muset překročit. „Přesný překlad tohoto slova neexistuje.“

„*Kuan-si, ja.*“ Když si všiml překvapeného Joyfulova výrazu, dodal: „Packám výslovnost, že? Mám co dělat i s angličtinou. S čínštinou to radši ani nebudu zkoušet. Ale ať už moje řeč jakkoli směšně vypadá, já ujišťuji vás, pane doktore, že v lidech se já nepletu.“

„O tom nepochybuji, pane Astore.“

„*Ja.* A tak poznám já, kdy i možný konkurent pro mě může být víc užitečný, když on radši silný než slabý. Některé věci jsou důležitější než zisk.“

„Některé ano," připustil Joyful. „I když z vaší pozice se tohle říká snáz než z té mojí."

Astor se zasmál. „Souhlasím, Joyfule. Mohu vám říkat křestním jménem, když z nás mají být spojenci?"

Srdce mu poskočilo a v hlavě mu začalo hučet. Stejně jako tehdy, kdy v kartách vyhrál nad Gorntem Blakemanem. S Devreyho rejdařstvím v kapse (doslova, protože neznal bezpečnější místo pro úschovu takto cenného dokladu) a s Jacobem Astorem na své straně byl neporazitelný. Ale co ten vzkaz, který poslal F. X. Blakemanovi? *Astor je na naší straně.* Tohle vědomí působilo jako studená sprcha. „Spojenci. Těší mě, že to říkáte. A je mi ctí, když mě budete oslovovat křestním jménem."

„Fajn. A já jsem pro vás Jacob. A nyní, Joyfule, ochutnejte tuhle kávu." Chopil se stříbrné konvice s dlouhou hubicí a elegantně vykrouženým držadlem. „Nejlepší, jaká je k mání. Lepší, než jakou servírují v Tontině."

Kdo Astora informoval o jeho návštěvě v oblíbené kavárně? Nejspíš Geoffrey Colden, ale i kdokoli další z tamních obchodníků, z nichž mnozí jsou patrně členy konsorcia, které Astor ustavil na financování války s Brity. Kristepane, tím spíš ten vzkaz od F. X. nedává žádný smysl! Proč v tom případě cpát tisíce do hrdla Madisonovi? A jestli se Jacob Astor sešel s Gorntem Blakemanem, aby spolu spřádali zradu na Spojených státech, proč by nechával svůj nápadný kočár zaparkovaný před Blakemanovou provozovnou?

Astor nalil kávu do křehkých porcelánových šálečků a pak svému hostu nabídl otevřenou cukřenku. Joyful si vzal tři hrubé úlomky, hodil do šálku a zamíchal. „Nejlepší káva, jakou jsem kdy okusil," řekl poté, co si usrkl.

„To mě těší, Joyfule. Ale nepozval jsem vás jen proto, abyste mi pochválil kávu. Předevčírem večer jsem navštívil Blakemana v jeho domě."

Soustřeď se na karambol, který chceš udělat, a nemysli na šťouch, o kterém třeba uvažuje tvůj soupeř, připomněl si v duchu Joyful. „Smím vědět, pane, jak a proč k té schůzce došlo?"

„*Ja*, samo sebou. Blakeman mi poslal vzkaz. Že v důležité záležitosti mám sebe dostavit na Hanover Street. Kdybych ovšem před-

tím nemluvil s vámi a vy mi neřekl, co se chystá, určitě bych tam nešel. Jacob Astor netančí jak někdo zapískuje. Ale vzpomněl jsem si na vaše vyprávění a šel jsem tam.“

Joyful čekal, co bude dál. Astor se opřel v křesle, srkal kávu a pozoroval ho přes okraj šálku. „Je hrozně sám do sebe zakouknutý, ten náš pan Blakeman. On se vidí jako král. Při cestě do jeho bytu v horním poschodí jsem procházel okolo obrovského chlapa s bičem.“ Uchichtl se. „Asi mi měl nahnat strach.“

„A nahnal?“

„*Nein*, Joyfule. Já vůbec nebál. Já měl pod jazykem svoje píšťalku. Koukněte, já ukáži vám.“ Sáhl do kapsy a vylovil kulatou dřevěnou věcičku o průměru asi jednoho palce, kterou si vložil do úst. „Vidíte, s tím můžu mluvit, i když ne mnoho slov.“ Hovořil zřetelně, i když se zdálo, že v tu chvíli nepatrně šišlá. „A teď vy dávejte pozor.“

Zazněl ostrý hvizd a téměř ve stejném okamžiku se v otevřeném francouzském okně objevil muž s puškou, kterou mířil přímo na Joyfula. Astor vyplivl píšťalku a zasmál se. Pak mávl na muže a řekl: „V pořádku, vraťte se na svoje stanoviště. To byla jenom ukázka.“ Počkal, až muž zase zmizí, a pak vyprávěl dál: „U Blakemanova domu jsem měl tři takové chlapíky. Umějí se stejně dobře krýt jako střílet. Ten nejlepší z nich teď není v New Yorku, ale další tři byli předevčírem se mnou. Kdyby ten mrskač jen napřáhl ruku, byl by mrtvý dřív, než by stihl něco udělat.“

„Soukromá milice, pane Astore?“ Joyfulův hlas zněl možná chladněji, než zamýšlel, ale snad to bylo tím, že ještě před okamžikem hleděl do ústí nejspíš ostře nabité zbraně.

„Jacobe, ne pane Astore, to už jsme si vyjasnili. Ano, soukromá milice, samo sebou. Tu potřebuji. Ale mrháme časem, Joyfule.“ Astor se předklonil, ostře se zadíval na svého hosta a pak tichým hlasem pokračoval: „Gornt Blakeman mě požádal, abych napsal do Vídně císaři Svaté říše římské Františkovi II. Abych ho v tom dopise požádal o oficiální uznání New Yorku, Massachusetts, Connecticutu a patrně i Rhode Islandu za samostatnou zemi, která se odtrhla od Spojených států a vytvořila nezávislou unii tak a tak – jméno já zapo-

mněl. Ale že Gornt Blakeman v téhle odtržené zemi chce vládnout, to mně úplně jasné.“

„A na oplátku za uznání od toho císaře?“ Joyful nevěděl přesně, kterého monarchu chce Blakeman oslovit, ale bylo mu naprosto jasné, že diamant se má stát odměnou za evropské uznání odtrženeckého území. Velký Mogul tedy nemá být, jak se Manon obávala, rozřezán a rozprodán v Americe. „Chce darovat největší diamant světa za oficiální postavení své nově vzniklé unie?“

„*Ja.* Přesně, jak říkáte.“ Chvilku mlčel a pak se zeptal: „Viděl jste ten drahokam, Joyfule?“

„Neviděl, Jacobe.“

„Lepší ho nevidět. Blakeman mi ho ukázal. Aby na mě zapůsobil.“

„A zapůsobil?“

„*Ja.* Řeknu vám pravdu. Blakeman je…,“ pohrdavě luskl prsty. „O Blakemanovi já nic moc nemyslím. Ale ten jeho diamant… *Ja*, ten na mě veliký dojem udělal. Je jako překrásná žena. Vidíte ji a víte, že ji musíte mít. Hodně lidí by kvůli takovému drahokamu udělalo cokoli. Je jako Lorelei. Siréna, co zpívá tak, že jí žádný námořník neodolá.“

„Dokud ho nevláká na skalisko.“

„Přesně.“

„Takže vy teď plánujete získat ten drahokam pro sebe?“

„Za cenu, že moje nová vlast se rozpadne na kousíčky, které samy o sobě neobstojí? Vy mě zklamáváte, Joyfule.“

„Ale vy, Jacobe, jste rozhodně nezklamal *mne*.“

Astor se usmál a Joyful jeho úsměv opětoval. Starší muž se maličko nadzvedl a podal mladšímu ruku. „Teď jsme, řečeno mým jazykem, *Genossen.* Po vašem spojenci nebo druhové. V zájmu Spojených států. Budeme později v obchodě *Teilhabern* – partneři? Uvidíme. Teď uzavřeme *kuan-si.*“

„Spojenectví,“ řekl Joyful a přijal nabízenou pravici. A pak, protože věděl, že příště už k tomu nebude mít příležitost, se zeptal: „Jacobe, proč F. X. Gallagher poslal Blakemanovi vzkaz, že Astor je na naší straně?“

Astor přimhouřil oči. „To víte jistě, Joyfule?“

„Ano, domnívám se, že to můžu říct s naprostou jistotou.“

„A domníváte se, že pan Gallagher tím myslel mě?“

Joyful přikývl.

„F. X. Gallagher je řezník, *oder nicht?*“

„Ano. Je všelicos, ale také řezník.“

„Tak jest. Tedy uvažujte, Joyfule.“

Bylo to naprosto zřejmé. Natolik, že Joyful vlastně nechápal, proč ho to nenapadlo už dřív. „Váš bratr Henry,“ řekl. „Henry Astor je také řezník.“

„Můj bratr, *ja.* Dík, že jste mi to řekl, Joyfule. Nerad jsem to slyšel, ale lepší je vědět než nevědět. A teď řeknu já vám, co vy nerad budete slyšet, ale je lepší když se to budete dozvědět. Váš příbuzný Parchant Devrey vás podfukuje. V tom obchodě s Devreyho rejdařstvím hraje dvojí hru.“

„To je vyloučeno. Mám jím podepsaný doklad.“

„Já vím. To jste mi už řeknul minule. Vlastníte devětačtyřicet procent Devreyho rejdařství. To je pravda. Blakeman má jenom čtyřicet procent. Jedenáct procent drží Parchant Devrey.“ Joyful přikývl. „Takže když se Parchant rozhodne uzavřít *kuan-si* s Gorntem Blakemanem, budou mít dohromady jednapadesát procent, *nicht wahr?* Společně vás můžou přehlasovat.“

Kriste na nebi. Už podruhé během posledních pěti minut musel sám sebe pokládat za naprostého pitomce. „Jak jste se to dozvěděl? A víte to jistě?“

„Naprosto jistě. Jednoho z těch střelců jsem nechal na stráži v Hanover Streetu. Parchant Devrey vyšel z Blakemanova domu hodinu po mně. Myslím, že tam byl celou dobu, kdy já a Blakeman hovořili. Určitě to nevím, v tom pokoji byla hodně tma, jen jediná lampa.“ Joyful přikývl. Vzpomněl si na trvalé příšeří nábytkem přecpaného Blakemanova obydlí. „Parchant se klidně mohl tam někde skrývat a slyšet každé slovo, co my mluvili.“

Joyful se na okamžik zamyslel. „Proč by tam vlastně Blakeman chtěl u toho mít Parchanta Devreyho? Co by z toho pro něj plynulo?“

„Třeba chtěl, aby Parchant věděl, že se rozhodl správně. Možná mu zpočátku jen leccos naznačoval. Ale když si pak Blakeman dokázal zavolat do svojí firmy Jacoba Astora, ukázat mu ten *wunderschön*

klenot a dostat ho na svoji stranu, tak potom už člověk jako Parchant Devrey uvěří čemukoli.“

„Zdá se ale, že i Blakeman věří, že vás přesvědčil.“

„On v to doufá,“ opravil ho Astor. „Já řekl mu, že potřebuju pár dní na svoji odpověď. Čas na ověřování, Joyfule.“

„Čas na co?“

„Abych zjistil, jestli naše země – naše *celá* země – dokáže přežít,“ odtušil Astor. „Očekávám brzkou odpověď.“

❦

Bladensburg, Maryland, půl hodiny před polednem

Jestli kritickou situaci zavinilo rozdílné mínění velitelů amerických ozbrojených sil, nebo skutečnost, že se jednoduše spolu vůbec neradili, bylo vlastně lhostejné, protože v obojím případě to vyšlo nastejno. Jednotlivé roty vojska i rozmanité útvary domobrany, povolané k obraně Bladensburgu, byly rozložené ve třech liniích bez jakéhokoli vzájemného spojení. Dohromady tvořily rozvinutou obranu na mírném svahu, který vedl přímo k Washingtonu, podél cesty, které místní lidé dali jméno Mýtná silnice.

Kanony baltimorského dělostřelectva, které měly hájit most po jeho celé délce, byly umístěny tak, že mohly střílet pouze přes něj. V době, kdy se na tenhle omyl přišlo, ozýval se už ze druhého břehu dusot pochodujících červenokabátníků, a tak velící důstojník usoudil, že na přemístění kanonů už nezbývá dost času. Pět střeleckých rot leželo vlevo od dělostřeleckého postavení. Tito vojáci se jako první střetnou s nepřítelem. Zbytek amerických sil zaujal postavení necelých pět set metrů za nimi, tedy v místě, odkud se dění na říčním břehu nedalo pozorovat.

Annapolská domobrana, která předchozí noci tak chaoticky hledala své stanoviště, dorazila jen pár minut před příchodem nepřítele. Začala se spěšně prodírat mezi Baltimořany, ale nezaujatému pozorovateli musel tento urychlený „nástup“ spíš připadat, jako když se hejno nosnic při výstupu do kurníku zmateně přetlačuje na příliš úzkém slepičáku. Nakonec se domobrana rozložila na vrcholu kopce.

Britové se mezitím ocitli osminu míle od mostu. Pochodovali v sevřených útvarech a jejich boty v jednotném rytmu dopadaly na povrch letním žárem ztvrdlé silnice tak, že to připomínalo zlověstně temné dunění. Přicházeli v dalších a dalších vlnách, a jak se jejich řady blížily, naděje Američanů klesaly stále níž a níž. Vzdálenost mezi oběma vojsky se scvrkla na jednu jedinou míli.

Anglický generál přikázal zastavit na dohled od mostu. Šikovatel k němu přicválal, připraven splnit další rozkazy. Tentokrát admirál neprojevil žádný názor. Generál se krátce zamyslel. Jeho muži byli vyčerpaní, potřebovali by alespoň krátký odpočinek. Ale vítězství už bylo na dosah ruky. Tasil šavli, podržel ji v napjaté pravici a zavelel: „Do útoku!“

První salva baltimorské artilerie postupující Brity na okamžik zastavila. Po několika sekundách zahájili Američané střelbu z ručních zbraní.

Vzápětí předvoj červenokabátníků utvořil dvojitou řadu, která v perfektní souhře palbu opětovala. Její účinek byl zničující. Těch pár marylandských střelců, kteří ji přežili, uprchlo do lesů.

Madison a muži, kteří ho doprovázeli, mířili k Bladensburgu z jihu. Ti na koních cválali po Mýtné silnici, pěší vojsko za nimi klusalo. Prezident uslyšel střelbu, ostruhami pobídl koně a jako první z washingtonských obránců stanul přímo na bojišti.

Když Astorův střelec viděl, co se děje, stáhl hlavu mezi ramena a bičíkem popohnal koně ke zběsilému trysku. „Pane prezidente! Prosím, pane,“ volal, dohánějе Madisona. „Musíte se okamžitě stáhnout zpět! Nesmíte se přímo zúčastnit boje! Kdybyste byl raněn, tak… Pomyslete na svou zemi!“

„Cože?“ Bylo mu, jako kdyby se probouzel ze sna. Madison i jeho kůň, starý válečný oř – ti oba prahli po boji. „Ne… Máte pravdu. To samozřejmě nemohu.“ Prezident přitáhl uzdu a v doprovodu Astorova střelce se vrátil k okraji silnice. Washingtonská domobrana mezitím dorazila a zaujala pozici vedle mužů z Annapolisu, zatímco pět set námořníků a příslušníků námořní pěchoty stanulo naproti Mýtné. Jejich pět těžkých lodních děl se má stát poslední obrannou linií hlavního města.

Zeměměřič, teď rovněž v sedle, stanul na samém vrcholu kopce. „Příliš daleko stranou," zahučel. „Ti idioti jsou moc stranou!" Ale nikdo ho neslyšel. A i kdyby, na jakoukoli změnu už bylo stejně pozdě.

I britský admirál na protějším břehu zaujal pozici pozorovatele. V téhle fázi byl boj výhradně věcí pozemního vojska. Pozvedl dalekohled a zadíval se na protější hřeben. Dosáhl svého. Nejprve Washington, a teprve potom Baltimore. A obojí získají patrně mnohem snáz, než vůbec doufali. Jak to říkal tehdy na Bermudách? Dolley Madisonová prostírá v Bílém domě bohatou tabuli.

❦

„Co je to, Johne?"

„Dělostřelba, paní Madisonová."

„Ano, myslela jsem si to." Dolley odběhla k severní předprsni, opřela se o ni a přiložila k oku dalekohled. „Vidím nějaké záblesky, Johne. Tamhle, u východního ramene řeky. Řekla bych, že někde u Bladensburgu. Nepřítel je, zdá se, severně od nás." Otočila se na Francouze Johna, ztěžka dýchala a kapesníkem promočeným od potu si otřela obličej. „Snad nás jen budou míjet. Červenokabátníci možná táhnou na Baltimore, nebo třeba i na New York."

„Možná, madam. Ale…" Zvuk ozývající se odkudsi zezdola ho přiměl zmlknout. John se naklonil přes okraj střechy. „Dva vozy, paní Madisonová. Chlapci našli dva vozy!"

„Ano, to vidím." Dobrý Bože. V šestačtyřiceti letech znovu vdovou. Proč jen sem v tuhle chvíli necválá James, aby ji odvezl do bezpečí? Je přece prezidentem Spojených států a ona je jeho manželka. Proč tady není? Sklapla dalekohled. „Pojďme, Johne. Musíme dolů, abychom zjistili, kolik věcí z našeho domácího vybavení dokážeme nacpat do těch zatracených dvou vozů."

❦

Město New York, Maiden Lane, poledne

Adele Tremontová byla vysoká, hubená žena, živoucí reklama na poslední módu. Ale na maminčině místě si ji Manon představit nedovedla, a papá také nikdy něco podobného nenaznačil. Naopak. Od smrti své ženy se vdově Tremontové spíš důsledně vyhýbal. Teď ale tuhle zmiji pozval přímo do svého hnízda.

„Můžu vám ty brambory oloupat, jestli chcete," navrhla Manon.

„Díky, já to zvládnu."

„Ano, vím, že to dovedete." Měla co dělat, aby v jejím hlase nezazněla zlost. „Ale není to potřeba. Musíte mi dovolit, abych vám pomohla."

„Monsieur Vionne mě požádal, abych se ujala vaření pro celou domácnost. A také nákupů," dodala.

„Já vím, ale ráda pomohu s některými drobnými pracemi." Papá před několika minutami odešel a řekl, že se nejspíš do večeře nevrátí. Lepší příležitost už mít nebude. „Kdybych za vás například skočila na trh, mohla byste toho času využít k přípravě sirupového koláče. Papá váš sirupový koláč přímo zbožňuje, madam Tremontová. Řekl mi to po večerní oslavě Dne nezávislosti v našem farním shromáždění."

„Jste moc hodná, že mi to říkáte, mademoiselle. Ale myslím, že by monsieur Vionne nechtěl, abyste místo mě šla na trh. Má dojem, že jste poslední dobou moc často běhala po městě. A teď, když má přijít synovec pana DeFana…"

„K téhle návštěvě vzhledem k množství červenokabátníků na okolních cestách asi hned tak nedojde. Podívejte, tak mě aspoň nechte oškrábat ty mrkve."

„Bojím se, že nebudou stačit. Doufejme, že Elsie Gruningová nám dneska ještě nějaké nechá."

Vdova Tremontová se sklonila ke kotlíku zavěšenému nad kuchyňským ohništěm. Rákosu podobná postava a špičatý nos podobající se jehlici. Mamá byla měkoučká a kulaťoučká. Možná ne nejvhodnější pro předvádění *la dernière mode*, ale papá by docela jistě raději objímal naducaný polštářek než tuhou, hubenou tyčku. „Ne tak

moc,“ řekla, když viděla, jak vdova Tremontová přidává do kotlíku tři velké špetky soli. „Papá nemá rád moc slanou polévku.“

„Na moji *petite marmite* si nikdy nikdo nestěžoval, mademoiselle. Nebožtík monsieur Tremont ji doslova zbožňoval.“

„Ano, ale…“

„Jsem si jistá, že monsieur Vionne ji shledá stejně vynikající. Teď se půjdu poohlédnout po těch mrkvích. Mohu se spolehnout, že nenecháte vyhasnout oheň, mademoiselle?“

„Vynasnažím se. Ale madam Tremontová, jenom vy přece přesně víte, kolik žáru marmite potřebuje, kdy je třeba uhlíky prohrábnout a kdy je přidusit. A pomyslete, jaké by to bylo pro mého papá nádherné překvapení, kdyby mohl mít po večeři váš skvostný sirupový koláč. Kdybyste…“

„Ten už jsem udělala, mademoiselle. Teď stydne ve špajzu.“ Madam Tremontová si při řeči zavazovala pod bradou stužky elegantního slaměného kloboučku. „Do půlhodinky jsem zpátky. A až se vrátím, doufám, že mi dovolíte, abych vám vzala míru na nové šaty. Budou se vám hodit, až dorazí synovec monsieura DeFana. Na té nedávné dražbě monsieura Blakemana jsem koupila štůček nádherného zeleného hedvábí. Chci z něj ušít róbu pro Eugenii Fischerovou, je to dáma velkého stylu. Ale jste stejně štíhlá jako ona, takže to hedvábí vystačí pro vás obě.“

„*Merci, madame,* nové šaty by byly skvělé. Jste příliš laskavá.“ Doufám, že cestou na trh uklouzneš a zlámeš si ty svoje kostnaté hnáty. Pak se mi snad přestaneš plést do života a papá hned tak někoho nenajde, kdo by mě mohl nahradit v mém kuchařském umění. A jestli tě uslyším ještě jednou vyslovit jméno toho zatraceného synovce pana DeFana, tak ti vážně vyříznu jazyk.

Adele Tremontová se zarazila s rukou na kuchyňských dveřích. „Ten oheň, mademoiselle, nezapomeňte. *Marmite* nestojí za nic, když během vaření vychladne.“

„Budu ho střežit jako oko v hlavě, madam.“ Manon počkala, až proslulá dámská krejčová definitivně odejde, pak nabrala z bečky u krbu plnou hrst soli a hodila ji do polévky. Na moji *petite marmite* si nikdy nikdo nestěžoval, mademoiselle. *Alors,* vážená madam, to se teprve pozná.

Nestávalo se často, aby papá zavřel krám v normální prodejní době. Manon něco takového nikdy nepamatovala. A když odcházel, vypadal zneklidněně, ba rozrušeně. Dokonce ji ani nevyzval, aby na tu dobu zaujala jeho místo za pultem. Určitě nehodlají ten obrovský diamant, Velký Mogul, rozřezat. Ne, je nepředstavitelné, že by se papá k něčemu takovému propůjčil. A co se týče služby za pultem, v neděli jí přece jasně nařídil, že má trvale zůstávat ve svém pokoji a nevrhat hanbu na jeho jméno.

Jenomže v tuhle chvíli tady není papá, ale ani vdova Tremontová. Manon sešla do krámu a vytáhla roletu okna do ulice, kterou otec před odchodem stáhl na znamení, že je zavřeno. Venku viděla spoustu chodců, ale po Joyfulovi ani památky. Nemá smysl, aby tu na něj čekala. Pokud nemá nějakou neodkladnou povinnost, pak ji v tuhle hodinu vyhlíží na trhu.

Ale co jestli se mu podařilo dostat se na trh v pondělí, v úterý i dnes, a tak když ji marně vyhlížel, usoudil, že už ji omrzelo čekat, až zbohatne a bude moct požádat otce o její ruku? Co když si myslí, že se rozhodla přistoupit na manželství se synovcem pana DeFana? Přesně v tuhle chvíli je možná Joyful na tržišti. Má se odvážit tam jít a zkusit ho najít? Vyloučeno. Vdova Tremontová má oči jako ostříž a další nedorozumění s otcem by mohlo mít hrozivé důsledky. Mohl by ji i poslat z domu. V Providence prý žije nějaká její prateta… Až se Adele Tremontová vrátí, už nebude mít žádnou možnost vyklouznout. Tuhle vzácnou příležitost si přece nesmí nechat ujít!

Ten chlapec, co pracuje v Devreyho apatyce! Joyful říkal, že po něm může kdykoli poslat jakýkoli vzkaz. Že mu důvěřuje. Na Hanoverské náměstí to není daleko. Tam a zpátky by to stihla za deset minut. A když tam kluka nezastihne? Inu co, hůř než teď na tom nebude.

Manon vběhla za pult a vylovila nakrátko ořezaného špačka tužky, kterého tam otec pečlivě schraňuje už dlouhé týdny. Tužky – dovoz z Anglie – jsou jako mnohé jiné zboží od počátku války úzkým profilem. Pak vzala jeden z papírků, na které si papá zaznamenával objednávky zákazníků. Ten vzkaz napíše cestou.

Kapitola devatenáctá

Město New York,
Mill Street, jedna hodina po poledni

JOYFUL VLASTNĚ NEMĚL ROZUMNÝ DŮVOD, zkusit štěstí u holubníku. Manon mu řekla: *Tenhle týden budu každé poledne na Fly Marketu. Přijď, když budeš moct.* Ale od té doby tam chodil denně, a nikdy ji nezastihl. Dnes se mu podařilo promluvit s Elsie Gruningovou, a tak se dozvěděl, že nákupy pro Vionneho domácnost obstarává nějaká jiná žena. Odešla snad s tím vdovcem z Virginie? Vyloučeno. I kdyby se tomu chlapovi podařilo dostat se v těchto časech do New Yorku a i kdyby Manon s jeho nabídkou souhlasila, tak rychle by se ten odjezd zařídit nedal. Třeba jí jen špatně rozuměl, nebo to Manon nějak popletla. Holubník byl druhým nejpravděpodobnějším místem jejich setkání.

Táhlo na jednu, čekal tu už přes půl hodiny, ale Manon stále nikde. Užuž se chystal odejít, když tu si všiml tří mužů, mířících sem od Peckova kotviště. Byli zjevně tak zabráni do hovoru, že si ho až do téhle chvíle nevšimli, ale v onom uprostřed bezpečně poznal Maurice Vionneho.

Mezi zahradou s holubníkem a vchodem do židovské synagogy stál úzký dům. Joyful se přitiskl do stínu jeho veřejí a čekal. Trojice mužů prošla kolem něj bez ohlédnutí, dokonce tak těsně, že stihl zaslechnout úryvek jejich hovoru: „…okolností se to zdálo být nejbezpečnějším místem.“ Toho, který tato slova pronesl, znal. Právník Samson Simson. A ten třetí? Jistý si tím nebyl, ale vsadil by se, že je to židovský klenotník Mordecai Frank. Takže přesně ti tři, kteří se podle Manonina vyprávění sešli v pracovně jejího otce, kde se skláněli nad knihou s popisem Velkého Mogulu.

Muži se zastavili před vchodem do synagogy, tedy jen pár kroků od místa, kde se ukryl Joyful. Slyšel Vionneho, jak říká: „Počkám tady venku. Vy dva jděte dál.“

Frank a Simson vyšli po několika vnějších schodech a zmizeli uvnitř modlitebny. Vionne se rozhlédl po ulici oběma směry. Jednou či dvakrát se podíval na kapesní hodinky. Došel až na roh a pohlédl

dolů směrem k nábřeží. Zaplať Bůh, že ho nenapadlo podívat se i do dveřních zákoutí.

Joyfula napadlo ho oslovit. *Miluji vaši dceru a chci se s ní oženit. Co jste s ní udělal? Je v pořádku?* Co by mu asi Vionne odpověděl? Pro začátek by se ho určitě zeptal, jak hodlá svou budoucí ženu uživit.

O pět minut později vyšel Mordecai Frank ze synagogy a připojil se k Vionnemu.

„Máte to?“

„Tady.“ Frank mu předal cosi, co vypadalo jako svazek dokumentů.

„A druhá sada?“

„Uvnitř, na místě, kde ji nikoho nenapadne hledat.“

„To věřím.“ Vionne dokumenty vůbec neprohlížel, ale rovnou je nacpal do náprsní kapsy. Pak se zeptal: „Pane Franku, jste si jistý, že jednáme správně?“

„Já… Ano, pane Vionne, jsem.“

Krátké zaváhání jeho odpověď lehce zpochybňovalo, ale Vionne to zřejmě vzal jako naprostý souhlas. „Dobrá. I já jsem si tím jistý.“

Frank položil ruku na Vionneho rameno. „Stavíte se k tomu čelem, pane. Skvěle.“

„Dej Bůh.“ Nový pohled na hodinky. „Musíme jít. S Blakemanem se máme sejít o půl druhé.“

Oba muži odešli. Joyful počkal, až zajdou za roh a budou z dohledu. Bylo by snadné je sledovat, ale proč? Věděl, že se mají sejít s Gorntem Blakemanem. Věděl, že mu přinášejí znalecké potvrzení o pravosti diamantu, podepsané dvěma vysoce váženými newyorskými znalci. Listinu, z níž plyne, že se skutečně jedná o legendární kámen známý pod jménem Velký Mogul, který je hoden stát se korunním klenotem Františka II., rakouského císaře, krále českého a uherského. A právě úloha, kterou v celé téhle záležitosti hrál otec Manon a onen druhý klenotník, byla hlavním důvodem, proč Joyful tak zoufale toužil setkat se dnes se svou milovanou. Přinejmenším by ji mohl zbavit tíživé obavy, že ti dva hodlají vzácný kámen rozřezat.

Otázka ovšem zněla, zda ho sledování Maurice Vionneho a Mordecaie Franka může přivést k Manon. Krajně nepravděpodobné.

Vionne přece netuší, že jeho dcera o téhle záležitosti tak či onak ví. Role Maurice Vionneho a Mordecaie Franka byla Joyfulovi naprosto jasná. Ale co s tím má společného Samson Simson, bylo pro něj zatím naprostou záhadou.

Vystoupil ze svého úkrytu a zamířil k synagoze. V půli vnějších schodů sňal klobouk, ale vzápětí si svou chybu uvědomil a zase si ho nasadil.

„Toto je dům modlitby, pane. Přejete-li si se mnou mluvit v právní záležitosti, doporučuji vám…“

„Ujišťuji vás, že chovám plný respekt k vaší víře i synagoze.“ Joyful nalezl Simsona ve svatyni, kde seděl na lavici potažené červeným sametem poblíž bíle natřených dvoukřídlých dveří, nad kterým svítila petrolejová lampa. Sluneční paprsky, procházející oknem se žlutými skly, ozařovaly zlatem svítící prostor modlitebny. „Vy mě, pane Simsone, neznáte, ale já…“

„Vaše pověst vás předchází, pane doktore Turnere.“

„Dobrá. V tom případě také víte, že jsem z jedné čtvrtiny Žid, takže krom jiného…“

„My na vás, pane, nic nepožadujeme.“ Simson vstal.

Vypadá unaveně, napadlo Joyfula. „Můj děd byl…“

„Neblaze proslulý Solomon DaSilva,“ doplnil ho Simson. „Ano, to vím. Ale podle *halachy*, našeho zákona, byste byl Židem, jen kdyby byla Židovkou vaše matka. A nyní, když dovolíte, musíme tohle místo opustit.“

Procházeli kolem vyvýšeného pódia ohraničeného mahagonovým zábradlím s vřetenovitě vyřezávanými, bíle natřenými rohovými sloupy. Celé pódium obklopovaly vysoké mosazné svícny.

Simson se zastavil s rukou na klice dveří do vestibulu a ohlédl se, jako kdyby celý nádherný vnitřek modlitebny viděl poprvé v životě. „Deska nad *hejchalem*,“ řekl a ukázal na bílé dvoukřídlé dveře.

„*Hejchal?*“

„*Aron ha-kodeš*, svatostánek, pane doktore. Obsahuje svitky Zákona a jiné náboženské předměty. Vyřezávaná deska nad ním pochází z roku 1730.“

„A nápis na ní?“

„Jsou slova daleko starší. Desatero. Vidíte ty mosazné vázy po obou stranách? Krásné, že?“

Byly příliš vysoko, takže odtud mohl Joyful pouze ocenit jejich ušlechtilý tvar. „Velice impozantní.“

„Ano, také si myslím. Pocházejí ze třináctého století. Naši lidé je před více než tisíci roky odnesli z Pyrenejského poloostrova poté, co je inkvizice vyhnala nejprve za Španělska a pak i z Portugalska. Nepochybně i s vašimi předky z otcovy strany, doktore Turnere. Ti moji na druhé straně přišli z Frankfurtu a Holandska. Na tom však pramálo záleží, protože my Židé jsme věčnými poutníky prakticky od první chvíle, kdy nás Svatý, budiž požehnán, poslal na tento svět.“

„A vy, pane Simsone, jste ještě stále na cestách? Nezapustil jste kořeny zde v New Yorku, v našich Spojených státech? Vaše židovská obec tu žije nerušeně. ‚Kongres nevydá žádný zákon týkající se náboženství…‘“

„‚… ani nezakáže jeho svobodné vyznávání.‘ Ujišťuji vás, pane doktore, že americkou ústavu obdivuji. Ale hovořili jsme o těch mosazných nádobách. Škoda, že odsud nemůžete dostatečně ocenit jejich povrchové zpracování. Mandloňové květy. Kniha Numeri praví: ‚Áronova hůl za dům Léviho vypučela, vyrazilo poupě, rozkvetl květ a dozrály mandle.‘ Proto učení rabínové říkají, že vedle *hejchalu* se smí umístit toliko větévka s pučícími mandloňovými květy. Tady v New Yorku tedy cosi těžko dosažitelného. Proto jsou ty mosazné vázy, jak vidíte, prázdné.“

„Ale krásné a v bezpečí. Tady v New Yorku.“

„Prozatím. Díky Všeslitovnému.“

Simson otevřel dveře a Joyful ho následoval do předsíně. „Pane Simsone,“ začal.

„Ano, pane doktore?“

„Dozvěděl jsem se, že cosi, co náleželo mému otci…,“ nepatrně zaváhal, ale pak pokračoval: „Cosi, co uschoval, abych to jednou já

nalezl…“ Nedá se nic dělat, bude to muset vyslovit naplno: „Bylo mi řečeno, že to mají Židé.“

„Rozumím. A smím se zeptat, kdo vám to řekl?“

„Zeptat se, pane Simsone, samozřejmě můžete, ale já nemusím odpovědět. Ale tak či onak to na skutečnosti nic nemění.“

Právník pokrčil rameny. „Možná nemění. Koneckonců lidé o nás říkají všelicos. Poohlédněte se tu, doktore Turnere. Vidíte tu cokoli, co náleželo vašemu otci? Případně zajaté křesťanské děti, které hodláme rituálně zabít a pak pít jejich krev?“

„Ujišťuji vás, že jsem neměl v úmyslu…“

„Ne, vím, že jste to tak nemyslel.“

„Jen mě napadlo, že byste mohl ten příběh znát a ono tajemství poněkud osvětlit.“

„Obávám se, že o vašem otci skoro nic nevím, pane doktore. Leda to, že byl zaníceným vlastencem – stejně jako vy.“

„A vy, pane Simsone? Jste také vlastenec?“

„To doufám, doktore. Svým způsobem.“

❦

Hanover Street,
firemní prostory Gornta Blakemana, půl třetí odpoledne

Blakeman sice čekal jen jednoho zlatníka, nikoli dva, ale přijal je v malé soukromé kanceláři za účtárnou. „V takto závažné věci,“ vysvětloval Vionne, „jsem konzultaci s jiným kolegou pokládal za nezbytnou.“

„To je naprosto pochopitelné. Prosím, pánové, posaďte se. Je horké odpoledne, sklenice piva by vám jistě přišla vhod.“

Blakeman zvedl cínový džbán, uvědomil si, že na stole jsou připravené jen dvě sklenice, a tak nejprve nalil svým hostům, pak se chopil malého zvonku, přivolal jím Clifforda a přikázal mu, aby donesl ještě třetí sklenici. Pokud mohl Vionne zjistit, pak oni tři a mrskač byli v celém domě sami.

„Svoje úředníky jsem dnes poslal domů dřív. Ve městě je tolik rozruchu, kdekdo mluví o hrozící invazi… Pochopitelně se obávají o svoje rodiny.“

„To bylo od vás laskavé,“ konstatoval Vionne. „Velice ohleduplné.“

„Kromě toho se naše záležitost týká jenom nás, a nikoho jiného. Alespoň zatím.“

Mrskač přinesl další sklenici. Blakeman si nalil a pozvedl ji k přípitku. „Na zdraví, pánové. Na klenot, který patří k divům světa.“

Vionneho ruka, kterou pozvedal sklenici, se lehce chvěla. Tohle byl úplně jiný člověk než ten, se kterým hovořil při svých předchozích dvou setkáních.

„A teď,“ řekl Blakeman, dolil sklenice a zazvonil na Clifforda, aby mu předal prázdný džbán a dal přinést další, „předpokládám, že mi něco nesete.“

Vionne počkal, až mrskač přijde a zase odejde, pak sáhl do náprsní kapsy a vytáhl z ní svazek papírů. Blakeman po něm chtivě hrábl. Zlatníkovi neušlo, že i jemu se přitom třásla ruka. „Nezapečetěné, jak jste si přál,“ zamumlal.

„Přesně tak. Zapečetím to předtím, než…“ Blakeman v rychlosti četl dobrozdání, které mu Vionne předal. Většina textu hýřila odbornou terminologií. Tak je to vždycky. Obrátíte se na znalce, a oni vás okamžitě zahrnou hantýrkou, které laik nerozumí. *Kámen má 189,62 metrických karátů a měří na výšku 47,6 mm, 31,75 mm na šířku a 34,92 mm na délku … pozoruhodně jasný … lehce modrobílé zbarvení… polovina holubího vejce … soustředné řady trojúhelníkových faset… odpovídající čtvercové fasety na spodním povrchu. Na jedné straně mírný zářez.* Nalistoval poslední stranu. „Jestli se, pánové, nepletu, tak v tomhle dobrozdání chybí jméno diamantu.“

Teď poprvé promluvil Mordecai Frank. „Nelze s naprostou jistotou určit, že…“

„Nemám nic proti tomu, když se vás pan Vionne ptá na váš názor, pane. Ale kdybych vás pokládal za větší autoritu, byl bych se obrátil nejprve na vás.“

„Ne, ne, pane Blakemane.“ Vionne se předklonil a poklepal prstem na dokumenty, ležící před ním na stole. „Za tohle beru plnou odpovědnost na sebe. Já…“

„Před šesti dny jste mi ukázal přesný popis Velkého Mogulu a řekl jste jasně, že kámen v mém držení je tímto diamantem. Ale teď se z toho vykrucujete.“

Vionne si v duchu nadával do hlupáků. Nikdy se neměl nechat natolik unést. „Ne, pane, z ničeho se nevykrucuji. Pouze říkám, že na základě popisu v jedné velice staré knize a krátké možnosti prohlédnout si zmíněný drahokam, který vskutku pokládám za velice pozoruhodný, nemohu s naprostou jistotou tvrdit, že se jedná o týž kámen.“

„Ale předtím jste to tvrdil s dostatečnou jistotou.“ Blakeman sice hovořil k Vionnemu, ale hleděl přitom na Mordecaie Franka. „Takže Židé jsou lepšími znalci světových pokladů než hugenoti? Mají snad větší praxi v oboru?“

„Nedomnívám se, že toto je otázka náboženského vyznání,“ vmísil se do debaty Frank.

„Že není?“ Blakeman rozčíleně vstal. Na jedné straně měl sto chutí popadnout Žida za límec, vytáhnout ho do horního poschodí a kámen mu ukázat. Přesto věděl, že by to bylo nerozumné a zbytečné. Bylo to Vionneho dobrozdání, které slíbil Astorovi. „Nuže moje vyznání mi říká, že jsme strávili dost času dýcháním židovského…“ Užuž málem dodal „smradu“, ale ovládl se. Ve městě nebylo mnoho Židů, ale ty, kteří tu žili, by chtěl mít spíše na své straně než proti sobě, a tak místo toho raději řekl: „Mám tady s panem Vionnem ještě soukromé jednání, takže nás doufám, pane Franku, omluvíte.“

Zlatníci si vyměnili rychlý pohled. Vionne přikývl. Frank vstal a následoval Blakemana ke dveřím. „Jeden z našich hostů odchází, pane Clifforde. Prosím, vyprovoďte ho.“

Do očí bijící hrubost plně odhalila hostitelovu nestoudnost. Od jejich prvního setkání se cosi změnilo. Jenže Vionne zatím nevěděl, co.

Blakeman mu řekl bez okolků: „Jde o tu věc s vaší dcerou.“

Ach ano, Manon… Vionne na sobě nedával nic znát, ale perličkám potu, které mu vyvstaly na čele, zabránit nedovedl. „Měl jste

pravdu, když jste řekl, že je dnes velice horko.“ Vytáhl kapesník a osušil si obličej.

„Ano, jde o vaši dceru,“ opakoval Blakeman. „Už jste si s ní promluvil?“

„Zatím ne. Obávám se… Upřímně řečeno, pane, nevěřím, že s tím bude Manon souhlasit.“ Vionne se usilovně snažil nepohlédnout na dveře, za kterými, jak dobře věděl, čeká chlap s bičem.

Blakeman se ušklíbl. „Pan Clifford vás znervózňuje, že? V pořádku, od toho tady je. Nate, napijte se ještě piva. A přestaňte se potit. Nehodlám vás přinutit ke spolupráci bičem. Požádal jsem o ruku vaší dcery, pane, a žádám, abyste mi odpověděl.“

„Už jsem vám jednou řekl, že moje dcera je velice tvrdohlavá. Její matce jsem na smrtelném loži slíbil, že nebudu Manon do žádného sňatku nutit proti její vůli.“ Promiň, drahá. Vím, že jsi řekla, *provdej ji hned, jak umřu, Maurici, dokud to bude ve vší slušnosti. Jinak ovládne ona tebe.* Přesto si myslím, že s tímhle sňatkem bys ani ty nesouhlasila.

„Podívejte, pane Vionne. Jsme přece oba světaznalí muži. Víme, že ženy jsou jako malé děti – potřebují pevnou ruku. A když uvážíme další okolnosti…“ Napil se, ale přitom přes okraj sklenice stále pozoroval svého hosta. Otřel si ústa a dodal: „Když se to vezme kolem a kolem, vaše dcera by mohla dopadnout daleko hůř.“

Papíry dál ležely na stole mezi nimi. Vionne na ně pohlédl. „Pokusím se Manon přesvědčit. A mezitím budete patrně chtít, abych to dobrozdání upravil k vaší spokojenosti…“

Mohutná Blakemanova ruka přitiskla papíry ke stolu dřív, než se jich zlatník vůbec stačil dotknout. „Není třeba, pane Vionne. Diamant poloviční velikosti holubího vejce. A – jak tady píšete – téměř 190 karátů. Moc takových, myslím, na světě neexistuje. To, co jste napsal, zcela postačí.“

Vionne se znovu opotil. Podruhé si osušil čelo. „To rád slyším.“ Ve skutečnosti vlastně ani sám nečekal, že se mu podaří celou věc takhle oddalovat. A i kdyby, co by tím získal?

Blakeman se předklonil. „Jsem si jistý, že byste dal přednost tomu, aby se vaše dcera stala ženou nejmocnějšího muže v nové… v New Yorku.“ Zatím není třeba mnoho prozrazovat. Schůze v Hart-

fordu byla domluvena na říjen. Zatím je to dost vzdálené, ale ostatní účastníci jsou mnohem opatrnější. Představitelé New Hampshiru si tento odklad vyžádali, aby měli dost času zpracovat své občany. „Určitě byste tomu dal přednost – a vaše líbezná dcerka jakbysmet."

„Přednost před čím?" zeptal se Vionne. „Mám ve vašich slovech cítit nějakou hrozbu?"

„Proč bych vám měl vyhrožovat? Člověku, kterého si přeji mít v budoucnu za tchána?" Blakeman vstal.

Takže jsem propuštěn, napadlo Vionneho. A ten člověk má nyní certifikát, který potvrzuje, že je držitelem pravého diamantu, který – ať už se jmenuje jakkoli – je největší, jaký kdy kdo viděl. Dobrý Bože, proč jsem jen nebyl natolik odvážný, abych dal na Simsonovu radu? Židovský právník navrhoval vznést pochybnosti o pravosti kamene a dobrozdání odmítnout, ale Vionne namítl, že by to bylo příliš nebezpečné. *Vy jste se mu nedívali do očí, pánové. Je to člověk, který se před ničím nezastaví.* Frank tehdy navrhl kompromis. Vypracovat dvě sady dokumentů. V první, určené pro budoucí generaci, by Vionne potvrdil své skutečné přesvědčení, že mu bylo dopřáno prozkoumat nejtajemnější diamant světa, Velký Mogul, zatímco ve druhé by pouze uvedl, že se jednalo jen o neobvykle velký drahokam.

A čeho vlastně dosáhli? Jak to vypadá, tak ničeho. Zdálo se, že po prvotní nespokojenosti se Blakeman s předaným certifikátem smířil. Pečlivě dokumenty složil, zastrčil je do náprsní kapsy, chopil se zvonečku a netrpělivě jím zatřepal. „Pan Clifford vás vyprovodí, pane Vionne. A já se u vás za den či dva stavím, abychom uzavřeli i tu druhou záležitost."

Chůze pomáhala Joyfulovi uvažovat. Před dvěma hodinami vyšel ze synagogy a teď kráčel rychlým krokem po břehu Východní řeky, míjeje dlouhou řadu přístavišť, která spolu tvořila páteř newyorského spojení se světem. Alespoň dřív, před začátkem britské blokády. Dnes je to však jiné a nikdo neví, jak dlouho se ještě válka potáhne. Tak co teď má, u všech čertů, dál dělat?

Dostat Jacoba Astora na svou stranu nebyla věru maličkost. Ano, ale co ta nabídka, kterou mu, jak se domnívá, udělal Geoffrey Colden? Skutečně to byla nabídka, nebo si to Joyful jen tak vyložil? Kdyby ho mezi sebe přijali podílníci Tontiny, mohl by se stát opravdovým finančníkem?

Jaká příležitost! Nebýt jen kantonským obchodníkem, který přiváží do New Yorku zboží z Číny a prodává je za ceny, které je za ně trh ochoten nabídnout, ale stát se jedním z těch, kteří trhu vládnou a stanovují nejnižší ceny všeho, co je pro ekonomiku země nezbytné. Vzpomněl si na komodity, které Colden vyjmenoval: domy, lodě, otroci… Představa, že by se jakkoli podílel na trhu, kde se obchoduje s lidmi jako s dobytkem, ho těžce sužovala.

A přesto… Jefferson, Franklin a někteří další významní tvůrci Deklarace nezávislosti a ústavy Spojených států byli sice zanícenými zastánci osvobození otroků, ale věděli, že pro své myšlenky nemají dost hlasů, a proto usoudili, že je lepší něco než nic – a přistoupili na kompromis. On nebude muset jít tak daleko. Devadesát procent finančních operací podílníků Tontiny přispívá blahu země a podporuje ekonomickou stabilitu, která je nesrovnatelně lepší než chaos někdejšího systému.

Na prvním místě musí být vlast. Jeho vlast, Spojené státy, nikoli jakýsi jejich odřezek, o kterém uvažuje Gornt Blakeman a jeho spřeženci. Potíž je ovšem v tom, že den co den získávají další přívržence. *Astor je na naší straně.* Tahle myšlenka se skutečně musí zamlouvat především řezníkům. Vyříznout srdce a domnívat se, že může přežít samo o sobě. On však ví své. Tělo musí být zachováno ve své celistvosti, aby mohlo být živé a zdravé.

Ale Blakeman byl jen částí celého problému. I kdyby se Joyfulovi podařilo odvrátit současnou krizi a Colden mu skutečně nabízel místo v horním poschodí Tontiny, ještě pořád potřebuje vymanit Devreyho rejdařství z dluhů a učinit z něj prosperující podnik. Vrátit mu někdejší slávu a znovu z něj učinit krále sedmi moří, kterým bylo v časech, kdy mu Devreyho předek vládl ze své wallstreetské rezidence. Finančníci mezi sebe Joyfula nepřiberou proto, že je obratným hráčem beziku. Bude to stát královské jmění, protlačit se do jejich hry. Je zatraceně jasné, že musí především zachránit Devreyho

rejdařství, i kdyby na to měl prasknout poklad po jeho otci. Za předpokladu, že ho dokáže najít.

Tyhle myšlenky ho přivedly až k lodnímu skluzu u paty Rutgers Streetu. Šalupa *Lisbetta* kotvila za doky Parkerových loděnic. Sem se obvykle posílaly lodě Devreyho flotily k opravám, ale *Lisbetta* tu nekotvila kvůli tomu, že by nějakou opravu potřebovala, ale Parchant ji tu ponechal jako garanci na dřívější dluh. A byla to vskutku kvalitní kauce. I se svinutými plachtami vypadala impozantně. Štíhlý černý trup vpředu vybíhal v štíhlý mečovitý čelen, který její délku téměř zdvojnásoboval. Ten i jediný vysoký stožár dovolovaly spustit úctyhodné množství plachet. Při jejich plném rozvinutí a příznivém větru dokázala být *Lisbetta* stejně rychlá jako škuner nebo brigantina, ale dvakrát schopnější v mrštném manévrování. Žádný div, že právě šalupy byly nejoblíbenějšími plavidly pirátů.

Jen díky náhodnému setkání s Dannym Parkerem před několika týdny mohl Joyful Parchanta Devreyho požádat o *Lisbettu.* Danny zdědil loděnice před dvěma roky po svém otci, ale Joyful mu krátce před svým odplutím na moře svou obratností velice pomohl. Dannyho tenkrát nesmírně trápil karbunkl na levé noze, který mu téměř znemožňoval chůzi. Ne každý měl odvahu a sílu vydržet vleklé utrpení spojené s odstraňováním karbunklu, a jen nemnozí se vyhnuli hnisavému zanícení rány, po němž jim nakonec zčernala celá končetina. Mnozí z těch, kteří bolestivý zákrok vydrželi, na následky operace zemřeli, ale ne tak Danny Parker, protože byl silný jako málokterý chlap a protože Joyful byl nejobratnějším chirurgem ve městě. Samo sebou hned po Andrewovi.

Danny byl v malé chatrči, která mu sloužila za kancelář. Stál za písařským stolkem a skláněl se nad účetními knihami. „Touhle dobou asi firma moc neprosperuje," konstatoval Joyful. „Alespoň podle všeobecné krize vyvolané válkou."

„Svatá pravda." Parker nezvedl hlavu a ani se neotočil. „Ale přesto nemám nejmenší chuť vzdát se téhle země a nečekal bych to ani od vás, doktore, od člověka, který sloužil pod komodorem Perrym."

„O jakém vzdání se téhle země je řeč?"

Teprve teď se Parker otočil a pohlédl na svého návštěvníka. „Copak to není důvod, proč jste tady? Řekli mi, že teď trávíte všechen volný čas v Tontině. Dokonce se povídá, že jste se usmířil se svým příbuzným, že vy a Parchant jste teď společníci, takže – chápete, jak to myslím.“

„Promiňte, ale nechápu.“ Joyful zvedl paži s vycpanou rukavicí. „Věnoval jsem Britům svou levačku, Danny. Nemám v úmyslu jim věnovat i svou vlast. Kdo vám to o mně řekl?“

Parker pokrčil rameny. „Přímo nikdo. Prostě jsem si to dal dohromady.“

„Poslyšte, člověče, díky mně stojíte a chodíte na obou nohou. Nemyslíte, že byste mi měl leccos vysvětlit dřív, než mě obviníte z věrolomnosti, ne-li přímo ze zrady?“

Lodní tesař vyhlédl z okna. Joyful si byl skoro jistý, že jsou úplně sami, ale Parker přesto odpověděl šeptem: „Říkají, že má dojít k rozhodujícímu střetnutí. Že se formuje armáda, která se zmocní města. Má k tomu dojít spíš dřív než pozdějc. Tihle lidé už oslovili většinu řemeslníků a živnostníků. Chtějí po nás, abychom se k nim přidali. Mluví se o tom v Tammany i po hospodách. Říkají, že buď jsme s Madisonem a jeho nesmyslnou válkou, která nás připravuje o živobytí, nebo s nimi.“

„A vás, Danny, už přesvědčili? Souhlasíte s odpadnutím od Unie?“

„Nikdy jsem netvrdil, že se vyznám v něčem jiném než v mořeplavectví a v lodích, ale některé návrhy se těžko odmítají.“

„Je dost věcí, které se dělají těžko, ale to neznamená, že nestojí za námahu. Říkáte, že vás oslovili. Kdo přesně a…“

Parker hleděl přes Joyfulovo rameno kamsi na cestu k chatrči. „Otočte se a můžete se jich zeptat sám.“

Joyful se vrhl ke dveřím. Blížil se k nim Parchant v doprovodu chlapa, kulhajícího na dřevěné noze. Joyful měl s to chutí si to se svým příbuzným rovnou na místě vyřídit, ale vnitřní hlas mu říkal, že tohle ještě není ta správná chvíle. „To není rozhovor, do kterého bych měl právě teď chuť, Danny. Nemohl bych se tu někde…“

Parker chvíli váhal, ale pak ukázal na úzké skříňové dveře. „Jsou tam hlavně košťata a další krámy. Můžete se tam vecpat. Já je odvedu na protější stranu dvora.“

Joyful se tedy skryl. Slyšel, jak Danny odchází, pak ještě chvíli počkal. Nakonec vylezl z úkrytu a opatrně vyhlédl z okna. Lodní tesař stál s Parchantem a jeho poskokem na druhé straně dvora. Byli příliš daleko na to, aby slyšel, o čem hovoří, ale napadlo ho, že chlap s tou dřevěnou nohou by mohl být onen tajemný Pajda Jack, se kterým se Finbar O’Toole potkal v krčmě U Býčí hlavy.

Počkal, až se oba návštěvníci zadívali na nedodělaný lodní kýl, který jim Danny ukazoval, a pak vyklouzl a skryl se za chatrčí. Odtud bude snadné sledovat Parchanta a toho starého námořníka, až odsud odejdou.

Federální distrikt, půl čtvrté odpoledne

„Musíte odjet, paní Madisonová. Je to prezidentovo přání.“

„Viděl jste mého manžela? Kde je?“

Střelcův jelenicový oděv byl pokrytý prachem a klobouk, který držel v podpaží, byl nahoře provrtaný dvěma kulkami. „Mluvili jsme s ním ani ne před čtvrthodinou, madam,“ řekl a hlavou přitom ukázal na opodál mlčky stojícího zeměměřiče. Střelec věděl proč: hořkost jim oběma svazovala jazyky. Prvé dvě linie americké obrany se zhroutily za pár minut, a protože vojáci neměli jasné rozkazy jak a kde se znovu zformovat, rozprchli se do lesa. Jen třetí linie zatím odolávala. Stále ještě hřměla těžká děla, která američtí námořníci umístili proti přístupu na silnici do Federálního distriktu. „Pan prezident je s našimi vojáky, madam. Jeho přítomnost jim dodává odvahu.“ Ale ne dost, aby jim zabránila prchat před nekonečnou záplavou červenokabátníků.

„Je v pořádku?“

„V pořádku a nezraněný, paní Madisonová. Ale o vás má velkou starost. Proto nás poslal, abychom vám vyřídili, že musíte okamžitě odjet.“

„Oběma vám děkuji, že jste přišli. Odjedu hned, jakmile… Tady jsi, Johne! Hotovo?“

„Všechno sbaleno, madam. Závěsy z přijímacího pokoje jsou na posledním voze. Taky stříbro, stolní nádobí a co se ještě dalo pobrat. Vozy uz jsem poslal na cestu. Už jsme tady jen vy a já. A ta dvoukolá bryčka, co mládenci sehnali.“

„Výborně. Tihle pánové mi přišli říct, že pan Madison je bohudíky v pořádku a vybízí nás, abychom odjeli. Což pochopitelně učiníme, ovšem jakmile…“

„Paní Madisonová, madam…“ John jí hleděl přímo do očí, nedbaje přítomnosti dvou cizích osob. „Omlouvám se, ale… Jste si doopravdy jistá? Ještě pořád je čas nalíčit…“

„Naprosto jistá. O tomhle už mluvit nebudeme.“ Francouz John plánoval nastražit pod vstupní dveře Bílého domu nálož střelného prachu, která vybuchne, jakmile se Britové pokusí vstoupit. „To jednoduše nepřichází v úvahu, Johne. Jsou věci, které civilizovaní lidé nedělají. Ani ve válce.“ Všimla si jeho rozčarování, ale už nebyl čas se tím dál zabývat. Oslovila dvojici svých návštěvníků: „Ještě jednu věc musíme před odchodem udělat, pánové. Sejmout ze zdi tady ten portrét prezidenta Washingtona.“

Zeměměřič pokročil k obrazu a zkusil pohnout rámem. „Přišroubovaný ke stěně, madam. Obávám se, že nemáme dost času ho…“

„Já odmítám nechat tady generála Washingtona a vystavit ho pohanění nepřítelem. Ten obraz je od pana Gilberta Stuarta. Můj manžel si ho velice oblíbil, i když tvrdí, že prezident byl mnohem vyšší a já si ho, myslím, také tak nějak pamatuji. Johne, jdi a najdi nějaký nástroj na uvolnění těch šroubů.“

Zeměměřič pohlédl na obraz – Washington v černém sametovém kabátci a jezdeckých kalhotách, u stolu s Deklarací nezávislosti a ústavou Spojených států –, pak přistoupil ke dveřím a energicky je otevřel. „Ve vší úctě vás, madam, žádám, abyste pozorně poslouchala.“

Všichni zbystřili sluch. Děla amerického námořnictva mlčela.

„Je ticho, madam. Bitva skončila.“

„Možná, že naše jednotky…“

„Jak je Bůh nade mnou – to je nemožné.“

Zeměměřič pohlédl na kanony před vchodem do Bílého domu. „Tahle děla, madam… Možná by bylo dobře je…“

„Zneškodnil jsem je před půl hodinou,“ řekl John. „Hned jak odešla stráž, která je měla obsluhovat.“

„Dobrá práce. A teď, madam, musíte okamžitě pryč. Jsem si jist, že kdyby tu byl pan Madison, trval by na tom.“

„Už jen okamžik, pánové. Slibuji. Johne, rozbij, prosím, ten rám a vytrhni z něj Washingtonův portrét. Snad byste mu s tím, pánové, mohli pomoct.“

Francouz John se rozmáchl kladivem. Zeměměřič vyrval plátno, stočil je a podával prezidentově ženě, ale ta odmítavě zavrtěla hlavou. „Vy, pánové, říkáte, že jste z New Yorku?“

„Ano, madam.“

„A vracíte se tam?“

„Zajisté, madam. Jakmile dohlédneme na to, že vy a tady váš člověk jste bezpečně na cestě.“

„Pak vás žádám, abyste to plátno odvezli do bezpečí. Vždycky jsem slýchala, že Newyorčané patří k nejstatečnějším a nejloajálnějším občanům Spojených států.“

❦

Bladensburg, Maryland, čtyři hodiny odpoledne

S prvními dvěma obrannými liniemi si červenokabátníci rychle poradili. Američtí vojáci – většinou nedostatečně vycvičení domobranci – se bez zkušených velitelů rozprchli ještě před samotným útokem. Se třetí linií to však měli Britové těžší. Lodní děla těžce narušila jejich útočné řady, zatímco domobrana Kolumbijského distriktu pokračovala v účinné palbě. Pak ale jeden americký důstojník vydal ze zcela nepochopitelných důvodů rozkaz k ústupu. Jenomže jednotky nebyly k tomuto manévru řádně vycvičené, a tak se jejich zpětný přesun změnil v bezhlavý útěk. V záloze zbývala ještě kavalerie, ale ta nebyla natolik zkušená, aby se dokázala střemhlav vrhnout proti nepřátelské palbě.

To byl konec. Mýtná silnice byla volná a Washington jen pár mil daleko.

Generál dal svým mužům dvouhodinový odpočinek a poté se spolu s admirálem vydal za večerního šera v čele třetí brigády na pochod. Tato brigáda dorazila na bojiště příliš pozdě, takže se bitvy vůbec nezúčastnila. Vojáci ucítili krev a prahli po boji. Chvíli to vypadalo, že se ho dočkají.

Tři sta vlastenců obklopilo dům ministra financí. Palbu zahájili v okamžiku, kdy spatřili prýmky a chocholy důstojníků. Pod admirálem padl kůň, ale jezdec vyvázl bez zranění, takže se vzápětí mohl vyšvihnout na jiného koně. Červenokabátníci se zformovali a opětovali palbu. Během několika minut Američany rozprášili. Generál přikázal dům zapálit. „A až s tím budete hotoví, zapalte všechny veřejné budovy.“

„Včetně prezidentského sídla, pane?“ Navzdory soumraku byl ještě pořád vidět Bílý dům, hrdě se tyčící na mírném svahu, v samém srdci pečlivě architektonicky rozvrženého města.

„Ne, tenhle dům ne. Ten si vezmu na starost osobně.“ Poté oslovil admirála: „Půjdeme, pane?“

„Račte napřed, pane generále.“ Obyvatelé, kteří neuprchli – většinou služebnictvo a dělníci – stáli na ulicích a pozorovali příchod okupantů. Britové je nijak neobtěžovali, ale admirál se jich pečlivě vyptával, kde naleznou prezidenta téhle nevýznamné zemičky. „Mohl by být doma, tam v tom domě na kopci? Rádi bychom mu šli složit poklonu.“

V tu chvíli se ozvala série detonací. Bylo jasné, že ustupující Američané vyhodili do povětří cosi, co nechtěli, aby padlo do rukou nepřítele. „Asi vojenské loděnice pár mil proti proudu východního ramene řeky. Jsou tam dvě rozestavěná plavidla,“ konstatoval generál. „Nic jiného to být nemůže.“

Hořící loděnice a hořící město tvořily hrůzný kontrapunkt vysoko šlehajících plamenů, které rozptylovaly rychle se snášející tmu. „Lepší než ohňostroj,“ zasmál se vítězoslavně admirál. Poté oslovil

zamlklé diváky: „Jako nějaká slavnost, že? Možná později uspořádáme bál.“

Vchod do Bílého domu byl otevřený. Britští vojáci do něj vstoupili s nasazenými bajonety, aby mohli čelit případným obráncům, chystajícím se na boj muže proti muži. Dům však byl úplně prázdný. Kdosi prohlásil, že je tam binec. „Ani známka po pečlivě vedené domácnosti paní Madisonové,“ poznamenal generál. „Musela ujet ve velikém spěchu.“

„Pár věcí s sebou odvezla,“ konstatoval admirál po zběžné prohlídce přízemí. „Zdá se, že zmizely talíře i závěsy z přijímacího pokoje. Ale v jídelně je připravená studená večeře, pane generále. Dáte si něco?“

Francouz John pravidelně prostíral ke všem denním jídlům. Teď tu byla připravená mísa se šunkou, další s kuřecím a třetí se směsí kukuřice a fazolí, obojí naprosto čerstvé ze zahrady za prezidentským sídlem. „To nevypadá zle,“ poznamenal admirál, přičichnuv ke karafě s vínem. „Na zdraví, pane generále. Na vaše úspěchy.“

Jedli a pili, nikoli z hladu a žízně, ale z principu a na potvrzení svého vítězství. Když konečně vstali, admirál převrhl stůl a povolal mladého vojáka, aby založil první z mnoha ohňů uvnitř Bílého domu.

Požár Federálního distriktu byl tak mohutný, že zeměměřič i střelec viděli zář na noční obloze, ačkoli tou dobou už byli mnoho mil od místa porážky. Cválali na sever, aby podali zprávu svému zaměstnavateli, panu Astorovi.

Kapitola dvacátá

Město New York,
chatrč Zbožné Hanky v lesích, devět hodin večer

„ŘEKL, ŽE ŽIDÉ MAJÍ POKLAD, který náležel jeho otci,“ šeptal Samson Simson. „Jak by mohl na tuhle myšlenku přijít, když ne od tebe?“

„Sotva ho znám,“ odpověděla Hanka. „Lidi jeho postavení se o svých soukromých věcech s člověkem, jako jsem já, vůbec nebaví.“

S člověkem, jakým se dobrovolně stala, pomyslel si Simson, protože kdysi bylo její postavení stejné – ne-li vyšší – než společenská pozice Joyfula Turnera.

V nitru chatrče nehořela jediná svíčka, tím méně petrolejka, ale poslední zbytky večerního světla pronikaly dovnitř štěrbinami ve stěnách. Ale i to stačilo, aby se na první pohled zjevila nuznost tohoto brlohu. „Pro všechno na světě, jak jen můžeš takhle žít…“ Pohled mu padl na chlapce, který si hověl opřen o lokty na hromadě hadrů a poslouchal každé jejich slovo. „Pojďme ven,“ řekl Simson. „Teď hned.“

Hanka vstala, ale vtom si uvědomila, že ji Will napjatě pozoruje. „Žádný strach,“ uklidnila ho. „Tenhle pán je z přízně.“

„Ví něco o Jessem?“ zeptal se Will. Druhý chlapec se ještě nevrátil z práce ve městě, ačkoli Devreyho krám byl už jistě dlouho zavřený a zabedněný.

„To těžko,“ připustila Hanka. „Ale nedělej si starosti, náš jednokřídlý holoubek je tvrďas. Však on se vrátí. Uvidíš. Jdi spát, chlapče. Tohle je moje záležitost.“

Její příbuzný Samson čekal u cisterny. Věděla, že jen tak neodejde. Všichni Simsonové jsou tvrdohlaví mezci. Včetně jí samotné.

„Pojď kus dál,“ řekla. „Tady by tě komáři sežrali zaživa.“ Hanka žila dost dlouho v blízkosti cisterny, takže věděla, že pravidelně jednou za několik dní se ze stojaté hladiny vznese mračno drobných komárů, vrhající se na všechny lidi, kteří mu přijdou do cesty. Kdyby to šlo, už dávno by se cisterny zbavila.

Simson ji následoval k rozložitému kaštanu, pod kterým Hanka kdysi z kamenů a staré fošny vyrobila primitivní lavičku. „Mám ráda tenhle strom," poznamenala. „Chrání před deštěm, dává stín i jedlé kaštany. Co víc si člověk může přát?"

„To všechno jsi mohla mít – a daleko lepší –, sestřenko. Proč se, pro všechno na světě, nevrátíš domů?"

„Tohle je můj domov. Nemám jiný."

„Máš. Mohla bys bydlet u mě. Jsem starý mládenec, potřeboval bych hospodyni, a jelikož jsme pokrevní příbuzní…" Nedomluvil, když v měsíčním světle uviděl její tvář. Podivně lesklé, pichlavé modré oči, divoce rozcuchaný vlas. Ať příbuzní nebo ne, je to asi bláznivý nápad. Říkají o ní, že je šílená. Něco na tom bude.

„Nemám domov," opakovala. „Od doby, kdy mě vyhnali. Však víš…"

Věděl to. Zachvěl se při vzpomínce na tuhle událost. „Jsou už mrtví, Hanko. Je čas zapomenout a odpustit. Ráda cituješ Písmo. ‚Jste moji bratři, má krev a mé tělo.' To přece znáš, ne?"

„Kniha Samuelova," odpověděla. „Znám. Ale proč oni neodpustili?" Odvrátila se a odplivla si. „Truchlili. Seděli za mě *šivu.* Natrhli si oděv a jedli *se'uda…*"

„*Se'uda* – jídlo útěchy," opakoval šeptem Simson, „ale utěšit se nedali." Čočka a vejce, kulaté potraviny jako symbol kruhu, života, který nekončí, ale musí i po těžké ztrátě dál pokračovat. Truchlícím je podle staré tradice přinášejí přátelé či sousedé. V tomto případě rodiče oplakávali svou živou dceru, která pro ně v jejich cčích zemřela. Není divu, že matka pak už žila pouhé dva roky a otec ji brzy nato následoval.

„Sedm dní truchlili vsedě na zemi." Hanka to vyslovila zpěvavým tónem, který připomínal nářek nad křivdou, jež ji tížila už téměř třicet let. „Sedm dní si nemyli obličeje, má matka se nečesala ani nepoužívala svou oblíbenou kolínskou číslo sedm z Devreyho apatyky. Sedm dní udržovali *ner nešama* – vzpomínkové světlo a…"

„Tví rodiče byli zvlášť dbalí židovských tradic, Hanko. Jiní z našich uzavřeli smíšený sňatek, a přesto je rodina dál uznávala za své."

„Nikdy jsem neměla příležitost se vdát," odpověděla. „O to se postarali."

V době, kdy skandál propukl, mohlo být Samsonovi sedm, snad osm let, ale přesto si živě pamatoval na všechny ty řeči a nekonečné rozhovory, které vždy nápadně utichaly, když do místnosti vešly děti. „Zmizel někde na moři, že? Ten tvůj kapitán."

„Jmenoval se Harmonious Grant. Na tu poslední plavbu jsem se měla vydat s ním. Měli jsme plout do dalekých zemí a míst mnohem krásnějších, jak říkal, než si vůbec dovedu představit. Krásnějších než sen. Jedině já prý jsem stejně krásná. Tak to alespoň tenkrát říkal." Mluvila tak tiše, že Simson se musel naklonit blíž, aby ji slyšel. „Hledali jsme někoho, kdo by nás oddal." Teď se otočila ke svému příbuznému a pokračovala spíš zkroušeně než trpce: „Byl to můj nápad, aby Harmonious dal peníze rabínovi Seixasovi. Udělej *micva* – dobrý skutek –, řekla jsem mu, aby nám požehnal. On původně nebyl tak bohatý, aby si to mohl dovolit, ale věděl, jak majetek získat. Ten poklad třikrát-zpět z něj udělal boháče. Řekla jsem mu, že *cdaka* – zbožný dar – je hlavní *micva*, jež přivolává požehnání."

Ale dopadlo to úplně jinak. Rada starších synagogy Shearith Israel si její rodiče předvolala, aby podali objasnění. „Představitelé obce prohlásili, že se jedná o krvavé peníze. Že rodina je povinna odčinit vinu, vzniklou tím, že se tyto mrzké peníze ocitly v synagoze." A tak se Hančini rodiče dozvěděli, že se jejich sedmnáctiletá dcera chystá utéct s mužem o dvacet let starším, lodním kapitánem, který nadto ani není Žid.

„Tatínek poslal obecní strážníky, aby mě vyvedli z lodi – to bylo ráno před odplutím. Byli jsme spolu jednu jedinou noc. A tehdy si mě otec vyžádal nazpět."

Příběh se stal mocným ponaučením, jak naložit s dětmi, které se vzepřou vůli rodičů. Otec s matkou vyvedli Hanku před dveře domu, pak je zamkli a zahájili sedmidenní smutek za dceru, která zemřela. Napřesrok pak vztyčili na židovském hřbitově na Chathamském náměstí náhrobek. HANNAH SIMSONOVÁ, ZEMŘELA ROKU 1791. A po celou tu dobu Hanka žila, žebrala na nárožích o kousek chleba a dělala bůhvíco, aby se jakžtakž uživila. Ale podle rodinné legendy jí Hančin otec předal peníze, které se kapitán Grant pokoušel

dát rabínu Seixasovi. Obrovské jmění, i v současné době. „Dvacet tisíc liber," řekl Samson. „Tolik ti prý dal tvůj otec. Je to pravda, Hanko?" Jak jen by to mohla být pravda? Žila by dnes tímhle způsobem? „O tomhle mluvil Turner? Jsou to jeho peníze?"

Hanka pokrčila rameny. „Lidi toho napovídají… Většinou samé výmysly. A naši se od ostatních v tomhle vůbec neliší. A pokud jde o Joyfula Patricka Turnera, má nalézt, co souvisí s vodou. To jsem mu řekla. Svatý Nejvyšší, velebeno buď Jeho jméno, mi pro něj dal tohle poselství."

Greenwich Street, deset hodin večer

Joyful sledoval Parchanta a Pajdu Jacka od okamžiku, kdy odešli z Parkerových loděnic. O půl deváté se rozešli. Námořník zapadl do jedné kořalny a Parchant se vrátil do svého wallstreetského domu, kde se s lahví uchýlil do obýváku a vypadal, že tam už hodlá zůstat. Za těch pár hodin se toho Joyful moc nedozvěděl. Ani na okamžik se mu nepodařilo dostat se tak blízko, aby zachytil alespoň útržek rozhovoru, takže nevěděl, co vlastně jeho příbuzný a jednonohý námořník cestou od jednoho přístaviště ke druhému dělali. Podezříval je, že verbují přívržence pro záměr Gornta Blakemana, ale dokázat to nemohl. Jedno však bylo jisté: Parchant a Pajda Jack museli večeřet už předtím, než je Joyful začal sledovat. Za celou dobu své pochůzky neměli ani chvíli na jídlo. Sám Joyful už byl značně unavený a hladový jako vlk.

U Máti Allardové nic nedostane. Jídlo se tam pro ty nájemníky, kteří jsou tou dobou doma, podává od půl třetí a kuchyně se definitivně zavírá o půl čtvrté. Pozdní večeře – nejčastěji sušenka a pivo – bývá v devět, ale o čtvrt hodiny později z ní už zpravidla nezbude ani drobeček. Na rohu Rector Streetu však obvykle stává se svou kárkou prodavač plněných koláčků, který se tam často zdrží i déle v naději, že si u něj něco koupí hosté vracející se z okolních náleven, které sice nabízejí pití, ale nic k jídlu.

Prodavač už balil krám a chystal se svou kárku odtáhnout. „Jdu moc pozdě?“

„Na to, abyste si mohl vybírat, pozdě, pane doktore. Ale jestli se spokojíte s koláčem plněným hovězím a tuřínem, tak dva mi ještě zbyly.“

„Budu vám vděčný. A díky.“ Našel v kapse pár měďáků, zaplatil a první koláč zhltl na tři sousta, zatímco dřevěná kola prodavačovy kárky hrkotala po kočičích hlavách severním směrem. Ten člověk nejspíš bydlí ve čtvrti Five Points a jako většina obyčejných pracujících je patrně chudý jako kostelní myš. Tady v bohatší části města se zjevuje v době, kdy tu má práci, pak ale mizí a nikoho – včetně Joyfula – už nezajímá, kde mezitím přespává.

Užuž se chystal vstoupit do nejbližší hospody, aby hltem piva spláchl druhý plněný koláč, když tu zaslechl své jméno.

„Doktore Turnere, to jsem já, Jesse Edwards.“

„Ahoj, Jesse. Co tu děláš, touhle dobou?“

„Mám pro vás vzkaz. Ta dáma se žlutýma vlasama mi ho dala před pár hodinama a řekla, že ho mám dát jenom vám, a nikomu jinému. Celou dobu se snažím vás najít. Teda mezi prácema, co dělám pro pana Jonathana, to je jasný.“

Joyful si druhý plněný koláč vložil do levého podpaží a nedočkavě hrábl po vzkazu. „Takže jsi ji viděl? Slečnu Manon? Je v pořádku?“

„Je to ta hezká paní se žlutýma vlasama, co mě za váma už jednou poslala. Jo, pane. Přišla do Devreyho apatyky a hledala mě. Bylo poledne, a co já můžu říct, tak vypadala v pořádku.“

Joyfulovi se úlevou málem zatočila hlava. Papírek, který svíral v ruce, byl hřejivou spojnicí mezi ním a Manon. Skoro se mu ani nechtělo vzkaz číst. Že mu ho poslala, byla sladká skutečnost, ale obsah lístku už tak příznivý být nemusí. Možná souhlasila se sňatkem s tím vdovcem z Virginie, a proto ji čtyři dny neviděl, „jsi fajn kluk, Jesse. Jsem ti moc vděčný.“ Na okamžik si podržel lístek mezi rty, sáhl do kapsy a podal chlapci anglickou šestipenci a dva měďáky. „Na, vem si to.“

Jesse pohlédl na mince ve své dlani, široce se zazubil, ale pak si vzpomněl na biblické příběhy, které znal od Zbožné Hanky, a zavrtěl

hlavou. „Ta dáma řekla, že u sebe nemá peníze, ale že vám mám říct o tři měďáky, a ty jste mi taky dal. Já bych ale za váma přišel i kdybych nedostal nic. Pro vás bych se, fakt, dal třeba i zabít. Tu šestipenci si vemte zpátky.“

„Ani nápad, Jesse. Zasloužil sis ji.“ Joyful schoval vzkaz do kapsy a z levého podpaží vytáhl plněný koláč. Značně pomačkaný a omáčka z hovězího promíšená s kašovitým tuřínem se drala na povrch. Přesto Jesse hleděl na jídlo, jako by to byla mana na poušti. „A vem si taky kousek tohohle,“ řekl Joyful a nastavil koláč. „Můžeme ho společně rozlomit napůl, protože dohromady máme dvě ruce. Chce to jen trochu spolupráce.“

Joyful si dal pozor, aby na Jesseho vyšla větší půlka. Chvíli oba jedli mlčky, ale pak se dal slyšet Jesse: „Lepší než lodní žrádlo, co, pane doktore?“

„Lepší než většina lodního žrádla.“ Jesse měl samo sebou na mysli šlichtu, kterou dostávala posádka, nikoli stravu z důstojnické jídelny. „Jak to chodí u Hanky? Máte tam dost co jíst?“

„Jde to. Teda s tím, co vydělám já a Will. Někdy něco schrastím a přinesu já, jindy zase Will. A většinu dní Hanka taky po městě shání krmivo. Teda tak to ona říká, že jako shání krmivo. Jde jí to docela dobře.“

„Ale rýži patrně ne, co? Tu asi těžko sežene, řekl bych.“ Sám se chystal tam nějakou donést, ale pátrání po Manon ho od toho zdrželo. „Jak se vede Bezpalčákovi Wu?“

„Docela fajn, jak to vypadá. Od tý doby, co odešel od Hanky, chodí skorem denně za panem Jonathanem.“

„Jdi ty! Říkáš, že Wu už s vámi u Hanky nebydlí? Přespává snad u Devreyho?“

„Ne, pane. Aspoň myslím, že ne. Přicházívá do apatyky a pak chodějí s panem Jonathanem nahoru a tam spolu mluvějí.“

„Ale Jonathan přece čínsky neumí.“

„To ne. Taky sem se tomu divil. Ten první den mluvil hlavně ten druhý Číňan, co s ním přišel, ale od tý doby už chodí Wu bez něho.“

„Jasně.“ Chao Wong. Jiný to být nemůže. „To je moc zajímavé, Jesse. Jsem ti vděčný, žes mi to řekl.“ Jak ale Bezpalčák Wu Chao Wonga našel?

Jesse chvíli uvažoval, ale pak se osmělil a řekl: „Vím, že jako nosič střelnýho prachu jsem za moc nestál, pane doktor. Teda tenkrát na *Lawrencovi*. Ale myslím, že dneska už nejsem takovej poseroutka.“

„Mít strach ve válce není známka zbabělosti, chlapče,“ řekl Joyful a položil mu ruku na rameno. „Je to úplně normální.“

„Možná. Ale dneska už se nebojím. Až příště Bezpalčák přijde, tak půjdu nahoru za nima a budu za dveřma poslouchat, abych…“

„V žádném případě!“ Vzpomněl si, co mu Hanka řekla o Wuově noži. Jonathan je sice vcelku neškodný, ale Bezpalčák Wu… „To tě nesmí ani napadnout, Jesse! Já ti to zakazuju.“

Přijď po jedenácté. Tou dobou bezpečné. Hledej košík pod oknem na straně koňské cesty. Tužkou v roztřesené ruce psaný vzkaz byl podepsán jen iniciálami. Stručný a formulovaný tak, že by v případě ztráty mohl sice v náhodném nálezci probudit zvědavost, ale přesnější informace by z něj nezískal.

Maiden Lane byla temná ulička osvětlená jen dvěma pouličními lampami na obou koncích. Třetí, která stála uprostřed, nesvítila. Silně čadící petrolejové lampy byly značně nespolehlivé. Dnes Joyfulovi tohle příšeří velice vyhovovalo.

Koňská cesta byla úzká proluka mezi domy, která vedla k malé maštali. Chabé světlo z ulice sem vůbec nedopadalo, takže v proluce byla naprostá tma. Joyful musel po hmatu postupovat podél zdi, pokud chtěl nalézt košík, o kterém hovořil vzkaz od Manon.

Cihly domu byly ještě teplé od letního žáru a kluzké od mechu, kterému se tam dařilo, protože do oněch míst ani za dne přímé sluneční paprsky nedopadaly. Postupoval zvolna krůček po krůčku, když tu náhle klopýtl o jakousi nerovnost, na níž nebyl připraven. Cosi mu zašustilo pod nohou a vzápětí uslyšel rychlý pohyb prchajících drobných zvířat. Krysy. Za osm let strávených na moři byl zvyk-

lý na hlodavce dorůstající velikosti kočky. Lehce se zachvěl. Jestli mu jeho plány vyjdou, opatří Manon dům tak slunný ze všech stran, že se tam žádné krysy neuhnízdí. Prsty narazil na cosi, co mohl být provaz. Chopil se ho a zatáhl za něj.

Manon zaznamenala škubnutí, roztáhla okenní závěs a pozvedla lampu, kterou předtím zažehla. Už hodinu trávila vsedě na podlaze pod pootevřeným oknem své ložnice a po celou dobu držela v ruce konec provazu, na jehož druhém venkovním konci visel košíček se vzkazem.

Joyful ji uviděl a všiml si, že mu dává znamení, aby zůstal potichu. Párkrát zatáhla za provaz, aby ho upozornila na košík. Světlo její lampy stačilo, aby si všiml složeného papíru. Vzal jej a Manon rychle prázdný košík vytáhla zpět, vzdálila se s lampou a proluka mezi domy se znovu na okamžik ponořila do naprosté tmy. Poté se Manon se světlem vrátila a vyklonila se z okna. Při Joyfulově výšce se prostor mezi jejich tvářemi smrskl na několik stop.

„Opatrně," zašeptal Joyful. „Dej pozor, ať nevypadneš."

„Nevypadnu. A i kdyby, ty bys mě určitě chytil."

„O tom nepochybuj."

„Já vím."

„Manon, měl jsem takový strach. Proč jsi nepřišla na…"

„Všechno je v tom dopise. Papá mě zavírá doma, protože mu nechci říct, kde jsem byla v neděli. On a pan Frank…"

„To je právě něco, co ti musím povědět. Ten kámen rozřezat nechtějí."

„To víš určitě?"

„Naprosto," řekl, přitiskl se k domovní zdi, sňal klobouk a zaklonil hlavu, aby na ni lépe viděl. „Spojil jsem se s Jacobem Astorem. Je to pro dobro naší země, ale také to znamená, že se proti mně nebude stavět v obchodních aktivitách. Tuhle ráno jsem v Tontině…"

Jeho slova přerušil pronikavý hvizd píšťalky strážného. Každý den od devíti večer až do kuropění tehdy procházelo městem dvaasedmdesát strážníků, kterým velel vrchní konstábl Jacob Hays. Chodili ve dvojicích, a když honili zloděje či jiného kriminálníka, píšťalou přivolávali na pomoc své kolegy, kteří byli zrovna nablízku.

Nový hvizd a vzápětí dupot běžících nohou. „Jsou blízko," řekl Joyful. „Rychle, zhasni světlo."

Uposlechla a znovu zavládla naprostá tma. Výkřiky, zvuk potyčky a pak ticho. Ničema, kterého lapili, stráví noc v Nové šatlavě a ráno stane před soudcem. Po tomhle incidentu budou strážní v této oblasti zvlášť ostražití.

„Musíš jít," zašeptala Manon.

„Ano, já vím. Kdy…"

„V dopise," zašeptala. „Je tam všechno. Prosím, Joyfule, běž už."

„Jsi moje láska. Navždycky," zašeptal do tmy nad svou hlavou.

„A ty moje. Navždy…"

Přesto jeho další kroky vedly do herny U Tančícího filka.

Čtvrtek 25. srpna 1814

Kapitola dvacátá první

Město New York
U Tančícího filka, jedna hodina po půlnoci

OD SAMÉHO POČÁTKU vypořádávali své účty vždy v polovině týdne. Delight už měla všechno připravené. „Většinou je to v mincích," řekla, podávajíc Joyfulovi váček s jeho čtyřprocentním podílem ze zisku. „Ale minulý týden jsem musela přijmout i pár úpisů. Lepší něco než nic."

„Úpisy jsou opravdu lepší než vůbec nic," souhlasil Joyful. Od jejich prvního vypořádání po ní nikdy nežádal přesné vyúčtování, protože si byl naprosto jistý, že ho Delight nešidí. Ani teď to nečekal, i když v budoucnu se možná mnohé změní. „Víš," řekl, „možná, že teď pár týdnů nebudu moct přijít. Pošlu si někoho pro svůj podíl."

Byli v malé přízemní kanceláři. Delight seděla za nevelkým psacím stolem, Joyful stál proti ní. Povytáhla knot petrolejky. Žlutavé světlo jí zvlášť slušelo. V ušních lalůčcích se jí třpytily briliantové náušnice a na sobě měla modré šaty v barvě moře. „Delight…"

„Ano?" Ne, nesmí dát najevo svou touhu.

„Já…" Neexistuje způsob, jak jí říct, že je mezi nimi konec, a přitom ji nezranit. Takže raději jít od toho a nechat ten vztah odumřít přirozenou cestou. „Nic," řekl. „Uvažuji o tom, že příště si pro peníze pošlu jednoho kluka. Chybí mu paže, takže snadno poznáš, že je to on."

„Samozřejmě." Vstala. „Můžu se zeptat, co tě tak zaměstnává?"

„Obchodní záležitosti. Pár věcí, které jsem poslední dobou zařizoval, teď jde do finiše."

Delight se předklonila a trochu stáhla knot lampy. Ladná křivka jejích ňader přitom zvlášť vynikla. Byla stále jednou z nejkrásnějších žen jeho života, ženou, která k němu byla také nejštědřejší. Ale nemiloval ji, alespoň ne tak, jako Manon. *Musím trvale zůstat ve svém pokoji, nejdražší, nejspíš dokud se nestanu ženou Gornta Blakemana nebo synovce pana DeFana.* Četl ten dopis, než šel sem. Teď ho měl v kapse blízko srdce. Hned vedle dokumentů, potvrzujících jeho devětačtyřicetiprocentní podíl na Devreyho rejdařství.

Delight přešla ke dveřím. Když ho míjela, dávala si pozor, aby se ho ani nedotkla. „Doufám, že ti obchody vyjdou, Joyfule. Teď se já musím věnovat těm svým."

„Delight…"

„Ano?"

„Děkuju ti. Za všechno."

Pokrčila rameny. „Bylo to vzájemně uspokojivé spojenectví, ne?"

„Jistě. Víc než jen uspokojivé."

„To ráda slyším. Vždycky se pokouším poskytnout plnohodnotné finanční vyrovnání."

„Já jsem tím nemyslel…"

Viděl ji odcházet. Hrdě a s hlavou vzpřímenou. V ústech cítil trpkou pachuť viny. Vyšel z kanceláře, zabouchl za sebou a prošel hernou, nedívaje se vpravo ani vlevo. Když ho Vazoun Shane uviděl, doširoka před ním otevřel hlavní dveře. Joyful jimi prošel bez jediného pokynutí hlavy. Nepohlédl ani na Vousatku Agnes, která postávala ve vstupní hale a vypadala, že by s ním chtěla prohodit pár slov. Klisna Mary Jane čekala uvázaná pod vnějším schodištěm. Vyšvihl se do sedla a zamířil k jihu. V tu chvíli by si hrozně přál mladšího koně, který by dokázal uhánět tak rychle, aby mu vítr zchladil rozpálené tváře.

Papá je rozhodnut, že se musím vdát, psala Manon. *A řekla bych, že bude souhlasit s každým nápadníkem, který se objeví dostatečně brzy.*

Je čas promluvit si se zlatníkem. K čertu, už tu vhodnou chvíli vlastně promeškal.

❦

Nová šatlava, půl osmé ráno

Nebylo obvyklé, aby vrchní konstábl osobně soudil provinilce zadrženého během uplynulé noci. Zaprvé to byla práce funkcionáře na úrovni policejního soudce, zatímco vrchní konstábl stál na samém vrcholu čím dál tím rozvětvenější struktury městské policejní organi-

zace. Zadruhé Jacob Hays navzdory své pověsti neúnavného bojovníka se zločinem strašně nerad brzy vstával. Ale dnes se dostavil, protože tu nikdo jiný nebyl. Strach z britské invaze opanoval celé město. Starosta vydal příkaz, aby se všichni práceschopní městští zaměstnanci zapojili do kácení stromů a budování barikád v horní části Manhattanu.

Hays seděl v policejní kanceláři za stolem, umístěným na stupínku a odděleným dřevěným zábradlím od části pro obžalovaného. Usilovně se snažil udržet oči otevřené. Žalářník předvedl čtvrtého a zároveň posledního vězně z uplynulé noci. „Tohle je Patrick Aloysius Burney, pane vrchní konstáble. Aspoň tak to o sobě říká."

Irčan. Nic překvapivého. Dva z předchozích tří provinilců byli také Irové. Tohle město by se snad mohlo stát rajskou zahradou, kde by se beránek ukládal ke spánku vedle lva, kdyby ti zatracení Irčani zůstali ve své vlasti. „Čím se provinil?"

„Chytli jsme ho, když se poflakoval kolem Maiden Lane. Krátce před půlnocí."

„Co tvrdí, že tam dělal?"

„To nám neřek." Strážník, který Burneyho v noci zatkl, vyskočil z jedné ze zadních lavic. Haysovi bylo divné, že ten člověk dal po noční službě přednost policejní kanceláři před odpočinkem ve vlastní posteli, ale dál o tom neuvažoval. „Nechtěl to říct v noci, pane vrchní," vykřikoval strážník, „a neřekne to ani teď."

„Rozumím. Děkuji za informaci."

„To není pravda!" Burney se hájil sám, protože tam beztak nebyl nikdo, kdo by se za něj postavil. „Sem se vracel z procházky, abyste věděl. A tak…"

Hays třískl kladívkem do stolu. „Mluvte, až budete tázán. Jinak dojdu k závěru, že jste vinen."

Burney zaťal zuby a ovládl se. Matko Boží, proč jen musí mít tu smůlu, že padl do spárů člověka, o kterém se všude říká, že je tvrdší a přísnější než kdokoli jiný? Na tom stupínku vypadá jako vychrtlý dravý pták na bidýlku. Zahnutý zobák a tak vůbec.

Někteří říkají, že Jacob Hays je protestant, jiní ho pokládají za Žida, ale co záleží na tom, jestli je kacíř nebo vrah Krista Pána? Podstatné je jen to, že dnes má v rukou moc nad životem i smrtí Patricka

Burneyho. Je přitom úplně jedno, že nedělal nic horšího, než že se pokoušel sledovat Joyfula Turnera tak, jak za to dostal zaplaceno. A i když New York před několika lety upustil od trestu bičováním a dnes se popravuje nejčastěji za vraždu nebo svatokrádež, vlastizrada zůstává dál hrdelním zločinem. Na Five Points se touhle dobou o jiném skoro nemluví. Jsi pro prezidenta Madisona a Unii, nebo se stavíš na stranu Gornta Blakemana? Jediná zmínka o Blakemanovi by ho mohla přivést na šibenici a Brigid Clare by se rázem stala oboustrannou sirotou. Ne že by trest vězení byl o mnoho lepší. Kdo by se postaral o jeho holčičku, kdyby ho na rok či dva poslali na nucené práce do newgateské káznice v Greenwichi?

„Vězeň měl u sebe taky tohle, pane vrchní konstáble," řekl strážník a zvedl nad hlavu malý peněžní váček, označený zeleným křížem.

„To není pravda! To je bohapustá lež! Já jsem nikdy…" Ta slova z Burneyho vyletěla ve stejném okamžiku, kdy se za vstupními dveřmi ozvala změť hlasů. Hays znovu udeřil kladívkem a vyzval soudního zřízence, aby zjednal pořádek a zjistil, co se to tam děje.

„Nějaký lidi chtějí dovnitř, pane vrchní. Řek jsem jim, že tu zrovna probíhá stání, ale…"

„Jsme ve svobodné zemi a líčení je veřejné," opáčil Hays. „Pusťte je dál."

Noční strážný pohlédl na soudního zřízence a pak pozvedl zrak k vrchnímu konstáblovi na soudcovském pódiu. „Moc se omlouvám, pane, ale nechcete to nejdřív ukončit tady s tím vězněm, než…"

Jacob Hays dělal policejní práci už dvacet let. Věděl, že nikdy nemůže úplně zvládnout chování dvou stovek svých podřízených, ale když někdo porušuje právo přímo jemu pod nosem, je to zatracená drzost. A krom toho nemá chuť dívat se, jak se možná nevinný člověk stává obětí podvodu jen proto, aby si nějaký strážník přivydělal k hubenému platu pár pencí. I kdyby se jednalo o zatraceného Irčana. Křivé svědectví je urážkou Nejvyššího, požehnáno buď Jeho jméno. „Pusťte je dál," zopakoval.

„Ale…"

Kladívko znovu dopadlo a dveře se otevřely.

F. X. Gallagher se nijak nesnažil skrýt svou profesi. Hrozivě vyhlížející ostrý sekáček se mu houpal u pasu, kalhoty i žaketový kabát byly potřísněné krví a tři muži, kteří ho doprovázeli, měli na sobě kožené řeznické zástěry. Ale všichni čtyři uctivě sňali klobouky a zůstali stát v zadní části síně.

Hays se na ně zahleděl, snaže se najít jakoukoli spojitost mezi řeznickým podnikatelem a Patrickem Burneym, ale nic ho nenapadalo. Věnoval tedy znovu pozornost obžalovanému. „Jestli tomu dobře rozumím, tak vy tvrdíte, že tady ten strážník udělal chybu. A že ten peněžní váček se zeleným křížem není váš, je to tak?“

Patrick Burney viděl nebezpečí před sebou a možná ještě větší nebezpečí cítil za zády. Ježíš Kristus mu buď svědkem, že se nebojí žádného živého člověka, ale teď se nedokázal zbavit pocitu, že se stává loutkou v jakési hře mezi mnohem mocnějšími lidmi. A že skutečnou obětí téhle hry se stane jeho holčička, nechť ji ochraňují všichni svatí. „Já, prosím, nemám žádný váček, pane Haysi, teda pane vrchní konstáble.“ V ústech měl tak sucho, že se mu jen těžko mluvilo. „Já vůbec nemám peníze. To je svatá pravda, pane.“

„Ne, není,“ trval na svém strážník. „Uvnitř jsem našel tři měďáky.“ Zatřepal váčkem, ve kterém to zachrastilo. „Můžete se sám kouknout, pane vrchní.“

„Pane vrchní konstáble,“ ozval se z pozadí Gallagher. „Mám důležitou informaci, která se týká tady toho vězně. Můžu promluvit?“

„Inu, pane Gallaghere, tušil jsem hned, že byste se sem neobtěžoval v tak časnou hodinu, kdybyste pro nás neměl něco zajímavého. Mluvte prosím, posloucháme vás.“

„Tenhle váček patří tady jednomu mému společníkovi, jestli se to tak dá říct. Našel ho nedávno, a protože ví, že znak zeleného kříže má co dělat se zločineckými spolky, tak ho chtěl odevzdat prvnímu strážníkovi, na kterého narazí. Pak ale chytli tady toho chudáka, a abych pravdu řek, můj spolupracovník se, pane vrchní konstáble, vašich statečných a silných strážníků polekal, a tak váček odhodil a vzal do zaječích.“ Během řeči položil F. X. ruku na rameno jednoho ze svých tovaryšů, který na souhlas pokývl hlavou.

„A to ho, pane Gallaghere, zahodil i se třemi měďáky?“

Chlap v kožené zástěře znovu přikývl. „Určitě," odpověděl F. X. „Je to náramně pobožný člověk. Nechtěl by mít nic co dělat s penězma poskvrněnýma zločinem."

Hays si opřel loket o stůl a usilovně se snažil potlačit zívnutí. „Takže podle vás nemá tady pan Patrick Aloysius Burney s tím váčkem ani s něčím nezákonným cokoli společného?"

„Vůbec nic, pane Haysi. Jestli proti tomu nic nemáte, tak bych si s radostí vzal pana Burneyho k sobě. Potřebuju další sílu do řeznictví a ochotně ho přiučím našemu řemeslu, aby si moh vydělat na slušnější živobytí."

Hays sice nepohnul hlavou, ale v zorném poli měl jak strážníka, tak soudního zřízence. Vůbec neuškodí, když jednou za čas dostanou trochu přes prsty, ať už se opravdu pokoušeli si něco nečestně přivydělat nebo ne. Kladívko znovu dopadlo. „Rozhodnuto, pane F. X. Gallaghere. Je chvályhodné, že jste se zachoval jako velkomyslný občan tohoto města."

❦

„Netvař se tak utrápeně, Patricku, kamaráde. Nechtěl ses přece dostat do basy, že? Venkovský povětří v Greenwichi spoustě lidí dělá moc dobře, ale práce v newgateským kamenolomu by ti asi moc zdravá nepřipadala."

„Vzduch na Five Points mi docela vyhovuje. Musím teď domů, pane Gallagher. Moje holčička už jistě…"

„Já vím, Patricku. Já a tady mý hoši moc dobře víme o maličký Brigid Clare. Máme ji v merku, ne že ne. A pokud jde o mě, tak se k ní můžeš vrátit v ten moment. Akorát, že je tu někdo, kdo by si s tebou chtěl ještě předtím promluvit."

Jeden z řeznických tovaryšů ho uchopil za paži a zatlačil ho ke krytému kočáru, parkujícímu poblíž dveří šatlavy. Ten druhý otevřel dvířka a společně ho strčili dovnitř. F. X. Gallagher vstoupil hned za ním.

„Dobré jitro, pane Burney."

„Pane Blakeman… Dobýtro, pane. Neměl jsem ponětí, že vy a…“ Burney nedomluvil, ale udiveným pohledem přecházel z Blakemana na Gallaghera a zase zpět.

„Samo sebou, že jste to nevěděl. Ale od toho tady taky nejste. Jste tu, abyste dělal svou práci. Máte dávat pozor a říkat mi všechno, co zjistíte. Je to tak?“

„Jistě, pane Blakemane. A to já taky, na mou duši, dělám.“

„Ne, pane Burney, ne tak docela. Například já jsem se dozvěděl od jiného ze svých zvědů o noční honičce na Maiden Lane. Naštěstí byl zrovna u toho. Jinak bych nic nevěděl a nemohl bych včas poslat tady pana Gallaghera, aby vás vysekal z nebezpečí, že skončíte v kriminále a svoji dcerku budete muset zanechat samotnou. Až byste se vrátil, už by nejspíš nebyla naživu. A i kdyby, patrně byste ji už nikdy nenašel.“

„Toho jsem se, pane, nejvíc bál. Svatá Panna je mi svědkem, že ne kvůli sobě, ale kvůli svý holčičce.“

„Samozřejmě. Takže byste jim patrně řekl všechno, co víte, že, pane Burney? Myslím radši, než muset jít do vězení.“

„Ale já fakt, pane, *nevím nic*, co bych jim řek.“

„Ale aspoň byste to zkusil, ne? ‚Byl jsem na Maiden Lane, protože mě tam poslal pan Gornt Blakeman, abych mu pomáhal střežit mladou dámu, o kterou se zajímá.‘ Tak přesně tohle byste neřekl, ani kdybyste se tím mohl zachránit před dlouhými měsíci v kamenolomu?“

„Ne, pane, nikdy!“ Burney se chtě nechtě začal chvět na celém těle a jeho hlas zněl chraptivě. „Přísahám, pane Blakemane. Nic jsem jim neřek a taky bych to nikdá neudělal. Fakt přísahám!“

„Tak teď se, pane Burney, pojistíme, abyste na tuhle přísahu nikdy nezapomněl. Ale nebojte se, nebude to nic drastického. Jste pro mě užitečnější s oběma rukama i nohama, než byste byl bez nich. Ale levý malíček snadno oželíte. Dělejte svou práci, pane Gallaghere.“

Gallagher chytil Burneyho za levačku, zvedl ji a přitiskl k dřevěné stěně kočáru. Sekáček zasvištěl ještě dřív, než se Burney stihl nadechnout k prvnímu zaúpění.

V kočáře panovalo příšeří. Na to také později F. X. sváděl skutečnost, že Burneymu s malíčkem uťal i prsteník. Když přišel mezi své tovaryše, oba prsty vytáhl z kapsy a hodil je na stůl.

Přístaviště na Východní řece, deset hodin dopoledne

Ať už Parchant a Pajda Jack včera spískali jakoukoli lumpárnu, bude třeba ji napravit. Joyful tedy šel po jejich stopách, ale opačným směrem. Poslední dok, který navštívili, mohla být Waltonova loděnice nad Peckovým kotvištěm – tam tedy začal.

Hiram Walton byl drobný chlápek s dlouhým špičatým nosem, úzkou bradou a mázdrou na jednom oku. Trochu připomínal fretku, ale většina lidí ho pokládala za nejschopnějšího lodního tesaře v New Yorku, i když mladý Danny Parker se mu svou šikovností téměř vyrovnal. „Bojoval jste v revoluci, že?“ Joyful a Walton stáli na konci Roseova mola, odkud se jim otevíral pohled na nekonečný les holých stožárů lodí, které britská blokáda uvěznila v prostoru kotviště.

„Jo. Jsem z mála těch, co z toho vyšli celí a jsou dodnes na světě.“

„Musel jste být tenkrát dost mladý.“

„Bylo mi deset, když jsem prvně táhnul do boje. Jako pištec. Sloužil jsem přímo pod generálem.“

„Washington věřil v Unii,“ poznamenal Joyful. „Vy nepochybně také, že?“

Lodní tesař odvrátil tvář. „V Unii, jaká byla za jeho života – to jistě.“

„Jste ženatý, pane Waltone?“

„Byl jsem. Už třináct let jsem vdovec.“

„Ale když byla vaše žena ještě naživu, nikdy jste se nehádali? Byl to naprosto dokonalý svazek?“

„Moje žena vždycky udělala, co se jí řeklo. Ne jako ty dnešní mladý.“

Tak tohle šlo asi vedle. „Ale nemyslíte si, že…“

„Samo sebou, že moje stará si taky někdy dokázala říct svý. To by jinak ani nebylo normální. Za ty léta jsme se párkrát pořádně chytli. Ale něco vám povím.“ Drobný mužík se naklonil blíž, zazubil se a tím odhalil chrup zažloutlý od tabákového kouře a špinavým ukazovákem dloubl Joyfula do hrudi. „Jen tak mezi náma chlapama: ženská, která vám nedokáže říct, co si myslí, stojí za starou bačkoru. A krom toho po takový pořádný hádce to vždycky bylo v posteli lepší než jindy.“ Poté Walton maličko ustoupil, zaklonil hlavu a jediným zdravým okem zpytavě pohlédl na svého návštěvníka. „Ale to není to, proč jste za mnou přišel, Joyfule Turnere. Nejspíš jste chtěl mluvit o Parchantovi Devreym, je to pravda?“

„Částečně,“ připustil Joyful. „Nezapírám, že mi jde o vlastní zájem.“

„Pokud se mi doneslo, tak vám teď patří Devreyho rejdařství.“

„Myslím, že je to tak.“

„Ale Parchant si to nemyslí. Říká, že s Gorntem Blakemanem mají dohromady dost na to, aby vás odstavili.“

„To je taky pravda.“

„Mluvíte na rovinu. To vás ctí.“

„A jak by to podle vás, pane Waltone, vypadalo, kdybych měl převahu já?“

Fretka se odvrátil a plivl na hladká prkna mola. „Máte na krku balík dluhů. Až skončí britská blokáda a *Čínská princezna* se bude moct vrátit z Kantonu a všecky tydle lodě zase zvednou plachty,“ řekl a ukázal na les stožárů, „Devreyho rejdařství bude mít cenu jako psí pšouk.“

„Jenže já si i tak chci tohle rejdařství podržet,“ opáčil Joyful. „A počkám si na čestně dojednaný mír, po kterém všechno, za co jste vy i generál Washington bojovali, bude zase v bezpečí. Jenomže to není to, o co jde Gorntu Blakemanovi. Předpokládám, že i o tom víte.“

„Jo, samostatná země,“ odpověděl s klidem Walton. „My s novou Anglií. Bylo by to dobrý pro obchod. Stáhnout hvězdy a pruhy, a místo nich se moct pod novou vlajkou plavit, kam bysme chtěli…“ Pohlédl na svou opuštěnou loděnici. Poslední zbylý tesařský tovaryš tam pracoval na jediném zpola dokončeném trupu. „Pro mě by to byl sakra rozdíl.“

„To pro nás pro všechny.“

Walton se otočil a znovu zpříma pohlédl Joyfulovi do tváře. „Je pravda, že jsem celou noc špekuloval o tom, co mi včera navrhli Parchant a Pajda Jack. Nakonec jsem se rozhod ještě před vaším příchodem.“

„Ano? A k čemu jste dospěl, pane Waltone?“

„Nestálo by to za to. Ne po tom obrovském množství krve, co jsme za tuhle zem prolili. Jsem pro pana Madisona a pro Unii. A vy hádám, pane Turnere, taky.“

Bylo zhruba hodinu po poledni, když Joyful odcházel od Waltona, a skoro čtyři, když se znovu vrátil do loděnice Dannyho Parkera. „Koukám, že jste byl na obchůzce, co?“ řekl Danny.

„Jak to, u všech všudy, můžete vědět?“

Loďař se jen zasmál. „Zprávy putujou po vodě a s přílivem míří i proti proudu,“ odtušil s pohledem na řeku.

„A vy, Danny Parkere? Kterým směrem míříte vy?“

„Stejným jako včera. Řek bych vám to hned, kdybyste se mě na to byl přímo zeptal. Nejsem pro to, aby si lidi chodili jak každýho zrovna napadne. Dejme tomu, že bysme vytvořili novou zem. A co se stane, když se pak nepohodneme třeba s Connecticutem nebo s Massachusetts? To se znova rozdělíme podruhy nebo i potřetí? Já říkám, pohádejme se, ale držme pospolu. To je jediná možnost.“

„Buď budeme držet spolu, nebo viset odděleně, říkával Franklin v šestasedmdesátém,“ doplnil ho Joyful.

„A jestli se nepletu, tak taky říkal něco v tom smyslu, že člověk nemusí hned rovnou vyžbleptat všechno, co má na mysli.“

„Nepochybně. Z toho soudím, že jste s Parchantem rovnou nevyběhl, že?“

„Nejsem pitomec. Řek jsem, že si to promyslím. Stejně to udělali i ostatní.“

Astorovo sídlo, pět hodin odpoledne

Gott in Himmel, proč se ten člověk musí nechat obsluhovat těmi žlutými příšerami? Tohle si Henry Astor pomyslel pokaždé, když přicházel ke kuchyňským dveřím výstavného sídla svého bratra, ale žádné kloudné vysvětlení ho jaktěživo nenapadlo. Johannchen – malý Johánek –, tak říkali Jacobovi, když byli ještě děti. Navenek obyčejný a všední chlapeček, ale s hlavou plnou neobyčejných plánů. Na druhé straně on – tenkrát se ještě jmenoval Heinrich –, byl už jako kluk robustní a fyzicky zdatný, ale spokojil se s prací v otcově řeznictví ve Waldorfu, městě poblíž Heidelbergu. A tak když měl táta v šestasedmdesátém vybrat jednoho ze svých synů, aby se jako vojenský dodavatel potravin vypravil do Ameriky s plukem hessenských žoldnéřů, najatých pro boj s Brity, jeho volba padla zcela logicky na Heinricha. Johann naproti tomu připlul do New Yorku až po válce, ale podívejme se, jak se za tu dobu vypracoval. Heinrich obýval pár pokojů nad svou hospodou na Bowery, zatímco z malého Johánka se stal velký Jacob Astor, který žil v nádherném paláci s podivným žlutým služebnictvem.

Nožky dívky nebyly větší než jeho dlaň a měla na nich hedvábné botky, které by mohly docela dobře padnout batoleti. Všimla si jeho udiveného pohledu a odpajdala dřív, než jí mohl říct, že chce mluvit se svým bratrem. *Wie eigenartig das Leben,* jak podivný je život.

Chvíli vyčkával. Objevil se starý komorník Chao Wong. Astor ukázal na velký balík masa, který odložil na kuchyňský stůl. „Skvělé kotlety," řekl majordomovi. „*Sehr gut.* Skopové. To nejlepší. A zadní hovězí." Číňan se usmíval, pokyvoval hlavou a opakovaně se uklánělˇ. „A ne abyste to zase rozkrájeli na drobné kousky jako minule," připomněl mu Astor. „Ne jako minule."

„Ne dlobné kosky," odpověděl Chao Wong. „Ne kosky. Ne kosky."

„*Ach du lieber Gott,* ty *immerwährend* všechno dvakrát opakuješ, ale jeden nikdy neví, jestli mu rozumíš. A teď zavolej bratra. Že s ním chci mluvit." A když se komorník k ničemu neměl, zopakoval:

„Můj bratr, Číňane. Tvůj šéf. Můj bratr.“ Heinrich ukázal na podlahu. „Sem ho přiveď.“

Wong pokročil ke dveřím do nitra domu, otevřel je a uklonil se Astorovi. „Ctěný pan bratr jít. Pojít, pojít,“ opakoval a ukazoval do haly za kuchyní. „Chao Wong odvede ctěný návštěva k jeho ctěný bratr.“

Heinrich zavrtěl hlavou, nohou v těžké botě si přitáhl židli a sedl si za stůl. „Chci ho tady. Přiveď ho.“ Hmátl po sekáčku, který se mu houpal na opasku, jímž měl přepásanou starom*ó*dní kazajku bez rukávů. „Tak hni sebou, ty žlutá nestvůro!“ Chao Wong v panice vyběhl z kuchyně.

Krátce nato se Johann – už mu nemohl říkat malý Johánek – zjevil v kuchyni. „*Guten Tag*, Heinrichu. Překvapuješ mě. Chao Wong říká, žes mi osobně donesl maso. *Danke*“ Přitáhl si druhou židli a usedl proti bratrovi. „Studené pivo, Chao Wongu. Hned.“

Chao Wong přinesl dva mohutné korbely, podobné těm, které se používají tam doma v Německu. Pivo v nich bylo tak studené, že džbánky se zvenčí orosily. Skvělé. *Sehr gut*, jako všechno v tomhle parádním domě. Kromě, pomyslel si Heinrich, těch Číňanů. „Přišel jsem kvůli Gorntu Blakemanovi,“ řekl. „A kvůli tomu mladému doktorovi s jednou rukou. Taky kvůli němu.“

„Joyful Turner. Co ten má s tebou společného?“

„Řekl s mi, abych ho sledoval.“

„Řekl jsem, že máš dát sledovat Blakemana, ne Turnera.“

„*Ja*, ale Blakemanovi lidé sledují Turnera. Tak se to všechno propojilo.“

„Rozumím. Kde?“

„Včera v noci na Maiden Lane. Blakemanova člověka zatkli. Byl tam, protože tam byl ten doktor. Možná nějaká schůzka v domě zlatníka, ačkoli možná ne zrovna…“

„Maurice Vionne. *Ja*, o tom něco vím.“ Byl to právě Vionne, kdo vystavil certifikát pravosti, který mu Blakeman přinesl – a Vionne má krásnou neprovdanou dceru. Nebylo těžké uhádnout, že právě to je ona dáma, od které se Joyful dozvěděl o diamantu, a jejíž jméno při svém prvním setkání s Astorem tak galantně zatajil.

„Mám svého člověka mezi městskými strážníky,“ řekl Heinrich.

Jacob se zasmál. „Jak stárneš, začínáš být mazaný, Heinrichu.“

„Platím mu pár měďáků. A sem tam mu dám kousek masa. Takže je to můj člověk a všechno mi řekne. Ale Blakeman má mezi strážníky nejmíň dva vlastní špehy. A možná i víc.“

Jacob pokrčil rameny. „To mě nepřekvapuje. Takže včera v noci došlo k milenecké schůzce a stráž sebrala jednoho Irčana. Proto jsi dnes osobně doručil do mé kuchyně skvělé skopové a neméně kvalitní zadní hovězí, Heinrichu?“

Bratr hned neodpověděl. Jacob se dlouze napil vychlazeného piva. Chao Wong a ostatní sloužící se z kuchyně diskrétně vzdálili. Na stole stál velký koš s čerstvě sklizenou kukuřicí. Jacob odstavil korbel, vzal jeden klas a začal ho loupat. Nejprve zelené slupky a pak pečlivě odstraňoval i jemná hedvábná vlákna mezi zrny. „Máš rád kukuřici, Heinrichu?“

„Docela jo.“

„Když jsme byli děti, v mámině kuchyni nic takového nebylo, že?“

„Kukuřice je americká.“

„*Ja*, americká. A my dva, Heinrichu? Co my jsme dneska? Američani, protože tady žijeme?“

Korbel staršího bratra už byl prázdný. Heinrich ho odsunul a Jacob se otočil, aby zavolal Chao Wonga a řekl mu o dolití, ale Heinrich ho gestem ruky zadržel. „Ne, nech ty svoje žluťáky, kde jsou. Chci ti něco říct.“

„To máš jedno. Rozumějí trochu anglicky, ale německy určitě ne. Ale ať je po tvém. Tak – co mi chceš povědět?“

„Nejsem na Blakemanově straně.“

„Mám spolehlivé zprávy, že pan F. X. Gallagher si myslí, že jsi.“

Heinrich přejel palcem po vlhké skvrně, která zbyla na stole po oroseném korbelu. „F. X. Gallagher není člověk, kterému je radno stavět se na odpor, Johanne. Je snazší říct *ja* než *nein.* Ale to neznamená, že *ja* je pravda.“

„To rád slyším, Heinrichu. Jen tak mimochodem, já sám jsem si myslel, že jsi na jeho straně.“

„*Ja,* a já jsem si to zase myslel o tobě. Jsi boháč. I Blakeman je boháč. Boháči v celém městě jsou pro to, aby se New York, Connecticut a Massachusetts osamostatnily. Že je to lepší než zůstat ve Spojených státech a den co den přicházet o další peníze.“

„Ne všichni boháči, Heinrichu,“ opáčil Jacob mírným tónem a začal olupovat další kukuřičný klas.

„Nejsem tak chytrý jako ty, Jacobe. Potřebuju slyšet věci na plnou hubu. Takže ty nejsi pro tu novou zem?“

„Ne, nejsem, Heinrichu.“

„Prima! Prima!“ zazubil se Heinrich. „Kruci, to je nějaká nákaza v tomhle nóbl baráku, že jako ti tví Číňani člověk hned všechno dvakrát opakuje. Tak kde je ten tvůj šikmooký slouha s tím pivem, co je pro našeho malého Johánka i v srpnu studené jako led?“

„To není žádný zázrak, Heinrichu, protože mám těsně u řeky vlastní ledárnu. Chao Wongu! Ať Chaj dojde pro další pivo!“

Ledově chladné pivo se objevilo vzápětí. Skoro jako kdyby se Chao Wong zdržoval někde poblíž dveří a předem věděl, co bude třeba obstarat. Že nerozumí německy? Možná je čínský majordom mazanější, než si Jacob myslí.

Bratři pozdvihli korbely. „Na Ameriku,“ řekl Heinrich.

„Na Ameriku!“

„A ještě něco bys měl vědět, Johanne,“ řekl Heinrich pološeptem. „F. X. Gallagher, jeho tovaryši i ostatní řezníci jsou všichni s Blakemanem. Do jednoho.“

Greenwich Street, devět hodin večer

Tiché zaklepání na dveře. Tak tiché, že si Joyful nebyl jistý, že je doopravdy zaslechl. Pak další, o poznání silnější. Vstal a otevřel.

Ve veřejích stál muž téměř tak vysoký jako on sám. Byl oblečený do jelenicového oděvu a na hlavě měl zálesácký širák. Smekl a tím uvolnil cop, který měl ukrytý pod kloboukem. Uklonil se. „*Čch’ le fan mej-jou?*“

„Já… *Čch’ le. Čch’ le.* Wong Chaj?“

Na tváři Chao Wongova syna se objevil široký úsměv. „Wong Chaj," potvrdil a ukázal kloboukem do místnosti za Joyfulovými zády.

Joyful ho nechal vstoupit a zavřel dveře. Teprve teď si uvědomil, že je bez své obvyklé protézy. „*Ni te i-fu na-li laj te?*" Odkud máš tenhle oděv?

„V sídle pana Astora se najde všechno, nač si člověk jen vzpomene," odpověděl Chaj naprosto čistou angličtinou, až na jistý nářeční akcent, který Joyful v první chvíli nebyl s to identifikovat.

„Bože na nebi! Ty dokonale ovládáš náš jazyk, že?"

„Snažím se, vaše lordstvo. Ale má angličtina je mnohem horší než jemnostpánova mandarínská čínština," odpověděl Chaj a svá slova doprovodil další úklonou. „Bylo mi už dvanáct, když jsem přibyl do New Yorku."

Překlad: Vím o tobě všechno, i to, jak jsi byl mladý, když tě přivezli do Číny. Typicky zastřený způsob čínského vyjadřování. Joyful ukázal na jedinou židli a sám usedl na postel. „Nikdo asi neví, že jsi tady, předpokládám."

„Ne, nikdo, jemnostpane."

„Poslyš, chlapče, jestli máme mluvit anglicky, tak mi říkej Joyfule. Nebo doktore Turnere, pokud je ti to milejší. My tady v Americe žádnou šlechtu nemáme. Neměl jsi asi moc příležitostí k praktické konverzaci, že?"

„Nikoli, jemnost… doktore Turnere. Když jsme přišli do Ameriky, byla tu jedna stará paní, kuchařka ctěného pana Astora, paní McBridová. Ta mi dávala hodiny."

Irčanka podle jména. To by vysvětlovalo ten zvláštní přízvuk – směsice irského nářečí a němčiny. „Kde je teď ta paní McBridová?"

„U svých předků."

„Rozumím. A Astor nejspíš neví o tvých jazykových schopnostech." Mladík se zazubil a zavrtěl hlavou. „A co tvůj otec?"

„Můj ctěný otec ano."

„Ale že jsi teď tady, to asi neví, co?"

„Můj ctěný otec to neví," odpověděl Chaj se sklopenými zraky.

„Proto jsi přišel v zálesáckém oděvu?"

„Ctěný pan Astor říká, že není radno, aby se lidé z Říše středu v těchto dnech ukazovali na ulicích.“

„To má asi pravdu.“ Joyful se stále pokoušel srovnat si v hlavě všechno, co plyne z téhle pozoruhodné návštěvy. „Ale jak jsi věděl, kde mě najdeš? A jak jsi prošel kolem paní Allardové?“

„Anglicky nejen mluvím, ale také čtu a píšu, jemn… vážený pane doktore. Ten lístek se vzkazem, který jste dal ctěnému panu Astorovi předtím, než jste poprvé přišel do jeho domu… K mým povinnostem patří uklízet v pracovně a utírat prach na psacím stole svého váženého pana zaměstnavatele.“

Joyful si uvědomil, že na tomhle lístku byla jeho adresa. „A pokud jde o paní Allardovou?“

Chaj se zazubil. „Jednoduché,“ řekl, aniž se snažil zakrývat svou hrdost. „Ctěnou paní Allardovou jsem vůbec neviděl. Trpělivě jsem čekal, až někdo z nájemníků půjde dovnitř a proklouzl jsem za ním. Chaj se dokáže pohybovat tiše. Velice tiše. A vaše ctěné jméno i s číslem pokoje je napsané na zdi vstupní chodby.“

Na desce s háčky, na které nájemníci věší své klíče, když odcházejí z domu. „Jsi vynalézavý člověk. A obratný. A teď mi, prosím, řekni, proč jsi vlastně – zřejmě bez vědomí svého otce – za mnou přišel?“

Chaj klopil oči k zálesáckému širáku, který pořád držel v rukou, a neodpovídal.

„V tom případě se pokusím ti pomoct,“ řekl po chvilce Joyful. „Nejspíš to má něco společného s kantonským Číňanem zvaným Bezpalčák Wu.“ Chaj mlčky přikývl. „S Bezpalčákem Wu, tvým otcem a s apatykářem Jonathanem Devreym, který je mimochodem mým synovcem.“

Chaj polekaně vzhlédl. Pak vstal. „Váš ctěný synovec. To jsem netušil. Vážený pan doktor Turner mě jistě omluví, protože už musím jít.“

„Sedni si. Nepůjdeš nikam, dokud mi neřekneš, proč jsi za mnou přišel. Ukradl jsi…“ Mladík se viditelně polekal. „Dobrá, tak řekněme *vypůjčil* sis oděv z domu svého zaměstnavatele a kvůli návštěvě u mě jsi hodně riskoval. Takže chci znát důvod.“ Chaj dál mlčel. „Jestli tě to uklidní, tak ti řeknu, že nemám rád Jonathana Devreyho, i

když jsem jeho strýc. Když na to přijde, tak totéž se týká i celé rodiny Devreyů. Takže – co je s Bezpalčákem?“

„Bílý kouř,“ odtušil Chaj.

„Bílý… Opium?“

Chaj přikývl. „Devreyho elixír duševní pohody. Bílý kouř. Stejná věc. Skoro stejná.“

„To je pravda,“ přikývl Joyful. „Takže proto se Bezpalčák Wu odhodlal překonat obrovské potíže spojené s cestou do Ameriky, že? Nejspíš tu hledá zdroj opia, kterým by mohl konkurovat britskému dovozu z Indie. Ale uvědomuješ si, že je to bláznivý nápad? Všechno americké laudanum je ničím ve srovnání s množstvím opia vypěstovaným v Indii. A to je přitom zavedený obchod. Nemluvě o tom, že dovoz opia do Číny je protizákonný.“

„Myslím, že ctěný pan doktor Turner má pravdu. Ale můj vážený pan otec…“

„Ano?“

„On a Wu Bezpalčák… oni… *kuan-si.* Kvůli mně.“

„Jak to?“

Pátek 26. srpna 1814

„Můj ctěný pan otec si přeje, aby se jeho syn vrátil do Říše středu a stal se tam zámožným boháčem. Dobře se oženil a stal se předkem.“

„V angličtině říkáme ‚zakladatelem dynastie‘. Je to smělé přání, ale chceš to i ty?“

„Stát se předkem, tedy zakladatelem dynastie, jak říkáte, to ano. Ale ne díky bílému kouři.“

Joyful se na okamžik zamyslel a poté vstal. „Jdi domů, chlapče. Dostaneš se tam v bezpečí?“ Chaj se zazubil a místo odpovědi protáhl svaly obou paží. „No jistě. Nevypadá to, že bys potřeboval doprovod jednoruk ého člověka. Vrať se do Astorova domu a nikomu nic neříkej. Ozvu se ti. Jsi pro?“

„Jsem pro. Jsem moc pro,“ odpověděl mladý Číňan.

Uklonil se a zamířil ke dveřím. Joyful zvedl levou paži a pahýl bez vycpané rukavice mu položil na rameno. Pak mu nabídl pravici. Chao Wongův syn ji přijal a vřele jí potřásl. „*Kuan-si*“ řekl potichu.

„*Kuan-si*“ přikývl Joyful.

Kapitola dvacátá druhá

Město New York,
U Tančícího filka, jedenáct hodin dopoledne

O'TOOLE NEMĚL ANI PONĚTÍ, jak dlouho spal. „Kolik je hodin?“ zeptal se Vousatky Agnes.

„Skorem poledne. Přinesla jsem vám něco k snídani. Potřebujete dostat do žaludku něco pořádnýho,“ odpověděla, položila na noční stolek podnos a měla se k odchodu.

Irčan se rozhlédl. V nevelké ložničce bylo uklizeno, nebyl tu nepořádek jako ve většině bordelů. A že jich svého času pár prošmejdil. Ale sám tam nebýval. „Kde je ta… ta holka?“

„Cecily,“ pomohla mu Agnes. „Má další zákazníky. Tohle není žádný hotel, víme? Slečna Delight vás tady nechala ve svým privátním pokoji jen proto, že má dobrý srdce, protože jináč by vás mohla už včera nebo předevčírem nechat vyhodit.“

„Včera nebo předevčírem… Jak dlouho tu vlastně jsem?“

„Od pondělního večera.“

„A dneska je co?“

„Pátek.“

„Kriste Spasiteli. Čtyři dny. Byl jsem za tu dobu v herně?“

„Párkrát.“

„A jinak?“

„Tady se slečnou Cecily. Ačkoli podle ní s váma většinou moc práce neměla.“

„To by stačilo, Agnes.“ Delight stála v otevřených dveřích. „U Tančícího filka dámy neklevetí. Dobré jitro, pane kapitáne. Doufám, že jste se prospal.“

V hlavě mu to bušilo jako údery na kovadlinu. „Jo, docela dobře, dík.“ Sáhl po džbánku kořeněného piva na nočním stolku a několika dlouhými doušky jej vyprázdnil. Trochu to pomohlo.

„Pokud jste odpočatý, kapitáne, pak by asi bylo načase, abyste vstal a šel po svých. Souhlasíte?“

„Jo, to bych moh. Ale ne, dokud vy dvě neodejdete.“ Pod prostěradlem, které v parném létě sloužilo jako přikrývka, byl úplně nahý.

„Ujišťuji vás, kapitáne O’Toole, že nám nemůžete ukázat nic, co bychom ještě neviděly. Ale já odejdu, protože má přijít moje švadlena, a Agnes počká za dveřmi. Až se obléknete, určitě budete chtít vyrovnat svůj účet. Slečně Cecily dlužíte tři dolary za čtyři kompletní noci. To si strhnu z té zlaté guineje, kterou jste u mě zanechal. A pokud jde o vaše výdaje ze hry, tak…“ Delight pohlédla na papírek, který měla v kapse ranního župánku, „je tady dluh ve výši jednoho tisíce sedmnácti dolarů a dvaceti centů. Bohužel jste tentokrát moc štěstí neměl. Těch sedmnáct dolarů kryje zbytek z vaší zlaté guineje a…“ Delight se odmlčela, zamračila se, ale pak se usmála: „Děkujeme za vaši společnost, pane kapitáne. Těch dvacet měďáků vám samozřejmě odpustím.“

Kde má, prokristapána, vzít tisíc dolarů? Teď už si to všechno dal dohromady. Jak ztřískal devítiocasou kočkou toho lehkomyslného pacholka Tammyho Tompkinse, který pak Blakemanovi řekl o Bezpalčákovi Wu. Jak ho kvůli tomu Blakeman vyhodil z *Kantonské hvězdy* a on se pak ožral do němoty. Jak ho ten ničema Pajda Jack okradl o šest tisíc, které dostal jako odměnu za proražení britské blokády. Joyful si myslí, že to, co Jack řekl o pokladu, který teď mají Židi, je lež a že on, kapitán Finbar O’Toole se nepoplaví na *Lisbettě* do Karibiku proto, že se bojí té zatracené britské flotily. Matko Boží, taková šlamastyka!

O’Toole vstal, uvázal si kolem boků prostěradlo a otevřel dveře. Agnes tam pořád byla a čekala na něj se založenýma rukama. „Doval mi pořádný pití,“ přikázal jí. „Rum. Bez toho se ani netrefím do nohavic.“

Agnes se na okamžik zamyslela. Dámy spí o patro níž, aby si po celonoční dřině řádným odpočinkem obnovily svůj půvab. Jedině Vazoun Shane stojí na stráži před dveřmi slečny Delight, zatímco zbývající vyhazovači jsou také v posteli. Švadlena slečny Delight už

dorazila i se svou pomocnicí a několika štůčky hedvábí, takže všechny tři se teď určitě ve slečnině salonu ještě nějaký čas zdrží. Ale i tak…

Vazoun ji oslovil: „To je v pořádku, slečno Agnes. Doneste kapitánovi, o co si řekl. Já už to tu ohlídám."

I když Irčan, tenhle kapitán není v jádře špatný chlap. Proto také chtěla doktoru Turnerovi, když tu včera byl, povědět o jeho přítomnosti. Ale neměla k tomu příležitost, protože pochopila, že to mezi doktorem a slečnou Delight poslední dobou nějak skřípe, a proto si jí Joyful při svém odchodu ani nevšiml.

„Rum, ženská! Pro lásku Panny Marie a všech svatých – co je s tím rumem?"

Katolické modlosluţebnictví jí sice bylo dost protivné, ale ten chudák se skutečně obracel k Bohu v bezmezné touze po troše alkoholu. „Jsem zpátky co by dup," slíbila a zamířila ke schodům.

❦

S dámskou krejčovou bylo dnes dopoledne cosi v nepořádku. Už potřetí píchla Delight špendlíkem. A teď, když jí utahovala tyrkysově zbarvené hedvábí pod ňadry, aby jí předvedla, jak se bude tenhle materiál řasit, bodla ji počtvrté. „Au! Buďte trochu opatrnější, madam. Prosím."

„Moc se omlouvám. Já to asi nedokážu…" Nedomluvila a jen pohlédla na zahalenou postavu s kápí na hlavě, která ji na zkoušku nových šatů provázela. Má štíhlý pas, takže… Ano, může se poměrně snadno vydávat za dívku. Pomocnice, řekla o něm. Nový zaměstnanec. Bůh jí odpusť, ale co jiného mohla říct? Je přece vdova se třemi dětmi a ten jednooký pirát vyhrožoval, že je všechny zabije, když nebude spolupracovat. Ale Delight Higginsová patřila k jejím nejlepším zákaznicím a někdy si u ní objednávají nové šaty ty mladé ženy, které tu pracují. Z čeho bude živa se třemi dětmi, když ztratí tuhle výnosnou klientelu?

Krejčová sebrala všechnu odvahu a řekla: „Myslela jsem, že tu uvidím toho vašeho obrovitého vyhazovače s bičem, pana Clifforda." To bylo jediné, co ji napadlo. Třeba ten chlap, kterého musí vydávat

za svou pomocnici, nakonec pochopí, jak dobře jsou tyhle prostory střeženy, a tak ten pirátův plán odvolá. „Myslím, že jeho žena si taky chtěla dát ušít něco na sebe.“

„Jeho žena? Ocelák Clifford už u mě nepracuje, ale nikdy jsem neslyšela, že by byl ženatý, takže…“ Nedomluvila. Švadlena už poněkolikáté marně kývla na svou pomocnici. Bylo to zvláštní, protože ta holka vůbec nevěnovala pozornost štůčkům hedvábí, ale místo toho trvale civěla z okna. Po chvíli je prudce otevřela. „Hej! Vy! Nechte toho! Já si nepřeji…“

Zahalená postava se prudce otočila, shodila plášť s kapucí a náhle tu stál chlap s pistolí v ruce. „Je úplně fuk, co si přeješ nebo nepřeješ. Aspoň teď.“

Delight se otočila ke dveřím. Za nimi je Vazoun. Kdyby zakřičela…

„Zařvi a já vystřelím,“ ozval se muž s pistolí. Tammy Tompkins v životě žádnou zbraň v ruce nedržel, natož aby z nějaké vystřelil. Ale jak Tintin řekl, na tom vůbec nesejde, pokud to netuší člověk, na kterého míříš. „Pojď sem, k oknu. Tak pohyb, pohyb!“

Delight ještě jednou pohlédla ke dveřím, ale ústí pistole ji přimělo pokročit opačným směrem. Zpola přišpendlený kus tyrkysového hedvábí vlekla za sebou.

„Ty tam,“ vyzval Tompkins švadlenu, „sundej z ní ten hadr.“

Vzlykající švadleně se chvěly ruce, když zápolila se špendlíky. „To je v pořádku,“ řekla potichu Delight. „Poslechněte ho.“ Bude-li muset s negrolovci zápolit o svobodu – a byla si jistá, že o nic jiného nejde, protože loupežné přepadení by probíhalo úplně jinak –, pak raději v korzetu a dlouhých spodních kalhotách, než zamotaná do pruhů hedvábí.

Tompkins vyhlédl z okna. „Teď,“ vyzval potichu člověka pod oknem. Tintin hodil vzhůru provazový žebřík. Tompkins ho zkušeně chytil levačkou, zatímco pravou rukou s pistolí dál mířil na Delight.

„Jsem svobodná žena. Mám na to doklady,“ řekla. „S razítkem a soudním potvrzením. Mě tak snadno nedostanou.“

„To není moje věc,“ opáčil Tompkins a upevnil konec žebříku k těžké dubové skříni. „Buď slezeš a dostaneš se dolů celá a v pořádku, nebo tě z toho okna vyhodím. Je to na tobě.“

„Slečno Higginsová…“ Švadlena k ní natahovala obě ruce a nešťastně vzlykala: „Je mi to děsně líto, slečno. Ale chtěli pozabíjet moje děti. Nemohla jsem říct ne. Já…“

„To je v pořádku. Já to chápu.“ Delight teď byla přímo u okna. Viděla Tintina, jak stojí dole a vítězně se kření. „Vy… To mě mohlo napadnout.“

Pirát se posměšně uklonil. Delight ještě jednou pohlédla na dveře, pak na namířenou pistoli a na provazový žebřík. Roztřepený a pokrytý drobnými mořskými korýši, ale i tak bezpečnější, než se dát vyhodit z okna tím chlapem s pistolí. Usedla na parapet a nohy přehodila na druhou stranu.

Křik přiměl děvčata, která do té chvíle klidně spala o poschodí níž, aby v nočních košilích vyběhla vzhůru po schodišti. Za nimi se řítili i zbylí vyhazovači. Finbar O’Toole se jen v kalhotách a s botami na nohou vynořil z malé ložnice přesně ve chvíli, kdy se všichni nahrnuli ke dveřím jen pár kroků od něho. „Co je? Co se to tu děje? Kruci, ženský, kdybyste přestaly ječet a místo toho jasně řekly, o co jde, tak bysme mohli…“

V obrovské vřavě však dominoval především jeden ženský hlas: „Já jsem nemohla nic dělat! Přísahám při Bohu na nebesích! Byli to piráti a chtěli mi zabít děti. Musela jsem to udělat!“

Ostatní ženy ji obklopily, zahrnuly ji otázkami a zároveň ji utěšovaly. O’Toole hlouček rozhrnul, popadl švadlenu za ramena a zeptal se: „Při Matce Boží, co? Co? Co jste musela udělat?“

„To je ta, co je pustila dovnitř,“ odpověděla Agnes.

„Koho pustila?“

„Ty, co dostali slečnu Delight.“

„Negrolovci?“ To bylo první, co O’Toola napadlo, ale ani v nejmenším o tomhle vysvětlení nepochyboval.

„Určitě,“ přikývla Agnes. Ve všeobecném zmatku zněl její hlas podivuhodně chladně. „Měla z nich děsnou hrůzu – a teď ji dostali.“

Vazoun Shane byl mezitím uvnitř místnosti a teď se vrátil na chodbu. „Provazový žebřík,“ řekl. „Tak ji dostali ven, takže jsem si nemohl ničeho všimnout.“

„Byli to piráti. A ten uvnitř měl pistoli,“ vzlykala švadlena. „Vážně jsem nemohla vůbec nic dělat.“

Negrolovci jsou strašlivé potvory. Hajzlové. A Delight Higginsová si tenhle osud nezaslouží. Ale ať je to jak chce, mě se to netýká, pomyslel si O’Toole, vraceje se do pokojíku, ve kterém strávil poslední tři dny. Dooblékl se, sešel ze schodů a vyklouzl hlavními dveřmi. Ve všeobecném zmatku nikoho nenapadlo požádat ho, aby vyrovnal svůj účet.

❦

Na palubě lodi Le Carcajou, *poledne*

Delight si říkala, že to není jiné než tehdy poprvé, když v deseti letech uprchla z apatyky na Hanoverském náměstí. Nebo podruhé, když ji ve třinácti letech v Novém Skotsku za ledového zimního dne znásilnil jeden *coureur des bois,* který se živil vykopáváním pastí na medvědy, a poté ji nechal ležet na mrazu, aby tam zemřela. Jenže nezemřela tehdy a nezemře ani teď.

Tintin ani nečekal, až budou na palubě pirátské lodi a znásilnil ji hned na loďce, zatímco ten, co ji pistolí přiměl vylézt z okna, veslo-val přes řeku, hvízdaje si odrhovačku *Starej negr vychytralej*.

Ruce měla pevně svázané, takže bránit se nemohla. V tuhle chvíli nezbývalo než plánovat útěk a nepropást příležitost. Přiměla se být zcela ochablá, mlčet a vůbec nic necítit.

„*Alors, mademoiselle,* takhle ty odměňuješ chlapy, co ti dávají prachy za tvoji pizdu?“ Protože ho popouzela její póza hadrové panenky, opakovaně ji plnou silou fackoval a zdálo se, že mu to skýtá větší rozkoš než samotný vynucený sex.

Dělej, co chceš, já zůstanu chladná jako led.

Zůstávala chladná s kýmkoli – krom s Joyfulem. A i když třeba předstírala vášeň, aby některého chlapa uspokojila, uvnitř byla ne-

tečná a jakoby nepřítomná. S Tintinem to bylo stejné. Všichni jsou stejní.

„Tady je další pro jeskyni, až se vrátíme domů," řekl, když jí mrštil na špinavou palubu. „Hodí nám dobrou cenu, *non?* Vstávej, ty černá děvko. Vstaň, ať si tě můžou prohlídnout."

Se svázanýma rukama to dost rychle nedokázala, a tak ji Tintin pobídl několika kopanci. Na očích mu bylo vidět, jak ho to těší. „Vítejte na *Le Carcajou*, mademoiselle. Jistě budete spokojená s naším pohostinstvím." Pak oslovil ostatní: „Je dneska horko, *non?* Nemůže někdo z vás být natolik galantní, aby dámě pomohl trochu se zchladit?"

Jeden pirát jí krátkou námořnickou šavlí přeřízl tkanice šněrovačky i cáry, které jí zbyly z dlouhých spodních kalhot. „Mulatka jaksepatří," konstatoval poté, co si ji řádně prohlédl. „Kapitán Tintin má pravdu, na dražebním pódiu nám může hodit balík."

„*Bien sûr*, ale teď zatím patří nám." Tintin odkopl zbytky Delightina spodního prádla. „Vemte ji do podpalubí. A dobře se bavte. Platí jen dvě pravidla. Musí zůstat naživu a…," na okamžik se odmlčel, „celkem nepoškozená. A musí pochopit, čím a kým doopravdy je, aby před soudcem nedělala trable. *Alors mes amis, laissez les bons temps roule, eh?*"

Město New York,
Astorovo sídlo, půl jedné odpoledne

Zeměměřič hovořil zhruba deset minut. Zálesák neříkal nic, ale tvářil se zachmuřeně. Astor zprávu přerušil jen jednou či dvakrát, aby si vyjasnil podrobnosti o rozmístění amerických sil, a také ho zajímalo, zda jeho zvědové mohou potvrdit, že Madison a členové jeho kabinetu opustili bojiště nezraněni (ano) a zda vědí, kam se odebrali. „Doslechl jsem se, že mířili do Marylandu," odpověděl na druhou otázku zeměměřič, „ale myslím, že konečnou volbou bude Virginie."

„Tam také odcestovala paní Madisonová.“ To poprvé promluvil zálesák. „Prezidentův člověk, kterému říkají Francouz John, kočíroval její povoz. Zaslechl jsem ho, jak říká, že míří do Alexandrie.“

„Dobrá volba. Cesty tím směrem budou poměrně bezpečné,“ poznamenal k tomu zeměměřič.

„Ano?“ zeptal se Astor. „To víte určitě, pane Randale?“

„Určitě ne, pane Astore. Ale odhaduji to na základě poměrně spolehlivých informací.“

Tomu Astor rád věřil. John Randal byl mužem, kterého New York pověřil zmapováním celého ostrova a naplánováním všech ulic i širokých tříd – avenues – mířících severojižním směrem ve městě, které má teprve vyrůst. V záležitostech týkajících se cest a silnic byl tedy zdatným odborníkem. Pokud jde o jeho spolehlivost v roli zvěda, to se teprve ukáže. „Dalším cílem červenokabátníků bude nejspíš Baltimore.“

„Ne New York?“

„To, pane, nepředpokládám. Kdyby měli vážně v úmyslu zaútočit na New York, určitě by tak velkou část své flotily nevlekli přes nebezpečné mělčiny řeky Potomac.“

„Takže ostřelovali Washington z lodních děl?“

„To jsme na vlastní oči neviděli. Ale nepochybně tam hořelo. Celé nebe bylo ozářené plameny. Federální distrikt nejspíš zapálili britští pěšáci, nikoli námořnictvo.“

Nakonec to vyjde nastejno. Všechno, co se podařilo vybudovat na onom vysušeném močálu, je teď v troskách. *Du lieber Gott…* Co teď? Co by měl vlastně nejdřív chránit, své peníze nebo novou vlast? Vlastně na tom nesejde. Na události ve Washingtonu či Baltimoru stejně nemá žádný vliv. Ale dění tady v New Yorku ovlivnit může.

Jak na to budou reagovat obyčejní lidé? Tak zní klíčová otázka. Pan Randal se tváří rezignovaně. Inu, vzdělaný, logicky uvažující člověk. Architekt, uvažující v jasných geometrických liniích. A ten střelec – zálesák? Quentin Hale III., mladý, citově založený člověk. Jeho rodina vlastní rozlehlé pozemkové panství nedaleko Albany, ale Quentin zná život spíš z přímého styku s obyvateli města, řemeslníky, dělníky a drobnými živnostníky, než ze stránek knih. Rozumí tedy hlavně těm, které bude Blakeman k prosazení svého plánu po-

třebovat. *Bezpečnost nebude žádný problém, pane Astore. Dejte na moje slova.* Takže, vážený pane Blakemane, ještě se uvidí.

Astor ukázal na srolované plátno u dveří, které tam jeho zvědové odložili, když je Chao Wong uváděl. „A co je tohle?“

Quentin Hale přistoupil k plátnu a rozvinul je. Pak řekl: „Paní Madisonová nechtěla za žádnou cenu nechat tenhle portrét nepříteli, aby jej zhanobil. Už nebyl čas sejmout rám ze zdi. Museli jsme obraz vyříznout.“

„Paní Madisonová si výslovně přála, abychom portrét generála Washingtona odvezli sem, do New Yorku,“ doplnil ho zeměměřič. „Snažil jsem se ji v zájmu jejího osobního bezpečí od tohoto zdržení odradit, ale paní Madisonová trvala na svém.“

Astor přistoupil k rozvinutému plátnu. Na chvíli se zamyslil a pak poznamenal: „*Ja,* výtečná myšlenka, paní Dolley Payne Todd Madisonová.“ Přešel k ozdobné šňůře zvonce a zatáhl za ni. „Teď půjdete do ulic mezi lidi. Všude a všem povězte, co jste viděli a zažili. A dejte tyhle informace i novinám. Těm především. Chao Wong,“ řekl s pokynem hlavy k majordomovi, který se na zazvonění vzápětí objevil, „vás odsud vyprovodí.“

Zálesák začal svinovat plátno. „Tohle,“ zadržel ho Astor, „Nechte u mě. Kvůli bezpečí, jak to řekla paní Dolley. Chao Wongu, jakmile naši hosté odejdou, vraťte se ke mně.“

Okolo jedné už novinu znalo celé město. Červenokabátníci vypálili Federální distrikt! Bílý dům lehl popelem! Jen o půl hodiny později stihl jeden deník vytisknout zvláštní vydání: „Newyorčané! Vaše hlavní město padlo! Do týdne může být nepřítel u vašich břehů!“

Joyful mířil na Hanoverské náměstí za Jonathanem, který byl přesně takovým nenasytným zabedněncem, že mohl opiový plán Bezpalčáka Wu pokládat za výhodnou a možnou šanci, ale dav, který se vyhrnul do ulic, mu bránil v chůzi. Na Beaver Streetu se protlačil chumlem lidí k oznámení připíchnutému na kmeni mohutného dubu, ale jakmile si je přečetl, obrátil se na podpatku a vracel se zpět do

penzionu máti Allardové. V New Yorku se obavy i hněv šíří od úst k ústům jako nezadržitelná nákaza.

Na Greenwich Streetu bylo o něco klidněji, jen menší hloučky polohlasně diskutujících lidí postávaly na nárožích a u vrat. Bytná ho zastavila v okamžiku, kdy prošel domovními dveřmi. Jednou rukou žmoulala zástěru a druhou si tiskla k očím kapesník. Zeptala se ho: „Je to doopravdy pravda, pane doktore? Říká se, že červenokabátníci už jsou v přístavu a chtějí z nás znovu udělat svou kolonii. Vážně je to tak?“

„Ne, paní Allardová. Naopak se teď říká, že sem vůbec nepřijdou, protože mají nejdřív zálusk na Baltimore.“

„Ale vypálili přece Washington a…“

„Prezident i první dáma jsou v bezpečí. Britové jen chřestí zbraněmi, paní Allardová. K tomu, abychom přežili, Federální distrikt nepotřebujeme.“

Joyful vyběhl po schodech do svého pokoje. Bytná v patách za ním. „Lidi říkají, že v New Yorku sedíme na sudu se střelným prachem. Když vybouchne, všichni poputujeme do nebeskýho království!“

„Možná, madam. Pokud ano, tak vám přeju šťastnou cestu. Ale teď, jestli mě omluvíte…“ Pokusil se zavřít jí dveře před nosem, ale byla rychlejší a vklouzla za ním do místnosti. Joyful se k ní obrátil zády a začal se přehrabovat v lékařské brašně. Za normálních okolností by ji prostě vzal a odešel, ale to, co se dělo nyní, normální nebylo. Vytahoval z brašny jednotlivé předměty a cpal si je do kapes.

„Jestli je to pravda, doktore Turnere – já vím, říkal jste, že není, ale kdyby přece jen byla…“

„Co kdyby byla pravda, madam?“

„Že sem přijdou. Červenokabátníci. Chci říct, *kdyby* přišli…“

„Ano, paní Allardová?“

„Teda vy jste přece doktor, známá osobnost a válečný hrdina… Mohli by vás zavřít, donutit ke službě u svýho loďstva nebo bůhví co ještě. Tak by mě zajímalo, jestli… Pro živého Boha, co chcete dělat s tou spoustou strašlivých věcí, co si cpete do kapes?“

„Svou práci, paní Allardová. Doktorinu. Město je, jak sama říkáte, sudem prachu, který mohou co chvíli odpálit falešné zvěsti o Bri-

tech v našem přístavu. A takové zvěsti šíří v dobré vůli lidé, jako jste právě vy, madam. Jak jste si jistě všimla, tak jsem poněkud handicapovaný. S volnou rukou můžu být užitečnější, než když se musím vláčet s brašnou.“ Do levé kapsy kalhot – jediné, která ještě nebyla plná nožů, sond a dalších chirurgických nástrojů včetně menší pilky – si nacpal klubko šicího materiálu. „Tak – a víc toho nepoberu,“ poznamenal s lítostivým pohledem na větší pilky, o kterých usoudil, že je nemá kam dát, zaklapl brašnu, hodil ji do kouta a zamířil ke schodům.

Máti Allardová vyběhla za ním, vykřikujíc jeho jméno. „Pane doktore! Pane doktore Turnere!“

„Tak co je, madam? Ven s tím, co vlastně chcete?“

„Moje nájemný, pane. Pro případ, že by vás sebrali červenokabátníci. Já vím, platíte mi až na konci týdne, ale to víte, jsem chudá vdova, která se musí ohánět…“

Joyful našel v kapsičce u vesty – jediné, do které se žádné nástroje nevešly – zlatý říšský haléř a podal jí ho. „Připravte se, madam. Na vašem místě bych už teď nachystal extra postele. Do večera tu budou shánět ubytování přinejmenším dva britští admirálové a nejmíň jeden generál.“

Kapitola dvacátá třetí

Vření v New Yorku,
těsně před druhou po poledni

DAV BYL JAKO MOHUTNÁ PŘÍLIVOVÁ VLNA, jako záplava, jejíž směr ani cíl se předem nedá odhadnout.

Zástup, který se valil od západu, se na Broadwayi spojil s lidskou lavinou od východu a odtud se pak společně pohnul na sever k obecním pozemkům. Masa lidských těl strhla Joyfula takovou silou, že mu nezbylo, než dát se jí unášet. Uslyšel hlas muže po své levici: „Doktor Turner, že? Ten, co válčil pod komodorem Perrym.“ Chlap křičel z plných plic: „Lidi, máme mezi sebou hrdinu, co už jednou dal těm britským sviním na prdel!“

Joyfulovi byl trapně, ale volání onoho muže zaniklo v hluku dupajících nohou a v kakofonii vzájemně si odporujících drbů i poplašných zpráv.

„Dvě britské válečné lodě už jsou v přístavu! Ostřelují město!“

„Ne, člověče! Poslouchej pořádně! To není dělostřelba, ale sviňský červenokabátníci. Vypálili Federální distrikt a teď jsme na řadě my!“

„Jsou to červenokabátníci i britská flotila,“ doplnil ho třetí hlas. „Jejich válečný lodě kotví nahoře v Kips Bay, stejně jako na začátku revoluce!“

„Žádné britské jednotky ve městě nejsou!“ Zvolal Joyful. Pitomý nápad, chtít rozumovými argumenty zvládnout hysterický dav, ale zkusit se to musí. „Červenokabátníci v New Yorku vůbec nejsou! Vy se všichni pletete, protože…“

„Je tu s náma hrdina!“ pokusil se znovu získat pozornost muž, který už před okamžikem Joyfula poznal. „Bojoval proti Britům na jezeře Erie a teď je porazí podruhý! Třikrát hurá doktorovi Turnerovi!“ Ti, kteří byli nejblíž, výzvy uposlechli, ale bylo jasné, že vlastně nevědí, komu a proč provolávají slávu.

Kriste na nebesích, tohle nemá s rozumem nic společného. Dav je jen tisícihlavá bestie, která se žene vpřed, dokud se jí něco nepostaví do cesty.

Na Rajském náměstí přibyla bestii další hlava. Řezníci a dobytkáři se hrnuli na jih od Bowery, nejprve přes Chathamské náměstí a nakonec po úzkém Orange Streetu, kterým prošli do centra čtvrti Five Points. V jejich čele byl zprvu F. X. Gallagher, ale kdesi mezi volným prostorem dobytčích ohrad, jatkami a hvězdicovitým bludištěm uliček v okolí Five Points ho na vůdčím postavení vystřídal Gornt Blakeman.

Jakmile ho Joyful spatřil, chtěl se prodrat vpřed, protože správně tušil, že se Gornt pokusí využít strach i hněv lidí ve svůj prospěch. Dav vřel potlačovanou touhou po uplatnění síly.

Chvíli trvalo, než si Joyful uvědomil, že ruka, která ho tahá za loket, není jen náhodný tlak okolních těl. „Doktore Turnere, posílá mě reverend Fish. Potřebujeme vás!“

Joyful se otočil, aby viděl, kdo mu to křičí do ucha. „Burney… Co… co je?“

„Reverend Fish,“ opakoval Burney a tahal Joyfula za rukáv. „Říká že…“ Dav kolem nich se zavlnil a oddělil je od sebe. Na pár vteřin si zmizeli z dohledu, ale vzápětí tu byl Burney znovu. „Rychle, pane! Pojďte se mnou, prosím!“ naléhal.

„To nejde! Musím být tady. Tamhle je Gornt Blakeman. Já musím…“

„Svatá Matko Boží, copak já nevím, co je Blakeman zač a o co mu jde? Pojďte se mnou, říkám vám. Vím, co dělám.“

„Podívejte, chirurgie teď není to nejdůležitější. Já prostě nemůžu…“

„Tady nejde o doktořinu. Fish říká, že jste možná jediný člověk… Tak už, proboha, pojďte!“ naléhal a vlekl Joyfula k nejbližší uličce, pryč od Blakemana a Gallaghera.

Nedá se nic dělat. Z Burneyho čišelo pevné odhodlání a Fish je člověk, který o všem, co se děje v téhle části města, ví daleko víc než kdokoli jiný. Burney ho mezitím táhl k ústí pasáže, kde se ale znovu dostali do sevření davu, který je nepustil vpřed ani vzad. Vtom si Joyful všiml krvavého obvazu na Burneyho levé ruce. „Co se vám stalo?“ Hluk v úzké uličce byl horší než na otevřeném náměstí. Musel mu svou otázku zakřičet do ucha.

„F. X. a to jeho zatracený řeznický nářadí.“

„Jak se odsud dostaneme, tak se vám na to…“ Nedomluvil. Na normální rozhovor tu nebyly podmínky. Pekelná vřava. Joyful si přetáhl Burneyho na svou pravou stranu tak, aby se mohl do něj zavěsit. „Pevně se mě chytněte a zkusíme společně prorazit. Raz, dva, tři!“ Pevně zaklíněni prodrali se vpřed. „Už jsme skoro tady,“ křičel Burney. „Připravte se.“

Než se však Joyful mohl zeptat, na co se vlastně má připravit, Burney už ho zatáhl k jakýmsi dveřím. Otevřely se na první zatlačení a oba muži vklopýtali dovnitř. Vzápětí se dveře za nimi zavřely a vnitřní závora zapadla do úchytek. „Tudy,“ zašeptal kdosi v téměř úplné tmě.

„Kde to jsme?“

„Tiše, prosím,“ zašeptal mu zblízka do ucha Burney. „Dav tam venku by dokázal tyhle dveře v mžiku vyrazit.“

Joyful vnímal tmu, vlhké dusno a ještě cosi: zvuk rychlého dechu. Kriste na nebi, jen aby to nebyly krysy…

„Tudy. Našlapujte opatrně.“

Burney ho vedl jako slepce. „Kam to vlastně jdeme?“

„K reverendu Fishovi.“

Zdání stísněného prostředí vystřídal pocit otevřeného prostoru. V chřípí ucítil ostrý pach. Po pár vteřinách ho jasně identifikoval. Rum. Štiplavá vůně čerstvě destilovaného alkoholu. Byli v obrovské tovární hale, kde se skladují a v palírně zpracovávají tuny dováženého karibského cukru. Potravní základna pro celé armády nenasytných krys.

Joyful se chtě nechtě na okamžik zastavil.

„Ještě kousek,“ pobízel ho Burney. „Reverend Fish čeká.“

Po několika krocích před sebou Joyful uviděl úzký proužek světla. Nejspíš pronikal skrze uvolněnou střešní krytinu. Nebo snad už jeho zrak přivykl hlubokému šeru. Ty dýchající stíny nebyly krysy, ale lidé – farníci Zacharyho Fishe. Jednoho z nich měl přímo na dosah ruky. Chlap s páskou přes oko, vyzbrojený hrozivě vypadajícím dokařským hákem. Bože, tenhle lihovar je plný lidí, kteří mají nejlepší důvod toužit po změně poměrů. Jak asi budou reagovat na sliby

Gornta Blakemana, že pro ně po odtržení od Unie nastanou lepší časy?

„Tudy.“ Burney vedl Joyfula dál vpravo. „Potřebujeme se dostat do vedlejší budovy. Nejdřív se musíme protáhnout úzkým otvorem. Pozor na střepy.“

Joyful za sebou ucítil několik párů silných paží, které ho vyzvedly rozbitým oknem na improvizovanou provazovou lávku, klenoucí se vysoko nad náměstím. Přiměl se pohlédnout dolů pod sebe. Tělo na těle kam až dohlédl. Uprostřed Gornt Blakeman, řečnící k davu.

Táhlo na druhou a slunce nemilosrdně pražilo z bezoblačného nebe. A být v tomhle žáru sevřen uprostřed nehybné tlačenice, v níž každý – dítě, žena i silný chlap – zoufale lapá po dechu, to je přímo k zbláznění, pomyslel si Finbar O’Toole. Dneska to vypadá na pěkných pár malérů. Už na Broadwayi na vlastní oči viděl, jak jedna žena upadla a zástup se hnal přes ni. A člověka, který se shýbl, aby jí pomohl, dav porazil a ušlapal i s ní. Finbar pochyboval, že tihle dva byli dnes jedinými oběťmi hromadného běsnění. Naživu se člověk může zachovat jen tak, že se podvolí tlaku davu a nechá se unášet masou lidstva tam, kam se hrne.

Gornt Blakeman se rozhlížel na všechny strany, snaže se zachytit vysokou rusovlasou postavu Joyfula Turnera. Musel by přece vyčnívat nad hlavami ostatních, ale nikde ho neviděl. Přitom by se vsadil, že někde tu být musí. Člověk jeho ražení by přece v takovéhle chvíli nezůstal doma. Buď aby poskytl první pomoc těm, kteří by ji potřebovali, nebo aby nemyslící dav přemluvil k návratu do svých domovů. Skvělá příležitost, aby do toho zrzavého pacholka už konečně některý z řezníků zaťal svůj sekáček nebo ho v tlačenici zezadu probodl. Tahle šance se už hned tak opakovat nebude! Ale buď jak buď, teď má Gornt před sebou důležitější úkol. „Poslouchejte mě všichni!

Dávejte pozor, co vám povím! Vysvětlím vám, jak naplníte svoje prázdné žaludky i žaludky svých žen a dětí. Poslouchejte mě!“

„Sem, pane Blakemane, sem si vystupte!“ Pár Gallagherových pohůnků vyvalilo několik sudů před vrata hokynářství a položilo přes ně dva vývěsní štíty, takže vzniklo cosi na způsob improvizované řečnické tribuny. „Tudy, pane. Nebojte se, je to pevný.“

S pomocí Octáka Clifforda a jednoho řeznického tovaryše se Blakeman vysoukal na řečniště. Zbytek Gallagherových mužů se postavil do půlkruhu kolem plošiny, takže se k ní nikdo nepovolaný nemohl přiblížit.

„Poslouchejte!“ Zvolal opětovně Blakeman. Tentokrát se jeho hlas nesl nad hlavami zástupu. Přinejmenším ti vpředu ho slyšeli zřetelně. „Chcete skončit tuhle zatracenou blokádu a ještě zatracenější mizernou válku? Chcete? Já vám říkám, že do té války nás uvrhli…“

„Ty lidi vás neslyší, pane Blakemane! Zkuste to tímhle.“ Clifford mu podal troubu z volského rohu, jakou pastevci užívají k nahánění stád do ohrady.

Blakeman se jí pohotově chopil. „Do téhle situace nás uvrhli váleční jestřábi,“ řval do užšího konce hlásné trouby. Zvuk jeho hlasu se násobil v dutině volského rohu a rozléhal se nyní po celé ploše náměstí. „Do války nás vehnalo shromáždění bláznů, které si říká Kongres Spojených států. Tihle zločinci hlasovali pro válku pana Madisona, nikoli zástupci našeho New Yorku, nebo delegáti Nové Anglie. Do téhle šlamastyky nás dostali cvoci ze západních států, z Kentucky, Ohia a Tennessee. A co ti vědí o tom, jak se žije nám, kteří jsme závislí na námořní dopravě a obchodu?“

V davu to zašumělo a lidé vzadu a v ústí postraních ulic přiměli nově přicházející, aby ztichli a poslouchali řečníka. „Nikdo po nás nemůže chtít, abychom se dívali na to, jak naše ženy a děti hladoví kvůli válce pana Madisona,“ hřímal Blakeman do nastalého ticha. „Měli bychom…“

„My, lid Spojených států, abychom vytvořili dokonalejší jednotu…“

Byl to náhle druhý hlas, který se nesl odkudsi shora nad hlavami davu. „My, lid Spojených států,“ opakoval znovu tónem tak vzneše-

ným, že to znělo skoro jako modlitba, „…abychom vytvořili dokonalejší jednotu…“

Finbar i ostatní zaklonili hlavy, aby zjistili, odkud ten hlas přichází. Sladký Spasiteli a svatá Matko Boží, to je přece Joyful v okně prvního poschodí hokynářova domu! Stojí na úzkém parapetu, naklání se vpřed a překřikuje Blakemana. „…nastolili spravedlnost, upevnili domácí klid a zabezpečili obranu země…“

Joyful si všiml, že se na něj nyní upírají zraky davu, který přestal věnovat pozornost Blakemanovi. Uvědomoval si, že musí hledět přes hlavy zástupu, nikoli přímo dolů. Bůhví, že dávný strach z výšek ho stále ještě neopustil. „…zabezpečili obranu země, podporovali růst všeobecného blahobytu…“ V blízkosti Blakemanova řečiště zaznamenal koutkem oka jakýsi pohyb. „…a zabezpečili dobrodiní…“

Ocťák Clifford si našel místo uvnitř bezpečnostního kordonu řezníků kolem řečiště přímo pod oknem, na kterém stál nepřítel jeho chlebodárce.

Joyfulovi neušlo, že celým postojem své obrovité, sudovité postavy vyjadřuje divokou nenávist. Cliffordova nemoc přešla do dalšího stadia, močí nyní bez bolestí a žádné laudanum už nepotřebuje. Nepochybně věří, že mu k „vyléčení“ pomohl ten řebříčkový prášek, a tak se teď jeho veškerá zášť soustřeďuje na muže, který byl svědkem jeho slabosti a utrpení.

Dlouhá žíla biče prosvištěla horkým vzduchem a její konec se s prásknutím obtočil kolem Joyfulova kotníku. Zaplať Bůh za pevné kožené boty, které dokázaly téměř úplně ztlumit bolest. Zaklonil se, pokrčil kolena a pravačkou hmátl do kapsy pro skalpel. Kdyby se mu podařilo odříznout konec řemenu se zatěžkávacím olůvkem… Lidé na náměstí dál zakláněli hlavy, aby slyšeli, co jim ještě řekne. „…a zabezpečili dobrodiní svobody sobě i svému potomstvu,“ volal, snaže se zároveň dosáhnout nožem na řemen, který mu svíral kotník.

Vtom se však dav nahrnul vpřed a Clifford se dostal do jeho sevření. Už neměl kam ustoupit, aby mohl zatáhnout za bič a strhnout Joyfula z jeho vyvýšené pozice. Trhl zápěstím, ale napětí biče v tu chvíli povolilo, takže jeho konec sklouzl z Joyfulova kotníku dřív, než skalpel mohl vykonat své dílo.

Blakemanovi neušlo, že Cliffordův záměr nevyšel. A co čert nechtěl, ta pitomá lidská masa to Turnerovi zřejmě žere. Blakemanovi vyschlo v hrdle, ale přesto zdvihl k ústům hlásnou troubu a s vypětím všech sil zařval: „Neposlouchejte ho! Jsou to žvásty, kterými vás v šestaosmdesátém krmili v té své takzvané ústavě Spojených států. Dáte se jimi oblafnout i podruhé? Chcete snad to, v čem teď žijeme, nazývat domácím klidem?“

„My, lid Spojených států, abychom vytvořili dokonalejší jednotu, nastolili spravedlnost, upevnili domácí klid a zabezpečili obranu země, podporovali růst všeobecného blahobytu a zabezpečili dobrodiní svobody sobě i svému potomstvu,“ – ne, nebyl to jen jeho hlas, to jeho ústy nyní promlouvali jeho rodiče Morgan a Roisin, strýcové Sam Devrey a Andrew Turner i všichni ti, kteří prolili svou krev, aby dali vzniknout novému národu – „…dáváme si tuto ústavu…“

„Poslouchejte mě, ne jeho!“ Blakemanův hlas zesílený volským rohem přehlušil Joyfula. „Chtějí po vás, abyste své živobytí obětovali Jamesi Madisonovi. Nic víc. To po vás žádá hrstka mužů ze západu, která ani nedokázala zastavit příval červenokabátníků a zabránit jim, aby Madisonově ženě zapálili střechu nad hlavou.“

Finbar O’Toole naslouchal slovní přestřelce, ale zároveň nespouštěl oči z Joyfula, který se tak vykláněl z toho zatraceného okna, že ho snad sám archanděl Gabriel musí držet, aby z něj nevypadl. Teď ovšem kapitán zaznamenal hromadný odklon pozornosti, když se zraky davu přenesly k oknům budovy na druhé straně Rajského náměstí.

Všechna se naráz dokořán otevřela a v nich se objevily bílé i černé tváře. Byli tam Danny Parker, Hiram Walton i nejmíň tucet dalších příslušníků loďařského společenství newyorských doků. Říkalo se, že mechanici, řemeslníci a další živnostníci podporují Gornta Blakemana. Teď měli lidé před očima jasný důkaz, že tyhle fámy nejsou pravdivé. Něčím – nebo spíš *někým* – se lodní stavitelé dali přetáhnout na stranu zastánců zachování Unie.

„…dáváme si tuto ústavu Spojených států amerických.“ Joyful vyřkl tato slova, jež vyvěrala ze samotné podstaty jeho bytosti. Ruka, kterou se přidržoval okenní římsy, trochu sklouzla, ale podařilo se mu znovu získat rovnováhu. Vtom se mu zdálo, že zaslechl své jmé-

no. Pohlédl na druhou stranu náměstí, kde v otevřeném okně protější budovy uviděl Barnabyho Cartera.

„Řekni jim to, Joyfule," volal na něj jeho přítel. Co na tom, že Lucretia a on neuvidí ani penci z těch peněz, které jim Blakeman dluží, pokud jeho plán ztroskotá. „Řekni jim, jak to je!" Poté se obrátil k zástupu pod svým oknem: „Lidi, tamhle je doktor Joyful Turner. Hrdina a syn hrdiny. Dobře ho poslouchejte."

„Složili jsme slavnostní slib," hřímal Joyful. „Máme ho porušit, když se nám do cesty postaví první překážka? Jsme Američané, nebo divoké kočky, které se na sebe vrhají a raději se navzájem zardousí, než aby spolupracovaly ke společnému prospěchu?"

„Jsme snad otroci válečných jestřábů a Jamese Madisona? Jsme snad…" Blakemanův hlas zněl nyní jasněji a zřetelněji. Ale ještě než mohl pokračovat, rozlehl se náměstím zvuk koňských kopyt. Po Cross Streetu přijíždělo na náměstí sedm strážníků pod vedením vrchního konstábla Jacoba Hayse.

Vypadalo to, jako kdyby masa shromážděných lidí tvořila jediné tisícihlavé tělo, které v tu chvíli řičelo hrůzou. Lidé, kteří si dosud mysleli, že kolem sebe nemají ani píď místa k pohybu, náhle ze strachu před kopyty ustupovali, tlačíce se jeden přes druhého, aby uvolnili cestu jezdcům. Jakási žena stačila ještě v poslední chvíli podat své dítě přes hlavy jiných cizím ochotným rukám, ale vzápětí sama zmizela pod nohama panikou zachváceného davu.

„Ve jménu zákona," křičel Hays, „rozejděte se! Vraťte se domů, nebo ještě do západu slunce skončíte v newgateské káznici!"

„Pane Haysi!" křičel do své hlásné trouby Blakeman přes celý prostor Rajského náměstí. „Vrchní konstáble Jacobe Haysi, potřebujeme vás na naší straně! Ve jménu nově se rodícího národa. Přidejte se k nám a osvoboďte se od prezidentské tyranie!"

„Není žádný nový národ, pane Blakemane. Tady v New Yorku ne." Hays se otočil v sedle a mávl na strážníky, kteří ho doprovázeli. „Zatkněte toho muže! Obviňuji ho z velezrady na zákonném účastenství ve svazku Spojených států amerických."

Dav temně zahučel odporem, který museli zaznamenat i muži v sedlech. Lidé možná neuvěřili Blakemanovu poselství, ale na jeho zatčení připraveni nebyli. Strážník, který se chystal zatknout Blake-

mana, zaváhal, a to stačilo F. X. Gallagherovi, aby se rozmáchl sekáčkem. Ostatní řezníci učinili totéž. Gallagher cosi vykřikl a pokročil vpřed. Řezničtí tovaryši ho následovali.

Dav na okamžik zděšeně ztichl. Všichni cítili, že krvavý masakr je na spadnutí. A pak se do nastalého ticha ozval výstřel.

V Gallagherově čele se objevila krvavá díra. Řezník otevřel ústa, jako by chtěl něco říct, ale vzápětí se skácel k zemi. Jeho lidé ztuhli, ale sekáčky stále drželi nad hlavami. I oni spolu s ostatními teď hleděli na protější budovu. Muži v jejích oknech drželi v rukou namířené muškety.

Hays přehlédl les zbraní a oslovil Blakemana: „Slyšel jsem, že verbujete vlastní regiment, pane. Ale mám takový dojem, že lidi, se kterými jste počítal, se postavili na opačnou stranu.“

„Nikdo tady nebude bojovat za Gornta Blakemana!“ zvolal Zachary Fish z okna po Haysově pravici. „Jsme regiment kongregace Matky Sión a Boha všemohoucího. Jsme oddaní Spojeným státům americkým.“

„Negři!“ zvolal kdosi z hloučku kolem Blakemana. „Lidi, vy dovolíte negrům zastřelit bělocha a nic proti tomu neuděláte?“

„Negři!“

Dav se hnul kupředu a masa lidských těl převážila i hmotnost koní. Nedaleko řečiště vypukla šarvátka, ale Blakeman mezitím slezl a jeho věrní řezníci ho okamžitě obklopili.

„Negři!“ hlaholil zpanikařený dav. „Negři nás chtějí pozabíjet!“

Joyful pohlédl přes náměstí na muže, který zastřelil Gallaghera. Běloch – a zrzek jako on sám. Nejspíš jeden z Astorových střelců. Mohla by jakákoli slova zabránit hrozícímu krveprolití tam dole?

„Joyfule! Vemte tohle! To pomůže, myslím.“

Joyful se otočil a nedbaje nebezpečí pustil se rámu okna a seskočil z parapetu. „Pane Astore…“

„Jacobe. Pamatujte, že my *Genossen*, spojencové. Nate, berte.“ S těmi slovy mu podal srolované plátno.

„Co je to?“

„Rychle. Rozviňte to a uvidíte.“

Joyful uposlechl a radostně se zasmál. Nový nebezpečný manévr, při kterém se znovu s rozvinutým plátnem vyhoupl na parapet. „Lidi! Podívejte se sem! Podívejte, co tu máme!“

„Řekněte jim, že to Dolley Madisonová zachránila před Brity,“ napovídal mu ze skrytu Astor. „Že ten obraz poslala do New Yorku, aby tu byl v bezpečí.“

„Pohleďte, Newyorčané!“ zvolal Joyful. „Tohle je obraz generála Washingtona. Poslala nám ho naše první dáma. Ona i pan prezident jsou v bezpečí. Máme ten obraz opatrovat až do doby, kdy vybudujeme nový Federální distrikt a nový Bílý dům.“

Z náměstí se tentokrát ozvalo souhlasné mručení. Vtom kdosi zvolal: „Třikrát hurá generálu Washingtonovi! Hip, Hip!“

Trojí hurá bylo ohlušující. Dav znovu uvolnil místo jezdcům uprostřed náměstí. „Rozejděte se do svých domovů,“ ozval se znovu vrchní konstábl. „Pokud zachováte klid, nikdo nebude zatčen ani uvězněn.“ Pohlédl do míst, kde ještě před okamžikem stál jediný muž, kterého hodlal dát zavřít. Blakeman byl ten tam a jeho družina řezníků jakbysmet. „Klid a pokoj,“ řekl. „Poklidný New York, to je jediné, co potřebujeme. Teď jako kdykoli jindy.“

Finbar pozoroval rozcházející se dav. Jen co se mohl volněji pohybovat, přešel ke dveřím hokynářství, z jehož horního okna Joyful oslovoval dav. Byl skvělý. Měl být na co hrdý. Bylo by dobře mu to povědět. A snad by se mu taky měl zmínit o tom, co se dnes ráno stalo v herně U Tančícího filka. Pár drbů o Joyfulovi a Delight Higginsové se už doneslo i k jeho uším. Dokonce se tu a tam říká, že Joyful je na provozu onoho podniku také finančně zainteresovaný. Samo sebou mu bude muset přiznat, že tam byl v době, kdy Delight unesli. A možná by pak mohlo i vyjít najevo, že tam byl čtyři dny zpitý pod obraz a že tam visí tisícovku, kterou nemá z čeho splatit.

Matko Boží a všichni svatí! Budova hokynářství musí mít ještě nějaký jiný východ, protože z těchhle vrat Joyful určitě nevyšel, a přitom ho teď vidí, jak na opačné straně Rajského náměstí uhání na

koni v patách za vrchním konstáblem Haysem směrem do centra města, až se jim za kopyty zdvíhají oblaka prachu.

Maiden Lane, Čtyři hodiny odpoledne

Zlatnické a klenotnické krámy byly zavřené a zabedněné – většina jejich majitelů tou dobou seděla u rodinných stolů a večeřela. Pouliční bouře v nedaleké čtvrti Five Points i hrůzné zvěsti o dobytí a vypálení Federálního distriktu zavdávaly dostatek témat k přetřásání, takže prakticky nikdo z obyvatel Maiden Lane se tou dobou k oknům nepřibližoval. Velký černý kočár se zataženými záclonami, který táhla dvojice černých valachů, zastavil před domem Maurice Vionneho a vystoupili z něj čtyři muži.

„Čekej tady," přikázal Gornt Blakeman kočímu. „Myslím, že se dlouho nezdržíme."

Šel napřed k Vionneho dveřím a pěstí zabušil na zabedněná vrata. Zlatník otevřel – ubrousek ještě zastrčený za límcem vesty. „Nečekal jsem vás, pane Blakemane. Tohle není zrovna vhodná doba…"

„Vhodná je ažaž," odsekl Blakeman, odstrčil pána domu a hrnul se dovnitř. Trojice mužů – Octák Clifford a dva chlapi v řeznických zástěrách – mu byli v patách. „Přišel jsem si promluvit s vaší dcerou, zlatníku. To jste přece chtěl, ne? Tak tady mě máte."

„Ale teď se přece nehodí…"

Blakeman místo odpovědi zamířil přímo ke schodům do soukromé části domu. Vionne se pokusil zastoupit mu cestu, ale proti silnému chlapovi neměl nejmenší šanci. Nezvaný host pokynul svým průvodcům, aby ho následovali.

Příjemná vůně teplé večeře je neomylně vedla do jídelny. Na jedné straně stolu seděla Manon, proti ní na druhé hubená postarší žena. Obě polekaně hleděly na nečekanou návštěvu.

Vionne chvatně vyběhl za svými nezvanými hosty. Zoufale se pokusil dodat jejich násilnému vniknutí zdání normální samozřejmosti: „Dovolte, dámy, abych vám představil pana Gornta Blakemana. Přál by si…"

„Požádal jsem o vaši ruku, Manon. Váš otec souhlasil.“

„To nikdy!“ zvolali jednohlasně dcera i otec. Vionne pak pokračoval: „Nikdy jsem nic takového neřekl, pane Blakemane. Nemůžete tvrdit, že…“

„V tuhle chvíli, pane, můžu dělat i říkat, co chci.“ V tuhle chvíli, ale dlouho už ne, pokud má Jacob Hays na své straně Joyfula Turnera. „Žádám vás o ruku, slečno Manon. Potřebujete se vdát. Inu, jednoho ženicha jste konečně ulovila.“

Manon vstala, zrudla jako pivoňka a odpověděla: „Vás jako ženicha rozhodně nepotřebuji, pane Blakemane.“ Pak oslovila otce: „Papá, dovolte mi odejít do mého…“

„Odveďte ji, pane Clifforde.“

Otec se vrhl vpřed na obranu dcery. Bič zasvištěl a jeho konec se zlatníkovi omotal kolem zápěstí. Vionne zavyl bolestí a z očí mu vytryskly slzy.

„Papá!“ zvolala Manon a vrhla se na mrskače. „Co to děláte, vy zvíře?“ Nejblíž stojící řezník ji levačkou pevně chytil za paži a druhou ruku zvedl nad hlavu s hrozivě namířeným sekáčkem. Vionne vykřikl dceřino jméno, ale jeho hlas zanikl v zoufalém jekotu Adely Tremontové.

„Ticho!“ zařval Blakeman. „Požádal jsem o ruku vaší dcery jako džentlmen, zlatníku. Kdybyste se ke mně choval s náležitým respektem, k tomuhle všemu by nemuselo dojít. Ale jak je vidět…“ Pokrčil rameny a obrátil se k odchodu. „Odveďte ji,“ nařídil řezníkovi, který stále ještě držel Manon, „a postarejte se, aby nekřičela. Pane Clifforde, věřím, že váš bič dokáže tyhle dva udržet na místě, dokud nenastoupíme do kočáru. Pak můžete přijít za námi.“

Po celou dobu, kdy byla čtveřice nezvaných hostí v domě, Jesse Edwards doufal, že se mu tak či onak podaří splašit kočárové valachy. Kdyby se dostal až k nim, mohl by je přimět, aby kočár odtáhli někam pryč. Vlastně nevěděl, čeho by tím dosáhl, ale udělal by alespoň něco – cokoli. Přestal by se jen skrývat v závětří jako tehdy v pra-

chárně, kdy měl v bitvě zásobovat dělostřelce. Už nikdy nebude strašpytel jako tehdy. Už nikdy strašpytel Jesse.

Ale nezáleželo na tom, má-li nebo nemá-li strach. Chlap na kozlíku se ani na okamžik nepohnul, ani na chvíli nepustil z rukou povolené otěže. A než Jesse stačil vymyslet nějaký jiný plán, muži, kteří vtrhli do zlatníkova domu, už zase vycházeli. A – Bože na nebesích! – vlekli s sebou slečnu Manon.

Kapitola dvacátá čtvrtá

Na palubě lodi Le Carcajou, *pět hodin odpoledne*

„ROZVAŽTE JI,“ přikázal Blakeman. Mrskač uvolnil uzel provazu, kterým měla Manon svázané ruce za zády, a zbavil ji roubíku.

Blakeman stál a jen se díval, stejně jako pět nebo šest námořníků. Ne obyčejných námořníků, tím si byla naprosto jistá. A tohle také nebyla obyčejná loď. „Piráti,“ řekla.

Blakeman se ušklíbl. „První slova v roli mé snoubenky, má drahá. Svědčí o postřehu, ale se sladkým projevem lásky moc společného nemají.“

„Žádného projevu lásky se ode mne nedočkáte, Gornte Blakemane. Ale nepředpokládám, že byste něco takového vůbec očekával.“

Přistoupil k ní, popadl ji za vlasy a zvrátil jí hlavu tak, aby mu musela hledět přímo do tváře. „Dostanu od tebe přesně to, co chci, Manon Vionneová. O tom vůbec nepochybuj. Tvoje tělo a syny z tvého břicha.“ Popadl ji za ruku a přitiskl si ji k rozkroku. „Tohle, tohle na tebe čeká, děvenko. Můžeš si gratulovat.“

Pustil ji a zasmál se. „Ale to nic,“ poznamenal. „Co říkáš, Tintine? Je to nevěsta jak se patří? Jsi přece svého druhu lodní kapitán, takže s právem oddávat. Jen tak mimochodem: ujmeš se toho?“

„V pirátským zákoně máme za tuhle službu předem danou taxu, *mon ami*. Vyspím se s ní jako první.“

„Jen přes moji mrtvolu, piráte! Tahle je moje a jenom moje.“

Tintin se uchichtl. „*Tant pis*, kamaráde. Ženská jako ženská, *non?*“ Otočil se k nim zády, přešel k zábradlí a zahleděl se do vody. Jejich zátoka byla dobře ukrytá, ale jako kotviště svým způsobem málo vyhovující. Dvakrát denně s obavami sledoval, jak při odlivu škuner dosedá na bahnité dno a napjatě očekával, zda se z něj během přílivu znovu odlepí. Teď právě se začínal proud obracet jejich směrem. Za patnáct nebo dvacet minut si oddechnou. „Jestli si chceš užít svůj poklad, *mon ami*, tak sebou budeš muset hodit. Začíná příliv. Brzy vyplujeme.“

Podpalubí tvořilo úzký otevřený prostor zaplněný několika zjevně obsazenými visutými síťovými lůžky, kterým Blakeman nevěnoval zvláštní pozornost, špínou a svinstvem, ne-li čím ještě smrdutějším. A kapitánova kajuta na tom nebyla o nic líp – ne-li ještě hůř. Bída, ale co počít? Blakeman strčil Manon dovnitř a zabouchl dveře. Hmátl po závoře, ale žádná tam nebyla. Na tom nesejde. Kam by mu tak mohla utéct? Až do téhle chvíle jí držel obě ruce za zády, teď ji pustil. „Není to přesně to, co bych ti chtěl poskytnout pro naši svatební noc, moje milá, ale budeme se s tím muset spokojit."

Bylo by ztrátou času, reagovat na jeho jízlivosti. Manon se rozhlédla po malé, smrduté kabině, hledajíc cokoli, co by mohlo být zbraní, nebo co by jí poskytlo možnost útěku. Blakeman četl její myšlenky a zasmál se: „Jsme na lodi, miláčku. Na pirátské lodi. Je tu spousta chlapů, spousta palašů a pistolí. A kdyby ses i nějakým zázrakem odsud dostala, ocitneš se v opuštěné zátoce se strmými útesy, obklopenými hlubokými lesy. Takže uvažuj: co je rozumnější, beznadějný zápas, kterým se jen vyčerpáš – i když připouštím, že by mě o to víc rozdrážděl –, nebo roztomilé panenské oddání se manželovi?" Mlčela. „Poslyš, Manon, to je přece rozumná otázka, která vyžaduje rozumnou odpověď.

„Vy nejste můj manžel."

Blakeman pokrčil rameny. „Ale budu. Jen co to stihneme zařídit. Nemám v úmyslu, nechat tě zneuctěnou a svobodnou, moje drahá. Je v mém zájmu udělat z tebe svoji zákonitou manželku – a tou taky budeš." Postoupil o krok blíž. Manon couvla, ale kabina byla jen pár stop široká. Lýtky narazila na rám kavalce. Vlasy už měla dávno rozpuštěné, Blakeman si je obtočil na levou ruku. „Dostal bych tě, i kdybys byla škaredá jako koňská řiť, protože posloužíš mým zájmům, ale na druhou stranu mě těší, že jsi pěkná holka. Tak co, jak budou vypadat naši synové?" zeptal se a volnou paží ji sevřel kolem pasu. „A teď mě polib."

Viděla, jak se jeho tvář přibližuje. Zatnula zuby a sevřela rty. Uniknout nemohla, ale byla rozhodnutá se mu nepoddat.

Polibek – dá-li se to tak nazvat – trval jen několik vteřin. Blakeman zvedl hlavu a ledově poznamenal: „Dobrá. Chceš znásilnění, máš ho mít. Mně je to fuk.“

Pustil ji jen na tu chvíli, kdy se oběma rukama zmocnil předního zapínání jejích šatů. Manon v panice ucukla, když slyšela zvuk trhající se látky. Kromě kavalce patřil k zařízení kajuty jen stůl a dvě sedačky. Přes jednu klopýtla, ztratila rovnováhu a upadla. Blakeman zařičel smíchy. Manon ho viděla nad sebou jak zápasí s knoflíky poklopce. Hlasitě vykřikla.

Zvenčí se ozval dusot mnoha nohou a výkřiky. Většinou ve franštině, ale s naprosto neznámým přízvukem. Záchrana! Musí to tak být. I Blakemana to zřejmě napadlo. Zarazil se a naslouchal, ale pak se ušklíbl. Ty zvuky se ozývaly seshora z paluby. Nic, co by je mohlo vyrušit.

Vrhl se na ni. Manon ječela.

Dveře kabiny se rozletěly. „Jen do toho, Gornte. Dokaž, že jsi silnější než slabá holka. Tím se určitě proslavíš.“

Ohlédl se. „Kristepane! Kde ses tu vzala?“

Delight Higginsová byla úplně nahá. Některé rány na jejím těle už začínaly krýt strupy, jiné dosud mokvaly krví. „Mohlo mě napadnout, že se tu ukážeš. To ty jsi pro mě poslal piráty, že?“ A ještě než stihl odpovědět, pokračovala: „Asi jsi nevěděl, že jsou ve spojení s negrolovci, viď?“

„Do toho ti nic není. Vypadni.“

„Proč? Co na tom, když se budu dívat? Zarazit tě přece nedokážu.“

Z horní paluby se teď ozývaly další výkřiky, tentokrát anglicky. „Blakemane! Blakemane! Sem, nahoru!“ Tintinův hlas. „Sedíme na dně! Potřebujeme každou volnou ruku na uvolnění kotevních lan. Tak pohyb, *mon ami!*“

Blakeman hleděl z jedné ženy na druhou. Obě mlčely. Pustil Manon, vstal a rozběhl se ke dveřím kabiny. „Pošli někoho, ať zajistí ty dvě divoké kočky, pak přijdu,“ zařval vzhůru směrem k palubě.

Jeden z pirátů přinesl provaz, kterým s Blakemanovou pomocí obě ženy svázal. Pak se znovu vrhl ke dveřím. „Kam se ženeš?“ zařval Blakeman.

„Nahoru.“

„Nemůžeme je tady nechat. Tyhle dveře nejdou zamknout.“

„Jsou svázaný jako slepice na tržišti. Nedá se nic dělat…“

„Tady ne.“ Nebyl čas vysvětlovat tomu pitomci, jak vynalézavá dokáže být Delight Higginsová a jak inteligentní je ta druhá. „Potřebujeme bezpečnější místo.“

„Těsně pod horní palubou je skladiště. Na dveřích je petlice. Jeden vězeň tam už je.“

„Výborně,“ odtušil Blakeman a chopil se Manon. „Popadni tu druhou.“

Město New York,
Ann Street, půl šesté odpoledne

„Už letím! Tak přestaňte třískat tím klepadlem!“ Bridey byla za dlouhá léta zvyklá na pacienty, kteří se často dobývali do domu doktora Andrewa Turnera, ale přesto kvůli tomu vždycky znovu láteřila. „Tak co je s tebou, mládenče? Potřebuješ ufiknout i tu druhou ruku?“

Jesse rychle strčil svou jedinou ruku do kapsy, aby tu babu nenapadlo začít mu ji odřezávat. „Ne, madam. Hledám pana doktora Joyfula Turnera.“

„Jenomže tohle je dům jeho strýce Andrewa.“

„Jo, madam, to já vím. Hledal jsem doktora Joyfula Turnera, kde se dalo, ale marně. Tak mě napadlo, že snad moh přijít sem…“

„Jo, to by dokonce měl, ale není tady. Pojď dál. Vypadáš jako hastroš.“ Chlapcův obličej byl plný potem slepeného prachu. Pokud měl kdy klobouk, pak ho kdesi ztratil, a hnědý žaket, šitý na dvakrát většího chlapa, měl na řadě míst potrhaný. „Koukám, že ses nejspíš dostal to toho rumrajchu na Five Points.“

„Přímo tam jsem nebyl. Kousek vedle. Ale v tlačenici jsem to schytal i tam.“

„Jako většina z nás.“ Sama Bridey byla v tu osudnou dobu až na Anthony Streetu. Ale i tam dolehl hlas doktora Joyfula, citujícího slova ústavy Spojených států amerických. Když ho slyšela, hruď se jí

dmula pýchou. Co na tom, že v té mele přišla o svou nejlepší zástěru. „Myslím, že bys měl něco sníst, než budeš pokračovat v tom, co sis předsevzal.“

„Díky, paní. Teď ale nemám čas. Prosím, já musím najít doktora Turnera. Je to důležitější než… než…“

„Než co, mladý muži?“ Andrew stanul v otevřených dveřích své pracovny.

„Myslela jsem, že spíte,“ vyčítavě pravila Bridey. „Víte přece, že byste si vždycky po hlavním jídle měl dát šlofíka.“

„Nikdo nemůže spát při takovém kraválu u hlavních dveří. Tak o co jde, mladíku?“

„Já musím najít doktora Joyfula Turnera, pane. Jedná se o…“

„O co? Jen do toho, jsem jeho strýc. Mně to říct můžeš.“

„Je to tajemství, pane. Teda aspoň myslím. Pan doktor Turner to sice nikdá neřek, ale on a slečna…“ Jesse se zarazil.

„Slečna Manon Vionneová,“ doplnil ho Andrew nedbaje překvapeného pohledu své hospodyně. „O té přece mluvíš, že?“

Jesse přikývl.

„Takže tě poslala slečna Manon? A co po tobě vzkázala?“ Andrew si dobře pamatoval na Joyfulovu obavu, že by ji otec mohl vyhodit na ulici, i na jeho žádost, aby se o ni v takovém případě postaral. „Tak ven s tím, hochu. Máš moje slovo, že tím žádné tajemství nezradíš.“

„Nic po mně nevzkázala, pane. Ale viděl jsem něco, co by se pan Turner měl co nejdřív dozvědět. Slečna Manon totiž… Čtyři chlapi ji vyvlekli z domu jejího táty a odvezli ji v černým kočáře. Bylo úplně jasný, že proti její vůli.“

„Panebože! Sám jsi to viděl?“

„Byl jsem na druhý straně ulice. Nosil jsem mezi nima vzkazy. Teda mezi panem doktorem a slečnou Manon. Pan doktor mi řek, že abych… Hele, pane, já tady teďko nemůžu všecko vykládat od začátku. Já musím najít svýho pana doktora. Panč ten, co unes slečnu Manon, byl Gornt Blakeman.“

Haysův soukromý byt v budově Nové šatlavy byl spíš pohodlný než luxusní. Potahy na zelených kožených klubovkách byly odřené a jejich pera prosezená bezpočtem zadků rozmanitých velikostí, damaškové závěsy na oknech dávno vybledlé od pražícího slunce mnoha letních veder.

„To bylo skvělé, co jste dnes udělal, pane doktore," konstatoval vrchní konstábl. „Opravdu skvělé."

Tuhle větu opakoval několikrát během už bezmála tříhodinového rozhovoru, při kterém si nechal od Joyfula co nejpodrobněji referovat o všech Blakemanových aktivitách, přičemž vyprávění svého hosta tu a tam doplnil drobnou poznámkou, z níž bylo patrné, že Jacob Hays má o veškerém dění ve městě poměrně dobrý přehled. Ne ale úplně o všem. Tak například o Velkém Mogulu nic nevěděl – a Joyful ho do záležitosti s diamantem nezasvětil.

Čas k večeři se hovorem protáhl, a tak jim nakonec hospodyně – paní Haysová byla tou dobou u dcery, která je před krátkým časem obdarovala vnoučetem – naservírovala dušené hovězí na cibulce. Když dojedli, Hays si hlasitě odřídl a pronesl své závěrečné hodnocení: „Gorntu Blakemanovi nejde o politiku, ale o peníze. Vlast nebo práva lidí, kteří v ní žijí, ho ani v nejmenším nezajímají."

„V tom není sám, pane vrchní konstáble. Lidé mají většinou dost starostí s prací, která je živí, takže o svá práva se začínají zajímat teprve když o ně přicházejí."

„Pravda. Samo o sobě na tom není nic špatného. Když na to přijde, tak se to týká nejen obyčejných, ale i lépe situovaných obyvatel. Záleží ovšem na tom, jakým způsobem si na své živobytí vydělávají, chápete?"

„Jak – záleží?" zeptal se Joyful s hlavou zahalenou do mračna kouře z doutníku, který mu vrchní konstábl po večeři nabídl.

Hays už sice dokouřil, ale nedopalek stále ještě svíral mezi zuby a při řeči si ho převaloval z jednoho koutku do druhého. „Inu, jde o to, jestli jsou na mojí straně barikády, nebo na té opačné. Vemte si například provoz heren a bordelů. Tyhle věci přidělávají mně a mým lidem spoustu práce a starostí," řekl s pohledem přímo upřeným do tváře svého návštěvníka.

„To dovedu pochopit," opáčil Joyful hlasem, ve kterém se neozval ani sebemenší omluvný tón. „V případě špatně organizovaných a nesprávně řízených podniků."

„Připouštím, že v tom máte do značné míry pravdu. Ale pořád tu – alespoň s ohledem na zákon – existují serióznější způsoby získávání majetku. Tak například jsem, pane doktore, slyšel, že kdosi uvažuje o prodeji svého podílu v Tontině. To je jistě naprosto bezúhonný způsob, jakým může řádný džentlmen přijít ke slušným penězům. Samo sebou, že ostatní pánové musí hlasováním souhlasit s přijetím nového člena takto privilegovaného společenství. A dá se předpokládat, že mnozí z nich uvažují dost podobně jako pan Blakeman."

„Nepochybně. Ale uvážíme-li, že tihle finančníci dokáží odhadnout panující atmosféru i veřejné mínění, pak předpokládám, pane vrchní konstáble, že se po dnešku budou od Gornta Blakemana distancovat. Půlka města slyšela, jak jste ho obvinil z velezrady a hrozil mu oprátkou. V tuhle chvíli je psancem. Pochybuji, že má v Tontině nějaké přívržence."

Hays se zaklonil v křesle a dlouze se na Joyfula zahleděl. „Chytré," řekl úplně potichu, jako kdyby hovořil spíš sám k sobě, než ke svému hostu. „Problém s vámi mladými je v tom, že ve své chytrosti někdy až přechytračíte. Myslíte si, že už máte Blakemana úplně v hrsti?"

„Ano, pane Haysi. Vy si to nemyslíte?"

„Nevím. Možná máte pravdu, možná ji nemáte. Ale na vašem místě bych měl dál oči otevřené a dával bych si pozor na…"

Hospodyně strčila hlavu do dveří. „Hledá vás nějaký pán. Prý je to důležité." Hays okamžitě vstal. „Ne, pane vrchní konstáble. Vás ne, ale tady pána, co je tu na návštěvě."

❦

„Jak jste mě tu našel, strýčku Andrewe?"

„Mládenec Jesse i já jsme tě sháněli, kde se dá." Šli po cestě za obecními pozemky, mezi vězením a chudobincem, dvěma budovami, které se chmurně tyčily v šikmých paprscích odpoledního slunce. Andrewova bryčka stála opodál a Jesse Edwards držel otěže. „Po

čase jsme konečně narazili na někoho, kdo tě viděl odcházet z Five Points s vrchním konstáblem. To nás přivedlo až sem.“

„Hays se mnou chtěl po tom srocení lidu hovořit,“ odpověděl Joyful. „Chtěl vědět, jak to, že…“ Nedomluvil a přistoupil k bryčce. „Co je s tebou, Jesse? Vypadáš jako po rvačce.“

„Byl jsem na Five Points, pane doktor. Ale proto vás nehledám. Jde o slečnu Manon. Zmocnil se jí Gornt Blakeman.“

„Jak jsem to mohl připustit?“ ptal se stále dokola zoufalý otec. „Jak jsem jen mohl?“

Joyful, Andrew, Jesse Edwards i Adele Tremontová byli ve zlatníkově obýváku, malé místnosti, jež se zdála přeplněná nejen jimi, ale i úzkostí, která všechny opanovala. „Nesmíte si nic vyčítat, monsieur Vionne,“ uklidňovala ho vdova Tremontová, zatímco mu vyměňovala krví nasáklý obvaz na bičem poraněném zápěstí. „Musíte to, pánové, pochopit. Opravdu jsme se nemohli nijak bránit.“

„Viděl jsem Ocáka Clifforda při práci,“ řekl Andrew. „Vím naprosto jistě, že jste proti němu byli absolutně bezmocní. Dovolte, madam, já to udělám,“ dodal a ujal se převazování zlatníkova zápěstí.

Joyful stál u okna, hleděl do ulice a dění v místnosti nevěnoval sebemenší pozornost. Nejdřív zašli na Hanover Street. Blakemanova účtárna byla zamčená a uvnitř nikdo nebyl, jak se o tom osobně přesvědčil, když vylezl po tom zatraceném stromu a vloupal se do privátní části domu. Tak kam ji mohl odvézt? Otočil se k ostatním a řekl: „Jesse tvrdí, že Blakemana doprovázeli chlapi v řeznických zástěrách. Možná mohli jet na Bowery a…“

„Gornt Blakeman,“ ozvala se Adele Tremontová, jako kdyby tohle jméno slyšela úplně poprvé. „To mě mělo hned napadnout.“

„Co? Co vás mělo napadnout?“ zeptal se Vionne.

„Nejspíš jsem věděla, že je to on,“ připustila paní Tremontová. „Jen jsem o tom až do téhle chvíle vlastně neuvažovala.“

„O čem jste neuvažovala?“

Od Manon bylo moc ošklivé, že jí tehdy záměrně přesolila její *petite marmite*, ale takovýhle osud si kvůli tomu určitě nezasloužila. „Madam Eugenie Fischerová," řekla paní Tremontová. „Šije jenom u mě. U nikoho jiného."

Teď poprvé se na ni Joyful pozorně zadíval. Tahle ženská byla posledních několik dní Manoninou krutou strážkyní, ale nedá se vyloučit, že je teď ochotná jí – třeba i ne zcela nezištně – pomoci. „Co je s Eugenií Fischerovou?" zeptal se. „Myslíte, že Blakeman mohl Manon odvézt do jejího domu?"

Takový mladý fešák, tenhle doktor a navíc známý hrdina. Nejspíš je právě on hlavní příčinou, proč Manon nejeví zájem o synovce Pierra DeFana a proč odmítá i Gornta Blakemana. Ach, kdyby tak byla o dvacet let mladší… Jenomže není a Maurice jí bude zavázaný, když mu v téhle patálii co nejvíc pomůže. „Kdyby k ní pan Blakeman přivedl tak krásnou mladou dívku, tak by je paní Fischerová možná oba rovnou zamordovala, protože by ve slečně Manon viděla nebezpečnou sokyni."

„A jí na Blakemanovi záleží?"

Chlapi nevědí, o co přicházejí, když se nezajímají o drby, které kolují mezi služebnictvem. „Omlouvám se za indiskrétnost, pane doktore, ale v téhle situaci… O panu Blakemanovi se říká, že je milencem madam Fischerové." Adele vrhla rychlý pohled na Maurice, aby se ujistila, že si o ní kvůli téhle poznámce nemyslí nic špatného. Ale ne, visí jí na rtech a hltá každé její slovo. „Prosím, věřte mi, že já normálně na drby nedám, ale… Tehdy večer – bylo to ve středu po sedmé hodině – si mě madam Fischerová dala zavolat. Bylo to velice neobvyklé, ale řekla mi, že bude neprodleně potřebovat nové šaty. No co, měla jsem doma moc fajn zelené hedvábí, co jsem předtím koupila na dražbě pana Blakemana, a tak jsem se i o tomhle zmínila. Řekla jsem si, že když jsou s panem Blakemanem tak náramně zadobře…"

„Ano, ano, to už jste říkala. My to chápeme." Vionne jen stěží skrýval netrpělivost. „Ale co to má společného s Manon?"

Joyful položil zlatníkovi ruku na rameno, aby ho uklidnil. „Jen pokračujte, madam. Posloucháme vás."

„Inu, víte, já ráda sleduju, co se kolem mě děje. Jsem už taková. Když jsem madam Fischerové brala míru, měla jsem dojem, že mě v takovou neobvyklou hodinu dala zavolat ne kvůli těm šatům. Normálně se totiž madam Fischerová zajímá akorát o sebe. Ale tentokrát jí šlo o někoho jiného. O ženu, se kterou by za normálních okolností vůbec nepřišla do styku. O – pánové mi prominou ten výraz – o provozovatelku bordelu.“

„Která se jmenuje Delight Higginsová,“ doplnil ji nápadně tichým hlasem Joyful. Jeho silou vůle zvládnutý vztek se proměnil v ledový klid. „Mulatka. Řídí podnik, který se jmenuje U Tančícího filka.“

„Ano, správně. Jsem si jistá, že džentlmen vašeho ražení by takový dům v životě nenavštívil. Ale víte, jací jsou ostatní chlapi, že, pane doktore?“

„Pravda. Ale povězte mi, madam Tremontová, co tak mohla chtít dáma jako je paní Fischerová, vědět o slečně Higginsové?“

„U koho šije. A to jsem jí náhodou říct mohla. Samo sebou, že já sama bych takovou zákaznici nikdy nevzala, ale většina ostatních švadlen si vybíravost nemůže dovolit, a tak…“ Větu nedořekla, ale Joyful ji už beztak dál neposlouchal.

Přiměl Blakeman Eugenii, aby mu zjistila, kdo šije pro Delight? Ten chlap zřejmě chce nějakým způsobem využít Delight Higginsovou k dosažení vlastních cílů. Ten večer, kdy hráli bezik a kdy Delight celkem otevřeně pozvala Joyfula do svého lože, ale on ji odmítl, Blakemanovi to zaručeně neušlo. Delight musela mít ohromný vztek, a proto nejspíš souhlasila se vším, co po ní chtěl. Ale proč vyzvídal jméno její švadleny? Co to s tím má… Kristepane, to je přece úplně jedno. V tuhle chvíli je naprosto jisté, že Blakeman je pavouk uprostřed sítě, ve které uvízla Manon. Bůh tě zatrať, Gornte. Tentokrát ses přepočítal. Tentokrát spolu svedeme boj na život a na smrt.

Věděl, že v sedle bude daleko rychlejší než v Andrewově bryčce. Vionne mu půjčil koně a zatímco ho spolu sedlali, zlatník využil

okamžiku soukromí, aby se ho zeptal: „Jste ten pán, se kterým se sešla moje Manon minulou neděli, když odešla z kostela?“

„Ano, tehdy jsme se setkali. Omlouvám se, pane. Nikdy jsme neměli v úmyslu vás podvádět. Chtěl bych se s vaší dcerou oženit.“ Konečně je to venku, ale trvalo to…

„Pohovoříme si později, doktore Turnere. V tuhle chvíli vím jediné: jsem vám vděčný.“ Podržel Joyfulovi třmen a díval se za ním, jak cválá pryč.

Nebylo ještě ani půl sedmé, když Joyful dorazil na Rivington Street – příliš brzy i na časné návštěvníky Tančícího fialka. Nestály tam žádné povozy a jeho kůň byl první u úvazného kůlu. Vyběhl po vnějších schodech. Věděl, že touhle dobou už nebude na vstupních dveřích vnitřní závora, a tak si otevřel vlastním klíčem. Vběhl dovnitř a hned v hale začal volat: „Delight! Musím s tebou mluvit! Delight! Je to důležité!“

Jeho hlas se vracel dutou ozvěnou. „Delight!“ Rozrazil dveře do herny. Prázdná. Na většině stolů se povalovaly rozházené karty a kostky, nesklizené sklenky a korbely, mnohé se zbytky zvětralých nápojů. Nevypláchnutá plivátka a nevysypané kameninové popelníky, určené pro kuřáky. Všude nevětraný pach včerejšího provozu. Tohle místo bývalo jindy touhle dobou už čisté a dokonale uklizené. „Delight! U všech všudy, kde vězíš?“ Několika dlouhými kroky přešel k dámskému salonku. Stejný nepořádek. Delight mívala ve zvyku všechny své zaměstnankyně ve dvě hodiny vytahat z postelí a nahnat je k úklidu. Která by neposlechla, tu by rovnou vyhodila. „Delight!“ Stále žádná odpověď. Kriste na nebi, co se to tady děje?

Manon unesli, protože ho Blakeman chtěl zničit. Ale co to má společného s Delight? Náhle zaslechl za svými zády kroky. Když se ohlédl, uviděl ze schodů scházet Vousatku Agnes.

Hovořili spolu v dámském salonku, plném špinavých šálků, sklenek a talířků z předchozí noci i odložených vějířků karet. „Byli to určitě negrolovci?“ zeptal se Joyful.

„Zaručeně.“ Agnes měla oči zarudlé od pláče. „Strašlivě se jich bála. To přece musíte vědět, pane doktore.“

Přikývl. „Samozřejmě. Ale jak… Říkáš, že ji unesli přímo z domu. Jak se to mohlo stát? Kde byli vyhazovači? Kde jste byly vy všechny ostatní?“

„V postelích, ale to už jsem vám přece řekla, pane Turnere. Vzhůru byla akorát slečna Higginsová, já a Vazoun Shane. Slečna byla ve svým pokoji se švadlenou. Zkoušela nový šaty a…“

Joyful se naklonil přes stůl a chytil Agnes za zápěstí. „Víš určitě, že byla se svou krejčovou, když ji unesli?“

„Dyk vám to pořád zkouším povědět, pane doktor. Akorát, že mě furt nenecháte domluvit.“

„Promiň, Agnes. Vyprávěj to po svém. Poslouchám.“

„Ta krejčová si s sebou přivedla pomocnici. Aspoň to tak vypadalo. Ale ukázalo se, že ta pomocnice je chlap – pirát s dýkou a pistolí. Ta švadlena potom děsně brečela a…“

Kristepane, teď začíná zapadat jedno do druhého. „Tintin,“ vydechl Joyful. „Baratarijci. Tu ženskou ke spolupráci donutili.“

Agnes přikývla. „Piráti hrozili, že jí povraždí děti. A jen tak mezi náma, piráti jsou ze všech negrolovců ty nejhorší. Ten Tintin furt pálil za slečnou Higginsovou. Měl na ni políčeno od první chvíle, co sem přišel.“

Byl to Blakeman, který od samého počátku provokoval Tintina k hazardu. „Agnes, Gornt Blakeman, ten, co jsem s ním před pár dny hrál bezik, ten, co…“

„Vím, kdo to je.“

Ale bylo tu cosi, co neříkala. Nedívala se na něj, jako kdyby jí bylo trapně. A vidět Vousatku v rozpacích, to nebylo jen tak. „Delight ho pozvala do druhého poschodí, je to tak?“

„Přestal jste sem chodit, pane doktor. Aspoň ne tak, jako dřív, jestli mi rozumíte. Byla nešťastná. A žena jako slečna Higginsová…“

„Ano, chápu.“ Blakeman a Tintin – Delight byla jen loutkou v jejich rukou. „Řekni mi, jak se jim podařilo dostat ji ven z domu?“

„Ukážu vám to,“ odpověděla Vousatka, odvedla ho do Delightina budoáru a ukázala mu provazový žebřík, který ještě pořád visel z okna. Lodní žebřík.

Joyfulovi stačilo pár vteřin, aby si ho podrobně prohlédl. Pak zamířil ke schodům. „Dnes večer žádným hostům neotevírej, Agnes, ale nech to tu pořádně uklidit. Až se slečna Higginsová vrátí, bude to tady chtít vidět nablýskané.“

„Vy myslíte, že zase přijde a…“

„Za to ti ručím.“ Pokud je ještě naživu. A také Manon… Na to si netroufal ani pomyslet. „Ať je to tady jako ze škatulky,“ volal cestou přes rameno, jak nejhlasitěji mohl, aby ho poschovávané zaměstnankyně a vyhazovači slyšeli. „Od půdy až ke sklepu. Jinak máte všichni padáka!“

Zase se furiantsky vytahuje, ale chová-li se tak, vždycky se cítí o něco lépe.

Kapitola dvacátá pátá

Město New York,
Maiden Lane, sedm hodin večer

„TINTIN,“ ŘEKL JOYFUL. „Pirát. U Tančícího filka se objevil před týdnem a několika dny. Blakeman ho tenkrát podpořil při vysoké sázce. Ty dva něco spojuje. Všechno to nejspíš souvisí s jeho plánem na rozbití Unie.“ Andrew, Vionne, vdova Tremontová a mladý Jesse Edwards byli ještě pořád ve zlatníkově obýváku, přesně tak, jak je tam zanechal při svém odchodu před víc než hodinou. Všichni teď hleděli na Joyfula a snažili se pochopit, co z nové informace vyplývá.

„A co má tohle všechno společného s mojí dcerou?“ zeptal se Vionne.

„Můžeme z toho vytušit, kam ji asi Blakeman odvlekl. Tintin má loď…“

Andrew zavrtěl hlavou. „To nemůžeš vědět. Tenhle Tintin sem mohl také dorazit po souši.“

„Vím to,“ opáčil Joyful. „Viděl jsem provazový žebřík, po kterém unesli Delight z jejího budoáru.“ Kristepane, podívej na ten výraz ve Vionneho tváři. Muž, který se chce oženit s Manon zřejmě udržuje těsné svazky s provozovatelkou nevěstince. „Byl to lodní žebřík, hodně opotřebovaný a plný přisátých mořských korýšů. Každá slušná loď krom pirátské by takový krám už dávno hodila do moře.“

„Pak nechápu, jak je možné, že si té lodě dosud nikdo nevšiml?“ podivil se Andrew. „Přístav je plný lelkujících nezaměstnaných námořníků, kteří vyhlížejí každé plavidlo. Je to zvláštní.“

„Souhlasím. Znamená to, že piráti nekotví v přístavu, ale že svou loď ukryli někde jinde.“ Bylo mu zatěžko skrýt před ostatními náhlou malomyslnost. „Proboha, jak jen najdeme loď, schovanou někde… Co je, Jesse? Chceš něco říct?“

„Znám někoho, kdo dokáže najít každou loď kdekoli v okolí, pane doktor. Je to jeho práce. Dělá ji už tři roky. Jestli chcete, tak vás k němu zavedu.“

Andrew se nabídl, že ve své bryčce odveze Joyfula a Jesseho na South Street k Devreyho rejdařství. Poloprázdnými ulicemi hnal koně bičem, jako kdyby je pronásledovala banda hrdlořezů. Denní ruch už ustal a město se nořilo do mátožného klidu. Mola i sklady vypadaly úplně opuštěné. Joyful si v duchu nadával, že se ve svém zoufalství chytá každé sebemenší naděje jako tonoucí stébla. „Vypadá to, jako by tvůj kamarád už dneska odešel, Jesse."

„Ne, pane doktor, to určitě neudělal. Zůstává tady pokaždý až do tmy. Koukněte tamhle nahoru," opáčil Jesse a ukázal na vrchol vysoké pozorovatelny. „To je Willovo místo. Dělá hlásného na pozorovatelně Parchanta Devreyho."

„Ne na Parchantově, ale na mojí," opáčil Joyful, který cítil, že se mu opět vrací naděje. „Houkni na něj, Jesse. Řekni mu, aby slezl dolů."

„Zaměstnanci tohohle přístaviště podléhají mně, pánové. Nikdo jim tady bez mýho svolení nebude rozkazovat." Dřevěná noha příchozího klapala o zem.

„Pajda Jack, že?" zeptal se Joyful.

„Jo. A vy jste doktor Joyful Turner." Pohlédl na Andrewa a dodal: „A tohle je, řek bych, starší pan doktor Turner. Moc jsem o vás slyšel, pánové. Ale tady je přístaviště pana Lansinga Devreyho, takže vy nemůžete…"

„Pracujete pro mne, Pajdo, ne pro Parchanta. Držím kontrolní balík Devreyho rejdařství," řekl Joyful, nedbaje udiveného Andrewova pohledu.

„Něco takovýho mi ale nikdo neřek."

„To není moje chyba, Pajdo. Ale myslím, že víte o všem, co se tady šustne. Jenomže já nemám čas se tady teď dohadovat. Zavolejte toho kluka na hlásce. Něco od něj potřebuju."

„Já nemůžu…"

Joyful popadl starého námořníka za ušmudlanou košili a přitáhl si ho až k sobě. „Hned ho zavolej, dědku. A rychle. Jinak ti uříznu i tu druhou haksnu."

„Vy mi nemáte co…"

„Nech starého Pajdu na pokoji, bratránku Joyfule,“ ozval se Parchant Devrey, který vyšel z přístavního skladu a mířil rovnou k nim. „Je to užitečný zaměstnanec, jak se ještě přesvědčíš. Přeju dobrý večer, strýče Andrewe.“

Joyful pustil Pajdu Jacka. „Dobrý večer, Parchante.“

„Myslím, že je načase, abysme si znovu popovídali,“ řekl Parchant. „Slyšel jsem, že dneska jsi byl na Rajském náměstí přímo skvělý. Jsem hrdý, že můžu být tvým společníkem, bratranče, a navrhuju, abychom…“

Kluzký neřád. Už při pohledu na něj se Joyfulovi zvedal žaludek. „Později,“ zarazil ho a z jeho tvrdého výrazu bylo jasně znát, že Parchantovi na jeho přetvářku neskočí. „Jesse, zavolej Willa dolů z věže.“

„Není potřeba,“ řekl chlapec a ukázal na kymácející se žebřík. „Nejspíš nás už viděl. Každopádně leze dolů.“

Andrew naložil Jesseho a zajel s bryčkou na začátek Front Streetu. Tam Jesse seskočil a běžel vedle vozu, nahlížeje cestou do každé otevřené nálevny. „Nejdřív nakoukni do těch, co jsou na straně obrácené k řece,“ poradil mu Joyful. „A když to bude nutné, tak na zpáteční cestě zkontroluj ty protější.“

Ale ukázalo se, že to nutné není. Jesse uviděl vysokého plešatého chlapa s hustým plnovousem v kořalně proti Bruceově přístavišti. Mastil tam karty – přesně jak doktor Turner předpokládal. „Kapitán O’Toole?“

„Jo. Co mi kdo chce?“ zeptal se Finbar, aniž vzhlédl od vějířku karet, který svíral v mohutné pracce.

„Doktor Joyful Turner. Máte převzít šalupu *Lisbettu*.“

„Kam popluje?“

„Tady mluvit nemůžu, pane kapitáne. Ale je to moc důležitý. Strýc doktora Joyfula, doktor Andrew, čeká venku s bryčkou, aby nás odvezl k Parkerovým loděnicím, kde *Lisbetta* kotví.“

Chlapi u kapitánova stolu sice brblali, že u karet se nemá kecat, ale O'Toole je gestem ruky utišil, pohlédl na Jesseho a zeptal se: „Co jsi zač, synku? A kde jsi přišel o ruku?"

„Hlásí se Jesse Edwards, pane kapitáne. O ruku jsem přišel na lodi *Lawrence.* V bitvě na jezeře Erie."

„Pohov, chlapče. Vsadil bych půlku tohohle všeho," řekl O'Toole s pohledem na hromádku mincí v banku uprostřed stolu, „že ti tu ruku uříznul Joyful Turner a nejspíš ti tím taky zachránil život, je to tak?"

„Ano, pane."

„Takže mu fandíš, to dá rozum. Já taky, kamaráde. Ale to je na druhý straně důvod, proč odmítám vést *Lisbettu* na nějakou bláznivou a nesmyslnou plavbu."

„Omlouvám se, pane. Ale doktor Joyful vám vzkazuje, že to máte udělat kvůli jeho tátovi. Že je čas, abyste mu splatil svůj dluh."

„A do prdele…," zamumlal skoro neslyšně kapitán. Pak odložil karty a peníze z banku si shrnul do cylindru. Posledních pár hodin byl dítkem štěstěny. Inu, všechno někdy končí. „Odpusťte, kluci, že padám, akorát když vyhrávám. Ale slyšeli jste tady mladýho. Holt naléhavá záležitost."

Táhlo na devátou a večerní severák nabýval na síle. Štěstí jim přeje. Dej Bůh, aby při nich stálo až do konce tohohle dobrodružství. „Rozvinout plachty!" zavelel O'Toole. Cítil, jak v něm roste vlna energie, která ho v takových okamžicích vždycky zaplavuje. Co na tom, že má k dispozici jen tři nezaměstnané námořníky, kteří se tou dobou náhodou poflakovali v prostoru Parkerových loděnic, jednoho, který pravidelně přespával v tamní kůlně na nářadí, a samotného Dannyho Parkera. A taky doktora, který je na plavbu příliš starý, a jednorukého nosiče střelného prachu. Tihle dva odmítli vrátit se po souši do Devreyho přístaviště a za každou cenu chtěli zůstat na palubě.

Sám O'Toole stál u kormidla a čtyřicet stop dlouhou šalupu stáčel po větru. Pomalu se otáčela, kotevní lano na zádi se zvolna napí-

nalo, jak se hlavní plachta postupně nadouvala větrem. Celá loď se chvěla a prkna paluby skřípala. Rajská hudba v uších starého mořského vlka – a *Lisbetta* je anděl na vlnách! „Zvednout zadní kotvu!“

Danny Parker přeběhl po celé délce horní paluby. „Zvednout zadní kotvu,“ zopakoval. „Rozkaz, kapitáne!“ Ručkoval po tlustém laně, které se mu v pravidelných smyčkách stáčelo u nohou. „Zadní kotva volná, kapitáne!“

Přední kotva už ležela na palubě. Šalupa se vznosně nesla po hladině, jako by se radovala z čerstvě nabyté svobody, ale O’Toole ji stále plnou volnost nedopřál. Znal řeku, její zrádné mělčiny, kterým je třeba se vyhnout, a odhadoval sílu větru. Vítr i přílivová vlna jim byly příznivé. Taková míra štěstí je až podezřelá. *Svatá Maria, Matko Boží, pros za nás hříšné, nyní i v hodinu smrti naší.*

„Jeden sud kartáčových střel, plný do poloviny, pane,“ hlásil Jesse z podpalubí. „Víc dělostřeleckýho materiálu tu není, kapitáne. Soudek se zbytkem střelnýho prachu a otevřená bedna se třema mušketama a několika kulema na dně. Jinak nic.“

„To nevadí, hochu. Tohle kanony nerozhodnou.“ *Lisbetta* nikdy nebyla válečným plavidlem. Měla sice na obou bocích po třech lodních dělech – obvyklá pojistka při zámořských obchodních plavbách –, ale ty mu dnes budou k ničemu. Měl jen jednoho těžce zmrzačeného nosiče prachu a žádného dělostřelce. Pirátská loď – pokud ji vůbec najdou – bude nejspíš lépe vyzbrojená, ale Tintin má asi stejnou nouzi o kvalifikované mužstvo, jako on sám. To už ho napadlo v bryčce, když mu Andrew vysvětlil cíl téhle plavby i to, proč Joyful tak zoufale chce, aby se Finbar vydal s *Lisbettou* na cestu po řece. Na loupežné plavbě mohla mít pirátská loď padesáti až šedesátičlennou posádku hrdlořezů, ale k tajnému proplutí do newyorských vod a zase zpět jí musela stačit šesti nebo sedmičlenná parta sehraných námořníků, protože cíle takového podniku se dosahuje především mořeplaveckou obratností. „Přines muškety na palubu,“ nařídil Jessemu. „A všechny kule do nich, co tam najdeš. A modli se, aby ten tvůj kámoš objevil úkryt pirátů.“ A taky aby ho nenašel.

O’Toole konečně nechal šalupu vyrazit vpřed. Když pak námořníci vytáhli na čelen příďovou plachtu, loď nabrala ještě víc větru.

„Napnout kosatku!“ zavelel pln radosti, že má opět pod nohama prkna paluby. Směr jihojihovýchod. Plnou rychlostí vpřed.

Byla už tma, když se *Lisbetta* přiblížila k jižnímu cípu Manhattanu, ale Joyful předem umístil dvě lampy na přístaviště před Devreyho rejdařstvím, takže se O’Toole podle nich dokázal orientovat. Obratně přirazil a jeho narychlo sestavená posádka šalupu uvázala. „S touhle parádnicí se skvěle manévruje,“ houkl na Joyfula a Willa, kteří stáli dole na hrázi. „Tak co? Zjistili jste, kde jsou?“

Jeden námořník spustil z paluby provazový žebřík. Joyful ho chytil pravicí, přitáhl se na prvou příčli, z protější strany objal žebřík levým předloktím a začal stoupat. Jakmile dospěl k zábradlí, přehoupl se na palubu. „Záliv Wallabout. Úzká zátoka na bushwickské straně,“ oznámil. „Dvoustěžňový škuner.“ Hovořil tiše, protože věděl, jak daleko se hlas nese po hladině. „Tady,“ řekl a vytáhl z kapsy kus papíru. „Ten chlapec nám nakreslil plánek.“

Ve světle jediné lucerny, kterou si na své tajné říční plavbě dovolili zažehnout, se O’Toole zahleděl na jednoduchou kresbu. „Dobrotivá Panno a všichni svatý,“ zamumlal pod vousy.

„Ty tohle místo znáš?“

„Jo, to teda znám. Cestou sem jsme pluli kolem. Záliv Wallabout hlídají duchové stovek umučených amerických zajatců.“

„Ty se ale duchů nebojíš, že, Finbare?“

„Ne, ale chci předem vědět, do čeho jdu. Nerad bych se v neznámým místě dostal do protivětru.“

„Nic takového,“ ujistil ho Joyful. „Neumím to vysvětlit, ale…“ Teprve teď si všiml svého strýce u příďové nástavby. „Andrewe, co vy tady?“

„Snad sis, hochu, nemyslel, že se po tomhle vzrušujícím dni seberu a pojedu domů? Ani nápad, Joyfule.“

„Tohle nebude žádná výletní plavba, strýčku. Jestli má Will pravdu a kus odtud kotví pirátská loď, tak budeme muset…“

„Bojovat,“ dokončil za něj Andrew. „A právě proto chci jet s vámi. I dvě stařecké ruce můžou být za jistých okolností k užitku.

Krom toho jsem při zrození těchhle Spojených států pomáhal. Nechci teď nečině přihlížet, jak je Gornt Blakeman pohřbívá.“

Joyful zavrtěl hlavou. „Tady ale nejde o Unii. V téhle věci už Jacob Hays Blakemana odrovnal.“

„Víš docela jistě, že ten pacholek nemá v rukávě nějakou další levárnu?“

„Ne, i když…“

„Tohle všechno jsme už tady s kapitálem O’Toolem probrali,“ skočil mu do řeči Andrew. „Došli jsme k závěru, že Blakemana je třeba okamžitě zastavit. Takže to není jen záchranná výprava, proč jsem se k vám připojil. A když můžou tady ti dva…,“ dodal a pokynul hlavou k chlapcům na palubě.

Will Farrell zřejmě vstoupil na palubu během Joyfulova rozhovoru s Andrewem. Stál vedle Jesseho a z výrazu obou hochů čišelo pevné odhodlání. „Tak to ne!“ zaprotestoval Joyful. „Mladí kluci s námi nepojedou. To je bez diskuse.“ Baratarijští piráti nežádají o milost, ale také ji nikomu neudělují.

„Je to i naše země, pane doktore.“ Will držel v podpaží svůj dvě stopy dlouhý dalekohled. „Krom toho jsem na výškách jako doma, to si pište,“ dodal a pokynul hlavou k ráhnoví. „A vím, co mám hledat.“

„A navíc,“ připojil se Jesse s pohledem upřeným nikoli na Joyfula, ale na Finbara O’Toola, „o tom, kdo může nebo nemůže zůstat na lodi, rozhoduje akorát kapitán.“

„Ten kluk má pravdu,“ přikývl O’Toole.

„Ale na mně leží odpovědnost, Finbare,“ Ohradil se Joyful. „Jsou to ještě děti a…“

O’Toole se zeptal kluků: „Kolik vám vlastně je?“

„Mně dvanáct,“ odpověděl Will. „Aspoň podle toho, co říká Zbožná Hanka.“

„Mně bude dvanáct, až budu mít příští narozky,“ řekl Jesse a napřímil se, aby vypadal co největší.

„A to bude kdy?“

„Na Vánoce. Než máti umřela, tak mi řekla, že jsem se narodil ve stejnej den jako Jezulátko.“

„Takže dvanáct a jedenáct,“ konstatoval O’Toole. „Dva mladý Američani. Nosič munice a pozorovatel můžou zůstat na lodi. Budeme je tu potřebovat.“

Zátoka v zálivu Wallabout, půl desáté večer

Konečně byla úplná tma, příznivý vítr a *Le Carcajou* se vymanila ze zajetí bahnitého dna a houpala se na hladině. Všichni byli vyčerpaní námahou, dokonce i Blakeman. Tintin ho pobaveně pozoroval, jak si mne dlaně odřené od kotevního lana. „Skutečná práce, co, *mon ami?* Ne jako počítání peněz v účtárně, že?“

„Přestaň žvanit a koukej nás dostat odsud,“ odsekl Blakeman, plivl si do dlaně a palcem druhé ruky z ní odíral vlhké zbytky dehtu. „To je tvoje práce, tak dělej, co umíš.“

Tintin se odvrátil. Na nebi zářil poloviční měsíc a spousta hvězd. *Eh bien*, v tomhle světle se jim podaří vyplout ze zátoky do širšího zálivu Wallabout a vyhnout se přitom zrádným mělčinám. Až se pak ocitnou na otevřené řece, hodilo by se jim naopak pár mraků na nebi. Rychlost a schopnost potlačit strach jsou nejlepšími přáteli a ochránci pirátů. „*Alors!* Pištec!“

Tammy Tompkins vzhlédl od řezby do velrybí kosti. „Pane?“

„Přichystej vlajku,“ rozkázal Tintin.

„Pirátskou?“

„*Bien sûr*, pokud nemáš po ruce jinou.“

„Nikde jsem ji neviděl. Kde je?“

Tintin ukázal na skřínku u paty hlavního stěžně. „Připrav ji, ale nevytahuj, dokud ti neřeknu.“

Na palubě Lisbetty, *deset hodin večer*

Přílivová vlna obrátila směr přesně v okamžiku, kdy to O’Toole potřeboval. Matičko Boží, takováhle klika je až podezřelá. *…nyní i v*

hodinu smrti naší… „Příprava na manévr!“ Počítáme-li všechny lidi na palubě, měla teď jeho narychlo splácaná posádka osm členů. „Ruce na plachty!“ Námořníci vytáhli příďovou plachtu a kosatku. Obě se chvíli třepotaly, ale vzápětí se naduly větrem a šalupa se rozletěla ve směru, odkud před krátkou dobou připlula. Bylo to až k nevíře. *…a požehnaný plod života tvého, Ježíš*…

Will Farrell vyšplhal až na vrchol stěžně, kde se pevně zaklesl koleny, aby měl obě ruce volné k obsluze plně roztaženého dalekohledu. Až dosud se nikdy nepokoušel hledět do dálky v noci. Teď zjistil, že i za měsíčního svitu je to těžší, než vůbec čekal. Obrysy břehů nabývaly nezvyklých tvarů a zdály se současně blíž i dál než obvykle. Nějaký čas mu trvalo, než rozeznal zátoku, kde ještě za světla spatřil temný stín, o kterém byl přesvědčený, že je to loď. *Taková tmavá skvrna, co se kolíbá ze strany na stranu, doktore Turnere. To nemůže být nic jiného než loď. Jistě to říct nemůžu, ale odhadoval bych ji na dvoustěžňový škuner.* Určil orientační body v terénu, podle kterých byl s to zátoku rozpoznat, ale ať se nyní snažil, jak mohl, onu tmavou skvrnu se dvěma k nebi trčícími stíny stěžňů tam neviděl.

Co si o něm teď ostatní pomyslí? Že si z nich vystřelil a přiměl je hledat jehlu v kupce sena, když tu žádní piráti nejsou? Ach ne – dobrý Bože! Tady je ta loď a míří s napjatými plachtami ven ze zátoky. Užuž se chystal volat, ale pak usoudil, že bude lepší rychle slézt ze stěžně. „Doktore Turnere, kapitáne!“ volal přidušeným hlasem. „Loď ahoj! Piráti zvedli kotvy a míří do zálivu Wallabout!“

„Přímo proti nám,“ konstatoval Joyful.

„Jsou tak blízko, že už je to vlastně jedno,“ přikývl O’Toole. Možná, že se od nich štěstí odvrací. Nemá ale smysl hnát *Lisbettu* do nitra zátoky. Jestli Will správně odhadl, že piráti mají škuner, pak je tahle nádherná loď na otevřeném moři nikdy nedostihne. Musí jim proto zablokovat cestu ze zátoky. Je to jejich jediná šance.

Joyful znal Irčanův plán. „Dokážeme tam být včas?“

„Nevím. A když jo, máš ponětí, co si počněme, když se nám podaří je tam zastavit?“ zeptal se O’Toole s pohledem upřeným na otevřenou bednu se třemi mušketami a pěti kulemi.

Joyful sevřel v hrsti svůj nejdelší skalpel. A v kapse měl ještě dva další. „Vyříznu Gorntovi Blakemanovi srdce," zavrčel.

Široký oblouk zátoky Wallabout se jim vynořil na pravoboku. Škuner byl zatím v nedohlednu, ale měli před sebou ještě dost značnou vzdálenost. O'Toole uhnul mírně k levoboku, aby se vyhnul mělčině, ale pak pokračoval co nejblíž podél pobřeží. Vítr nadouval plachty a kapitán se plnou vahou opřel do kormidelního kola, jak se podvědomě snažil hnát svou loď co nejrychleji vpřed. Konečně byli v ústí zátoky. „Tři stupně na severoseverovýchod," zamumlal O'Toole pod vousy. *Lisbetta* vklouzla do zátoky.

„Zmlkni na chvíli," energicky zavelel Tintin hvízdajícímu Tompkinsovi. Blížili se k okraji zátoky, záliv Wallabout měli přímo před sebou – a pak už jen rejda a za ní otevřené moře. Někde se budou muset sejít k poradě, říkal Blakeman. V Hartfordu nebo v Providence. Ale nejdřív je třeba dostat se z přístavu. Pak už zbude jen setřást dotěrné hlídky toho *diabolique* britského válečného loďstva. „Teď!" houkl na Tompkinse. „Připrav se k vytažení vlajky."

Tammy Tompkins se chopil šňůry, aby vytáhl černou vlajku na vrchol stožáru. Jako by mu ledová ruka stáhla žaludek. Dvacet let na moři se děsil pohledu na onen černý kus hadru s lebkou a zkříženými hnáty, ale teď… Kristepane! Nějaká loď, jako kdyby se vynořila z noční tmy, blokuje ústí zátoky. Našpulil rty, aby hvízdáním zaplašil strach, ale v ústech měl tak sucho, že z nich nevyšel ani jediný zvuk.

Tintin, který stál u kormidla, viděl překážku, která mu stála v cestě. Držel stále stejný kurz, snaže se přimět druhou loď k úhybnému manévru. Marně.

Blakeman byl s dalekohledem v ruce od zvednutí kotev na palubě. Chystal se sejít dolů, jen co vyplují na moře. Zmocnit se té holky. Tak, aby pochopila, že už nemá jiné východisko. Krucinál! „To je Finbar O'Toole!" houkl na Tintina. „A Joyful Turner. Jsme dvakrát větší. Naper to do nich!"

Tintin dal rozvinout jen polovinu plachet, připraven vytáhnout kosatku a nadkošové plachty až na otevřeném moři. Škuner byl

takhle ovladatelnější, ale podstatně pomalejší. V tomto okamžiku byla šalupa rychlejší a vypadala, jako kdyby se chystala vjet do zátoky a přizvednutou přídí narazit do *Le Carcajou.* Škuner však měl hlubší ponor a výtlakem předčil *Lisbettu* nejméně o padesát tun. „Tak jen do toho, ty irská mrcho!“ řval z plných plic. „Jen pojď a natluč si hubu, ať si tebou vytřeme zadek!“

Chvíli to vypadalo, že přesně tohle *Lisbetta* hodlá udělat. Ale v posledním okamžiku O’Toole stočil kormidlo a zamířil ke vzdálenějšímu břehu zálivu.

„Co to dělá?“ vykřikl Blakeman.

„Chce krýt ústí zálivu a brát nám vítr z plachet. Ten Irčan není blbec. Nechce se dostat na závětrnou stranu pobřeží.“

„Dokážeš ho předstihnout?“

„Bohužel, *mon ami, non.* Vítr se znovu obrátil. Je příznivý pro něj, ne však pro nás.“

„Tak co tedy chceš…“

Tintin už si ho nevšímal, ale zařval na svou posádku: „*Préparez-vous monter à bort!* Připravit se ke vstupu na druhou loď!“

Dva muži vytáhli prkenný můstek, kterým propojili čelen a příďovou nástavbu. Pět dalších nabilo pistole.

Vítr vanul stále od jihu, ale sílil a věštil blížící se letní bouřku. „Jdeme na to!“ hulákal O’Toole. Stočil loď tak prudce k levoboku, že mu kormidelní kolo sedřelo kus kůže z dlaně. *Lisbetta* nabrala vítr do plachet a poskočila vpřed. Andrew a Will Farrell, kteří se nikdy neplavili na lodi, ztratili rovnováhu a upadli.

Joyful nastavil nohu tak, aby jeho strýc nesklouzl po prknech paluby, a kluka zvedl za límec livreje. „Strýci Andrewe! Nezranil jste se?“

„Ani v nejmenším,“ odpověděl starý lékař, chytil se palubního okrajníku a vstal. „Podívej! Zablokovali jsme je!“

Lisbetta s přídí namířenou ven ze zálivu trčela napříč ústí zátoky a brala pirátské lodi vítr z plachet. Ale galionová figura rosomáka s hrozivě rozevřenou tlamou na přídi škuneru nebyla ani osm stop od

šalupy a konec jeho čelenu čněl výhrůžně nad palubou *Lisbetty*. Joyful měl srdce jako v kleštích a po zádech mu stékaly praménky potu.

„*Maintenant, mes amis!*“ Na Tintinův příkaz vyletěla na vrchol stožáru pirátská vlajka, dva piráti vylezli na čelen a seskočili z něj na palubu šalupy. Dvě muškety zahřměly a jeden z vetřelců padl s roztříštěnou lebkou.

Joyful se vrhl na druhého, který třímal v jedné ruce krátký námořnický palaš a ve druhé pistoli. Palaš dopadl na zem v okamžiku, kdy se obě těla srazila, a kule z pistole proletěla Joyfulovi těsně nad ramenem. Pirát zařval bolestí, když mu Joyful vrazil skalpel hluboko do břicha a řízl směrem vzhůru. Pak Joyful ustoupil a přitom klopýtl o cosi na podlaze. Ležel tam Jesse Edwards s dírou v čele. Chlapec se mu vrhl na pomoc právě v okamžiku, kdy pirát vystřelil. Aby tě vzal čert, Gornte Blakemane!

Další tři piráti se objevili na konci čelenu a vzápětí seskočili na palubu *Lisbetty*. Danny Parker se pohotově chopil na podlaze ležícího palaše a jeden člen posádky vypálil ze třetí muškety, ale minul. Dalším dvěma námořníkům se mezitím podařilo znovu nabít muškety zbývajícími kulemi a vystřelit. Jeden pirát padl s dírou v hrudi, ale další kule se zavrtala do lodního okrajníku.

Po Blakemanovi či Manon však nebylo vidu ani slechu. Dva další piráti seskočili na palubu *Lisbetty* a hnali se vpřed. Joyful kolem nich proběhl a za sebou slyšel zvuk šarvátky. Vyskočil na okrajník šalupy, zavrávoral, ale podařilo se mu získat rovnováhu. Skalpel si vložil do zubů, vztyčil pravici, zavěsil se na přečnívající čelen *Le Carcajou* a zhoupl se. Visel za jednu ruku a modlil se, aby vydržel, než se mu podaří vymrštit se na šikmo vzhůru trčící čelen. Na druhý pokus se mu podařilo přehodit nohu přes kládu a druhou se zaklínit v protisměru. Konečně mohl použít i předloktí druhé paže a sunout se směrem k palubě nepřítele. Vtom uviděl, jak na čelen vystupuje další pirát, s roztaženými pažemi udržuje rovnováhu a míří k němu. Rozmáchl se a pískem vycpanou rukavicí ho udeřil do kotníku. Chlap zařval a spadl do vody mezi obě lodě. Můstek u paty čelenu vedl do nitra příďové nástavby. Jakmile tam Joyful dospěl, sáhl do kapsy a vylovil další skalpel. Ten první ještě stále držel sevřený mezi zuby. Vběhl na palubu a v tu chvíli se proti němu vyřítili dva muži. Joyful

vyrazil kupředu a skalpelem, který držel v pravačce, prořízl oděv prvního útočníka a zanořil mu ho do těla.

„Merde!“ Tintin zavrávoral a z poraněného ramene mu vytryskl proud krve. Přesto znovu zaútočil, ale jeho námořnický palaš jen naprázdno zasvištěl vzduchem. Síla výpadu ho však vrhla vřed, a když se otočil, ve světle měsíce uviděl zápasit Joyfula s Blakemanem.

Blakemanovi se sice podařilo vystřelit z pistole, ale minul, a tak zbraň odhodil. Byl těžší než Joyful a měl obě ruce. Jenže byl také podstatně starší a méně obratný i vytrvalý. Podařilo se mu jednou paží obemknout Joyfula kolem šíje a druhou rukou se snažil vrazit mu do břicha dýku. Joyful se rozmáchl a vycpanou rukavicí mu uštědřil mohutnou ránu do spánku. Blakeman ho pustil, zavrávoral pár kroků zpět, ale pak se znovu vrhl do boje.

Tintinovi sice krvácelo rameno, ale s palašem ve druhé ruce se vrhl mezi zápasící. Joyful uskočil stranou a Tintin proletěl mezi ním i Blakemanem, znovu se otočil k dalšímu útoku, chtěl vykřiknout, ale padl k zemi a z rozevřených úst se mu místo bojového řevu vydralo smrtelné chroptění. Krvácející ramenní tepna mu ochromila srdce. Joyful odkopl jeho bezvládné tělo a znovu se vrhl na Blakemana. První skalpel stále ještě držel v zubech. Po nárazu obou těl škubl hlavou a cítil, jak ostří nože proťalo sokovu tvář. V témže okamžiku se znovu rozmáchl a těžkou rukavicí zasadil Blakemanovi další úder do spánku. Oba se zapotáceli, pár kroků ustoupili, ale pak na sebe opět zaútočili. Držíce se v železném klinči, snažili se udržet rovnováhu na palubě, která teď byla kluzká od krve.

Ticho na škuneru *Le Carcajou* rušil jen těžký dech obou zápasících mužů. Zato z paluby *Lisbetty* se ozýval kovový zvuk šermujících námořnických palašů. Uprostřed paluby škuneru se otevřel poklop a z něj se vynořila další postava. Joyfulovi bylo jasné, že ať je to kdokoli, přidá se na Blakemanovu, nikoli na jeho stranu. Uslyšel prásknutí biče. V poslední chvíli uskočil a odstrčil Blakemana, který zavrávoral zpět, takže ho do zad zasáhl konec žíly Ocťákova biče. Palčivá bolest i síla úderu ho znovu vrhla vpřed. Napřaženou rukou popadl Joyfula zespodu za bradu a zvrátil mu hlavu. Nůž, který Joyful i teď držel v zubech, mu vypadl a sklouzl po zkrvavených prk-

nech paluby. Teď, nebo nikdy, prolétlo Joyfulovi hlavou. Nedbaje bolesti, vrazil Blakemanovi skalpel, který držel v pravici, hluboko pod žebra, ale vytáhnout ho už nestihl, protože musel uskočit před dalším úderem Cliffordova biče.

Blakeman padl zády na okrajník paluby, snaže se instinktivně vytáhnout zaražený skalpel, ale jeho ostřím svou ránu bezděky ještě víc prořízl. Clifford se rozmáchl a bič znovu zasvištěl. Joyful věděl, že dá-li se jím honit po palubě, skončí nakonec ve vlnách pod lodí. Rozběhl se proto přímo proti řemeni, dal se jím obemknout a rychlými obrátkami se protočil až k Ocťákovi, kterému rukojeť biče vyklouzla z ruky.

Joyful padl do kolen, ale vzápětí se vymrštil a temenem hlavy zasáhl mrskače přímo na solar. Chlap se zapotácel, na okamžik ztratil rovnováhu a zacouval na dávno neudržované zábradlí pirátského plavidla. To se pod vahou jeho mohutného těla prolomilo a obávaný Ocťák Clifford spadl přes palubu.

Joyful se vymotal z dlouhé žíly biče, chvíli vrávoral, ale nakonec se bez dechu zachytil o lano, které viselo z ráhnoví. Z hloubi čtrnácti stop k němu doléhal křik topícího se mrskače. Rozhlédl se, zda se k němu nežene další nepřítel, ale na prknech paluby viděl jen nehybná těla pirátského kapitána a Blakemana. Bylo mu na zvracení. Nakonec vrávoravě pokročil k otvoru do podpalubí. „Manon! Manon! Kde jsi?“

Nenapadlo ho vzít s sebou lucernu, která visela nad strmým lodním schodištěm, a tak tmu v podpalubí rozptylovalo jen mdlé světlo hvězd, které tu a tam procházelo okénky v boku škuneru. „Manon!“

Náhle uslyšel odkudsi zpředu tlumené údery, jako když někdo nohou či loktem buší do podlahy. Rozběhl se tam, ale zároveň si uvědomoval, že na téhle zanedbané lodi se nemůže spolehnout na nic, dokonce ani na prkna dolní paluby. Jen zámek na petlici nízkých dveří na konci chodby byl výjimkou. Škubal jím, ale petlice nepovolila. Zabušil na dveře. „Manon! Manon! Jsi tam uvnitř?“ v odpověď mu zaznělo další bušení. „Bohudík! Buď statečná, lásko! Vydrž! Hned jsem zpátky. Jen najdu něco, čím urazím ten zatracený zámek.“

A rychle zpět na horní palubu. Tam se proti němu hnal muž, mávající nad hlavou krátkým námořnickým palašem. Joyful hmátl do

kapsy, kde měl svůj poslední, úplně drobounký skalpel, který užíval jen k nejjemnějším operačním zásahům. Sevřel jeho rukojeť, ale v tom uslyšel volat své jméno: „Doktore Turnere! Jste to vy?“

„Ano, jsem to já, Danny. Kde se tu berete?“

„Doktor Andrew mě poslal vás hledat. Mladý Will vás viděl lézt po čelenu. Doktor Turner ošetřuje raněné, a tak…“

Nebyl čas na otázky, kdo žije a kdo je mrtvý. „Dole je slečna Vionneová. Potřebuju něco na uražení visacího zámku.“

Zkušený lodní tesař okamžitě přiskočil k uzamykatelné skříňce na nářadí u paty záďového stěžně a obratně ji vypáčil palašem, který nepochybně sebral některému ze zabitých pirátů. Většina nářadí byla rezavá a nepoužitelná, až na jednu kamennou palici na silném dubovém topůrku. Joyful ji popadl a hnal se s ní k průlezu do podpalubí. Danny Parker v patách za ním. „Vemte lucernu,“ houkl Joyful přes rameno a oba pak spěchali úzkou chodbou k zamčeným dveřím. „Manon!“ volal Joyful. „Už jdu, Manon!“

Parker odstavil lucernu. Vzal od Joyfula palici, rozmáchl se a jedinou ranou urazil zámek i s petlicí. Joyful otevřel dveře a vstoupil do těsné kabiny. „Manon, ach Bože…“

Ležela na zemi, svázaná provazem a s roubíkem v ústech. Přiklekl, zbavil ji roubíku a skalpelem přeřízl pouta. Nebyla tam sama. Kus dál ležela Delight a vedle ní drobný černý chlapec.

„Jsem v pořádku,“ vydechla Manon, jakmile mohla promluvit. „Nic mi není, Joyfule. Věděla jsem, že přijdeš. Pomoz jí.“

Joyful osvobodil i Delight, svlékl kabát a pomohl jí, aby se do něj zahalila. Nepromluvili jediné slovo.

„Zachránila mě,“ řekla Manon. „Nebýt jí, tak…“

„Děkuju,“ vydechl Joyful. „Víc než dokážu vyslovit…“

Delight vrávoravě vstala a neodpověděla. Joyful hodil drobný skalpel Parkerovi, který ho v letu zachytil. „Osvoboďte toho chlapce.“ Manon se vztyčila do kleku a Joyful jí pomohl vstát. Předek sukně měla roztržený, ale zdálo se, že zraněná není. Pravou dlaň jí vložil na jednu tvář a onu zatracenou vycpanou rukavici – která se dnes osvědčila jako pádná zbraň – na druhou. Sklonil se k ní a políbil ji.

„Věděla jsem, že přijdeš,“ řekla znovu. „Od samého počátku jsem to věděla.“

Černý chlapec byl v daleko horším stavu. Rány po mnoha bičováních devítiocasou kočkou mu nikdo neošetřil a některé už začínaly hnisat. „Bože můj,“ zašeptal Joyful, když je zběžně prohlédl. „Jak se jmenuješ, mládenče?“

„Mlátili mě, abych řek, že se jmenuju Pompey a že být uprchlý otrok. Ale to já nebýt. Já být Joshua, pane doktor, ten, co vás odvezl do Matky Sión.“

„Tentokrát to budu já, kdo tě tam odveze,“ opáčil Joyful s úsměvem.

Joshua jeho úsměv opětoval a pod natrženými rty tak odhalil díry po dvou vyražených zubech. „Ano, pane doktor, ano, ano…“

Pomalu se vraceli stejnou cestou, kudy přišli. Joyful přitom držel Manon kolem pasu. Delight šla před nimi. Vzpřímeně, s hlavou hrdě vztyčenou. Na palubě obě ženy uviděly mrtvá těla Tintina a Gornta Blakemana.

Danny Parker už mířil k lávce vedoucí k čelenu, ze kterého se dostanou na *Lisbettu*, ale Manon se zarazila: „Ještě okamžik,“ řekla Joyfulovi zcela potichu.

„Jděte napřed s Joshuou a slečnou Higginsovou, Danny,“ zavolal Joyful. „Slečna Vionneová a já přijdeme za vámi.“ Počkal, až trojice před nimi byla bezpečně na šalupě a poté se zeptal Manon: „Co je?“

Ukázala hlavou na Blakemanovo tělo. „Ten kámen. Má ho u sebe.“

Kristepane! Velký Mogul. To ho mělo napadnout. Je přece vyloučené, že by Blakeman opustil New York bez onoho drahokamu.

„Podívej se mu do kalhot,“ řekla Manon, zatímco on kráčel k mrtvole. „Mezi nohy.“

Joyful poklekl k Blakemanovi. Diamant byl v malé kožené schránce, pevně připevněné ke stehnu a skryté v rozkroku. Odřízl ji a zároveň ho napadlo, jak tohle mohla Manon vědět. Nakonec se rozhodl, že o tom raději nebude uvažovat. „Vezmi to k sobě,“ řekl, když se k ní vrátil. „Ty nejlíp víš, jakou to má cenu. Opatruj to.“

Na palubě *Lisbetty* Andrew ošetřoval raněné. Jen dlouhá trhlina na jeho žaketu svědčila o jeho účasti na nočním boji. Ta – a jeho bušící srdce. Téměř před čtyřiceti lety on a Sam Devrey losovali, který z nich dvou půjde do války a který zůstane v New Yorku jako špeh. Andrew si vytáhl kratší slámku. Celý život litoval, že tehdy nemohl aktivně bojovat.

Tentokrát dopadl daleko lépe než jeho pacienti – dva námořníci a Finbar O'Toole. První měl škaredou sečnou ránu ve stehně, která zasahovala až na kost a nejspíš kvůli ní přijde o nohu, ale krvácení se podařilo zastavit a rozhodnutí o případné amputaci se dalo pro tuto chvíli odložit. Druhý námořník přišel o ucho, takže bylo třeba zastavit krvácení a ránu zašít. Ale Irský kapitán a Joyfulův starý přítel na tom byl daleko nejhůř. Měl rozpárané břicho. Andrew udělal, co bylo v jeho silách, ale zbytek byl už jen otázkou času.

Joyful přistoupil ke strýci, který právě zašíval ránu po utrženém uchu. Ani nevzhlédl, jen se zeptal: „Našels ji?"

„Ano. A zaplať Bůh nezraněnou. Nebýt vás, nic bych sám nedokázal. Nebýt vás všech."

„To máš nejspíš pravdu," odtušil nevzrušeným hlasem Andrew. „Cos byl pryč, tak v boji padli čtyři piráti a tři naši námořníci."

„Tintin a Blakeman jsou také mrtví," řekl Joyful. „Zabil jsem oba. Skalpelem."

„Ber to, jako kdybys jím odstraňoval nádor," odpověděl stroze starý lékař. „Mladý Jesse Edwards je také po smrti."

Joyful pohlédl do míst, kde Will Farrell dřepěl u těla svého mrtvého kamaráda. „Já vím…"

„A kapitán O'Toole…" Andrew nedomluvil. Nemá smysl omílat fráze o krutosti války a ceně boje za svobodu. „Je tamhle," dodal lakonicky.

Joyful přiklekl k irskému příteli a vzal ho za ruku. „Je mi to líto," řekl. „Věděl jsem, že mě nenecháš na holičkách, když ti řeknu, že to dlužíš mému tátovi. Neměl jsem právo…"

„To je v pořádku," opáčil umírající. „I tohle patřilo ke tvému dědictví." Mluvil chraplavě, mělce dýchal, ale jeho slova zněla zře-

telně. „Bylo to skvělý. Jsem rád, že jsem byl u toho. Bylo to mnohem lepší než se hádat nad madžongem nebo hrát kostky. Moct velet nádherný lodi a udělat kus dobrý práce pro vlast. To za to stálo.“ Oči se mu začaly obracet v sloup a Joyful u něj setrval až do chvíle, kdy kapitán Finbar O’Toole vydechl naposled. O kus dál Delight Higginsová – ještě stále oblečená jen do potrhaného a zmačkaného Joyfulova žaketového kabátu – procházela po palubě a jednu po druhé prohlížela tváře mrtvých pirátů.

Hledala pištce. Toho, který přišel se švadlenou do Tančícího Filka a donutil ji slézt po provazovém žebříku do míst, kde se jí zmocnil Tintin. Byl jediným z pirátské posádky, který ji neznásilnil. Snad byl mrtev a jeho tělo skončilo ve vodě, nebo byl zabit na *Le Carcajou*. Pravdu už asi nikdy nezjistí. Když došla na konec, otočila se a při zpáteční cestě se u každého mrtvého zastavila a plivla mu do obličeje.

Lisbetta vyplula s Dannym Parkerem u kormidelního kola a dvěma zbývajícími námořníky, obsluhujícími zkrácené plachtoví.

Když vypluli ze zálivu Wallabout na otevřenou řeku, Danny vedl loď po větru tak dlouho, dokud všechny mrtvé neshodili do vody. Všechny krom Jesseho. „Hanka ho bude chtít pohřbít,“ rozhodl Joyful po krátké poradě s Willem. „Proto jsme se rozhodli odvézt jeho tělo na pevninu.“

S Finbarem O’Toolem to ovšem bylo jiné. Starý kapitán by určitě chtěl nalézt věčný pokoj v moři. Pohřbili ho do vln poté, co Andrew pronesl modlitbu za klid jeho duše, protože Joyful byl příliš dojatý, než aby byl schopen se tohoto úkolu zhostit.

Delight počkala do konce krátkého obřadu, a pak přistoupila k Joyfulovi, který stál u zábradlí a shlížel na hladinu, pod kterou zmizelo tělo jeho starého přítele. „Vím, že jsi nepřišel kvůli mně, ale přesto ti děkuji.“

„Kdybych to věděl, přišel bych i pro tebe. I nebýt Manon… Nikdy na tebe, Delight, nezapomenu.“

„Nejspíš ne,“ opáčila, snažíc se o lehký a nezávazný tón, aby nedala najevo bolest srdce, daleko trýznivější než utrpení jejího zbytého a ztýraného těla. „Tvůj čtyřprocentní podíl na Filkovi by ti asi nedovolil jen tak na mě zapomenout.“

„To ne. Nejen pro tohle.“

„Já vím. Joyfule…“

„Ano?“

„To já jsem řekla Gorntu Blakemanovi o tobě a o Manon. Viděla jsem tě s ní na Fly Marketu. Od zelinářky jsem se dozvěděla její jméno a prozradila jsem je Blakemanovi. Protože jsem byla hrozně naštvaná.“

„Omlouvám se, Delight. Já… Člověk nedokáže rozhodovat o tom, do koho se zamiluje.“

„Miluješ ji, a ne mě.“

„Miluji ji *jinak* než tebe,“ opravil ji Joyful.

Zavrtěla hlavou. „Ty mi nerozumíš. Po celou tu dobu jsi mě nepoznal.“

Sobota 27. srpna 1814

„Jemináneku, slečinko Clare,“ zahlaholila typickou angličtinou černých otroků. Na okamžik se odmlčela a pak pokračovala: „Jsem Laniah, Joyfule. Ta malá otrokyně, která pracovala pro tvou sestru a zdálky tě obdivovala. Tu noc, co ses objevil v Barnabyho bryčce, to bylo, jako kdyby se moje staré sny najednou zhmotnily. Ale navzdory všemu, co mezi námi bylo, jakživ jsi ve mně Laniah nepoznal.“

Hleděl na ni a pokoušel se v ní vidět kostnatou dívenku místo nádherné ženy, která před ním stála. „Ty a Molly jste přežily? Ty jsi uprchla?“

Manon stála opodál a dívala se na ně. Delight promluvila tak tiše, aby ji slyšel jen Joyful. „Jemináneku, pane Joyful, to být opravdická Laniah, co s váma tejkon mluvit. Slečna Molly být tejkon v Novým Skotsku a Laniah být tady.“

„Bože, Delight, proč jsi mi to nikdy neřekla?“

Hleděla na vodu pěnící se okolo trupu plující lodi, která se za nimi měnila v tenkou brázdu a pak opět v klidnou hladinu. „Chtěla jsem, abys na to přišel sám. Nepřála jsem si být tak odlišná od té, kterou jsem kdysi bývala. I Laniah byla lidskou bytostí, Joyfule.“

„Strašně mě to mrzí. Hodně ses změnila, nikdy by mě nenapadlo, že…“

„To nevadí. Teď už na tom nesejde. Důležité je, že Blakemanovi nevyšlo to, co zamýšlel provést tobě a Manon. Takhle je to lepší.“

„Ano, v tom máš pravdu.“

„Běž za ní,“ řekla a pokynula k opodál stojící Manon. „Čeká na tebe.“

„Delight…“

„Běž,“ zopakovala, a tak Joyful od ní odešel a zamířil k Manon.

Tou dobou už se blížili k newyorskému vnitřnímu přístavu. Delight pohlédla směrem k moři. Nad vodou se tichounce nesla slabá melodie lidové písničky. Nebo se jí to snad jenom zdálo… *A tak strejda s velkým voletem hrál na skřipky celej den… furt dokola jak pitomej, „starej negr vychytralej“*.

Kapitola dvacátá šestá

Manhattanská divočina,
krátce po půlnoci

„HANKA JEŠTĚ URČITĚ NESPÍ,“ řekl Will. „Ani takhle pozdě, pokud se zatím nikdo z nás z města nevrátil.“

Měl pravdu. Když Joyful na koni přiklusal z lesa na mýtinu, v mihotavém světle hvězd uviděl Hanku, která seděla pod rozložitým kaštanem. „Jsem ráda, že jste ho přivezl domů,“ řekla, když vstala, aby je přivítala. „Udělal jste dobře.“

Mohlo ho to hned napadnout. Celou cestu od Maiden Lane si lámal hlavu, jak Hance povědět o Jesseho smrti. Samo sebou zbytečně. Věděla to. „Cítila jsem to,“ konstatovala tónem, který žádné truchlení nepřipouštěl.

Jesseho tělo leželo napříč koňského hřbetu, Will je za ním udržoval v rovnováze a za oběma pak trůnil v sedle Joyful. Hanka vztáhla ruku a vložila prst do rány v Jesseho čele. „Seděla jsem na tomhle místě a uvažovala, kam se asi moji dva kluci poděli, ale najednou jsem přesně věděla, že ta mizerná kulka zabila mýho jednokřídlýho holoubka. Jesse se choval jako hrdina.“

„Byl úžasně statečný,“ přikývl Joyful. „Postavil se do cesty kulce, která byla určená mně.“

„Jistě by to ochotně udělal znovu,“ odpověděla. „Podej mi ho, Wille. Zítra ho pohřbíme pod platanem, kde tak rád sedával. Líp by mu asi žádné místo nevyhovovalo, když neměl rodinu a – jak se zdá – tak ani náboženské vyznání.“

Will nechal přítelovo tělo sklouznout do Hančina náručí. Spolu s Joyfulem seskočili z koně, aby pomohli přenést Jesseho do chatrče, ale Hanka se rozhodla, že to udělá sama. V boudě ho uložila na hromadu hadrů, na níž spával ode dne, kdy tu nalezl dočasný domov. „Je to teprve devět dní, cos ho sem přivedl, Wille. Jeho a s ním i tu tučnou ledvinu ze soukromý skrýše Henryho Astora. To jsi tenkrát moc dobře udělal, žes ho u nás ubytoval. To od tebe byla *micva*, která přivolává požehnání. Buď rád, že tě to napadlo.“

„To já jsem našel tu pirátskou loď," opáčil Will, který seděl na zemi u svého mrtvého kamaráda. „Kdybych to neudělal, nepluli bysme za nima a Jesse by ještě pořád…"

„Zachránil jsi naši vlast, hochu," vložil se do řeči Joyful. „Pořád je dost těch, co by chtěli rozbít naši Unii, ale Gornt Blakeman byl z nich nejhlasitější a taky nejnebezpečnější. Bez něj to budou mít rozvratníci daleko těžší."

„Že chlapci zachránili naši zem? Zdá se, že jsou to doopravdy válečný hrdinové. Zůstaň u něho, Wille. Budeš jeho *šomer*. Je to *micva*, strážit tělo zemřelého, dokud nespočine v zemi. Říká se, že to je vůbec největší dobrodiní, co může člověk na téhle zemi pro druhého udělat, protože si tím získá vděk těch, co nás předešli na onen svět."

Hanka položila Joyfulovi ruku na rameno. Následoval ji ven z chatrče.

„Spousta věcí se dneska uzavírá," řekla, když se znovu ocitli pod oblohou plnou hvězd. „A spousta jiných zase začíná. Dvakrát kolem a třikrát zpět. Už jste z toho konečně něco pochopil?"

„Něco možná. Že poklad není tam, kde ho můj otec zanechal. To dnes vím určitě. Ale také to, že ani v synagoze Shearith Israel dnes není."

„*Kehila* ho měla v držení dva nebo tři dny. Ale pak ho vrátila. Kapitán Harmonious Grant, muž, za kterého jsem se měla vdát, ho naší obci předal. Já jsem se o to postarala. Ale rabín Seixas a ostatní starší usoudili, že na tom pokladu lpí krev, a proto ho *kehila* nesmí přijmout."

„A kapitán Grant – jak ten přišel k pokladu?"

„Před mnoha lety, po válce s Francouzi a s jejich indiánskými spojenci, se to doslechl. Harmonious byl tenkrát ještě klučík, ale jeho táta měl na pobřeží námořnickou krčmu a jeden Holanďan, co se předtím plavil s tvým tátou, tam vyprávěl o pokladu dvakrát kolem a třikrát zpět, čtyřiasedmdesát stupňů a třicet minut západně od Greenwiche. Nevím, kdo to ještě tenkrát mohl slyšet, ale nikdo další se toho nechytil. Jen Harmonious. Jeho táta zahynul v revoluci, a tak když bylo po válce, Harmonious prodal krčmu, koupil loď a plavil se právě tam – čtyřiasedmdesát stupňů a třicet minut západně od Greenwiche."

Usedla na lavičku pod kaštanem a poklepala na místo po svém boku. Joyful se tam posadil a čekal. „Vy víte, kde to je?“ zeptala se po chvíli Hanka.

„Ne. Někde v Karibiku, ale já byl na moři jako lékař a chirurg, v navigaci se nevyznám.“

„Je to ostrov v Bahamách, jmenuje se San Salvador. Říká se, že tam snad Kolumbus přistál, když objevil náš světadíl.“

„A to podivné ‚dvakrát kolem a třikrát zpět‘?“

„Obrovsky chytrá záležitost. Chytře vymyšlená od vašeho táty, ale můj Harmonious projevil stejný důvtip, když si tenhle údaj zapamatoval.“ Potichu se při téhle myšlence sama zasmála.

Joyful čekal, protože věděl, že jen bude-li trpělivě mlčet, dozví se vysvětlení.

„Nastal čas,“ řekla konečně. „Svatý Nejvyšší, velebeno buď Jeho jméno, mi oznámil, že správný čas nadešel. Ono vlastně o nic jiného než o čas v téhle hádance neběží. Jižně od čtyřiadvacátého stupně severní šířky, to je druhá část souřadnic. Ty mého Harmoniouse přivedly do líbezné malé zátoky, která vedla hluboko do nitra ostrova. Když sextant určí pravé poledne, ručička chronometru míří přesně proti proudu.“

Hanka hovořila, jako by opakovala dávno naučená slova. Slova, ve kterých se od chvíle, kdy je slyšela, nezměnilo ani jediné písmenko.

„Dvakrát kolem,“ řekla, „znamená dvojí posun ručičky chronometru. Tedy dvě hodiny. Třicet stupňů na levobok. Harmonious tam vesloval na člunu. Příliš mělko na větší plavidlo. Tak se dostal do další zátoky. Přesně tam, kam měl. ‚Dvakrát kolem a třikrát zpět.‘ Posune-li se pak ručička chronometru třikrát nazpět, zastaví se na jedenácté hodině. Pětačtyřicet stupňů na levobok. Vesloval tam a ocitl se přímo proti pokrouceném stromu nezapomenutelného tvaru, pod kterým – Všemohoucí mi buď svědkem – byl zakopaný poklad.“

Jedna část tajemství se tím vysvětlila, ne však ta druhá. „Mám nalézt, co souvisí s vodou, řekla jste. Jak tomu mám rozumět?“

Znovu se maličko zasmála. „Kdybych řekla ‚co je nad vodní hladinou‘, bylo by všechno jasnější, ale takhle jsem vám to ulehčit nechtěla. Tam,“ řekla a ukázala směrem k cisterně. „Vybudovala

jsem tu nádrž, abych našla bezpečné místo pro poklad. Pro uložení krvavých peněz do doby, kdy je budu moct vrátit jejich právoplatnému majiteli. Nikdy jsem si z nich nevzala ani jedinou minci. Nikdy jsem neotevřela vak s penězi, který rabín Seixas dal mému otci a ten ho pak po mně hodil oné noci, kdy…“ Nedomluvila, jen se lehce zachvěla. „To nic. Tohle s vámi nesouvisí. Váš poklad je pod čtvrtou řadou kamenů odshora. Tedy s vodou sice souvisí, ale je bezpečně nad hladinou.“

Joyful vstal a zamířil k cisterně, ale Hanka ho zadržela. „Čekal na vás tolik let, tak počká i do zítřka. Vraťte se sem ráno. Pohřbíme Jesseho a pak vám Will pomůže s vykopáním pokladu.“

Wall Street, dopoledne

Joyful vstoupil s odhodlaným výrazem do Blakemanovy účtárny na Hanover Streetu, snaže se nedat najevo svou rozjařenou náladu. Cena bude vysoká, ale sám Bůh ví, že se mu tenhle obchod vyplatí.

Byl tam jediný úředník, po Parchantovi ani památky. Chlap za písařským stolem vzhlédl. „Gornt Blakeman je mrtvý,“ řekl Joyful. „Tuhle skutečnost vám Jacob Hays ještě dnes potvrdí.“ Sám už totiž poslal hlavnímu konstáblovi vzkaz s přesným popisem místa, kde se nachází opuštěná pirátská loď s mrtvolami Blakemana a Tintina. „Jmenuji se Joyful Turner a hodlám odkoupit Blakemanův podíl na Devreyho rejdařství. Platím na dřevo kvalitní měnou. Povězte mi, kde najdu Blakemanova právního zmocněnce.“

Úředník vzhlédl, chvíli mlčel, ale pak pokrčil rameny. „Přišel jste pozdě. Před dvěma hodinami tu byl Jacob Astor se stejnou žádostí. Předpokládám, že touhle dobou už je obchod uzavřen.“

„Proč?“ zeptal se Joyful. „Řekl jste, že jsme spojenci. Dal jste mi slovo, že…“

„Spojenci ano. Ale slíbil jsem snad, že nekoupím Blakemanův podíl, když bude na prodej? Myslím, že ne, Joyfule.“

Byli v Astorově pracovně. Astor stál za globem a zvolna jím otáčel. Sluneční paprsky pronikající okny byly tak silné, že nebylo třeba zapalovat uvnitř globu lampu. Moře a pevniny, hory a stepi, to vše se slévalo v jedinou rozmazanou nahnědlou skvrnu. „Vy povězte mi, kdy já něco takového řekl.“

„Přesně tohle jistě ne, ale přirozeně jsem z našeho hovoru trochu nabyl dojem, že…“

„Dojmy nemají v obchodních záležitostech co dělat.“ Astor náhle zarazil rotaci globu a zpříma pohlédl na svého mladého návštěvníka. „A proto jsem koupil jak Blakemanův, tak i Parchantův podíl na Devreyho rejdařství. Nejspíš vás to překvapuje.“

„To znamená, že držíte jednapadesát procent. Jste majoritním vlastníkem.“

„*Ja*, o to mi také šlo. Vy nedělejte bláznivé chyby. Jen tak přečká Devreyho rejdařství do konce téhle mizerné války, a nezkrachuje, než zase bude mír. Vstupovat do kšeftu s malým kapitálem není moc dobrá věc, a tak…“

„Ale já mám výchozí kapitál. A nemalý.“ Jakmile Joyful tahle slova vyřkl, hned si uvědomil, že dvacet tisíc šterlinků, které odpovídají zhruba sto šedesáti tisícům amerických dolarů, budou v očích Jacoba Astora daleko menší sumou, než v jeho vlastních. Ale nešť.

„*Ja*, zděděný poklad ‚dvakrát kolem a třikrát zpět‘. Velmi dobře, Joyfule. Ze srdce vám to přeju.“

„Odkud víte o existenci tohohle pokladu? Nikdy jsem o něm s vámi nehovořil. A vůbec, jak jste se dozvěděl, že je Gornt Blakeman mrtvý?“

Astor se zasmál a ťukl si na čelo, stejně jako to udělal při Joyfulově první návštěvě. „Postřeh a pozornost, Joyfule. Nic víc.“ Nepoví mu nic o Heinrichovi a jeho lidech mezi strážnými a na policii, ale bude správné vysvětlit alespoň něco. „Pan Samson Simson, židovský právník. Je to slušný a chytrý člověk. Proto se s ním Maurice Vionne radil – a také s panem Mordecaiem Frankem, když se poprvé o Velkém Mogulu dozvěděl. Ale pan Simson je také můj přítel, patří do

skupiny, o které jsem říkal vám, těch, co jsme se spojili na půjčení peněz panu Madisonovi. Pro záchranu naší země.“

Ach ano. Co mu to Simson odpověděl, když se ho zeptal, je-li vlastenec? *To doufám, doktore. Svým způsobem.* „Takže tím se kruh uzavírá,“ konstatoval Joyful.

Toho jitra se rovnou na cestě od Hanky zastavil u Vionneho a přinesl mu peníze. *Moje záruka Manoniny budoucnosti, pane. Dáte-li mi její ruku. A střežte tyto peníze až do dne naší svatby.* Nemohl přece svěřit budoucímu tchánovi tak velkou sumu bez vysvětlení, kde k ní přišel.

„Po celý ten čas jsem byl daleko míň chytrý, než jsem si sám o sobě myslel, že, Jacobe?“

„Ne, Joyfule, tak to není. Jste velice chytrý a nesmírně statečný. A také *einfallsreich* – jak je to anglické slovo? Ach ano, nápaditý. A dnes vy musíte rozhodnout se, *nein*? Pokud vím, existuje uvolněné místo v Tontině. A doslechl jsem se, že pan Colden, což je velice vlivný džentlmen, se rozhodl, že by se mělo svěřit vám. Takže se stanete finančníkem, Joyfule?“

„Ještě to nevím, Jacobe. Uvažuji o tom. Ale nejprve chci začít obchodovat s Kantonem.“

„Skvělé. To rád slyším. Podívejte.“ Znovu otočil globem. „Tahle cesta přes Oregon otevře úžasné možnosti pro celou zemi. Dejte na moje slova. A pan prezident i paní Dolley už jsou, jak jsem se dozvěděl, zpátky ve Federálním distriktu. A zatím tady v New Yorku… Sem koukněte, prosím.“

Astor zatáhl za šňůrku. Rozvinula se velká mapa Manhattanu. Joyful ji okamžitě poznal, ačkoli dosud o ní jen slyšel, ale na vlastní oči ji nikdy neviděl. V tomto novém pojetí bylo město, které znal, pouhým drobečkem na nejjižnějším cípu ostrova. Všude nad ním se místo lesů a divočiny rozprostírala pravidelná síť bulvárů a ulic, obklopující bloky stavebních parcel.

„Dílo mého přítele pana Randala,“ řekl Astor. „Je pozoruhodným zeměměřičem a tuhle mapu vypracoval speciálně pro mě. A jednu také pro městskou radu. Ta plán přijala, ale to už, Joyfule, asi víte. Jenže vám řeknu, co určitě nevíte. Vidíte tady ten oblouček na budoucí Sedmnácté ulici? Původně měla běžet rovně, ale v tom místě

já mám farmy.“ Astor ťukl na plán budoucí metropole. „Nu a já řekl to svému příteli Randalovi i městské radě…“ Astor lehce pokrčil rameny. „Inu, jsou to rozumní lidé.“

„Jste kouzelník,“ opáčil tichým hlasem Joyful. „Bylo by šílenstvím, chtít se vám protivit.“

„Nechci být váš protivník, můj příteli. Zejména když jsme *Teilhabern.* Společníci. Dobře se dívejte, protože tohle je budoucí New York. Město, které teprve vznikne.“

„Možná. Ale Devreyho firma je rejdařství. Zabývá se lodní dopravou. Dívejme se tedy tímhle směrem,“ opáčil Joyful a ukázal na přístav a otevřený oceán na východní straně Manhattanu.

„Chcete-li se stát úspěšným obchodníkem, Joyfule, pak vy být musíte jako římský bůh Janus. Musíte hledět oběma směry – dopředu i dozadu.“ Joyful se chystal cosi říci, ale Astor ho pokynem ruky zarazil. „Moment, já neskončil jsem. Mám pro vás ještě další návrh. Dům Parchanta Devreyho na Wall Streetu.“

„Ano?“

„Chcete se oženit, že? Budete pro svoji ženu potřebovat domov. Nejspíš nebudete chtít přivést půvabnou mademoiselle Vionneovou do penzionu. Ten Devreyho dům jsem koupil já. I s jeho podílem na firmě. Peníze, které jsem mu za něj dal, Parchant nejspíš použije na dokončení domu, který si začal budovat blízko mě na Broadwayi. A protože mu nebudou stačit, zatíží dům hypotékou a dříve nebo později – spíš ale dříve – o něj taky přijde. Ale nám dvěma na dalším osudu Parchanta Devreyho rozhodně záležet nemusí. Místo toho uvažujme takhle: Já vám nabízím ke koupi Devreyho wallstreetský dům. Dávno už sice není tak nóbl jak býval, ale pořád je to velice slušná rezidence, že? Solidní sídlo pro novomanžele. Jednou to tam můžete prodat a koupit si něco lepšího. V tuhle chvíli požaduji za Parchantův dům osm tisíc. To je přece solidní cena, ne?“

„Velice solidní. Za pár let stoupne nejmíň o polovinu.“

„Nepochybně,“ přikývl Astor. „Ale víte, co já udělám s těmi osmi tisíci, co vy mi zaplatíte? Koupím za ně osmdesát parcel severně od Canal Streetu. Dnes je dostanu po sto dolarech, protože je válka. A tady je jen málo lidí, co věří, že tahle mapa je opravdu budoucí New York. Ale on tady vznikne, na to můžete vzít jed. Pokud jde o

válku, tak ta brzy skončí. A díky vám se Unie nerozpadne. Až pak váš dům bude mít cenu dvanácti tisíc, mých osmdesát parcel, za které teď dám osm tisíc, hravě prodám za osmdesát tisíc.“

Joyful věděl, že tyhle počty jsou naprosto správné. „Dobrá, koupím od vás Devreyho dům za osm tisíc. A na druhé straně,“ řekl, přistoupil k Randalově plánu budoucího New Yorku, a ukázal do míst mezi budoucí Čtrnáctou ulicí a bulvárem, označeným jako Šestá Avenue, „jak mohu zjistit, komu patří tyhle tři parcely?“ Byla to lesy obklopená louka, na níž stojí chatrč Zbožné Hanky.

„To je prosté,“ odpověděl Astor. „Jsou moje.“

„Chci je koupit, rozhodl jsem se, že tam vybuduji slušný dům pro Zbožnou Hanku. Místo, kde se bude moct starat o kluky bez domova.“

„Ale ty pozemky, Joyfule, ty jí také darujete?“

„Ne, Jacobe, půdu si ponechám. Jenom dům jí svěřím k doživotnímu užívání.“

Astor se usmál. „*Sehr gut.* Parcely vám přenechám po pěti stovkách.“

„Po dvou,“ ohradil se Joyful. „Právě jste sám připustil, že dnes můžete koupit osmdesát parcel za osm tisíc. Tedy po stovce za každou. Dvě stě za každou z těchhle tří je víc než slušná cena.“

„Tak dobře,“ souhlasil Astor. „Po dvou stech.“ Nabídl Joyfulovi pravici. „*Teilhaber*, doktore.“

„*Kuan-si*, pane Astore.“

„Takže všechno jsme řádně dojednali.“

„Ne docela.“ Joyful rychlým krokem přešel ke dveřím do haly a doširoka je otevřel. Jak očekával, Chaj Wong stál kousek od nich. V ruce držel hadr, a jakmile se dveře rozletěly, začal jím horečně leštit nejbližší stůl. „Neplýtvej energií, Chaji. Vím, že jsi poslouchal každé naše slovo. Věděl jste, Jacobe, že Wongův syn rozumí, hovoří i čte anglicky?“

„Ne,“ připustil Astor. „To jsem opravdu nevěděl. Ačkoli mě to asi mělo napadnout.“

„Krom toho, že si půjčil váš jelenicový oděv a přečetl nějakou poznámku, žádného horšího provinění se na vás nedopustil. Ale je to ctižádostivý mladík a jeho znalost amerických i čínských poměrů je

neocenitelná. Navrhuji poslat ho při nejbližší možné příležitosti do Kantonu, aby se tam stal kompradorem Devreyho rejdařství. Bude pobírat měsíční plat ve výši tří procent ročního zisku firmy. A bude-li nám sloužit věrně a poctivě, vyslovíme souhlas, aby před svým odchodem na odpočinek za sebe jmenoval nástupce své vlastní krve. Tím se stane, jak to Číňané nazývají, uctívaným předkem. Zakladatelem dynastie, řekli bychom my.“

Astorova tvář se rozzářila úsměvem. „Skvělé! Souhlasím.“

„A co ty, Chaji? Jsi také pro?“

„Naprosto, velectění pánové.“ Chaj byl bez dechu vzrušením a pořád se ukláněl. „Souhlasím s každým slovem. A budu vám sloužit…“

„Ještě okamžik,“ přerušil ho Joyful. „Je tu jedna další podmínka. Dnes ve čtyři odpoledne se sejdeme v Devreyho apatyce na Hanover Streetu. A přivedeš tam Bezpalčáka Wu.“

V téhle apatyce už Joyful nebyl pěknou řádku let, ale jak to vypadá, vůbec nic se tu nezměnilo. A nejspíš i nic od roku 1779, kdy to tady Clare a Raif otevřeli. Pravděpodobně už tenkrát bývaly na pultě vyrovnané lahvičky se slavným Devreyho elixírem duševní pohody, stejně jako tam jsou i dnes. „Dobré odpoledne Jonathane. Jak se vede?“

„Slušně, Joyfule. Tobě asi taky.“

„Dík za optání. Jak jdou obchody?“

„Na to, že je válka, tak celkem dobře.“

Joyful vzal do ruky jednu lahvičku elixíru. „Pořád po třech měďácích?“

„Jo. Ale kdybys potřeboval, tak pro tebe samo sebou…“

„Ne, dík. Jen uvažuju, jak se asi starý rodinný recept vyplácí. Ale ty nejsi bylinkář, jako byla tvoje máma, že? Takže ani neznáš Roisininy tajné receptury. Ženy connemarské předávají své znalosti jen z matek na dcery, synům je nikdy nesdělují. Co Clare uměla, to naučila Molly, že je to tak?“

Jonathan pokrčil rameny. „Vždycky Molly upřednostňovala. Odjakživa.“

„Takže když Molly zmizela…“ Joyful vrátil lahvičku na pult, předklonil se a řekl: „Myslím, že pro Bezpalčáka Wu toho moc udělat nemůžeš. Pokud jde o bílý kouř, že?“

„Nemám ponětí, o čem mluvíš.“

„Nech toho, Jonathane. Lhaním všechno jenom zhoršuješ.“

Velké pouliční hodiny na Hanoverském náměstí odbily čtvrtou. „Touhle dobou jsem zvyklý večeřet,“ řekl Jonathan. „Takže pokud nemáš nic dalšího…“

„Tvoje večeře bude muset počkat. Čekáme hosty.“

Ještě než domluvil, dveře apatyky se otevřely. Tři lidé. Chaj, Bezpalčák Wu a – jak se dalo čekat – s nimi i Chao Wong. Číňané se obřadně uklonili. Joyfulovi neušlo, že Chao Wong se jeho přímému pohledu vyhýbá. Přesto právě on promluvil jako první: „Omlouváme se ctihodným pánům za vyrušování. A jelikož já nejsem dobrý na anglické mluvení, budu říkat v moje jazyku a můj syn bude přeložovat.“ Pak oslovil přímo Joyfula: „Rád bych vysvětlil…“

„Budu zavírat,“ přerušil je Jonathan. „takže vás musím všechny požádat, abyste odešli.“

„*Tcha pu chuej cuo žen*,“ řekl Joyful Chao Wongovi s poukazem na svého příbuzného. Nedovede se chovat jako civilizovaná lidská bytost. Pak znovu oslovil Jonathana: „Tihle návštěvníci odejdou, až se jim podaří vysvětlit tady Bezpalčákovi Wu, že nemáš ani nejmenší ponětí, jak získat z makovic opium použitelné pro kouření, o které má zájem. Že znáš jedině recept své matky na výrobu elixíru. A že i kdybys znal správný technologický postup, nemáš ani nejmenší ponětí, kde sehnat dostatek máku, ze kterého by se dalo získat množství opia, o které mu běží. Potřeboval bys doslova horu makovic, Jonathane, a nic takového tady nikde nenajdeš.“

Chaj bleskurychle přeložil Joyfulova slova Wuovi do jeho kantonské mateřštiny.

Wu hleděl na Joyfula, nenávist v jeho očích byla ostrá jako břitva. Dýka, která dokáže bodnout a zabít jen se značnou dávkou štěstí, nebo skalpel vedený rukou, jež ví, jak vést řez? To se bez ris-

kantní zkoušky nepozná. Řada byla na Joyfulovi: *„Nej ming pa-ang, cet-cha cet-cha?“* Rozumíš mi, ty povadlý brko?

„Ta-an tuk, ma,“ opáčil Wu. „Jednoho dne se potkáme o samotě.“ *Ťi ti sin cet-cha cet-cha.* Pak se uvidí, kdo z nás dvou má povadlý brko.

Joyful cítil, že Chao Wong a Chaj napjatě čekají, jak Joyful na Bezpalčákovy výhrůžky zareaguje. *„San nin,“* opáčil. „Až naprší a uschne. Máš smůlu, Wu.“

Bezpalčák zbmnátněl a z úst se mu vyhrnula záplava nadávek v hovorové kantonštině. Joyful se znechuceně odvrátil, a místo odpovědi oslovil svého příbuzného:

„A ještě něco, Jonathane. Ilegální obchod s opiem provozují v Číně vražedné zločinecké gangy. Takže je nanejvýš pravděpodobné, že i kdybys dokázal splnit Bezpalčákovo přání, překonal všechny překážky a rozjel výrobu, tvého čínského partnera by brzy našli mrtvého a nejspíš i vykastrovaného v některé zapadlé kantonské uličce, protože tak se mstí ti, co jim chceš konkurovat. Je ti to dostatečně jasné?“

Jonathanovo chování se náhle změnilo. „Samozřejmě věřím, že máš pravdu, Joyfule. Pan Wu a já se budeme muset svých plánů vzdát, že pane Wu? Zachováme se přesně dle rady mého příbuzného pana doktora Joyfula Turnera.“

„Nejen to,“ odtušil Joyful. „Dobře mě poslouchej, Jonathane, protože ti povím ještě spoustu dalších věcí, a pamatuj si, že je dvakrát opakovat nebudu. Zaprvé jakmile válka skončí, tady Chaj odpluje do Kantonu, kde se stane kompradorem Devreyho rejdařství. To znamená, že bude pracovat pro mě. Jestli zjistí, že do Číny přišlo z Ameriky byť jen sebemenší množství opia, okamžitě mi to dá vědět. A já se už postarám, abys trpce litoval, že ses do tohohle obchodu vůbec kdy namočil.“

„Jak bys mohl dokázat…“

„Ale mohl, Jonathane, to víš, že mohl. Protože kromě jiného Molly je naživu a v pořádku.“ Viděl, jak Jonathan bledne a křečovitě se drží pultu. „Tvoje sestra žije v Novém Skotsku a živí se chirurgií.“ Neměl chuť vyprávět, jak se celou historii dozvěděl od Delight během plavby ze zálivu Wallabout. Ani to, že se Molly v Novém Skot-

sku vydává za svého bratra a celá léta předstírá, že je mužem. *Vždycky jsem měla dojem, že se cítí daleko líp jako Jonathan než jako Molly. A protože odjakživa chtěla být chirurgem – stejně jako ty a tvůj strýc Andrew… Inu, k téhle práci se v Kanadě ani tady žena nikdy nedostane, to přece víš stejně dobře jako já.*

„Žádný div, že se chtěla stát chirurgem, že, Jonathane? Molly zdědila rodinný talent i sklony a utekla, aby si splnila svůj životní sen. Považ, že by jí po letech napadlo se vrátit. Hlásit se o svůj podíl na apatyce, žít tady s tebou… Ale to by se tobě nejspíš dvakrát nezamlouvalo, viď?“ Pak vysvětlil Chao Wongovi: „To je naše rodinná historie, *ťia tching li-š’*. S vámi to nemá nic společného. Vy teď jen musíte vzít Bezpalčáka s sebou k vám domů. Pan Astor se uvolil, že mu až do skončení blokády zajistí práci. Pak s vaším synem Chajem odpluje do Kantonu. Chao Wongu, *ni tung ma?*“ Rozumíte mi?

„Ano. Rozumím, Rozumím. A zde velectěný pán mi také rozumí, že? Chao Wong se nechtěl chovat neuctivě. Jen činit, co správné pro syna a rodinu a…“

„*Mej kuan-si*, Chao Wongu.“ Nic se nestalo. „A pokud váš syn Chaj dodrží svůj slib, určitě se stane předkem. Pan Astor i já jsme se na tom shodli.“ S těmito slovy doprovodil Číňany ke dveřím, zavřel za nimi a otočil klíčem.

Jonathan působil vyděšeně. „Nikdy by mě nenapadlo… Nesmíš si myslet, že bych snad měl v úmyslu…“

„Je mi úplně fuk, co máš nebo cos měl v úmyslu, Jonathane. Dokud se s Bezpalčákem Wu nepustíš do obchodování s opiem, můžeš si dělat, co tě napadne.“

„Takže nenapíšeš Molly?“

„Určitě ne. Pokud neodmítneš…“

„Pokud neodmítnu co?“

„Potvrdit Laniah propuštění z otroctví.“

„Laniah? Co ta s tím má společného?“

„Všechno, Jonathane. Chci pro ni absolutní svobodu a potvrzení, že nikdy nebyla uprchlou otrokyní.“

„Ale samo sebou, že je uprchlou otrokyní! Moje máma ji koupila jako osmiletou holku, ale tři roky nato utekla!“

„Utekla s Molly, Jonathane. Chtít nazpět ji, znamená chtít také návrat Molly. A jak říkám, ta by se tu pak mohla usadit natrvalo.“

„Tak dobře, podepíšu to,“ řekl odevzdaně Jonathan. „Podepíšu, že byla propuštěná.“

❦

Chatham Street, pět hodin odpoledne

Eugenie neměla vůbec chuť na večeři. Snědla sotva pár soust, pak odsunula talíř, přešla do obývacího pokoje, postavila se k oknu a vyhlížela návrat Meg. Od včerejška nedal o sobě Gornt vědět. Od onoho poprasku v newyorských ulicích. Meg tam byla a všechno jí vyprávěla: „Bylo to úžasný. Něco takovýho jsem jakživa neviděla. Pan Blakeman dal dohromady dav a ten zrzavý fešák, ten chirurg, visel na okně a vykřikoval slova ústavy. Pak se tam objevil hlavní konstábl a jeho lidi na koních a…“

„Co Tintin?“

„Ten pirát?“

„Ano, samo sebou, že ten pirát.“

„Toho jsem tam neviděla. Proč taky? Co by tam hledal?“

„Jsou nějakým způsobem spojeni. Vím, že je to tak. V té době, kdy… Kdy jsem strávila noc na Hanover Streetu…“

„Kdy jste si pustila Blakemana mezi nohy, chcete říct.“ Meg tehdy při řeči chroustala tak zralou hrušku, že jí šťáva stékala po bradě. „Neřekla jste mi, že tam byl taky ten Tintin.“

„Samozřejmě, že nebyl. Nejsem děvka, abych šla současně se dvěma… A utři si bradu, Meg. Pokecáš koberec. Je to hnusné. A taky se nesluší, aby ses cpala v mé přítomnosti.“

„Kojila jsem vás a vyměňovala vám posraný plíny,“ připomněla jí Meg. „Takže mi nevykládejte, co je nebo není slušný. Máte víc průšvihů, než o kolika jste mi řekla?“

„Ne,“ zavrtěla hlavou Eugenie. „Víš všechno, Meg. Odjakživa.“

„Takže mezi váma a tím pirátem jde jenom o hon na uprchlý otroky?“

„Ano. Ale tu noc, co jsem byla s Gorntem, říkal něco o pirátech, jako kdyby věděl…“

Eugenie se kousla do rtu. Tohle je u paní vždycky známka starostí nebo obav, pomyslila si Meg. „Jak by moh něco vědět. Žádný strachy.“

„Něco v tom bude,“ namítla Eugenie. „Cítím to v kostech. Kde je teď Gornt?“

„Nemám ponětí,“ připustila Meg. „V jeden moment tam byl i s těma řezníkama, ale za chvíli už byl pryč.“

A dodnes po něm není vidu ani slechu. *Evening Post* ve večerním vydání podrobně popsal pouliční bouři, o které věděla od Meg, ale o tom, kde je nyní Gornt Blakeman v tom článku nebylo ani slovo. A tak krátce po třetí hodině poslala Meg, aby zjistila, co se dá. Teď už je pryč nějaké dvě hodiny… Bože, konečně! Tamhle už jde přes ulici!

Eugenie se rozběhla ke dveřím a otevřela je ještě dřív, než k nim Meg zvenčí dosupěla. „Tak co? Co je? Co jsi zjistila?“

„Momentíček. Nechte mě aspoň sundat si šál a odfrknout.“ Přešly do obýváku a Meg se svalila do nejbližšího křesla. „Snad abyste si taky sedla,“ navrhla své paní.

„Špatné zprávy,“ zašeptala Eugenie a usedla. Ne proto, že jí k tomu Meg vyzvala, ale proto, že se jí roztřásla kolena.

„Jak se to vezme. Gornt Blakeman je po smrti.“

To je pravda. Skutečně záleží na tom, jak se to vezme, protože Blakeman by se s ní asi nikdy neoženil. To věděla už dávno a počítala s tím. Ale už ho nikdy nespatřit… „Jak se to stalo, Meg?“

„Nemám ponětí. Někteří lidi říkají, že ho propíchli, jiný že ho zastřelili nebo že snad spadnul do vody a utopil se. Jistý je jen to, že Jacob Hays a jeho lidi přivezli Blakemanovo tělo do města a že je teda fakt nebožtík.“

„Odkud ho přivezli?“

„Z pirátský lodě, co se schovávala v zálivu Wallabout. Nejspíš tý samý, na který jste taky byla.“

„Samozřejmě, že je to tatáž loď. Dvě takové jistě nebudou.“ Eugenie vstala a začala přecházet po místnosti. „Já jsem to věděla! Říkala jsem ti, že tu musí být nějaká souvislost.“ Horečně uvažovala,

co pro ni může znamenat spojení mezi Blakemanem a Tintinem. Zejména teď, když je Blakeman mrtvý. „Nic by se přece nemělo změnit. Dokonce ani tenkrát, jestli se pokoušel zatáhnout do svých kšeftů Tintina…“

„Přestaňte žvanit a poslouchejte. Řekla jsem, že mám špatný zprávy. To nejhorší zatím nevíte.“

Eugenie se zastavila a opřela se o křeslo. „Co? Co nevím?“

„Tintin je taky mrtvý. I všichni jeho piráti. Úřady rozhodly, že jeho loď pošlou ke dnu. Všude se povídá, že to byl ten chirurg, Joyful Turner, co ty dva oddělal.“

Eugenie strnula. Oči měla zavřené a její mysl horečně pracovala. Netrvalo dlouho a dala si jedno ke druhému.

„Mám vám přinýst šálek horkýho čaje?“ zeptala se Meg. „Nebo nachystat koupel? Já vím, že teď vypadá všechno černě, drahoušku, že všechny vaše plány jsou momentálně v čudu, ale k vdavkám si snadno najdete jinýho mužskýho. Při vašem vypadání…“

„Kde jsou noviny?“ zeptala se Eugenie. „Poslední vydání *Evening Postu.* Najdi je.“

„Na co noviny?“ podivila se Meg.

„Najdi je. Nejspíš už budou v kuchyni. Přines je. Dělej! Dělej!“

Už nedokázala dál stát bez hnutí. Znovu začala přecházet po pokoji, sem a tam, sem a tam. Tohle musí vyjít. A proč ne? Musí to vyjít.

„Nate.“ Meg se vrátila s novinami, které mezitím jen taktak neskončily v kuchyňském krbu. „Kuchařka už je málem…“

„Dej to sem. A můžeš jít. Běž mi nachystat lázeň, cos o ní mluvila.“

Znovu si pečlivě přečetla celý článek. Přeskočila pár placených inzerátů hledajících uprchlé otroky i reklamu na Devreyho apatyku, nabízející dodávku luxusního zboží až do domu. Článek pokračoval dvěma sloupci na další stránce: „F. X. Gallagher, povoláním řezník, pokládaný za vůdce irského gangu negrolovců…“

Gornt je mrtev. Tintin – mrtev. F. X. Gallagher – mrtev. Zůstává obrovská prázdná díra v organizaci irských negrolovců. Kdo teď bude řídit jejich činnost, jednat za ně s policejním soudcem, získávat řádně ověřené dokumenty? Srdce jí bušilo, jako kdyby nohama obe-

mykala mužské boky a on… Zapomenout na to. Třeba i jednou provždy. Zapomenout na představu Meg, že má smysl donekonečna hledat bohatého ženicha. Tady se otevírá úplně jiná, nová kariéra. Nová cesta, po níž se nyní Eugenie vydá…

❦

Synagoga na Mill Streetu, devět hodin večer

Židovský šabat už skončil, ale vnitřní prostor modlitebny zářil ve světle svící stejně nádherně, jako v záři slunečních paprsků, pronikajících barevnými okenními skly. „Ty dvě mosazné vázy, pane doktore," řekl Samson Simson Joyfulovi. „Snad si vzpomenete, že jsem vás na ně upozorňoval, když jsme se tu minule setkali."

Dvě vázy visely vysoko po obou stranách dveří do svatostánku zvaného *hejchal*, či *aron ha-kodeš*. „Zdobené rytinami mandloňových květů, vzpomínám si, pane Simsone."

„Výborně. Ukázal jsem vám na ně, protože jste podstatně vyšší než já. Potřeboval jsem se ujistit, že ani člověk velkého vzrůstu, jako jste například vy, neuvidí, co je uvnitř."

„Protože právě tam jste schovali dobrozdání o pravosti diamantu."

„Do levé vázy. Správně. Někdo by to mohl pokládat za svatokrádež, ale já takhle neuvažuji. Vidím v tom způsob, jak chránit tuhle zemi, a tudíž i budoucnost svého lidu. A proto jsme se, pane, sešli tady, a nikoli v mé kanceláři nebo u mne doma."

Joyful mlčel a čekal, protože tušil, že to hlavní teprve přijde.

„Už jednou jsem vám, doktore Turnere, řekl, že Spojené státy pokládám za svou vlast jako kterýkoli jiný občan. Tahle země se stala útočištěm našeho lidu, zemí, v níž můžeme přebývat v míru." Pak náhle změnil téma a řekl: „Drahokam jako Velký Mogul je jedním z největších světových pokladů, unikát nepředstavitelné ceny. V tom se mnou jistě souhlasíte."

Na tenhle diamant Joyful myslel bez ustání od chvíle, kdy ho předal Manon. Bylo mu divné, že Astor se ho na něj nezeptal hned onoho rána, co spolu mluvili, nebo že Vionne se o něm nezmínil,

když předtím spolu večeřeli. „Jeden z největších světových pokladů," přisvědčil. „Uvažoval jsem, jak by se měl nejlépe využít, ale přiznávám, že jsem na rozpacích."

„My," odpověděl Simson, „to jest Jacob Astor, Mordecai Frank, Maurice Vionne a já, už na rozpacích nejsme. Radili jsme se a rozhodli se založit společnost s názvem Newyorský klub. Neveřejné společenství vybraných osob, které nebude usilovat o oficiální postavení nebo politickou moc, ale v případě nutnosti uplatní svůj vliv vždy, když vyvstane nebezpečí, že by se lid této země odchýlil od ideálů ústavy Spojených států."

„Chápu."

„Ne, myslím, že zatím ještě zcela nechápete. Tahle republika, pane doktore, spočívá na křehčích základech, než jsme ochotni si připustit. Události posledních dnů to názorně ukázaly. Vlastnictví něčeho tak unikátního, jako je Velký Mogul, může být za podobných okolností rozhodujícím faktorem."

„Přesně o něco takového se chtěl Gornt Blakeman pokusit."

„Naprosto s vámi souhlasím, doktore."

„Mluvme zcela jasně, pane. Navrhujete mi členství v Newyorském klubu?"

„Ano, je to tak. Se souhlasem a jménem ostatních."

„Je mi ctí a přijímám."

„Promiňte, doktore Turnere, ale tak jednoduché to nebude. Upřímně řečeno od vás očekáváme víc než od ostatních členů. Podle našeho kolektivního rozhodnutí se máte stát strážcem Velkého Mogulu. A jelikož shodou okolností jste právě držitelem tohoto drahokamu…"

„Ne, já ho nemám. Dal jsem ho slečně Vionneové. Předpokládám, že ho svěřila do péče svého otce a…"

Simson se usmál. „Vaše snoubenka je zřejmě moudřejší než většina mladých žen. Řekla otci, že kámen je na světě, ale ne, že ho má sama, nikoli vy. Pokládám to za dobré znamení pro budoucnost. A tak se vás na tomto posvátném místě před naším svatostánkem ptám – a připomínám vám, že právě tady jste se sám prohlásil za Žida, i když podle rabínských zákonů jím nejste –, zda přísaháte, že budete onen diamant střežit vlastním životem a že jej nikdy nebudete poklá-

dat za své osobní vlastnictví, nýbrž za majetek, svěřený vám do opatrování Newyorským klubem.“

Joyful se zhluboka nadechl. Uvědomil si, že přísaha je vážná věc, ale zároveň instinktivně věřil ve šťastnou budoucnost. „Vaše důvěra je mi ctí, pane. Přísahám,“ řekl po krátkém zaváhání.

Maiden Lane, krátce před půlnocí

Scházet se o samotě bylo pro snoubence kupodivu obtížnější než v dobách, kdy svou známost museli tajit. „Koňská cesta,“ zašeptala Manon v těch několika vteřinách, kdy se po večeři ocitli na chvíli o samotě. „Dnes v noci.“

Joyful věděl, že v tak pozdní hodinu se jeho milá ven z domu nedostane. Sejdou se tedy u okna.

Bylo pootevřené jen natolik, aby Manon slyšela jeho kroky, až vstoupí na úzkou koňskou cestu. Uviděl ji za sklem, ozářenou světlem lampy, kterou držela nad hlavou jen tak dlouho, dokud se neujistila, že je to on. Pak plamen sfoukla.

Slyšel, jak se okno otevírá. Manon se vyklonila. Viděl ji jen ve světle hvězd, ale to stačilo. „Jsi tak krásná,“ řekl.

„Vždycky taková nebudu, Joyfule. Jednou zestárnu.“

„Ale se mnou.“

„S tebou.“

„Nemohu se dočkat,“ vydechl Joyful, „až na tuhle cestu společně vykročíme.“

Pár slov na závěr

PŘÍBĚH TÉTO KNIHY JE – až na pár mých drobných přikrášlení – pravdivý. Neexistují žádné důkazy, že se New York podílel na separatistickém hnutí, které hrálo významnou roli v takzvané krizi roku 1814. Vážné úsilí o odtržení od Spojených států se patrně omezovalo jen na Novou Anglii a několik jednotlivců. Hartfordská konference, na níž se o tomto záměru jednalo, proběhla v říjnu roku 1814, ale řeči o vzniku nového samostatného státu pak odezněly a celá tato historie se v dějinách Spojených států scvrkla na nedůležitou poznámku pod čarou.

Objev oregonské stezky se však na druhé straně stal zásadní událostí, která ovlivnila další vývoj celé země. Jacob Astor sice financoval expedici, jež nalezla jižní cestu přes Skalnaté hory, takže už pak nebylo nutné podnikat pomalou plavbu proti proudu Missouri a k cíli se dalo dospět koňským povozem, ale jeho plán na vybudování Astorie ztroskotal. Byl to jeden z mála Astorových neúspěchů. Nepodařilo se mu totiž válkou zaneprázdněného Madisona přesvědčit, aby se plně vrhl do riskantního podniku, a tak nakonec Astorův pletichářský společník (určitě ne Joyful Turner!) získal pro koupi nové kolonie konkurenci dřív, než tomu Astor mohl zabránit. Oregonská stezka se však stala téměř zázračnou spojnicí, která otevřela cestu krytým vozům nových osadníků Západu. Dobové antiindiánské předsudky zcela převážily nad vědomím, že noví pionýři opětovně likvidují kulturu původních obyvatel Severní Ameriky.

Ztráta Astorie však nezabránila dalším vítězstvím Jacoba Astora, který se stal největším obchodníkem své doby a prvním opravdovým americkým milionářem. Ve třicátých letech devatenáctého století obýval stále luxusnější a čím dál tím nedostupnější panské sídlo ve východní části Manhattanu, zatímco jeho broadwayská rezidence (jejíž personál se skutečně skládal z prvních Číňanů v New Yorku), kde Astor a Joyful spřádali své první obchodní plány, se změnila v první newyorský luxusní Park Hotel. Ale i ten byl posléze stržen a na jeho místě vyrostl nový a ještě přepychovější grandhotel, který dostal jméno Astor House.

Pokud jde o válku, britský útok na Baltimore se podařilo odrazit, což právník a amatérský poeta Francis Scott Key oslavil básní „Hvězdnatý prapor“, v níž velebil statečnost, s níž Američané čelili vysoce profesionální britské armádě, když „rudě planoucí rakety, granáty vybuchující ve vzduchu nám v noci dokazovaly, že naše vlajka tam stále je“. Tato báseň, zpívaná na nápěv populární písně *To Anacreon in Heaven*, se později stala oficiální hymnou Spojených států amerických. Krátce poté se pirátský král Jean Lafitte (světoběžník, pašerák a obchodník s otroky) projevil nikoli jako příznivec separatistů, ale naopak jako velký americký vlastenec. On i jeho Baratarijci sehráli důležitou roli ve vítězství Američanů v bitvě o Nový Orleans v prosinci 1814, k níž došlo po uzavření míru, o kterém však tehdy ani jedna z bojujících stran nevěděla.

Jacob Hays, nejslavnější policista své doby, často nazývaný prvním americkým detektivem, se narodil ve Westchesteru židovským rodičům. Ti ho svěřili jako „zavázaného sluhu“ (postavení na hranici mezi zaměstnancem a nevolníkem) jedné presbyteriánské rodině, s níž pak zůstal úzce spjatý po celý zbytek svého života. V důsledku toho bývá v mnoha pramenech označován za protestanta. Avšak Hays byl veden v osobních svitcích synagogy Shearith Israel a po smrti roku 1850 spočinul na židovském hřbitově na Chathamském náměstí. Tohle svědectví je pro mne rozhodující, a proto si Hays v tomto příběhu přinejmenším vnitřně zachovává židovskou identitu.

Vyprávění o heroických činech Dolley Madisonové v posledních hodinách před útokem na Washington je součástí našeho národního folkloru a většina toho, co se o ní v této knize říká – včetně jejího odmítnutí položit za dveře Bílého domu nástražnou výbušninu, jak to navrhoval Francouz John (další historicky doložená postava) –, se opírá o její vlastní záznamy a korespondenci. Portrét George Washingtona, který zachránila a předala dvěma nejmenovaným Newyorčanům, byl jednou z několika kopií originálu, který obdržel darem někdejší britský předseda vlády markýz z Landsdowne, který v době revoluce v parlamentu horlivě zastával americké zájmy. Tento obraz dnes visí ve Východním sále Bílého domu.

V době, kdy se odehrává děj této knihy, probíhalo druhé funkční období prezidenta Madisona. Po jeho skončení roku 1816 se James

Madison uchýlil na odpočinek na své milované montpelierské panství ve Virginii, kde také – stále ještě jako majitel otroků – zemřel roku 1836. Dolley Payne Todd Madisonová ho přežila o třináct let. Po většinu tohoto času bývala populární washingtonskou hostitelkou, ale její rozmařilý syn z manželství s Toddem ji úplně zruinoval. Roku 1842 byla nucena vypůjčit si od Jacoba Astora 25 000 dolarů na – jak to on sám formuloval – „holé nezbytnosti“.

Příběh slavného Velkého Mogulu je nesmírně pozoruhodný. Tento obrovský impozantní briliant, podrobně zdokumentovaný Tavernierem i dalšími znalci, zmizel krátce poté, co byl z říše Mughalů (Mogulů) odvezen do Persie jako válečná kořist spolu s legendárním Pavím trůnem. Kde je slavný drahokam dnes, zůstává záhadou. Někteří soudí, že je totožný s Kohinoorem, ale tento diamant jednak nemá tak ohnivou jiskru, jaká se přisuzuje Velkému Mogulu, a kromě toho o Kohinooru existují zmínky, které objevení Velkého Mogulu předcházejí. Diamant Orlow, který je součástí ruských korunovačních klenotů, by tomuto popisu možná spíš odpovídal, ale žádný odborník se neodváží totožnost těchto dvou drahokamů s jistotou potvrdit. Já osobně zastávám zcela odlišný názor na osud tohoto diamantu poté, co se jeho strážcem stal Joyful Turner.

A nakonec poslední poznámka: Americká lidovka „Starej negr vychytralej“ se tehdy zpívala na melodii, kterou dnešní milovníci country znají jako „Turkey in the Straw“.

Poděkování

Znovu jsem nucena opakovat, že tato kniha, stejně jako ostatní, stojí na ramenou bezpočtu dřívějších autorů, v neposlední řadě nikoho menšího, než byl mistr tohoto žánru James Clavell. Pro *Město slávy* jsem čerpala materiál ze stejných zdrojů jako pro své předchozí dva romány o rodu Turnerů a Devreyů, *Město snů* a *Plantáž Shadowbrook*, zejména pak z Pulitzerovou cenou ověnčeného díla *Gotham: A History of New York City to 1898* od Edwina G. Burrowse a Mikea Wallace (Oxford University Press, 1999). Tato kniha byla po celou dobu mou hlavní inspirací. Pokud jde o geografii čtvrti Five Points, přidržovala jsem se analýzy Tylera Anbindera, autora díla *Five Points: The 19th-century New York City Neighborhood That Invented Tap Dance, Stole Elections, and Became the World's Most Notorious Slum* (Plume, 2002).

O detailech války, která se stala kulisou tohoto příběhu, jsem se významně poučila z díla *The War of 1812: A Forgotten Conflict* z pera Donalda R. Hickeyho (University of Illinois Press, 1989) a ze studie *The War of 1812* od Johna K. Mahona (University of Florida Press, 1972). Popis uniforem marylandských dobrovolníků je doslovnou citací, převzatou z posledně jmenovaného pramene. Kdyby má kniha byla populárně naučným, nikoli beletristickým dílem, samozřejmě bych se na pana Mahona odvolala v poznámce pod čarou. Ale protože v románu by nebyl takový postup praktický, činím tak alespoň na tomto místě. Jakékoli chyby – doufám, že nevýznamné –, kterých jsem se dopustila v popisu bitev, výstroje či manévrů proti sobě stojících vojsk, lze snad omluvit básnickou licencí romanopisce.

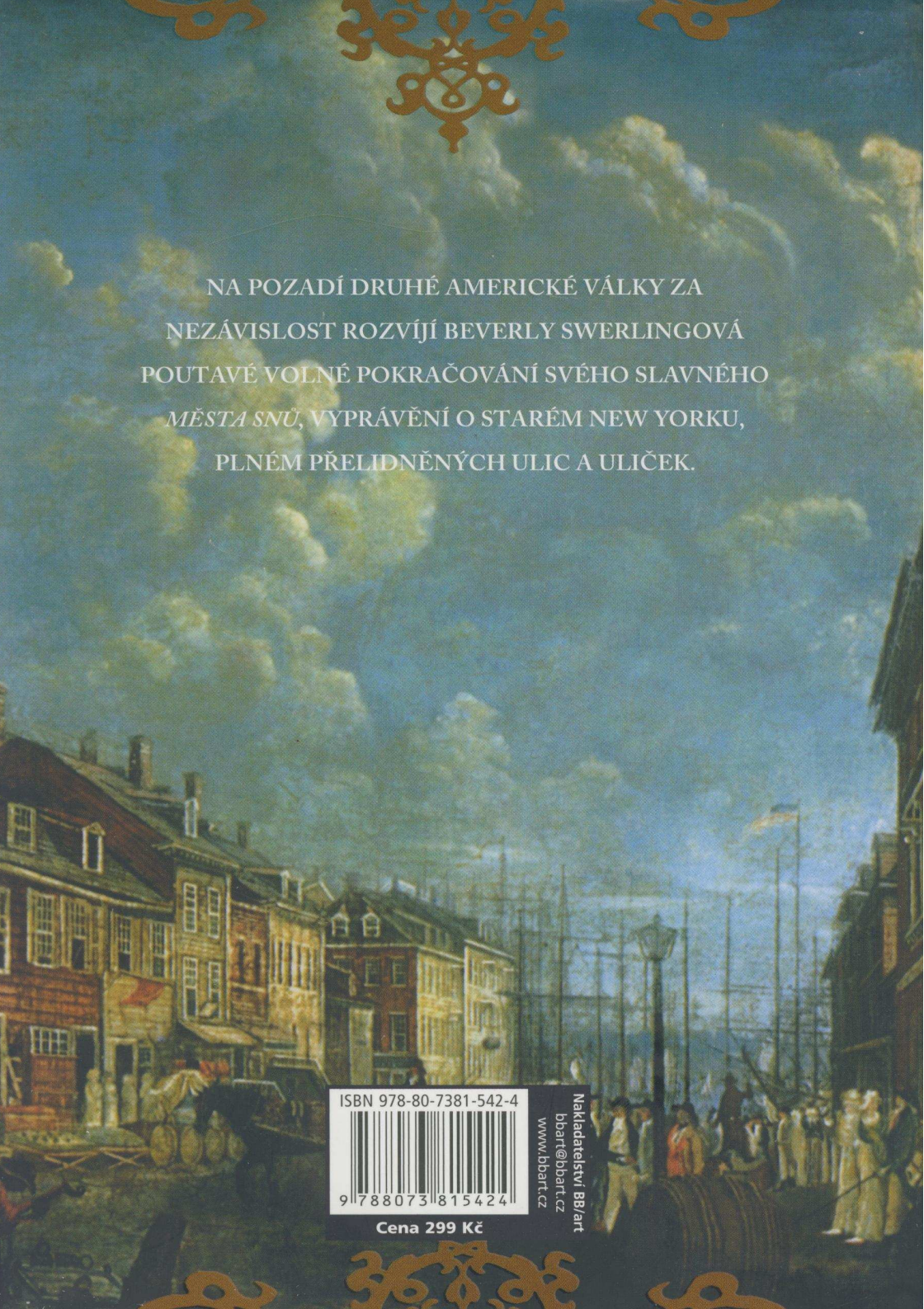
O podílu Jacoba Astora na hledání oregonské stezky pojednává dílo Latona McCartneyho *Across the Great Divide: Robert Stuart and the Discovery of the Oregon Trail* (Free Press, 2003).

Jsem neskonale vděčná za laskavou pomoc přátel a kolegů, bez nichž by tato kniha nebyla tím, čím je. Někteří si zaslouží zvláštní zmínku: Tom Kirkwood, který mistrně ovládá umění thrilleru, je rovněž germanistou a uvolil se prodiskutovat se mnou podobu němčiny, jakou mezi sebou mohli bratři Astorovi hovořit v roce 1814. Janie Changová, vypravěčka nádherných příběhů a znalkyně čín-

ských tradic, je autorkou textů v mandarínské čínštině. Kantonský slang přejímám z anglicko-kantonských slovníků stažených z internetu.* Při ověřování terminologie odpovídající armádě Jeho Veličenstva v oné době, spolehla jsem se na laskavou pomoc Richarda G. Lynttona, bývalého kapitána jízdního pluku královské osobní stráže. Mel Croucher se projevil jako vynikající řešitel hádanek spjatých s rozdíly mezi oběma kontinenty. Henry Morrison mi velkoryse pomohl svou profesionální obratností, svou trpělivostí a v neposlední řadě upřímným přátelstvím, Danny Baror opětovně umožnil mému dílu proniknout do světa jiných národů a odlišných jazyků. Vynikající redaktorka Sidney Minerová mi jako vždy po své editorské práci vrátila knihu kvalitnější, než byla ta, kterou jsem svěřila do její péče.

Tato kniha je mým nejupřímnějším poděkováním. Doufám, že potěší všechny mé čtenáře, ale zejména vás, kteří jste mi v mé práci pomáhali.

* Všechny čínské texty uvádím v české standardní transkripci. Pozn. překl.

NA POZADÍ DRUHÉ AMERICKÉ VÁLKY ZA NEZÁVISLOST ROZVÍJÍ BEVERLY SWERLINGOVÁ POUTAVÉ VOLNÉ POKRAČOVÁNÍ SVÉHO SLAVNÉHO *MĚSTA SNŮ*, VYPRÁVĚNÍ O STARÉM NEW YORKU, PLNÉM PŘELIDNĚNÝCH ULIC A ULIČEK.

ISBN 978-80-7381-542-4

9 788073 815424

Cena 299 Kč

Nakladatelství BB/art
bbart@bbart.cz
www.bbart.cz